

Giới thiệu Thử Nữ Yếu Diệu

Tác giả Đông Ly Cúc Ân đã sáng tác ra thể loại xuyên không với câu chuyện về một nàng vô tình bị thiên không về thời cổ đại với những rắc rối mang đến cho mình và cho người khác trong truyện Thử Nữ Yếu Diệu.

Nàng là cô gái bướng bỉnh lại mang chút sự kiêu căng trong mình nhìn mọi việc bằng ánh mắt xem thường làm hại mình vướng vào những rắc rối không nên có đến khi gặp phải một người làm thay đổi mọi việc trong con người cô.

Mời các bạn đón xem những rắc rối của cô đem lại cho mình và cô có thể trở về hiện đại hay không qua từng chương truyện.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lương Úc các.

Một nữ hài tử xem ra còn chưa trưởng thành ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn người trong gương, sau đó khe khẽ thờ dài.

"Quận chúa, ngài thế nào? Tại sao lại than thở rồi hả?" Nha hoàn Hương Châu hỏi.

"Không có gì, Hương Châu, một lát đi thỉnh an bà nội cùng mẫu thân sẽ không có việc gì đi?" Quận chúa Doãn Thiên Lương dịu dàng hỏi, khuôn mặt bầu bĩnh mập mạp đúng lúc nín cười.

"Dạ, chi là, Thế tử gia hôm nay sẽ về phủ rồi." Hương Châu cười đáp.

"Nha." Doãn Thiên Lương vẫn là vẻ mặt thực nữ cười: "Tốt lắm, thời điểm không sai biệt lắm, chúng ta đi thỉnh an bà nội đi!"

Bọn nha hoàn đồng ý, mở rèm theo nàng đi cho Thái phi thỉnh an.

Trạm vương phủ, lão thái thái là phi tử, vốn là ở tại trong cung, tân hoàng lên ngôi, lão thái thái thành thái hoàng thái phi, tân hoàng để suy nghĩ lão thái thái đã ở trong cung lâu ngày, vì vậy đặc chuẩn cho bà ra khỏi hậu cung, đến trong phủ của nhi tử là Trạm vương an dưỡng tuổi già. Trong Trạm vương phủ, từ trên xuống dưới mặc dù không dám gọi Lão Tổ Tông, nhưng không biết từ người nào bắt đầu, gọi lão thái thái là "Thái quân", mỗi ngày trong phủ, chủ tử lớn nhỏ từ trên xuống dưới tất đều muốn cho thái quân thỉnh an.

Trạm vương Doãn Cảnh là hoàng tử duy nhất của lão thái quân, đứng thứ 11, Trạm vương tốt âm luật thích thi văn, điển hình một người phú quý nhàn rỗi. Vì vậy trong phủ so sánh với vương phủ khác ít đi phần trang trọng nhiều hòa khí hơn. Trong vương phủ có một chủ tử lão thái quân, Vương Gia, vương phi, hai vị tiểu vương Gia, ba vị Tiểu Quận Chúa, mặc dù không hoàn toàn đều là hòa khí, nhưng cũng là ra dáng đoan chính, so với trong phủ khác đánh chửi người làm còn tốt hơn nhiều.

Trạm vương phong lưu tự nhiên, mặc dù cùng chánh phi chim cá tình thâm, nhưng bản chất đa tình không thay đổi, lại nạp mấy vị trắc phi, chỉ là, hai con trai Trạm vương là chánh phi sinh ra. Trường Tử Doãn Thiên Lăng theo như quy định phong Thế tử, tương lai tiếp tục duy trì vương vị, con thứ Doãn Thiên Lãm quá mức giống cha, đam mê âm luật thi văn, không thích vật phạm tục. Trường nữ Doãn Thiên Tịnh, thứ nữ Doãn Thiên Ngưng đều là trắc phi sinh ra, tính tình hoạt bát. Tiểu nữ Doãn Thiên Lương mặc dù cũng là trắc phi sở sinh, nhưng vừa ra đời liền không có mẫu thân, vì vậy được vương phi nuôi dưỡng lớn lên, Doãn Thiên Lương từ nhỏ trầm mặc ít nói, kể từ mấy tháng trước bị sét đánh hôn mê, tính lại càng thêm trầm mặc ít nói, vợ chồng Trạm vương một lần hoài nghi Doãn Thiên Lương bị sét đánh ngu.

Lại nói, Doãn Thiên Lương Quận chúa có triệu chứng si ngốc như vậy cũng là bị buộc bất đắc dĩ, thân xác này, linh hồn núp ở bên trong góc tường sẽ xông lại bất được lan can rộng rãi: "Thà ta đi ra ngoài, ta muốn về nhà, ta muốn tự do" —— thì ra là, đây là một đứa bé xui xẻo, làm sao lại không can thận bị chuyển tới đây tạm giam rồi hả?

Túm ra chiếc khăn tay lau lau nước mắt, linh hồn nói chuyện: "Ta, Tiêu Tương, bị lực lượng không biết tên Câu Hồn Nhiếp Phách đến nơi này, không biết cái nào Tăng Tân Thiên Lương đem ta đẩy tới trọng sinh trong thân thể tiểu cô nương này. Nguyên vọng duy nhất của ta là về nhà, cần gì cái quận chúa chó má này. Này, ngươi có biện pháp đưa ta trở về không? Cái gì? Chưa? Không có, ngươi hỏi cái này có chút nói nhảm sao?" Lại lùi về góc tường về linh tinh đi.

"Cái đó, Tiêu tiểu thư, ngươi không phải cảm thấy làm Quận chúa so với làm nhân viên bình thường tốt hơn nhiều sao?" Một thanh âm hỏi.

"Đừng có dùng danh từ đặc thù gọi ta." Một linh hồn lại gần: "Khá lắm quý, ngươi hãy thử xem ngày ngày giả bộ con nuôi nói chuyện, giả bộ chim sẽ ăn cơm, lấp rập mấy người đi bộ, tốt, đầu khá lắm. Thà chết còn hơn mất tự do." Một linh hồn đồng dạng nói lời kịch cuối cùng.

"Nhưng mà, Tiêu —— Tiêu Tiêu, còn sống còn có thể có tự do, chết liền một chút tự do không có." Một thanh âm hấp dẫn đến.

Linh hồn nghĩa hần một cái, trên dưới quét xem trở về: "Ta hiểu biết rõ rồi, người chính là cái đó tang, tận, thiên, lương ——"

Người khác từ từ lui về phía sau, hắc hắc cười gian: "Hắc hắc, Tiêu Tiêu, muốn trở về, đừng nằm mơ rồi, nhân duyên người ở chỗ này." Rất nhanh sau đó biến mất.

Linh hồn mimi mất: "Hừ hừ, nhân duyên."

Trước khi trên đường đến bái kiến "Thái quân", trên mặt Doãn Thiên Lương

làm ra vẻ mặt tiêu chuẩn của đại gia khuê tú, mắt nhìn thẳng, bả vai xoay

ngang, đã bình ổn đều tốc độ di chuyển khoảng cách 15 cm. Ở khúc quanh nơi hành lang, đụng phải hai nữ nhi khác là Doãn Thiên Ngưng cùng Doãn Thiên Tịnh của Trạm vương. Hai người bọn họ tuy không phải cùng mẹ, nhưng cùng năm ra đời, so Doãn Thiên Lương lớn hơn hai tuổi, năm nay 16, giống mẫu thân của các nàng một dạng xinh đẹp sáng rõ, rất được Trại vương yêu thích. Nhỏ hơn hai tuổi lại có chút ít nói, đối với Doãn Thiên Lương mà nói tất nhiên không thể được lòng của phụ thân, người trong phủ vụng trộm cho nàng cái ngoại hiệu "Quận chúa ngây ngô". Trại vương phi có lúc cũng than thở, vừa nghĩ tới cái tính khí này của nàng, tương lai xuất giá còn không phải rơi vào tình cảnh bị khi dễ sao? Đáng tiếc, đứa nhỏ này thế nào đều là như cũ, sau khi bị sét đánh càng thêm trầm mặc, tựa hồ sét đánh hồng chức năng ngôn ngữ của nàng.

"Ngưng tỷ tỷ, Tịnh tỷ tỷ tốt." Doãn Thiên Lương hơi gật đầu nói. Nhưng trong lòng lại thất vọng.

"Lương Nhi, lại nói, bọn tỷ muội không cần khách khí như thế. Đi thôi, cùng đi thỉnh an lão thái quân." Hai người cười gọi nàng, cũng không ngừng bước đi, nàng vẫn như cũ là cười cười nói nói cùng nhau đi về phía trước.

Đối trá —— Doãn Thiên Lương, cũng chính là Tiêu Tương, trong lòng nghĩ đến, khóe miệng vẫn là cười đoan trang như cũ.

Viện của Thái quân đang trong ba tầng, ngoài ba tầng bọn nha hoàn đứng mặc tơ lụa màu sắc rực rỡ, nhìn điệu bộ này Doãn Thiên Lương biết nên tới thỉnh an đều tới, mỗi sáng sớm nơi này cũng tập hợp nhiều người như vậy, Doãn Thiên Lương buồn bực, cho tới trưa cái gì đều không cần làm, ở nơi này sáng đi bộ, gặp phải người quen tán gẫu đôi câu. Sau đó cơm trưa, sau đó ngủ trưa, ngủ thẳng tỉnh lại sau đó ngẩn người, sau đó cơm tối, sau đó ngẩn người, sau đó ngủ. Lặp lại tuần hoàn như thế, người bình thường cũng phải thành ngốc tử, Doãn Thiên Lương này chính là ngốc tử trong ngốc tử.

Vào phòng khách, thấy ba Vương Gia, mẹ vương phi, đám người trác phi tiểu thiếp, Nhị gia Doãn Thiên Lãm đều ở đây rồi, đang cười nói những thứ gì, trước nàng mấy bước vào cửa Doãn Thiên Ngưng, Doãn Thiên Tịnh đã ngồi bên cạnh lão thái thái phát huy chức năng ngọt ngào như đường, rực rỡ giống như hai đóa hoa hướng dương. Doãn Thiên Lương theo như quy củ phúc phúc, trong lòng oán niệm, Tiêu Tương nàng ngày ngày gây lưng một lần, không biết có thể hay không cơ lưng vát vã mà sinh bệnh quá lợi hại.

Lão thái thái để cho nàng ở ngồi bên cạnh mẹ vương phi, Doãn Thiên Lương liền hơi thấp đầu, theo thường lệ nghe người ta tán gẫu. Làm xong chịu đựng danh xưng "Thái quân" này hành hạ, tức chế trong nội tâm dâng lên cảm giác thù hận gần tộc mệnh mỏng manh liệt.

"Thái quân, nghe phụ vương nói, ngài muốn lên Kinh Thành phải không?" Doãn Thiên Ngưng cười ngọt ngào hỏi.

"Ừ, Đúng vậy a, năm nay là Thái Hoàng thái hậu đại thọ 80, theo như quy củ là muốn vào kinh chúc thọ." Lão thái quân nói. Doãn Thiên Lương không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ, lão thái thái ngài cũng mau 70 rồi, gầy vò gì đường dài a, không nói công cụ giao thông tiên tiến là máy bay, ngay cả xe lửa giường nằm an toàn cũng không có, dựa vào cỗ kiệu cùng xe ngựa đến Kinh Thành vẫn không thể "Thay da đổi thịt" a. Dĩ nhiên, nghĩ thì nghĩ, nàng sẽ không nói.

"Nhưng là đường xá xa xôi như vậy, thái quân đi đường sẽ rất cực khổ." Doãn Thiên Tịnh nhún cọng lông mày thanh tú nói.

"Trên đường mặc dù khổ cực, lễ phép không thể không tuân thủ. Các người nếu đau lòng bà nội trên đường khổ cực thì bồi ta trên đường giải buồn." Lão thái quân nói, Doãn Thiên Lương cúi đầu không biết lão thái thái có nhìn nàng không, nhưng Quận chúa ngây ngô là không có trong phạm vi cân nhắc ở đây, nếu không trên đường người nào cho ai nói chuyện cười giải buồn còn chưa nhất định đây.

"Chúng ta dĩ nhiên muốn bồi thái quân giải buồn a, nhưng với lễ pháp chúng ta có thể vào kinh sao?" Doãn Thiên Ngưng một chút thiên chân đáng yêu, trong giọng nói tiết lộ ra kích động cùng chờ đợi.

"Dĩ nhiên có thể, vừa đúng cũng mang bọn người cho Thái Hoàng thái hậu xem một chút. Nếu trong kinh có hậu sinh anh tuấn trẻ tuổi ta liền buông tha da mặt cũng cầu xin Thái Hoàng thái hậu cho các người tìm con rể tốt." Lão thái thái cười nói, trong khẩu khí có một chút cưng chiều.

Doãn Thiên Ngưng cùng Doãn Thiên Tịnh lập tức thẹn thùng thấp đầu, Tiêu Tương hô to may mắn, hoàn hảo Doãn Thiên Lương chỉ có mười bốn tuổi, còn chưa tới tuổi trưởng thành.

"O, còn xấu hổ." Lão thái thái cười nói, lại nhìn nhi tử nàng dâu một chút: "Hai nha đầu này bình thường rất nghịch ngợm, nói đến chuyện này cũng sẽ xấu hổ."

"Dù nghịch ngợm thế nào cũng là cô nương gia, loại chuyện như vậy dĩ nhiên xấu hổ." Trại vương phi cười nói, hơi nhìn Doãn Thiên Lương một cái, vẫn là lẳng lặng không nói lời nào, giống như đây tất cả cùng nàng không có quan hệ một dạng. Mắt thấy sang năm liền 15 rồi.

Chương 2

“Sang năm Lương Nhi cũng 15, ba nha đầu này cũng mau rời nhà, sau này cũng không còn người theo lão thái thái ta giải buồn rồi.” Lão thái thái tựa hồ rất thốn thức. Doãn Thiên Lương âm thầm bĩu môi, không cảm tốt bụng mang ta theo, ta có ở đó hay không người cũng buồn bực.

“Ha ha, các nàng già đi, Lãng Nhi cùng Lãm nhi cũng nên cưới vợ sinh con, đến lúc đó còn làm phiền ngài.” Trạm Vương ha ha cười nói, liếc mắt nhìn con thứ Doãn Thiên Lãm: “Chơi cũng chơi đã, nên nghĩ lại rồi.”

Doãn Thiên Lãm chẳng qua là khề mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Doãn Thiên Lương len lén nhìn sang, người nhị ca này cùng quận chúa ngây ngô này giống nhau, cũng không thích cùng người khác nói chuyện, nghe nói chỉ thích âm luật thi văn, nhìn rất có phong cách thần tiên.

Lại nói chuyện phiền, lão thái thái rốt cục đề cho các nàng đi ra. Doãn Thiên Lương đi cạnh bên người Trạm vương phi, trước sau như một cúi đầu. Nếu Tiêu Tương cùng mẹ mình đi bộ đã sớm thân thiết khoắc lấy cánh tay, thế nhưng nàng không có hứng thú, người mẹ này cũng không phải của nàng.

“Lương nhi.” Trạm vương phi nghiêng đầu nhìn nàng, trên mặt có chút bất đắc dĩ cùng đau lòng.

“Mẹ?” Doãn Thiên Lương dùng giọng nói nghi vấn, lấy giấy thiều đọc nhanh rõ số lượng từng chữ.

“Ai, không có gì, Lương Nhi a, người muốn vào kinh xem một chút không?” Trạm vương phi hỏi.

Doãn Thiên Lương lập tức lắc đầu, ở chỗ này cũng phải giả bộ khổ cực như vậy, còn phải vào kinh giả bộ ở trước một đám người thành tinh, nàng cũng không phải là diễn viên, nàng hiện tại nhiều lắm cũng coi là có khuôn mặt thần tượng - nếu như nói có người ái mộ.

Nhìn nàng lắc đầu, Trạm vương phi có bộ dạng thở phào nhẹ nhõm như chút được gánh nặng, Doãn Thiê Lương trong lòng buồn bực, bất quá cũng không lên tiếng, nguyên tắc của nàng cũng không hỏi xin.

Trở lại khuê phòng tiếp tục ngăn người nhìn những cây trúc bên ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng, mặc dù tới đã nhiều tháng, vẫn còn khiếp sợ cuộc sống xa xỉ quyền quý của quan lại cổ đại, xem một chút gian phòng này, không cần nói đến lăng la tư lự, còn bày đầy vàng bạc ngọc ngà, nguy nga lộng lẫy, dùng tiền lương mấy đời của Tiêu Tương cũng không mua nổi, bất quá, sau khi tâm tình đã qua, nàng hiện tại rất muốn đến vùng ngoại ô, cuộc sống như vậy thật là dễ nín, không thể đi dạo phố, không thể cười ha ha, không thể nói mập mờ buồn cười, không thể quanh mình chính đại hướng về phía trai đẹp bình phẩm từ đầu đến chân, không thể đánh lộn, không thể gặm thết, không thể làm hư hoa cỏ, không thể hút thuốc, không thể đeo trang sức giả --- --- trừ làm bộ, cái gì cũng không thể giả bộ. Còn tên của cái cô nàng này --- Doãn Thiên Lương, trời đầy mây dĩ nhiên lạnh.

Tiêu Tương không phải không nghĩ đến chạy, nhưng nói dễ vậy sao? Coi như nàng không có kiến thức lịch sử, nhưng ở xã hội hiện đại, con cháu các cán bộ cao cấp, cái nào không phải được bảo vệ đến giọt nước không lọt, huống chi chủ thể này còn là quận chúa nhà Thân Vương, so với một ít con em nhà cán bộ cao cấp lại càng cao hơn, hoàng đế đều là đường huynh của nàng (anh họ), nàng muốn chạy, đoán chừng đi ra cửa lớn được mười bước đã bị bắt trở lại rồi. Không phải không nghĩ tới nhảy tường, nhưng với độ cao của bức tường kia, nàng phải rút ra bao nhiêu lông chim dính lên cánh mới có thể bay ra ngoài được a, còn không bằng đào một cái hố lồi thẳng ra ngoài tường tương đối bớt phiền phức.

Trọng yếu nhất, nàng vẫn chưa chạy, là bởi vì thức ăn nơi này quá tốt, so với tất cả các loại thức ăn nhanh, ăn chậm đều tốt hơn, đáng tiếc duy nhất chính là không cho ăn nhiều, quy củ thứ nhất, người nào thấy mọi tiểu thư ăn hai chén cơm đều không nháy mắt rồi, thứ hai, dạ dày của cô nàng Doãn Thiên Lương này nếu giải phẫu ra ngoài đoán chừng so với chim sẽ không sai biệt lắm, mỗi lần khi nàng hạ quyết tâm bắt kẻ ánh mắt của người khác diễn một lần ăn uống quá độ, thì cái dạ dày nhỏ đó sẽ lấy phương thức kích thích thần kinh của nàng phát ra báo động “ngươi ăn nữa, ta sẽ nổ tung cho ngươi xem”, không đành lòng độc hại sinh linh, nàng đương nhiên phải cảm mồm... dĩ nhiên, vâng, sự thật, nàng sợ thực sự nổ tung cũng không phải là ăn. Lão tổ tông không phải đã nói tích tiểu thành đại sao? Nàng cứ chậm chậm ăn, ăn vào nhất định sẽ được.

Không nghĩ tới cô nàng này là động vật ăn chay, đến nơi này kiêng không ăn thức ăn mặn, xem ra là “ngộ độc thức ăn”, loại bệnh này đoán chừng không có cách nào trị, hơn nữa nàng cũng không hi vọng chữa trị, sẽ để cho nàng bệnh đến thời kì cuối, chết chìm ở trong thức ăn ngon đi, Amen.

Cuộc sống của đại gia khuê tú không thiếu được cảm kì thi họa, vừa ngồi xuống lại bắt đầu ngây ngô, Hương Châu liền cẩn thận hỏi nàng có hay không nhàm chán, muốn đánh đàn, vẽ tranh, đánh cờ hay là đọc sách. Doãn Thiên Lương ngẩng đầu làm hình dáng ngây ngô, ánh mắt nháy nháy hai cái, nhìn như có cảm giác nàng đang nhớ lại vấn đề của Hương Châu sau đó tiến hành suy tư, kế tiếp làm như tình trạng mới tỉnh mộng đáp lại một câu: “Đọc sách đi.” Không phải là Doãn Thiên Lương (Tiêu Tương) không muốn chọn đánh đàn, đánh cờ hay vẽ tranh, mà thực sự là không có bản lĩnh kia, chỉ sợ nàng vừa ra tay người ta phát hiện nàng là giả, vì vậy mấy tháng qua, Doãn Thiên Lương mỗi lần gặp vấn đề này, đáp án đều là rập theo một khuôn khổ “đọc sách”, tuy nói mới đầu một chút chữ phồn thể không có nhận biết, nhưng thuận theo mấy tháng đi xuống cuối cùng cũng lẫn lộn quen mặt chữ rồi. Thật ra thì nàng mấy lần cũng muốn hỏi xem có cái gì coi hay không, tiểu thuyết tình yêu, nhưng biết dân phong chỗ này thuần phác quá mức, nàng vẫn tính quên đi.

Hương Châu lấy cho nàng sách không phải là sách sử đã trải qua, còn tên mới nhìn đến đề cho nàng muốn hô to “Nam nữ bình đẳng” cũng đem đốt

thành tro: {Nữ giới}, {Nữ tắc}, {Liệt nữ truyền} linh tinh, hôm nay lấy ra chính là {Nữ giới}.

“Quyển này xem rồi.” Doãn Thiên Lương kéo kéo khuôn mặt bị bấm non nót nói, bây giờ không có tiểu thuyết, cho bản nguyên khúc đời Đường cũng được a, nàng coi như khi tiểu học học ngữ văn không tốt rồi.

“Quận chúa, sách này xem mấy lần cũng tốt a, hôm nay thái quân không phải nói, sang năm quận chúa ngài cũng muốn xuất giá rồi đó.” Hương Châu yếu ớt cự tuyệt.

Doãn Thiên Lương bĩu môi, xem đi, ai sợ ai, coi như phái nữ khuất nhục lịch sử rồi.

Kết quả là, từ ngoài cửa sổ nhìn vào, có thể nhìn thấy một người mặc áo lam, chải kiểu tóc tinh xảo, tay chống má nhỏ hơi thấp đầu, không khỏi muốn than thở. Trong cảnh xuân tốt đẹp, màu lam cùng với bàn tay trắng nõn trong cảnh xuân này cỡ nào hài hòa. Đến gần nàng phát hiện ra, động tác nhanh gọn lau chút nước miếng dính nơi khóe miệng, mảnh liệt mở tròng hai mắt để khôi phục tinh thần.

Thật vất vả Hương Châu cùng Tiểu Đào nói cho nàng biết lão thái quân truyền com. Doãn Thiên Lương nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, tốt.” Rốt cục cũng giải phóng, ai, nếu như một ngày có mười bữa com thì tốt, nàng cũng không cần nhìn những thứ đồ ngổn ngang này rồi.

Lại đến phòng lão thái quân, Doãn Thiên Lương mới ngồi gần bên người Vương phi. Mới vừa ngồi xuống, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng cười trong sáng, lập tức Doãn Thiên Lương cho là thực cảnh hội tụ của {Hồng lâu mộng} vào đó rồi, bất quá khá tốt, người tới là giống đực không phải là người trong lòng nàng thích nhất, Phụng Tả. Tốt, ngẩng đầu một chút xiu, xem một chút mỹ nam trong truyền thuyết rốt cuộc đẹp trai đến trình độ hiếm có gì, vì sao mấy người kia... dành riêng “phục vụ viên” nghe được tên của hán cũng sẽ đỏ mặt.

Ngóng nhìn ngóng nhìn, khi thời điểm thấy người đầy phòng miệng đã từ từ toét đến mang tai rồi mà trai đẹp này vẫn chưa lộ diện, Doãn Thiên Lương không khỏi trầm nghĩ, chẳng lẽ trai đẹp này là một ca ca ngón chân cái hoặc là ca ca óc sên? Tốc độ cũng đủ chậm. Chợt nơi cửa ánh sáng chợt lóe, một bóng dáng khuất sáng xuất hiện tại cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Oa, Doãn Thiên Lương rất muốn nói một câu, người có thể hay không đánh chính diện hoặc là đặc tả...

“Ta đã trở về.” Âm thanh này vẫn còn rất dễ nghe, bất quá mấy cái này nên là nỗi nhớ nhà chứ giờ phút này nghe tới có chút mùi hoa thủy tiên.

“Chơi đã? Nên về đến nhà từ nửa tháng trước, tại sao lại kéo dài như vậy?” Lão thái quân hỏi, “Tới đây, để cho bà nội xem một chút.” Bóng dáng kia rút cục đi ra khỏi ngóc chiều ánh sáng, mặt cũng giống như nhật thực từ từ lộ ra lần nữa.

Ách ... một trong hai mỹ nam, mỹ nam tiêu chuẩn 3D cấp một, so với thần tiên Doãn Thiên Lâm, Doãn Thiên Lăng này có chút yêu khí, giống như là không có tu luyện thành chính quả.

“Thái quân, trên đường hoặc nhanh hoặc chậm, thỉnh thoảng còn có đau đầu nhức óc ai có thể biết đâu, bất quá Tôn nhi trở lại chậm nửa tháng mà thôi.” Giọng nói của Doãn Thiên Lăng rất trong sáng. Hắn làm yên lòng đám người Trầm vương cùng Vương phi, nhìn một chút đệ đệ muội muội lại hướng các trưởng bối nói chút chuyện tin đồn thú vị trên đường, chọc lão thái quân cùng Trầm vương cũng cười tóe toe. Doãn Thiên Lương nghe cũng cảm thấy không có gì buồn cười, hoàn hảo nàng là Quận chúa ngây ngô, không có phản ứng gì cũng không sao, phản ứng chậm nghe không hiểu. Doãn Thiên Ngưng cùng Doãn Thiên Tịnh con nhà khuê tú mà cười rất lớn. Doãn Thiên Lương giữ vững trạng thái ngây ngô.

Nói xong những thứ này, lão thái quân hơi mệt chút. Lúc chợt nói đến những người cùng đi, bởi vì vừa là 15 tháng 8 và là đại thọ Thái Hoàng thái hậu, vì vậy đám người Trầm vương, Vương phi, thế tử tất yếu phải đi theo, bởi vì lão thái thái kiên trì muốn mang ba vị tiểu quận chúa cùng đi, cho nên căn bản trong Vương phủ trừ đám người thiệp về cơ bản cũng không được đi.

Giờ phút này Doãn Thiên Lương cỡ nào hy vọng mình có thể ở lại, như thế nàng có thể an tâm sống mấy ngày nữa.

“Thái quân, phụ vương, con sẽ không đi. Trong phủ cũng cần có người trông nom.” Nói chuyện là Doãn Thiên Lâm.

Trầm vương gật đầu một cái, hắn biết con thứ luôn luôn không thích những thứ xã giao này. Doãn Thiên Lương đảo mắt thấy Trầm vương gật đầu: “Phụ vương, con cũng không muốn đi.”

“Vương gia, Lương nhi cũng chưa có cập kê, hãy nói, trước đó vài ngày bị kinh sợ còn chưa hoàn toàn khôi phục, ta xem để cho Lương nhi ở lại trong phủ, vừa đứng nàng cùng Lâm nhi, hai huynh muội có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Doãn Thiên Lương gật đầu mảnh liệt, thiếu chút nữa lộ ra nguyên hình nhào tới trên người Vương phi để hôn.

Lão thái quân cùng Trạng vương nhất tề nhìn sang, hai mẹ con lại nhìn nhau, sau đó lão thái quân nói: “Đã như vậy, Lương nhi liền lưu lại đi. Sau này còn có cơ hội đi kinh thành.”

Doãn Thiên Lương vội vàng đáp tốt, sau đó âm thầm mở miệng thở phào. Cuối cùng có thể không cần phải đến Kinh thành, làm bộ trước mặt những người đã thành tình đó, nếu không nàng sẽ mệt chết. Rất tốt, rất tốt, len lén liếc mắt nhìn Doãn Thiên Lãm, hẳn hướng nàng cười cười, Doãn Thiên Lương không tự chủ cũng cười, sau đó lấy lại tinh thần mình là ngốc tử, bận rộn thu lại nụ cười, cúi thấp đầu.

Trở lại khuê phòng của mình, Doãn Thiên Lương thừa dịp “phục vụ viên” không có ở đây, nhảy nhào lên giường lộn mấy vòng, đầu ghim vào trong chăn cạc cạc cười nẩy tiếng, nghe được bên ngoài truyền đến tiếng cười nói, Doãn Thiên Lương vội ngồi xuống cúi đầu khôi phục tình trạng ngây ngốc.

Ngày thứ hai, thời gian Doãn Thiên Lương đi thỉnh an lão thái quân, thấy Doãn Thiên Ngưng và Doãn Thiên Tịnh đang cùng lão thái quân thảo luận mặc y phục gì đi Kinh thành, Doãn Thiên Lương hắc hắc cười thầm, quận chúa vào kinh cũng sợ ăn mặc không thời thượng bị người cười nhạo là quê mùa à? Cũng may, điểm này nàng không cần lo lắng, ai bảo nàng là quận chúa ngây ngô đâu.

Đề tài này nàng có chen miệng vào cũng không lọt, Doãn Thiên Lương tìm lấy cớ cáo lui, còn chưa ra khỏi viện chỉ thấy huynh đệ Doãn Thiên Lãng đi hướng bên này, tự nhiên làm vẻ mặt nhu hòa tiêu chuẩn theo hai người nói: “Đại ca tốt, nhị ca tốt.”

“Lương nhi tốt, để đại ca xem một chút có tốt không?” Doãn Thiên Lãng nói. Hôm qua nghe nói tự nhiên bị sét đánh, sau đó hơi ngây ngốc.

“Tốt lắm, cảm ơn đại ca, ta đi về trước.” Doãn Thiên Lương nói. Đây là người trơ quai, hẳn nhìn thấy? Nếu như nhìn ra vấn đề của nàng thì làm sao bây giờ?

“Lương nhi gấp làm gì, người lại không cần phải gấp gấp trở về dọn dẹp y phục trang sức.” Nói chuyện là Doãn Thiên Lãm, trong âm thanh mang theo chút vui vẻ.

Doãn Thiên Lương mới vừa nâng lên chân lại buông xuống: “Vâng, nhị ca.” Tốt lắm, bất cứ giá nào, xem đi xem đi, cùng lắm thì chết cũng không thừa nhận.

Quả nhiên Doãn Thiên Lãng đem mặt của nàng nhìn kỹ lại, sau đó cười nói: “Trên mặt Lương nhi nhiều thịt.”

“Vâng, đại ca.” Doãn Thiên Lương nói.

Doãn Thiên Lãng cười ha ha gật đầu, cùng Doãn Thiên Lãm tiến vào.

Lại qua mấy ngày, lập tức muốn đi Kinh thành, lão thái quân mang theo vợ, cháu gái đi trong miếu dâng hương cầu lên đường bình an. Tuy nói Doãn Thiên Lương không có trong danh sách, nhưng Trạng vương phi nói nàng ở nhà cũng rất buồn bức, liền cùng đi một chút.

Quy quy củ củ đi theo đốt hương, Doãn Thiên Lương vẫn một dạng ngây ngốc. Lão thái quân nói các nàng thật vất vả và ra ngoài một chuyến nên để cho các nàng đi khắp nơi một chút, Doãn Thiên Ngưng và Doãn Thiên Tịnh luôn luôn thân thiết với lão thái quân, tự nhiên đi theo nghe giáo lý Phật giáo.

Doãn Thiên Lương âm thầm tròn trĩnh mắt, nàng nghe “Đại bị chú” là buồn ngủ, nếu thật sự phải nghe giáo lý Phật giáo mà nàng ngủ sẽ bị ném chết người, vậy vẫn là đi ra ngoài đến sau núi “đi một chút” đi.

Bởi vì lão thái quân phủ Vương gia tới dâng hương, vì vậy hôm nay trong miếu không mở cho người ngoài, xem ra tình mạch vô cùng, đi theo Hương Châu cùng Tiểu Đào nhìn chung quanh một chút, Doãn Thiên Lương bây giờ rất bất đắc dĩ, điều này cũng đi theo nàng còn buông lỏng cái quý gì à?

Đi vòng ra phía sau Thiên vương Bảo Điện, Doãn Thiên Lương chợt ho khan, nói cớ họng mình ngứa, để cho Hương Châu và Tiểu Đào đi lấy cho nàng ít nước uống nhuận họng. Hai nha hoàn không có nghĩ nhiều lắm vội vã đi, các nàng vừa đi Doãn Thiên Lương cũng không ho khan nữa, nhìn chung quanh một lần, sau đó nhấc chéo quần chạy như bay về phía sau núi.

Không có ai trông coi, tự do thật là hạnh phúc a, Doãn Thiên Lương nhìn chung quanh một chút, không có ai, suy nghĩ một chút cũng là: mẹ Vương gia, tiểu lão bà của Hoàng đế tiền nhiệm tới dâng hương thì bảo đảm an toàn khẳng định không có vấn đề, vì vậy yên lòng ngã bùm nằm ở trên cỏ, gối lên cánh tay nhìn bầu trời...

Trời xanh a, mây trắng a, lá xanh a, hoa hồng a, cuộc sống đầy màu sắc thật đẹp.

Có chút hơi râm mát.

Ánh mắt hướng lên trên, thấy một người giống đực, giống đực này nàng không biết.

“Tiểu thư có một mình?” Nghe thanh âm của sắc lang cổ làm thân sĩ, Doãn Thiên Lương mở trừng hai mắt, nắm tay bắt đầu ngứa ngáy. Nháy mắt mấy cái, Doãn Thiên Lương cố làm vẻ kinh hoàng ngồi dậy, cúi đầu.

“Ta, ta, ta không phải một mình, ta, ta, nha hoàn rất nhanh sẽ trở lại.” Cố ý lấp bấp nói. Sau đó đứng dậy muốn đi.

“Tiểu thư đừng bước.” Giọng đực này đi vòng qua trước mặt nàng: “Nếu nha hoàn rất nhanh sẽ trở lại, không bằng để tại hạ bồi tiểu thư chờ một chút

đi. Người ở đây có chút vắng vẻ, nếu một mình tiểu thư trở về gặp phải người xấu sẽ không tốt.”

Con qua liền rơi vào trên người con heo, nhìn con heo liền cười cặc cặc, còn tưởng mình là thiên nga rồi hả?

“Không cần, thời điểm ta tới cũng không có gặp ai, cũng sẽ không đụng phải người xấu.” Cố ý cho giọng nói run rẩy, còn cố ý dùng sức xoa nắn vạt áo, bộ dạng sợ vô cùng.

Giống đực kia cười hai tiếng. Tay đặt lên vai Doãn Thiên Lương: “Nếu không có người xấu, tiểu thư gặp cái gì đây? Chẳng lẽ ta giống như người xấu?”

Doãn Thiên Lương ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó bày ra nụ cười ngây tự nhận là thơ nhất của thiếu nữ 14 tuổi, cũng không nói chuyện, giống đực thấy nàng cười, tay lại càn rỡ chút, từ trên vai nàng trượt xuống cánh tay nắm tay của nàng.

~~~~ a !!!!! ~~~~

Tiếng kêu thảm thiết.

“Bịch.” “Rắc rắc.” “Ừm.”

~~~~ a !!! ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Doãn Thiên Lương còn duy trì bộ mặt cười ngây thơ, giấy thù còn dùng sức đá cái mông của giống đực, còn giống đực đang cúi người hai tay che trở hạ thân, khuôn mặt đau đến không muốn sống.

“Cầm thú, mặc y phục là mặt người dạ thú không mặc y phục là không bằng cầm thú đó. Loại người như ngươi như một món hàng, cha ngươi nên trực tiếp bán lên tường, tránh cho sinh ra người cầm thú như vậy làm cho tổ tông mất mặt, phải nói là ngươi chưa tiến hóa xong, đang ở giai đoạn súc vật. Không biết cho là gia truyền nhà ngươi mới tiến hóa đến súc vật thôi đâu, muốn chiếm tiện nghi của bà cô ta, chờ người tiến hóa xong bắt kịp tiêu chuẩn người bình thường đi.” Doãn Thiên Lương cười hắc hắc nói. Không phát uy tưởng nàng không phải là sư tử hà đông a?

“Tiểu tiện nhân...” Từ trong kẽ răng giống đực nặn ra một câu.

“Quả nhiên là cầm thú, cũng không nói tiếng người.” Doãn Thiên Lương đập hấn một cước: “Hôm nay tâm tình ba cô ta tốt, lười phải so đo cùng cầm thú, ta sẽ nghĩ mình bị chó cắn là được.”

Sau đó hừ, rồi đi.

Nhàn nhả xuống phía sau núi, đúng lúc Hương Châu cùng Tiểu Đào cuống lên đi tìm, Doãn Thiên Lương bận rộn khôi phục lại vẻ ngây ngô, nói vừa rồi mình nhìn thấy một con bướm bướm rất đẹp, đi theo nhìn xem. Hai người Hương Châu thả lỏng, nói lão thái quân muốn ăn cơm chay, Doãn Thiên Lương vội vàng đi theo.

Ăn xong cơm chay trở về Vương phủ, một đường Doãn Thiên Lương nhìn cười chết được. Đây là nhiều ngày trôi qua mới có một ngày thống khoái như vậy.

Trở về phủ, dĩ nhiên lại muốn đến nơi lão thái quân ngồi một chút. Doãn Thiên Lương và Doãn Thiên Tịnh lại cùng lão thái quân giảng Phật pháp, Doãn Thiên Lương lại giả vờ ngây ngốc, ngồi yên. Còn chưa ngồi nóng đất, một nha hoàn cầm một phong thư đi vào, nói là cho Vương phi.

Trạm vương phi nhìn rồi trên mặt lộ ra nụ cười, nói con trai bạn chỉ giao Du Ngạn Chương có công việc đi ngang Sở Châu, muốn tới bái kiến Thái hoàng Thái phi. Lão thái quân nghe vừa lòng cười, nói có đến mười lăm năm chưa từng thấy qua Du Ngạn Chương, khi còn bé đứa nhỏ này rất nghịch ngợm, chỉ chớp mắt đã có quan chức, có thể một mình đảm đương một phía rồi.

Sau đó mẹ chồng nàng dâu bắt đầu nhớ lại quá khứ. Vẫn hồi tưởng đến khi Doãn Thiên Lương ngồi muốn ngủ thiếp đi lão thái quân mới hỏi câu hữu dụng: “Ngạn Chương ngày nào thì đến a?”

“Cũng chưa nói, bắt quá ta nhìn cũng là mấy ngày này đi.” Trạm vương phi nói.

“Ngạn Chương đã định việc hôn sự chưa?” Lão thái quân hỏi.

“Vẫn còn không có, nếu có, thế nào cũng có thiệp đến phủ cho chúng ta.” Trạm vương phi nói.

Doãn Thiên Lương trong ngày thường ngâm trong bát quái đi ra, lỗ mũi lập tức ngửi thấy mùi vị ép duyên.

Lão thái quân muốn nghỉ ngơi, Trạm vương phi mang theo ba tỷ muội đi ra.

Trở về viện của mình, ngủ một buổi chiều, Doãn Thiên Lương nằm ở trên giường tính toán kế tiếp làm sao bây giờ.

Thân thể Doãn Thiên Lương này mới 14 tuổi, sang năm đoán chừng cũng bị xử lý, sau đó cùng N nữ nhân chia sẻ một người đàn ông, sau đó sẽ giống như một con chim hoàng yến trải qua cuộc sống trong cái lồng tre, cái vấn đề này nàng đã suy nghĩ lâu rồi, nàng là một quận chúa, có khả năng sẽ là một người vợ kiều ngạo, hơn nữa còn có Thái hoàng phi cùng Vương gia ba ba làm chỗ dựa, tướng công tương lai của nàng cũng sẽ không bỏ nàng đi?

Nếu như cho tìm cho nàng người có địa vị thấp, vậy cũng tốt, nàng có thể không cùng những nữ nhân ở giữa hục hặc với nhau rồi. Có yêu hay không, nàng dù sao cũng không tin tưởng tình yêu, cũng không sao. Nhưng, Vương gia ba ba của Doãn Thiên Lương sẽ tìm cho nàng ấy tụy đàn ông như thế nào đây?

Đang suy nghĩ, một tiểu nha hoàn bên cạnh Trạm Vương phi nói vương phi cho mời, Doãn Thiên Lương gật đầu, theo nàng ta tới. Trạm vương phi đang xem sách, để cho nàng ngồi, sau đó thu sách, cười nhìn nàng. Doãn Thiên Lương cũng chỉ làm tốt trang thái ngây ngô nhìn thẳng vào mắt bà. Đây là ý gì?

So mắt to mắt nhỏ? Ai nha, bác gái vương phi nhìn thật đẹp, phụ nữ trung niên còn bảo dưỡng được tốt như vậy, khó trách Vương gia ba ba của nàng thường hướng về phía bác gái vương phi cười mặt mũi.

Suy nghĩ miên man, Trạm vương phi lên tiếng: “Lương nhi, hai ngày nữa Ngạn Chương sẽ đến phủ thăm thái quân, sau đó sợ rằng sẽ cùng lên kinh. Lại nói, ngươi và Ngạn Chương so với Ngưng nhi và Tịnh nhi gần hơn một chút, dù sao ngươi cũng là ta tự mình nuôi lớn lên, cũng giống như ruột thịt.”

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái: “Vâng, mẫu thân, ân nghĩa ngài dưỡng dục Lương nhi vẫn ghi nhớ trong lòng, trong lòng ta ngài chính là mẹ đẻ.” Dời đi chủ đề, nghe lời bác gái vương phi chính là chụp một cái mũ vào biểu ca biểu muội thanh mai trúc mã đây mà.

“Đứa nhỏ Ngạn Chương này mặc dù thời nhỏ có chút nghịch ngợm, bắt quá là mười mấy năm qua, nghe nói cũng nhả nhận, chừng chạc, Cầm di nói, trong triều có rất nhiều quan viên đều chọn trứng hán muốn làm con rể cưng đó.” Trạm vương phi cười nói.

Trong lòng Doãn Thiên Lương đảo lộn, trên mặt lại đem ánh mắt nháy nháy được gọi là thuần khiết vô cùng, một chút khuynh hướng của bệnh đục thủy tinh thể cũng không có: “Mẫu thân, Du thiếu gia ưu tú như vậy, Cầm di nhất định rất cao hứng.” Lần nữa rời đi.

“Đĩ nhiên cao hứng, Cầm di gửi thư tới nói Ngạn Chương đã 22 tuổi còn không chịu gấp gấp thành thân, trong ba loại bất hiếu, không con là lớn nhất, Ngạn Chương chậm chạp không chịu thành thân, Cầm di hết hy vọng ôm cháu, rất là lòng lòng.” Trạm vương phi kéo lại đề tài.

“Du thiếu gia có lẽ là muốn lập nghiệp trước. Hơn nữa tuổi cũng không lớn, Cầm di không cần phải gấp a.” Doãn Thiên Lương nói. Gấp làm gì, 22 tuổi thôi nha, vừa mới tốt nghiệp đại học, trước tiên đem công việc làm xong rồi hãy nói.

“Còn không gấp? Biểu ca nhà cữu cữu ngươi 18 tuổi đã có hai đứa bé rồi. Đứa nhỏ Ngạn Chương này cũng không biết là đang nghĩ gì nữa.” Trạm vương phi cười liếc nàng một cái, bưng trà uống một hớp: “Hai ngươi lúc đó, ta dẫn ngươi thăm người thân, Cầm di còn nói muốn kết con gái làm thân gia đi. Khi đó ta muốn, chờ Lương nhi chúng ta trưởng thành, khẳng định Ngạn Chương đã đón dâu, cho nên không đáp ứng. Ai biết....”

Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa cười ngất. Bác gái vương phi nói dối cũng không cần bản thảo, khi nàng hai tuổi Du Ngạn Chương cũng mười mấy tuổi, thấy thế nào cũng là trâu già gặm cỏ non. Bắt quá, nàng mãnh liệt hoài nghi bác gái vương phi là cố ý nói như vậy.

“A.” Doãn Thiên Lương không thể làm gì khác hơn là làm bộ như nghe không hiểu.

“Sớm biết Ngạn Chương cưới muộn, ta sẽ đáp ứng. Ngươi nói có phải không, Lương nhi?” Trạm vương phi hỏi.

Doãn Thiên Lương thấp đầu, hạ thấp âm lượng: “Lương nhi biết tâm ý của mẫu thân, nhưng, Du thiếu gia ưu tú như vậy, Lương nhi tự biết mình không xứng.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trạm vương phi cười khẽ, sau đó kéo tay Doãn Thiên Lương, ôn nhu nói: “Ta à, chính vì biết tính tình Lương nhi ngươi mới phát giác cùng thông gia với Cầm di là tốt nhất, phụ phụ Cầm di là người hòa nhã, nhìn ở trên mặt của ta cùng cha vương gia ngươi cũng sẽ bảo vệ ngươi, nếu như đến nhà khác, ta

thể nào yên tâm được.”

Vành mắt Doãn Thiên Lương đỏ lên, không vì cái gì khác, chính là mẹ vương phi thật yêu thương nàng, sợ cái gốc tử nàng bị nhà chồng khi dễ, vì vậy không tiếc hạnh phúc cả đời của con trai bạn thân khuê phòng của mình, đáng thương Du Ngạn Chương cứ như vậy bị gài bẫy, tất yếu một cốc gỗ cho hấn làm vợ.

“Mẫu thân, Lương nhi biết mình ngốc, Lương nhi vẫn sợ rời xa ngài, mẫu thân, Lương nhi không lấy chồng có được hay không? Lương nhi muốn phụng bồi ngài.” Doãn Thiên Lương nói. Không lấy chồng thật tốt, ở trong phủ thân vương ăn uống, chờ Doãn Thiên Ngung cùng Doãn Thiên Tịnh gả đi, nàng chính là con gái một, thật hạnh phúc.

“Lương nhi ngốc, không lấy chồng sao được? Chờ phụ vương cùng mẹ già rồi không còn nữa, người nào chiều cô nương?” Trầm vương phi cười nói.

“Không quan hệ, ta sẽ tự mình chiều cô mình.” Doãn Thiên Lương nói, biết những lời này giống như vô nghĩa, bất quá để tỏ lòng phản kháng cuối cùng vẫn phải nói.

“Lương nhi, người sợ Ngạn Chương không đối tốt với người? Yên tâm, có phụ vương cùng mẹ ở đây, hấn sẽ đối đãi với người rất tốt.” Trầm vương phi nói.

Doãn Thiên Lương không lên tiếng. Xong rồi, nàng cứ như vậy bị bán đi, may mắn chính là, bán cho lão quen biết.

“Lương nhi?” Trầm vương phi thấy nàng cúi đầu không nói vội vàng nhẹ giọng hỏi.

“Lương nhi nghe lời mẫu thân.” Doãn Thiên Lương nói. Không nghe cũng vô dụng, vẫn là nghe đi. Không biết thức ăn ở Du gia có ăn được hay không đây.

Trầm vương phi cười, lại nói cho nàng biết những yêu thích của Du Ngạn Chương. Doãn Thiên Lương nghe vào tai trái ra tai phải, nàng không biết người đàn ông đó nhớ rõ ràng như vậy làm gì? Sau này quen rồi hãy nói. Nói xong, mặt trời cũng xuống phía tây, tuy nói ăn của Trầm vương phi một bữa cơm, bất quá ăn có chút không tiêu hóa được, Trầm vương phi còn tưởng nàng xấu hổ.

Ngày thứ hai, Trầm vương phi không có động tĩnh gì.

Hai ngày sau cũng không có động tĩnh, Doãn Thiên Lương vừa mới buông thả tâm, Trầm vương phi phái người tặng mấy bộ y phục màu hồng. Nói là mùa xuân này Doãn Thiên Lương cũng không có mua thêm quần áo mới, vừa đúng mua thêm hai bộ.

Doãn Thiên Lương lúc này mới hoảng hốt nhớ lại, Trầm vương phi hình như nói Du Ngạn Chương thích cô gái ôn nhu thanh nhã. Nhưng.. ai nói màu hồng chính là ôn nhu thanh nhã? Hồ còn có hồ trắng, chẳng lẽ có thể cùng con thỏ trắng ăn cà rốt rồi hả?

Bất quá, đổi lại quần áo mới, bọn nha hoàn đều nói đẹp mắt, Doãn Thiên Lương nhìn mình trong gương, ách... nổi bật nên là gương mặt mập mập trẻ con này, đều là cảm giác béo mập. Cái bộ dạng này mà Du Ngạn Chương còn coi trọng nàng ... vậy hấn nhất định là người thích luyến đồng (yêu trẻ nhỏ), thật sự trời hai người ở một chỗ, nàng nhất định phải cẩn thận, cẩn thận lại cẩn thận.

Khi lần đầu tiên mặc quần áo mới đi thỉnh an lão thái quân, lão thái quân nhìn nàng cười, trên mặt Doãn Thiên Ngung và Doãn Thiên Tịnh không có chút tươi đẹp nào.

Doãn Thiên Lương tiếp tục giữ vững quang cảnh trạng thái thần kinh không biết. Thật vất vả kết thúc sớm, Doãn Thiên Lương trở về phòng ngủ của mình, còn chưa ngồi nóng mông, hai tiểu nha đầu trong phòng lão thái quân đến mời, nói Du thiếu gia tới, mời các vị tiểu thư đi qua. Doãn Thiên Lương định giờ giọng bủ môi, nhưng khi nhìn đến hai tiểu nha hoàn trước mặt nàng lập tức liền thấp đầu đổi lại trạng thái thẹn thùng, bước chân thông khổ đi hướng sân lão thái quân.

Cúi đầu vào cửa, hướng về phía giường nhỏ lão thái quân hay ngồi phúc phúc thân liền nghe Trầm vương phi nói: “Lương nhi, gặp mặt Ngạn Chương ca ca.”

Gốc tử chắc sẽ không xấu hổ, cho nên Doãn Thiên Lương bị kéo đến trước mặt một áo dài màu xanh đen, nàng tự nhiên nói: “Thiên Lương ra mắt Du ca ca.”

“Lương muội muội hữu lễ.” Âm thanh hơi có vẻ yếu ớt nói. Gốc tử sẽ không xấu hổ, tự nhiên cũng sẽ không xấu hổ, cho nên sau khi ra mắt, Doãn Thiên Lương chẳng qua là an tĩnh đứng ở bên người Trầm vương phi, cũng không ngẩng đầu, con mắt cũng không lộn xộn... mặc dù nàng rất muốn ngẩng đầu nhìn “người cùng giường tương lai”.

Trầm vương phi nhẹ nhàng kéo tay của nàng nhéo, không biết ý gì. Sau đó kéo nàng ngồi vào chỗ của nàng.

Doãn Thiên Lương vẫn duy trì trạng thái cúi đầu, đối diện người mặc áo màu xanh đen đó, trừ cảm trở nên nàng đều nhìn thấy.

Rất nhanh, hai nữ nhi khác của Doãn gia cũng tới, còn đem theo lễ ra mắt, bất quá, so với Doãn Thiên Lương ngây ngô, hai nữ nhi khác biểu hiện vô cùng thẹn thùng. Lão thái quân cũng để các nàng ngồi ở bên người Trầm vương phi, một hàng ba cô gái đều là màu hồng.

Du Ngạn Chương trước thay mặt cha mẹ thỉnh an lão thái quân, lại thỉnh an Trầm vương phi. Sau đó chính là nói liên miên việc nhà, lão thái quân đoán chừng thật lâu rồi không có gặp nhân vật linh thông tin tức ở Kinh thành, cho nên rất nhiệt tình, Trầm vương phi còn lại là rất quan tâm đến huynh đệ của

mình.

Doãn Thiên Lương đối với người nào cũng không quan tâm, nhưng lại không thể không quan tâm, theo như tính toán của bác gái vương phi, đó là cha mẹ chồng tương lai của nàng, nào dám không quan tâm a.

Tán ngẫu sau đó, các nữ nhân đem bản năng bắt quai đến đề tài hôn nhân đại sự của Du Ngạn Chương. Du Ngạn Chương lễ độ trả lời nói chưa từng suy tính.

Đề cho trong lòng Doãn Thiên Lương dấy lên hy vọng nho nhỏ... người anh em, người từ từ suy tính, tốt nhất suy tính đến xuất gia hoặc chuyển đổi giới tính.

Đang nói, cha con Doãn thị lục đục tới, lại một phen hàn huyên, chút kiên nhẫn cuối cùng của Doãn Thiên Lương cũng mất đi sạch sẽ.

Hoàn hảo, lão thái quân để cho các cháu gái lui xuống. Doãn Thiên Lương rất muốn đầu tàu gương mẫu đi ra, nhưng theo thứ tự lớn nhỏ, nàng phải đi sau, thấy Doãn Thiên Lương và Doãn Thiên Tịnh chậm chạp đứng dậy, nói lời từ biệt, Doãn Thiên Lương rất oán hận hai cô nàng này.

Thật vất vả mới đi đến cửa phòng, Doãn Thiên Lương vừa thả lỏng bả vai xuống.

“Lương nhi.” Một âm thanh vô cùng dễ nghe bắt ngờ vang lên ... Doãn Thiên Lãm gọi nàng.

Doãn Thiên Lương theo bản năng quay đầu lại: “A?” Xem ra khuôn mặt mập mạp trẻ con liền hoàn toàn sáng rõ.

“A.” Sau khi Doãn Thiên Lương lấy lại tinh thần, bận rộn thấp đầu: “Nhị ca, người gọi Lương nhi có chuyện gì sao?” Sau đó trong lòng hoài nghi Doãn Thiên Lãm có phải bị vương phi cố tình chỉ thị làm như thế.

“Không có việc gì, người xem một chút đây có phải của người không?” Doãn Thiên Lãm nói.

Doãn Thiên Lương nghi ngờ, thứ gì? Bất quá vẫn chấp nhận đi tới, thấy Doãn Thiên Lãm lấy ở trong tay áo ra một món đồ, là một trâm hoa nho nhỏ, Doãn Thiên Lương cũng không biết là không phải của mình.

“Nhị ca, người nhặt được ở đâu?” Doãn Thiên Lương đưa tay muốn nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Ha ha, Lương nhi, thời điểm bắt bướm cũng không chú ý, rớt đồ cũng không biết.” Doãn Thiên Lãm khê cười nói, đem đồ thả vào trong tay nàng: “Cất đi, sau này cẩn thận.”

Doãn Thiên Lương lúc này ngây ngẩn cả người, nàng ngờ ngác nhìn Doãn Thiên Lãm ... bắt bướm? Chẳng lẽ ngày đó nàng lộ ra nguyên hình bị Doãn Thiên Lãm thấy được? Nếu không hẳn làm sao biết được nàng nói dối là đuổi theo con bướm? Nhìn mặt Doãn Thiên Lãm cũng vô cùng lịch sự tuấn tú, Doãn Thiên Lương suy tính buổi tối có muốn đem hắn diệt khẩu hay không.

“Lương nhi?” Doãn Thiên Lãm vỗ vỗ đầu nàng.

“A, cảm tạ, tạ nhị ca, sau này ta sẽ cẩn thận.” Doãn Thiên Lương lấy lại tinh thần nói, sau đó quỳnh lên đi ra.

Một đường trở lại khuê phòng, trái tim Doãn Thiên Lương đập giống như đua ngựa vậy... bình tĩnh không được. Xong rồi, nàng mới làm quý tộc có mấy ngày sẽ lại bị thu hồn.

Doãn Thiên Lãm có thể cảm thấy nàng bị tâm thần phân liệt hay không? Có thể thực sự mời đạo sĩ tới thu phục nàng hay không? Nàng cũng không muốn giống như Tôn Ngộ Không bị nhốt vào trong lọ, nàng còn phải về nhà. Không biết bây giờ nàng treo tường trốn đi có kịp không? Thật là không bỏ được thức ăn nhà Vương gia cũng những bày biện cao cấp này a.

Ở trong phòng tới tới lui lui mấy vòng, bọn nha hoàn thấy nàng lăm cái trâm hoa nhỏ đi qua đi lại cũng không hiểu, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu đứng thẳng hàng.

Chợt thấy Doãn Thiên Lương u ám đi tới mép giường thẳng tắp nằm xuống trừng trừng mắt nhìn đỉnh màn, Hương Châu vội vàng tới cúi người xuống hỏi: “Quận chúa, ngài không thoải mái?”

Doãn Thiên Lương nghiêng đầu nhìn nàng ta một chút, bộ mặt mệt mỏi: “Hương Châu, đầu ta có chút choáng váng, nếu như một lát lão thái quân truyền cơm, người trở lại thay ta, ta nghỉ một chút.”

“Nô tỳ sai người đi mời đại phu.” Hương Châu nói.

“Không cần, ta một lát sẽ tốt.” Âm thanh của Doãn Thiên Lương yếu ớt, giống như người bị đói bụng chừng mấy ngày. Nói xong ngược lại nhanh chóng rất nhanh nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Hương Châu cau mày, tự mình đi bấm vào Vương phi.

Đại phu đến xem qua, nói có chút bị gió lạnh, không có gì đáng ngại. Bất quá, Doãn Thiên Lương danh chính ngôn thuận đạt được đặc quyền “đường bệnh”, đặc quyền giá cao là uống thuốc. Doãn Thiên Lương trước kia cuồng thích uống cả phê, cho nên coi thuốc như cả phê uống.

Trạm vương phi buổi tối đến xem nàng, lôi kéo tay của nàng: “Đứa nhỏ này, thế nào không cẩn thận lại bị bệnh lúc này.” Nhìn Doãn Thiên Lương một chút bỗng nhiên lại cười: “Hay là xấu hổ khi nhìn thấy Ngạn Chương.”

Doãn Thiên Lương rũ xuống mi mắt, con ngươi có ý nhìn về phía giữa giường. Cũng không nói lời nào, vốn định kìm nén đồ ửng một chút, đáng tiếc biểu bì da có chút dày, mạch máu không tịt ... gọi là da mặt dày, cho nên ghen không ra được.

Trạm vương phi lại hiểu lầm, nhìn Doãn Thiên Lương vừa cười.

“Lương nhi của chúng ta rốt cục cũng biết xấu hổ, Lương nhi a, mới vừa rồi mẹ đã hỏi, đứa bé Ngạn Chương kia giống như cũng rất vừa ý Lương nhi.” Trạm vương phi nói.

Lão già thích luyến đồng... Doãn Thiên Lương nghĩ đến. Trên mặt vẫn như cũ, một bộ không biết, con ngươi nhìn hướng tới nơi nào.

“Tốt lắm tốt lắm, uống một ngày thuốc là tốt đi, nếu không, Ngạn Chương bị Ngưng nhi và Tịnh nhi đoạt mất.” Trạm vương phi nói.

Tặng miễn phí còn sợ nàng không thích đâu, giành đi ... dĩ nhiên, lời này chỉ có thể oán thầm.

Hương Châu bưng thuốc, Trạm vương phi nhìn nàng ngoan ngoãn uống thuốc liền cười: “Thuốc này cũng không trị xấu hổ, hay là Lương nhi đừng uống.”

Mặt Doãn Thiên Lương càng cứng chôn ở sau chén thuốc. Mẹ Vương phi thật có té bào hài hước.

Mẹ vương phi lại làm nàng không thể làm gì khác là uống một ngày thuốc thì “thân thể suy yếu kia” biến mất. Ngay cả lúc này ánh mắt Doãn Thiên Lăng nhìn nàng cũng có chút không đúng. Mặc dù Doãn Thiên Lương lạnh cả người, nhưng cũng quyết định chủ ý đến chết cũng không nhận.

Sau bữa tối ngày này nói đến chuyện lên Kinh, Doãn Thiên Lương đang muốn lấy việc không liên quan đến mình, lấy cớ trở về “nghỉ ngơi lấy sức”, chỉ nghe Doãn Thiên Lăng nói: “Sao Thiên Lãm nói Lương nhi không đi đây? Ta xem Lương nhi cũng đi theo lên kinh nhìn một chút, Tịnh nhi và Ngưng nhi không có trong phủ, một mình nàng buồn bực sao.”

“Đại ca, ta không buồn, nhị ca cũng không đi a.” Doãn Thiên Lương nói. Tận lực khống chế giọng nói không nhanh không chậm. Đi thôi đi thôi, cũng đi, trong núi không có hổ, nàng chính là Bá vương.

“Lương nhi.” Trạm vương phi vỗ vỗ tay của nàng: “Thật nhiều năm chưa từng gặp qua cừu cừu, mẹ, sợ rằng cũng không nhận ra, vừa đứng đi cùng gặp thân thích.”

“Mẫu thân, ta ... thân thể ta mấy ngày nay khó chịu, nếu như trên đường tạo thành rắc rối làm trễ nãi hành trình sẽ không tốt.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng hết sức đặc biệt không muốn đi “thăm người thân”.

“Không có sao, có đại phu đi theo còn sợ gì Tốt lắm, ngày lên đường cũng nhanh, Lương nhi người trở về thu dọn đồ đạc đi.” Trạm vương phi nói.

“Vâng, mẫu thân.” Doãn Thiên Lương đứng dậy phúc thân, cúi đầu hướng trốn đi, từ bả vai cũng có thể nhìn ra nàng đang ỉu xù.

“Lương nhi giống như là thật sự không thoải mái, bằng không ...” Trạm vương gia lên tiếng, tiểu khuê nữ này không thích nói chuyện không thường ra cửa, đến Kinh sợ là sẽ sợ người lạ, ở lại trong phủ cũng tự tại chút.

“Chính không thoải mái mới càng thêm mang theo nàng đi cùng, ngại suy nghĩ một chút, chỉ có Thiên Lãm cùng Lương nhi, Thiên Lãm là ca ca, vạn nhất Lương nhi có bệnh gì, Thiên Lãm lại không có phương tiện chiếu cô, còn không bằng đi theo lên Kinh, ta cũng yên tâm chút.” Trạm vương phi nói.

“Phu nhân nói có lý, vậy thì mang theo Lương nhi đi.” Trạm vương gia nói.

Khóe miệng Doãn Thiên Lãm khẽ cười.

Chương 7

Doãn Thiên Lương nhìn Hương Châu và Tiểu Đào phụng sự thật cao hứng thu dọn đồ đạc rất là buồn bực. Trong lòng giống như có một ổ thỏ nhảy lên nhảy xuống, Kinh thành --> hoàng cung --> hoàng đế --> người tình ranh trong những người tình ranh --> hết thấy không biết. Nhớ tới ánh mắt Doãn Thi Lăng thì nàng có chút sợ, cảm giác chuyện này chính là tính toán của “ca ca” âm hiểm của nàng.

Thu thập xong, Trạng vương phi lại phái người tới truyền nàng đi. Doãn Thiên Lương tới, kinh ngạc thấy luyến đồng Du Ngạn Chương đang ngồi. Mới yên tĩnh theo Trạng vương phi chỉ định ngồi bên cạnh Du Ngạn Chương, mắt nhìn thẳng, đầu hơi thấp.

“Lương nhi, thu thập xong?” Trạng vương phi hỏi.

Không biết, cũng không phải là nàng dọn dẹp.

“Hương Châu đang thu dọn, cũng nhanh thôi.” Ngoài miệng đáp.

“Vậy thì tốt.” Trạng vương phi cười nói, sau đó còn gọi nha hoàn, để cho nàng ta đi Lương Úc các nói cho nha hoàn thu thập đồ phải cẩn thận, Quận chúa lần này lên Kinh có thể phải ở nhiều ngày.

Doãn Thiên Lương vừa nghe, mẹ vương phi quá khách khí nói, ở nhiều ngày? Nhất định là đem nàng mạnh mẽ kén rể đưa cho Du gia, sau đó vẫn ở đến sang năm 15 tuổi thì đẹp đi.

“Mẫu thân, không phải là rất nhanh sẽ trở lại sao?” Giả bộ ngây thơ, bình tĩnh, giả bộ ngây thơ.

Trạng vương phi cười. Doãn Thiên Lương thấy bà ấy có ý mập mờ thì khuôn mặt tươi cười ngây ngô thiếu chút nữa không duy trì được nữa. Không phải là nhẫn tâm như vậy đi? Nàng ăn không nhiều lắm, không khóc, không làm khó, không đốt tiền, nàng không muốn bị đuổi đi...

“Đúng rồi, Lương nhi, người mang Ngạn Chương đi tìm nhị ca của người đi, mới vừa rồi còn nói tới chuyện này.” Trạng vương phi nói.

Khoe miệng Doãn Thiên Lương giật giật, nhanh chóng liếc về phía Du Ngạn Chương một cái, trên mặt của hắn cũng có chút không được tự nhiên.

“Làm phiền Lương muội muội.” Du Ngạn Chương đứng dậy. “Chất nhi cáo lui.”

Ra cửa, Doãn Thiên Lương cúi đầu cũng không quản Du Ngạn Chương có đi cùng hay không. Đi tìm Doãn Thiên Lâm ... mẫu chốt là Doãn Thiên Lâm ở nơi nào a? Nàng cũng không đi qua.

“Quận chúa, mình Ngạn Chương có thể tìm được, không nhọc quận chúa rồi.” Du Ngạn Chương nói, giọng nói lạnh nhạt lễ độ.

Doãn Thiên Lương đứng lại, bày ra khuôn mặt tươi cười: “A, vậy ta đi về trước. Du thiếu gia đi thông thả.” Sau đó không đợi Du Ngạn Chương nói gì, Doãn Thiên Lương nhắc chân liền đi, trong lòng nhất thời cao hứng, nhìn tiêu hỏa này cũng không thích bị lôi kéo kết duyên đâu.

Nhất thời cao hứng, thì có chút hí hửng, Doãn Thiên Lương thuận tay bẻ gãy cành liễu đem lá cây nhéo nhéo, cũng không biết Du Ngạn Chương với gương mặt kinh ngạc không che giấu.

Khoảng thời gian trước khi xuất giá ở nhà Vương gia để cho Doãn Thiên Lương cảm thấy giống như khách của chính phủ tới chơi, nghe nói đây là kết quả đơn giản hóa của đơn giản hóa.

Doãn Thiên Lương đi theo Trạng vương phi, hai người đi theo lão thái quân, dọc theo đường đi xem một chút màu xanh của sông núi, chân Doãn Thiên Lương nhiều lần ngứa ngáy.

Bất quá, đi mấy ngày nàng đã biết, trên TV những lúc tùy tiện tìm đồng cỏ nghỉ ngơi không phải là thật, mỗi khi bọn họ chạy tới, lúc đó khẳng định toàn bộ đều là toàn diện phòng bị, mọi mặt đều xử lý tốt. Doãn Thiên Lương muốn tự thể nghiệm một chút sông núi không bị ô nhiễm... trên căn bản là không có khả năng.

Nhưng không tồi là, dưới tai mắt đông đảo của mọi người, Trạng vương phi cũng không cố ý chế tạo cơ hội để cho Doãn Thiên Lương và Du Ngạn Chương làm cái gì mập mờ.

Vì phối hợp với sức chịu đựng của lão thái quân, cho nên đội ngũ đi về phía trước cũng không nhanh. Sắp đến ranh giới Kinh thành lại đụng phải mấy nhà Đại tướng biên cương cùng gia quyến vào kinh chúc thọ, đội ngũ trải qua dung hợp lớn quanh co khúc khuỷu như vậy vài dặm, Doãn Thiên Lương thỉnh thoảng lên lên vén rèm xe lên xem một chút cảm thấy bọn họ giống như cái đuôi rất lớn.

Doãn Thiên Lương đã nghĩ nếu như Hoàng đế lão từ đi tuần ... đoán chừng đội ngũ thủ lĩnh đến đích, cái đuôi vẫn còn ở Kinh thành xếp hàng không ra

khỏi cửa thành đầu.

Tự hội lớn như vậy, kết quả chính là nam chủ tử nhiều, nữ chủ tử cũng nhiều, các thiếu gia tiểu thư càng dài thêm gấp bội.

Doãn Thiên Lương thật đúng là gặp được nhiều mỹ nữ yếu điệu. Sau đó trầm nghĩ, đây không phải là đến Kinh thành tìm lão công sao? Phương Nam nhiều như vậy, hơn nữa phía Bắc ... không biết số lượng đàn ông có đủ hay không.

Lại di chuyển, rốt cục nửa tháng cũng nhìn thấy cửa lớn Kinh thành cùng đội ngũ nghênh đón Thái Hoàng thái phi phía trước, làm cho giống thắng lợi của đại hội sư đoàn quân đội vậy.

Rốt cục Doãn Thiên Lương cũng nhìn thấy uy nghi của Thái Hoàng thái phi ... thường ngày thấy đáng vẻ ở trong vương phủ, đối mặt với đám quan viên tới đón giá còn lại là vẻ mặt xơ xác tiêu điều ... a, không, là mặt nghiêm túc. Hơn nữa phần lớn vào Kinh tựa như phân giải thành phần nguyên tử vậy, bỗng chốc tìm không thấy.

Một nhà Trăm vương là hoàng tộc chính quy, dĩ nhiên đầu tiên muốn vào hoàng cung để cả nhà đoàn tụ, trong cung, bọn họ còn gặp được các huynh đệ tỷ muội may mắn còn sống sót của Trăm vương, hơn nữa cả nhà, tình cảnh được gọi là gia đình lớn, Doãn Thiên Lương đoán chừng nếu là ăn bữa cơm đoàn viên, phòng chừng phòng yến hội Trung Hải Nam miễn cưỡng đủ dùng.

Trường hợp long trọng loại này, hai người lấp lánh nhất chính là sắp tho tình... Thái hoàng thái hậu, cũng không tránh không khoe khoang ... Hoàng đế Doãn Liệt.

Vốn lên gọi là Doãn Thiên Liệt, nhưng người ta là Hoàng đế, dĩ nhiên không thể cùng quả hồng nhỏ tiểu Quận chúa giống nhau, cho nên đổi thành hai chữ.

Đây là Doãn Thiên Lương lần đầu tiên nhìn thấy “thật thể” Hoàng đế (người thật), cho nên khi không người nào chú ý nàng luôn len lén quan sát một chút, nói như thế nào đây, hé ra mặt tự tiểu phi tiểu, một đôi mắt chẳng phân biệt được vui giận, một đôi lông mày tựa như tơ mà không phải tơ ... hơi hệt, mặc dù bình thường kém một chút so với yêu nghiệt Doãn Thiên Lăng, cho dù khí thế cường đại, cho dù không mặc y phục màu vàng cũng không thể bỏ qua, Doãn Thiên Lương không khỏi thầm than, quả nhiên, Hoàng đế không phải người thường có thể so sánh.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Điệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bảy quỳ tám lạy chín dập đầu xong rồi, nhiều năm không thấy đường, biểu, ca ca tỷ tỷ, đệ đệ, bọn muội muội của mình ra mắt, Doãn Thiên Lương cảm giác mình đụng phải gia phả sống.

Cuối cùng một lần thấy toàn bộ, Doãn Thiên Lương hoa cả mắt. Cộng lại so với mẫu Anh đều nhiều hơn. Mượn đám người lão thái quân, Doãn Thiên Lương đợi toàn bộ các vị tiểu Quận chúa cũng ở tại trong cung rồi. Ở trong cung cũng rất phiền toái, ngay cả ăn cơm tối cũng phải đi thỉnh an Thái Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu, hoàng hậu, sắc ăn không lớn mới kì quái.

Rốt cuộc cũng hành hạ xong, nằm ở bên trong tấm cung xanh vàng rực rỡ được phân phối cho mình, Doãn Thiên Lương có chút kích động, nghe nói loại địa phương như hoàng cung này nhiều oan hồn rất dễ dàng lộng hành, không biết có thể hay không để cho nàng vượt qua một chút. Nhớ năm đó, nàng rất muốn đêm khuya đi dạo ở trong cổ cung, đáng tiếc, không có điều kiện.

Càng nghĩ càng kích động, Doãn Thiên Lương rất muốn đi ra ngoài rất muốn đi ra ngoài thám hiểm một lần, đây chính là vé vào cửa miễn phí, ngồi dậy, chân đụng vào thăm suy nghĩ một chút lại rút trở về, một “ngốc tử” như nàng nếu muốn chơi trò kích thích như vậy sẽ khiến bị hoại nghi.

Sáng sớm hoàng cung khẩn trương mà tự động, loại địa phương này hoàn hảo không phải là đợi cả đời, nếu không sớm muộn cũng bị suy nhược thần kinh.

Suy nghĩ một chút, sáng sớm, đã có người nhún nhường đối với người nói “xin xúc miệng”, “xin lau mặt”, “xin thay quần áo”. “xin @#&”, Doãn Thiên Lương nghe đã nghĩ, chẳng lẽ thời gian tất thờ thái giám sẽ ở bên cạnh nói “xin băng hà” ?

Thật vất vả ăn bữa sáng vào miệng cũng không thấy hứng thú, qua loa ăn một chút. Cùng lão thái quân đi thỉnh an Thái hoàng thái hậu, vừa thấy đồng nghị người đầy đất, chỉ có mấy lão thái thái nói chuyện.

Thái hoàng thái hậu nói với lão thái thái hôm qua quá nhiều người, không thấy rõ mấy nha đầu bọn ta, hôm nay coi đẹp mắt hơn. Tâm trạng Doãn Thiên Lương căng thẳng, lão thái thái này lại muốn loạn chút Uyên ương ngày trước để nghiên cứu sao? Bất quá lập tức lại an ủi mình, không quan hệ, nàng ngày hôm qua loại bỏ một chút, trong các đường biểu tỷ muội có mấy người rất nổi bật, quận chúa ngày ngo nàng thật sự là bình thường giống như thái giám trong hoàng cung này vậy.

Xem qua một vòng, quả nhiên Thái hoàng thái hậu cùng mấy vị lão thái phi đối với mấy người ... nổi bật kia khen không dứt miệng, trong đó có Doãn Thiên Ngưng và Doãn Thiên Tịnh nhà Trạng nguyên.

Đang nói chuyện, một cô gái trẻ thoát nhìn có cá tính rất phần chân tươi cười tiến vào, nói cho Hoàng tổ mẫu thỉnh an. Thái hoàng thái hậu hiển nhiên rất là yêu thích nha đầu này, lôi kéo tay của nàng cười trách mắng: “Thế nào đến muộn hơn so với các tỷ muội? Tệ quá.”

Doãn Thiên Lương nhìn sang, cô gái này tác phong chân thật.

Cô gái cười, làm nũng một chút, nói các vị tỷ muội cũng rất ít tới Kinh, hôm nay vừa đúng chị dâu hoàng hậu nàng muốn đi trong miếu dâng hương, không bằng các nàng liền cùng nhau đi theo xem Kinh thành một chút cũng tốt. Thái hoàng thái hậu đồng ý. Mười mấy quận chúa liền phân tán trở về thay quần áo lần nữa.

Lần này “đạo chơi chùa miếu một ngày” quả nhiên rất nhàm chán, chùa miếu so với ở Sở Châu lớn hơn một chút, hộ vệ càng thêm thâm nghiêm hơn mà thôi, cũng bái bô tát không phải cũng giống nhau? Ngay cả đại điện lớn cũng giống nhau.

Hoàng hậu thoát nhìn rất trẻ tuổi, Doãn Thiên Lương rất là bội phục nàng ta có thể chịu được nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, suy nghĩ một chút, Hoàng hậu cũng không phải loại người không có định lực có thể làm.

Chuyện bất ngờ xảy ra, công chúa nói nàng muốn mang nhóm quận chúa xem đường phố một chút. Cảm giác của Doãn Thiên Lương đối với nàng ta thoáng cái tốt lên tràn đầy. Đáng tiếc, Hoàng hậu nương nương mang cung quy quốc pháp ra ... kết quả là, đề nghị bị bác bỏ. Bất quá, khai ân ngoài vòng pháp luật chính là có thể chơi các nơi trong miếu một chút. Đã có kinh nghiệm ghé thăm ở Sở Châu, Doãn Thiên Lương quyết định quên đi ngôi đền hoàng một chút.

“Lương muội muội?” Lại là Hoàng hậu.

Doãn Thiên Lương phản xạ có điều kiện đứng lên: “Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu dịu dàng nở nụ cười: “Lương muội muội quả nhiên là dịu dàng ít nói.”

“Tạ nương nương khách lễ.” Doãn Thiên Lương nói. Trời ạ, Hoàng hậu, một cơ thể Hoàng hậu sống đang nói chuyện cùng nàng.

“Lễ độ như vậy cũng có vẻ xa lạ, Thiên Hương gọi ta là tẩu tẩu, sau này người cũng gọi ta là tẩu tẩu đi.” Hoàng hậu vui vẻ cầm tay nàng, tâm tình Doãn Thiên Lương không bị khống chế cuồng loạn đứng lên... nàng không phải là gấp gáp, nàng là kích động.

“Thiên Lương không dám.” Doãn Thiên Lương nói. Công chúa gọi nàng ta là chị dâu, phía sau cánh cửa đóng kín người ta lại là trục hệ

“Người nha... đi thôi, chúng ta cũng đi dạo đi.” Hoàng hậu nói.

Doãn Thiên Lương không tự chủ cất bước cùng đi theo, vừa nhìn lên Hoàng hậu, thoát nhìn bất quá cũng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, lại là nhất quốc chi mẫu, thật là lợi hại.

Đoạn đường xem phong cảnh này tâm tư Doãn Thiên Lương không đồng đều.

Trên đường hồi kinh, Doãn Thiên Lương nhìn một chút tay của mình, hai ngày nay không rửa tay, đây chính là người có tiếng tăm đã từng cầm.

Buổi tối trở lại tắm cung lão thái quân, lão thái quân hỏi trong kinh như thế nào, Doãn Thiên Ngưng và Doãn Thiên Tịnh nói trong kinh rất tốt, có khí thế. Doãn Thiên Lương không có lên tiếng. Doãn Thiên Ngưng bộ dạng như bừng tỉnh hiểu ra nói: “Bà nội, Hoàng hậu nương nương rất thích Lương nhi, hôm nay Hoàng hậu còn dắt tay Lương nhi cùng đi.”

Ánh mắt lão thái quân mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng thâm ý nhẹ nhàng tới đây.

Trong lòng Doãn Thiên Lương đem Doãn Thiên Ngưng đánh một trận, trong lòng than thở, quả nhiên, niên đại nào cũng giống nhau, chuyện xấu chỗ nào cũng có a.

“Hoàng hậu nương nương thấy ta ngồi một mình mới tới trò chuyện cùng ta.” Doãn Thiên Lương nói.

Lão thái quân cười: “Đứa nhỏ Hoàng hậu này là một người tỉ mỉ, ban đầu Thái hoàng thái hậu cũng là nhìn trúng điểm năng lực này của nàng ta giữ lại làm hậu.”

Doãn Thiên Lương vội vàng gạt đầu phụ họa. Sớm biết cũng không thể nghiệm cảm giác kích thích này, nếu khi Hoàng hậu cầm tay nàng xấu hổ rút lại thì vô sự rồi.

Ngày thứ ba, các Đại tướng biên cương, soái tướng biên giới cùng gia quyến vào cung thỉnh an. Thái hậu nói, một đám nha đầu trẻ tuổi cũng không nói chuyện với các bà được, đi Ngự hoa viên chơi một chút đi, vì vậy nhóm quận chúa lại phân tán.

Sau khi xảy ra chuyện ngày hôm qua, hôm nay Doãn Thiên Lương bị cô lập không giải thích được, không ai kêu nàng đi cùng tới chỗ nào một chút. Cũng tốt, vừa đúng theo ý của nàng.

Kết quả là, Doãn Thiên Lương lần đầu tiên quanh mình chính đại đi thăm miếu phi hoàng cung. Cái hoàng cung này thật lớn a, quanh đi quẩn lại, vòng qua tiểu Kiều nước chảy, đi qua đình đài lầu các ... rốt cục nàng đem mình lạc mất.

Đưa mắt nhìn lại, tường đồ ngói vàng, bọn thái giám cung nữ thỉnh thoảng lui tới, nhưng mỗi người đều giống như vôi vàng đi đầu thai, Doãn Thiên Lương dứt khoát không hỏi.

Đi một, còn bị ánh mặt trời gay gắt cuối thu rọi vào, Doãn Thiên Lương tính toán tìm chỗ râm mát hẻo lánh nghỉ ngơi trước một chút hãy nói. Mất thấy một chỗ phía trước núi giả, Doãn Thiên Lương bước những bước nhỏ về phía trước ... nếu như nàng biết sẽ từ núi giả bên kia đường chuyển ra một cái Doãn Liệt, nàng cũng không đi đứng trạm cái sát tinh đó rồi.

Nàng biết Doãn Liệt, cũng không biết Doãn Liệt có biết nàng hay không.

Nhưng lại nói, trên đời này, Hoàng đế không cùng bất luận kẻ nào chủ động chào hỏi, nhưng không có nghe nói có thể ngược lại. Vì vậy Doãn Thiên Lương không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt hướng về phía Doãn Liệt làm lễ, còn chưa nói gì, liền nghe Doãn Liệt nói: “Ngươi là Lương nhi nhà Thập nhất thúc?”

“Vâng, chính là Thiên lương.” Doãn Thiên Lương nói, trong lòng âm thầm kính nể trí nhớ của người này.

“Lương nhi như thế nào đi tới nơi này? Càng đi về phía trước là có thể ra khỏi nội cung, mau trở về đi thôi.” Doãn Liệt nói.

“Vâng, Thiên Lương biết. Thiên Lương cáo lui.” Doãn Thiên Lương lập tức nói. Trước sau như một vẫn cúi đầu, chờ Doãn Liệt đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Đi qua, cũng là hai người một trước một sau. Doãn Thiên Lương len lén quay đầu lại nhìn một chút, chính là bóng lưng trai đẹp, núi giả này vắng vẻ vô cùng, làm chút chuyện không muốn người khác biết còn rất tiện lợi. Nhún nhún vai, chuyện nàng bắt gian, đoạn thời gian này nàng chỉ muốn đóng vai tốt chờ bị ném tới Du gia là được.

Thật vất vả hỏi thăm trở lại tẩm cung, đã thấy Trạng vương phi ở đó, nhìn thấy nàng mặt rất vui vẻ.

“Mẫu thân, ngài từ cung tới đây?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nàng vẫn tương đối buồn lòng khi nói chuyện với bác gái vương phi.

“Ừ, hôm nay ta muốn đi gặp Nhã Cẩm di, Lương nhi, ngươi đi cùng mẫu thân.” Trạng vương phi nói.

Ách --- cùng nhau --- không muốn, có lúc nàng thích một người.

“Vâng, mẫu thân.” Doãn Thiên Lương rên lên, thời điểm loạn rồi cả mắt, mẹ vương phi vẫn không quên giúp đỡ kết đôi --- quả nhiên có thiên phú làm bà mai.

Thay đổi suy nghĩ một chút, Doãn Thiên Lương nàng cứ như là hàng ế vậy, đều muốn bán đến cửa rồi hà?

Nghĩ thì nghĩ, đi thì không dám không đi.

Theo Trạng vương phi xuất cung, lên hai cỗ kiệu, chạy đến Du gia.

Ngồi ở bên trong kiệu, Doãn Thiên Lương buồn bã thất vọng dựa vào phía sau. Gả thì gả đi, dù sao con người Du Ngạn Chương cũng không có gì không tốt. Nhưng trong lòng có một âm thanh nhỏ nhỏ đang kháng nghị: “Không lấy chồng, không lấy chồng, không lấy chồng.”

“Làm như ta nguyện ý gả? Đây không phải là xã hội phong kiến sao? Hãy nói, ta chạy trốn sao? Dừng đại não một chút có được hay không? Hãy nói, gả cho ai mà không phải gả a.” Doãn Thiên Lương lầm bầm.

Thuận tay vén rèm, quả nhiên, không phải là Hoàng hậu đi tuần cũng không cần yên lặng đuổi người đi, chỉ cần đứng đến giữa đường cái ngồi là được, cửa hàng nên mở thì mở, người nên đi thì đi, quả nhiên rất náo nhiệt.

nếu như sau này Du Ngạn Chương không can thiệp vào hành động của nàng, thì cuộc sống của nàng cũng không tệ lắm. Bất quá ... Du Ngạn Chương mặc đồ cũng già như những học giả vậy ... tương lai mù mịt.

không gặp người cuối cùng cũng không tránh thoát, mong đợi đi tới đầu đường cũng giống như lùi lại, “vèo” cái đã đến, cổ kiệu ngừng, Doãn Thiên Lương vội vàng thu lại biểu tình chán đến chết, lần nữa thấp đầu, hai tay giao nhau đặt trước bụng, tiêu chuẩn thực nữ.

Có người mở màn kiệu ra đỡ nàng ra ngoài, thoáng nâng mắt lên, trận chiến không nhỏ, nam nữ già trẻ, một mảnh Hoàn mập Yến gầy.

Đi tới đứng lại bên người Trạng vương phi, Trạng vương phi kéo tay của nàng để cho nàng gọi “Cầm đi”. Quy quy củ củ gọi, phát hiện một cái tay khác cũng bị kéo lên: “Chỉ chớp mắt cũng đã lớn thành đại cô nương rồi. Đến, mau mời vào.” Đoàn người nồng nhiệt đi vào trong, tay phải tay trái Doãn Thiên Lương đều có người dắt, bị người kẹp.

Đến phòng khách, lại lần nữa ra mắt, ngồi vào chỗ của mình, Doãn Thiên Lương cúi đầu nghiên cứu mặt đất Du gia.

“Lương nhi khi còn bé rất an tĩnh, cũng không khóc không làm khó, hiện tại cũng an tĩnh như vậy.” Cầm đi nói.

“Ừ, đứa nhỏ Lương nhi này đặc biệt dịu dàng ít nói.” Trạng vương phi nói.

Doãn Thiên Lương buồn cười, dịu dàng ít nói, là ngây ngô có được hay không?

“Năm này 14 tuổi sao? Bây giờ cũng muốn lập gia đình.” Mặc dù không ngẩng đầu, nhưng Doãn Thiên Lương cũng cảm nhận được ánh mắt dò xét của Cầm đi.

“Cũng không phải sao, năm nay Thiên Ngưng và Thiên Tĩnh cũng đến tuổi, sang năm đến Thiên Lương của chúng ta rồi.” Trạng vương phi nói.

“Đã có người đính chưa?” Cầm đi nói.

“Có tới cửa cầu hôn, thứ nhất tuổi Thiên Lương còn nhỏ, thứ hai không biết rõ người ta cũng không dám dễ dàng đồng ý, tính tình Lương nhi an tĩnh không tranh, ta sợ nàng vào cửa bị khi phụ đâu.” Trạng vương phi nói.

“Ừ, hãy nhờ người quen biết tìm người tốt. Tổ tiên đều ở đây.” Cầm đi nói.

Doãn Thiên Lương chợt hắt hơi một cái. Nhanh như vậy liền đi thẳng vào vấn đề, ngay cả cái ôm đầu khóc rống nói nỗi nhớ ly biệt cũng không có?

“Đây là thế nào? Phương Bắc trời lạnh, có phải hay không bị lạnh rồi hả?” Cầm đi lập tức ân cần hỏi.

“Cám ơn cầm đi, không có sao.” Doãn Thiên Lương nói.

Hai người phụ nữ có thể bị nàng hắt hơi làm rối loạn đề tài, lúc này mới bắt đầu ôn chuyện. Doãn Thiên Lương nghe ... rất nhàm chán, ai tới cứu nàng một cái?

Ngoài cửa đi vào một đại nha hoàn, nói các tiểu thư tới bái kiến Vương phi cùng Quận chúa.

Lại một trạm bái kiến, Doãn Thiên Lương ở trong tay áo nắm quả đấm, nàng kích động muốn phát điên.

Các vị tiểu thư cũng an tĩnh ngồi, cầm đi chợt nói rằng: “Ta cùng trò chuyện với Vương phi, Trần nhi, các người mang theo Quận chúa vào vườn chơi một chút đi. Đừng nghe chúng ta nói chuyện mà buồn bực.”

Cùng nhau đứng dậy cúi chào, cùng bước những bước nhỏ ra khỏi cửa. Quả nhiên các tiểu thư và thiếu gia của Du gia gồng nhau, đều có nề nếp, các nàng thật sự mang nàng vào vườn chơi, nhẹ giọng hàn huyên mấy câu nhỏ nhẹ về cầm kỳ thư họa, Doãn Thiên Lương trừ xem mấy quyển “Phụ nữ khuất nhục sử” còn dư lại cũng không hiểu, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cố làm vẻ thẹn thùng không nói lời nào, không trả lời.

Nghe nhóm tỷ muội các nàng ấy nói cái gì mà bài hát, một lát nói đi đánh cờ vậy. Doãn Thiên Lương rất muốn nhảy vào trong hồ nước để thay hồn đổi xác, để hoa lệ Đại Biện Thân, đáng tiếc, chỗ này không có thần nước, đoán chừng Lục Nguyên quân hơn nửa đêm cũng sẽ không vội tới thay đổi nàng.

Cuộc hành trình yên tĩnh rất nhanh kết thúc, các vị tiểu thư mang theo nàng xoay quanh đến khuê phòng của các nàng, sau đó lại trở lại phòng khách, đứng dịp chính là cha con Du Ngạn Chương hạ triều trở lại.

Chấp nhận lần thứ ba hành lễ gặp nhau, Doãn Thiên Lương thật sự muốn điên, sau này đến nhà bọn họ xem ra cái gì cũng không cần làm, ngày đó từ mở mắt đến nhắm mắt chỉ cần hành lễ là được. Quên đi, nàng không muốn gả, thật đáng sợ. Xem ra phải nghĩ một biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vốn Trạng vương phi tính toán đưa nàng hồi cung, nhưng Doãn Thiên Lương nói mấy ngày không gặp mẫu thân sẽ rất nhớ, cho nên không muốn hồi cung.

Còn cố ý cúi thấp đầu, một bộ dạng ủy khuất, dẫn tới Trạng vương phi hỏi nàng thế nào. Doãn Thiên Lương lúc này mới hết sức “ngượng ngùng” nói sau khi Hoàng hậu nương nương dặt tay nàng, sau đó các vị quận chúa không để ý đến nàng nữa. Trạng vương phi nghe xong gật đầu, nói hồi cung trước rồi nói ý định cho Thái hoàng thái hậu và lão thái quân mới phải.

Trở về tẩm cung của lão thái quân, lão thái thái đang nghỉ trưa, Doãn Thiên Lương liền dẫn Trạng vương phi vào trong điện mình ở, cung nữ và thái giám đều không có ai, đoán chừng cho là nàng không có trở về nhanh như vậy nên cũng đi nghỉ trưa rồi. Vén rèm lên, một con mèo đen đột nhiên hướng về trước mặt các nàng đánh tới, hoàn hảo là Doãn Thiên Lương có học qua chút võ thuật, nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, Doãn Thiên Lương nhanh chóng ôm Trạng vương phi xoay một vòng tránh khỏi con mèo kia. Trạng vương phi giương mắt kinh ngạc, vỗ vỗ ngực, hiển nhiên là bị kinh sợ nhỏ nhỏ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trạng vương phi có chút tức giận.

“Mẫu thân, ta cũng không biết. Ngài không sao là tốt rồi, ta đỡ ngài một lát.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng cũng muốn biết ở đâu ra một con mèo đen quý dị khiến người sợ hãi vậy. Rất may động tác nhanh, nếu không khuôn mặt đã bị hủy.

“Chẳng lẽ ...” Trạng vương phi không có nói hết, may ngài nhẹ chau lại không biết đang suy nghĩ gì.

Doãn Thiên Lương rót nước cho bà: “Mẫu thân, ngài uống chút nước trà cho đỡ sợ.”

Trạng vương phi nhận lấy nước trà nhấp nhẹ, để cho Doãn Thiên Lương cùng ngồi. Chân mày còn có chút nhíu lại.

“Lương nhi, người mang theo gì đó bên người, cùng ta trở về biệt viện ở.” Trạng vương phi nói.

“Vâng, mẫu thân.” Doãn Thiên Lương đáp rất sáng khoái, suy nghĩ một chút: “Mẫu thân, đồ của ta cũng không có gì, chỉ có mấy bộ y phục, hôm nào phải người tới lấy đi.”

Trạng vương phi gật đầu một cái, lại đợi một lát, thái giám nói Thái hoàng thái phi tỉnh, truyền Trạng vương phi. Hai người tới, mới ngồi yên, Trạng vương phi nói Doãn Thiên Lương không quen cuộc sống trong cung, cùng nhau ra bên ngoài ở.

Lão thái quân suy nghĩ chốc lát rồi đồng ý. Bà tức (mẹ chồng con dâu) hai người lại nói chuyện khác một chút, Trạng vương phi mang theo Doãn Thiên Lương cáo từ đi ra.

Trên đường xuất cung, Trạng vương phi cũng không cao hứng lắm, Doãn Thiên Lương cũng không dám hỏi. Trong lòng suy nghĩ có phải hay không là vấn đề con mèo đen này.

Người có tiền đều coi trọng điềm tốt điềm xấu, Mèo đen ... đoán chừng là vật chẳng lành, cho nên Trạng vương phi không thoải mái. Doãn Thiên Lương len lén nghĩ có muốn hay không nhờ cậy Doãn Thiên Lăng đi thỉnh đạo sĩ dán cái bùa chú niệm niệm gì đó.

Sải bước vào cửa biệt viện, Doãn Thiên Lương đảo tròn mắt ở sau lưng Trạng vương phi, khoe miệng hơi nhếch lên, chỗ này vắng vẻ, có điều có hơi người, so với trong hoàng cung tốt hơn nhiều. Trạng vương phi cho người đưa nàng đi nghỉ ngơi. Doãn Thiên Lương thật cao hứng cáo từ.

Vào một viện nhỏ nhỏ, Hương Châu và Tiểu Đào đang phơi y phục của nàng. Thấy nàng trở lại bận rộn tới đây thỉnh an.

Doãn Thiên Lương xem một chút những y phục kia, hình như là đồ mặc mùa đông à? Thật dày. Nhìn một lần, có chút buồn bực, chịu đựng lại nhẫn nại, không nhận được, coi như nàng là nữ nhi thứ xuất đi, cũng không đến nỗi ngay cả món y phục lông thú cũng không có đi? Đây chính là vương phủ ...

“Châu nhi, Đào nhi, y phục lông thú phơi xong rồi?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Hai người quay đầu lại kỳ quái nhìn nàng một chút, sau đó nhất tề lắc đầu một cái. Doãn Thiên Lương lúc này mới cảm thấy lấy lại chút thăng bằng, hãy nói đi, gia sản lớn như vậy cũng không phải không có món y phục lông thú.

“Quận chúa, ngài quên rồi? Ngài mặc y phục lông thú sẽ bị dị ứng.” Hương Châu nói. Quận chúa từ khi bị sét đánh, giống như quên rất nhiều việc.

.... đầu đầy hắc tuyến

Dị ứng lông thú?

OMG. Ông trời thật đúng là không cho nàng được một chuyện hài lòng mà. Đầu tiên là bị tai chóp không giải thích được đưa đến đây, suy nghĩ thật vất vả có cơ hội hưởng thụ một cái áo lông thú cao cấp chứ? Ông trời lại để cho nàng dị ứng lông thú.

Không muốn sống, để cho nàng ở trên cột thu lôi làm vật dẫn điện là được.

“A. Ha ha ... a Quên. Các người bận bịu, ta đi nghỉ một lát.” Cười nói xong, Doãn Thiên Lương xoay người, khuôn mặt trẻ con mập mạp cũng có

chút biến hình.

Bò đến trên giường kéo chăn màn đắp tốt, Doãn Thiên Lương chợt nhớ tới sắc mặt Trạng vương phi cùng con mèo đen.

Xem ra, không chỉ... mà con có kinh nghiệm bởi vì mèo là đen, còn có thể bởi vì nó lông dài.

Dị ứng da lông... nổi mẩn đỏ ~~~ thật là, trong gia đình quý tộc học hặc với nhau, đùa bỡn a ~~~ rất có thể Trạng vương phi cho là có người cố ý để mèo đen tới cho Doãn Thiên Lương bị dị ứng nổi mẩn đỏ...

Hắc hắc, cười khan hai tiếng, bất kể ai để, nàng đều cảm ơn người ta, không có người này, nàng còn không biết có điểm này để mà lợi dụng đâu. Chỉ bất quá, không biết trừ mèo, nàng còn dị ứng với lông động vật nào nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, Doãn Thiên Lương hạnh phúc ngủ thiếp đi, trong mộng bắt mèo nhỏ lông để dùng.

Hương Châu gọi nàng rời giường, nói nên dùng bữa tối. Ngồi dậy, còn có chút chưa tỉnh táo hoàn toàn, Hương Châu đảm nhiệm sửa sang lại y phục và tóc cho nàng. Sau đó theo nàng đến gặp Trạng vương phi.

Trạng vương và Doãn Thiên Lăng còn chưa có trở lại, chỉ có Trạng vương phi đang chờ nàng, nhìn nàng còn có chút buồn ngủ, Trạng vương phi cười.

“Thế nào? Còn chưa tỉnh ngủ?” Trạng vương phi hỏi.

“Không có, tỉnh rồi.” Doãn Thiên Lương âm thầm hung hăng bấm bấm đùi mình, nhìn bọn nha hoàn an tĩnh chia thức ăn: “Phụ vương và đại ca không trở lại ăn trưa à?”

“Phụ vương người cùng Thiên Lăng vội vàng vào cung, vừa đến Trung thu, lại vừa đến mừng thọ Thái hoàng thái hậu, trong cung rất bận rộn.” Trạng vương phi nói.

“A.” Doãn Thiên Lương đáp một tiếng. Thật tốt, Doãn Thiên Lăng không có ở đây nàng có thể yên tâm một chút.

Hai người yên lặng com nước xong, Trạng vương phi để cho Doãn Thiên Lương phụng bởi ngồi nói chuyện một chút. Doãn Thiên Lương không biết vì sao hôm nay mình buồn ngủ như vậy, lại còn nói chút liền không mở nổi mắt ra, Trạng vương phi để cho nàng ngủ một chút, đợi lát nữa gọi nàng. Vẫn cho là không ngủ được, ai biết đầu vừa dính vào gối đã ngủ vù vù, đoán chừng có đem nàng làm heo bán cũng không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trạng vương cùng Doãn Thiên Lăng trở lại, Doãn Thiên Lăng đích thân theo cha đến thỉnh an mẫu thân, nha hoàn vén rèm, hần vừa muốn nói chuyện chỉ thấy Trạng vương phi hướng hần lắc đầu một cái, cầm chỉ chỉ, phát hiện Doãn Thiên Lương đang ngủ trên giường.

“Tại sao Lương nhi trở lại?” Trạng vương gia giảm thấp âm thanh hỏi. Tiểu khuê nữ của hần đang ôm gối thủ tròn vo ngủ với khuôn mặt ngây thơ.

Hỏi xong nhìn một chút thấy sắc mặt Trạng vương phi có chút không vui, Trạng vương gia khẽ cau mày.

“Không có gì, trong cung Lương nhi chạy ra một con mèo đen, Lương nhi sợ, ta cùng lão thái thái mang nàng trở lại đây ở.” Trạng vương phi nói.

Vừa dứt lời, liền nghe Doãn Thiên Lương bên kia cười “ha ha” hai tiếng, cùng với nàng của ngày thường tuyệt đối là hai người khác nhau: “Miu miu, tới đây, còn chạy ... tới đây cho chị hôn một cái... ha ha...”

Trạng vương gia cùng Doãn Thiên Lăng tròn to mắt hai mặt nhìn nhau.

Trạng vương phi che miệng cười khê: “Lại nữa rồi. Mới vừa rồi muốn lông chim làm y phục, bây giờ lại muốn thân thiết.” Trạng vương phi nói, ánh mắt nhìn Doãn Thiên Lương là ôn nhu cùng cung chịu.

“Thế nào trước kia ta không có phát hiện Lương nhi hoạt bát như vậy” Doãn Thiên Lăng nói, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết. Muội tử của mình quả thực không giống trước kia, xem ra Thiên Lăng nói không sai.

“Trước kia? Trước kia danh tiếng của Thiên Ngưng và Thiên Tĩnh quá đủ, Lương nhi lại không thích biểu hiện mình.” Trạng vương phi nói: “Hôm nay, vén rèm lên, con mèo kia liền muốn nhảy lên mặt của ta, ta lúc ấy cũng sững sốt, nếu không phải Lương nhi phản ứng mau, mặt của ta liền ...”

“Phu nhân hoảng sợ, người tới, truyền ~~~” Trạng vương gia vừa nghe khẩu khí của phu nhân mình cũng biết buổi tối sẽ có chuyện để xem rồi.

“Biệt uyển, đây không phải rất tốt sao? Bất quá, Lương nhi giống như bị sợ, nghe nha đầu nói buổi trưa ngủ một chút, đến nơi này ăn tối lại ngủ một canh giờ rồi.” Trạng vương phi đi tới bên cạnh giường ngồi xuống, muốn lay tỉnh Doãn Thiên Lương, nào ngờ tay của bà vừa đụng phải mặt Doãn Thiên Lương liền bị nắm chặt rồi.

“Rốt cục ta cũng chớp được đi ... Nhóc con, người có bản lĩnh thì chạy a ... Bảo Bảo ...” Doãn Thiên Lương bỏ qua tay áo, ôm cánh tay Trạng vương phi cọ cọ ở trên mặt. Giống như nàng bắt được một con mèo thật vậy.

Trạng vương phi ngăn người một chút sau đó cười, Trạng vương gia có chút sững sờ, chẳng lẽ trước kia thực sự quá coi thường Lương nhi? Trong đôi mắt Doãn Thiên Lăng có ánh sáng giống như đốm lửa vậy.

Nếu như Doãn Thiên Lương biết một màn này, đoán chừng nàng sẽ hối hận bắt 100 con mèo gài chết mình.

Sáng sớm mở mắt, Doãn Thiên Lương giống như vừa mới mở cái máy Computer chậm chạp vậy, con người vòng vo vài vòng rồi cuộc nghỉ tối, đây là địa bàn của mẹ vương phi. Ngồi dậy, bọn tiểu nha hoàn đang chờ phục vụ, Hương Châu và Tiểu Đào cũng đang cầm y phục tới tắm rửa.

“Châu nhi, ngày hôm qua ta ngủ ở đây?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Đúng vậy a, Quận chúa, tối hôm qua vương phi thấy ngài ngủ rất ngon nên không có gọi ngài.” Hương Châu vừa nói vừa phục vụ nàng rửa mặt, chải tóc cho nàng.

Nhìn gương một chút, Doãn Thiên Lương còn bộ dạng ngây ngô. Nha hoàn nói truyền cơm, Doãn Thiên Lương vẫn bước những bước nhỏ đi theo, vẫn hơi cúi đầu chào Trạng vương gia, Trạng vương phi mới yên tĩnh ngồi xuống.

Lúc ăn cơm cũng hơi cúi thấp đầu, cho nên biểu tình khác nhau trên mặt mấy người kia cũng không có tiếp thu được.

Cơm nước xong, Doãn Thiên Lăng chợt nói ra một đề nghị cho Doãn Thiên Lương đang già chết.

“Phụ vương, mẫu thân, Lương nhi lần đầu tiên tới Kinh thành, nơi nào cũng không xem qua, không bằng ta mang Lương nhi đi ra ngoài một chút.” Doãn Thiên Lăng nói.

“Không cần đại ca, ta ... ta... không muốn đi ra ngoài.” Ta không muốn đi với người ra ngoài. Doãn Thiên Lương nói.

“Đúng vậy, Lương nhi là một cô gái làm sao có thể ra đường.” Trạng vương phi nói. Nhìn Doãn Thiên Lương một chút, lại không nói ra, vẫn là tối qua đáng yêu, bà vẫn hy vọng Doãn Thiên Lương thân thiết với mình hơn một chút, như vậy mới giống mẹ và con gái. Tựa như ôm cánh tay của bà làm nũng đáng về như vậy của con gái mới đáng yêu.

“Ai nha, mẹ, Lương nhi nữ giả nam trang là được. Lại nói, triều Đại Tề chúng ta cũng không phải không cho phép cô gái ra đường, coi như Lương nhi có nữ trang cũng kóc có sao a.” Doãn Thiên Lăng nói, nhất định muốn dẫn Doãn Thiên Lương ra ngoài đi dạo.

Trong lòng Doãn Thiên Lương nhảy một cái, cái ca ca âm dương quái khí này sẽ không nhìn ra nàng là sản phẩm giả đi? Quên đi, bất cứ giá nào, nếu người này nổi lên lòng nghi ngờ, lần này không thành sẽ có lần sau, còn không bằng dứt khoát.

“Lương nhi, người muốn đi không?” Trạng vương phi hỏi.

“Phiền toái đại ca.” Doãn Thiên Lương nói.

Doãn Thiên Lăng hình như đã chuẩn bị xong từ sớm, nếu không làm sao mới vừa cơm nước xong thì có nha hoàn đưa tới một bộ nam trang vừa người Doãn Thiên Lương? Thay y phục, Doãn Thiên Lương ở trước gương nhìn một chút, thật non nớt... người ngoài nhìn không biết có thể hay không cho là Doãn Thiên Lăng luyện đồng.

Sau đó Doãn Thiên Lương một bộ khí phách tráng sĩ trước khi bị chém cũng Doãn Thiên Lăng ra cửa.

Nước Tề cô gái không bó chân nhỏ, cho nên Doãn Thiên Lương bước đuổi theo Doãn Thiên Lăng không thành vấn đề. Doãn Thiên Lăng mang nàng đến một chỗ thoạt nhìn rất tao nhã, có tiếng đàn đờn đặc, có hương trà sâu kín, người lui tới thoạt nhìn cũng không phú tức quý.

Vào một nhà gian, đã thấy có một vị nam tử chờ ở đó... hắn “nhàn rỗi” ở trên ghế bên cạnh bàn, cũng giống như con bạch tuộc dính ở trên ghế. Bộ mặt, sao ... dĩ nhiên giống như xoa nắn thành một vát mì vậy, mặt trắng nhỏ.

“Từ Quý, quá muộn đi? Hang ở người đẹp nào khiến Lăng thiếu của chúng ta không đi chuyển được bước chân rồi.” Mặt trắng nhỏ nói. Nói xong rồi thổi một cái huyệt gió, Doãn Thiên Lương chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, theo bản năng kéo cánh tay Doãn Thiên Lăng tránh phía sau hắn lấy hắn làm bia đỡ đạn. “Ai nha, đứa bé này rất mềm mại nha, nhà ai?”

Dâm tặc.

“Tiểu nha hoàn ta mới thu.” Doãn Thiên Lăng nói.

“Này, tiểu nha hoàn còn như bảo bối vậy? Không phải nha hoàn bình thường đi?” Trong âm thanh của mặt trăng nhỏ mang theo mập mờ. Doãn Thiên Lương núp ở phía sau Doãn Thiên Lăng búi môi, đồng vật đầu đầy tình trùg.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tình trùg của động vật lôi cánh tay nhỏ của nàng kéo ra ngoài, và nhìn thẳng vào mắt nàng : “Nhé né né, tiểu nha đầu này mặc dù còn không có nảy nở, khuôn mặt nhỏ bé còn có thịt, trưởng thành nhất định sẽ là một giai nhân. Lăng thiếu gia, chó chịu hay không nhịn đau bỏ những thứ yêu thích a?”

Doãn Thiên Lăng cười nhìn Doãn Thiên Lương một chút: “Nha đầu, ngươi bằng lòng không?”

Doãn Thiên Lương nổi giận trong bụng, tình cảm của tên Doãn Thiên Lăng khôn khiếp ngươi muốn cả ta như vậy.

“Ta muốn về nhà hỏi mẹ ta.” Doãn Thiên Lương nói. Giả bộ ngu, giả bộ ngây ngô, giả bộ ngây thơ, xem ngươi làm khó được ta.

Tình trùg động vật cười ha ha: “Thật là một chuyện đùa, vật nhỏ, lớn như vậy rồi còn phải về hỏi mẹ.”

Doãn Thiên Lương không lên tiếng, hơi thấp đầu ngồi.

“Nha đầu, vị này là nhị công tử Phù Phong Hầu, còn không mau bái kiến.” Doãn Thiên Lăng nói, cười liếc mắt nhìn Doãn Thiên Lương.

Doãn Thiên Lương đứng dậy, hướng về phía tình trùg động vật nói: “Ra mắt công tử.”

Tình trùg động vật bận rộn lôi kéo nàng ngồi xuống: “Đa lễ, đa lễ, mau ngồi. Móng tay thật dài của Doãn Thiên Lương không cảm thận tìm hạ xuống cánh tay của hân, một vết màu hồng xuất hiện.

“Thật xin lỗi, Phù Phong công tử.” Lại đứng lên.

“Không có sao, không có sao, chó khăn churug, ngồi đi.” Khuôn mặt cười còn rực rỡ hơn cả hoa mùa xuân.

Ngồi xuống, cảm giác được ánh mắt của Doãn Thiên Lăng, trong lòng Doãn Thiên Lương cười thầm.

“Thừa Dục, ngươi làm sao cũng bị triệu hồi kinh?” Doãn Thiên Lăng hỏi tình trùg.

“Việc này con không đơn giản? Ta nhớ không nhầm trong kinh gần đây có rất nhiều khuê tú đội gả cùng với công tử đội cưới, rõ ràng quá mức, còn có người nhân rối loạn chút Uyên Ương rồi.” Tình trùg động vật cười xấu xa nhìn Doãn Thiên Lăng một chút: “Nghe nói muội muội nhà ngươi cũng đều theo Thái hoàng Thái phi vào kinh rồi hả? Thế nào? Ta cũng có lẽ làm muội phu của ngươi đi.”

“Bản thân ta cũng muốn tìm chồng cho em gái ta, nhưng là ngươi đây là muội muội ruột thịt của ta.” Doãn Thiên Lăng cười nói.

“Nặng bên này nhẹ bên kia. Ta thế nào? Ta bắt quá bề ngoài phóng khoáng phong lưu một chút, thật ra thì con người ta từ trong xương rất ngây thơ, đối với tình cảm sẽ một lòng.” Tình trùg động vật Thừa Dục nào đó nói.

Cho nên vì ta bởi vì không biết hân họ gì. Bất quá gọi Phù Phong Thừa Dục cũng thật dễ nghe.

Rất ngây thơ? Rất ... đi. Rất một lòng? Đoán chừng là đối với cùng một loại phụ nữ một lòng, cái này là “đại tập” trong bao nhiêu “tiểu tập” nàng cũng không biết.

“Từ Quý, nghe nói ngươi ở bên ngoài du đãng hơn một năm, thấy không ít cô gái phong tình nước khác đi? Như thế nào? Có hồng nhan tri kỷ gì không?” Phù Phong Thừa Dục nói.

Doãn Thiên Lăng lắc đầu một cái, tiếp tục uống trà.

“Ngươi này, dẫu gì cũng nói một câu được không Thật nhiều năm không thấy, gặp mặt liền có dáng vẻ này, ngươi cũng không có tâm sự gì muốn bày tỏ với chúng ta sao?” Phù Phong Thừa Dục nói.

“Không có.” Doãn Thiên Lăng thống khoái mà hồi đáp.

“Ngươi chết không có lương tâm.” Phù Phong Thừa Dục ở dưới mí mắt Doãn Thiên Lương ngắt nhéo hoa tay, tiêu chuẩn đang diễn trò phù hợp 90%.

Doãn Thiên Lương len lén dùng ánh mắt nhìn hấn, đây không phải là cầu kết cùng Doãn Thiên Lăng khốn khiếp nữ giả nam trang đi? Chơi thật tốt ... Có trò hay để xem.

Không ai để ý đến hấn. Phù Phong công tử quay đầu để sát vào Doãn Thiên Lương: “Ta có rất nhiều tâm sự, tiểu nha đầu ngươi có thể hay không hảo tâm nghe ta bày tỏ một chút?”

Doãn Thiên Lương chịu đựng xung động ra tay đem hấn ném qua vai, gạt đầu một cái, hưng phấn, cuối cùng cũng có bát quái, mặc dù bát quái có chút nhàm chán, nhưng có ít còn hơn không.

“Tiểu nha đầu, ngươi nói công tử ta đẹp mắt không?” Nói xong quay đầu nhìn mặt Doãn Thiên Lương.

“Đẹp mắt.” Doãn Thiên Lương nói, mặt trắng nhò khó coi nào đó nào có tư cách làm thiệp a.

“Vậy ngươi nói, tại sao các cô nương ta thích đều coi trọng người khác?” Phù Phong Thừa Dục một bộ lông trĩ trực khóc.

Đó là các nàng sợ ăn cây củ cải nào đó thì khí chất sẽ bị ô nhiễm nặng.

“Vậy ngươi phải đi hỏi các nàng mới biết a.” Doãn Thiên Lương nói, logic ngu ngốc. Ha ha.

“Ngươi cũng là nữ hài tử, nha đầu, nếu như là ngươi, ngươi có thể hay không coi trọng ta?” Phù Phong Thừa Dục có ý mở trừng hai mắt.

Coi trọng ngươi? Coi lão nương bị mù

“Không biết.” Doãn Thiên Lương nói.

Ách ... bị đá kích.

“Tại sao?” Anh ta thổi phồng tâm trạng, rụt rè lôi kéo tay áo Doãn Thiên Lương, trong đôi mắt như có lệ quang, Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa bị mê hoặc, cuối cùng cũng cầm giữ lại được.

“Cô nương, ngươi tại sao phải nữ giả nam trang đây? Bộ dạng như vậy chơi rất thích sao? Ta cảm thấy cái bộ dạng đó chơi không thích, ta không có biện pháp, ngươi vì cái gì?” Doãn Thiên Lương vẫn là bộ dạng ngây thơ hỏi.

Nhìn mặt Phù Phong công tử như gió làm hồ nước bị khô nứt ra cuối cùng bề tan tành, nàng thực sự muốn cười to ba tiếng.

Doãn Thiên Lăng đã cười thay nàng, cười sáu tiếng. Trời mới biết, nhện cười là chuyện cực khổ cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

“Cô nương? Ngươi nói ta là cô nương?” Phù Phong Thừa Dục một bộ “ta oan so với Đậu Nga” nhìn Doãn Thiên Lương: “Ngươi nhìn thế nào ra ta là một cô nương?”

“Ta nhìn qua thấy cô nương đều nói chuyện giống như ngươi vậy, thích bóp củ cải, còn thích tìm người lặng lẽ nói.” Doãn Thiên Lương nói. Mau kết thúc đi, Phù Phong công tử ngươi còn muốn nghịch ngợm nữa, ta sợ mình sẽ không nhịn được mà bật cười.

“Ngươi đã gặp qua cô nương đó? Muội muội Lăng thiếu?” Phù Phong công tử lại gần tới đây.

Một bộ không hiểu liếc mắt nhìn Phù Phong công tử, Doãn Thiên Lương hắc hắc cười thâm, sau đó lắc đầu một cái: “Không phải, Quận chúa nhà chúng ta không dám như vậy, gia quy nhà chúng ta rất nghiêm.”

Ách ...

“Nói không lại nha đầu nhà ta đi?” Doãn Thiên Lăng thu lại nụ cười, cho Doãn Thiên Lương một ánh mắt đầy thâm ý.

Dĩ nhiên Doãn Thiên Lương làm bộ như không nhìn thấy, vẫn cúi đầu như cũ.

“Lăng thiếu, làm chút buôn bán. Nha đầu này nhà ngươi bây giờ rất hợp ý ta, nói đi, ngươi muốn cái gì? Ta muốn nha đầu này.” Phù Phong Thừa Dục nói.

Doãn Thiên Lương hắc hắc cười thầm, Doãn Thiên Lăng khốn khiếp, xem ngươi đàn xếp như thế nào.

Ai biết ... Doãn Thiên Lăng khốn khiếp như vậy ...

“Ta nói, thân muội muội của ta làm sao cho ngươi làm nàng dâu.” Doãn Thiên Lăng nói.

“Thân muội muội? Ngươi mang theo tiểu Quận chúa ta của?” Phù Phong Thừa Dục lần nữa quay trở lại, lúc này cách Doãn Thiên Lương một khoảng: “Để cho ta đoán một chút, là Ngưng quận chúa hay là Tịnh quận chúa, thật là bất hạnh có ca ca như vậy.”

“Ta tên là Doãn Thiên Lương.” tự giới thiệu đi, dù sao cũng bị Doãn Thiên Lăng khốn khiếp kia bán đi.

“Lương nhi, nói cho Thừa Dục ca ca, Lăng thiếu dẫn ngươi ra cửa làm gì?” Lập tức biến thành “Thừa Dục ca ca” khoác đa dê rồi.

“Đi một chút.” Doãn Thiên Lương nói, đây chẳng qua là nói như vậy, đi một chút...

“Đi một chút? A, đi một chút cũng tốt, đi một chút tốt cho thân thể. Lương nhi, Thừa Dục ca ca rất quen thuộc kinh thành, nếu không Thừa Dục ca ca dẫn ngươi đi khắp nơi một chút?” Phù Phong Thừa Dục cũng không nung, một bộ tao nhã.

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái.

“Tại sao” Giọng nói của Phù Phong Thừa Dục kiểu “ta thật mất mặt”.

“Ta đi một, phải về nhà rồi.” Doãn Thiên Lương nói. Doãn Thiên Lăng đáng chết này còn không đứng lên.

“A, đúng rồi, Lương nhi, tối ngày hôm qua ngươi nói muốn mua mèo? Đi thôi, ca ca dẫn ngươi đi mua mèo.” Doãn Thiên Lăng nói.

Mua mèo? Nói lúc nào? Sao nàng không nhớ rõ? Nàng liền nhớ nằm mơ thấy điên cuồng bắt mèo Garfield.

Ách ... xảy ra chuyện kỳ quái gì ...

“Tốt tốt, cùng đi, vừa đúng ta cũng muốn mua một con mèo.” Về mặt Phù Phong Thừa Dục cao hứng, “Lương nhi muội muội, ngươi muốn con mèo như thế nào?”

“Gấu mèo.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng thật là nhớ muốn một con Hàm Hàm ngu ngốc.

Doãn Thiên Lương nhìn lướt qua, nhìn thấy hai người đầy đầu nghi vấn. Không thể nào, gấu mèo là từ ngữ ngoại lai? Bọn họ đây là về mặt gì?

“Gấu mèo là cái gì?” Phù Phong công tử hỏi.

“Ách ... gấu mèo là loại mèo ... ăn lá trúc.” Doãn Thiên Lương nói, nàng có nên khinh bỉ bọn họ không có văn hóa hay không, sinh vật cũng không có học giỏi.

“A, ngươi nói Trâu Ngưu a.” Phù Phong công tử nói Doãn Thiên Lăng nghe hiểu. Doãn Thiên Lương khinh bỉ mình học không giỏi Hán ngữ cổ đại.

“Ừ, được rồi, chính là ... trâu ngưu.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng vừa rồi tuyệt đối là thuận miệng nói gấu mèo, tuyệt đối không có ý gì khác.

“Vật này cũng không hay chơi đùa a, tiểu Lương nhi.” Phù Phong công tử sờ sờ cằm, liếc mắt nhìn Doãn Thiên Lương nói: “Tiểu Lương nhi, sang năm Thừa Dục ca ca muốn đi đất Thực lâm quan, ngươi cùng Thừa Dục ca ca đi xem trâu ngưu có được hay không?”

“Không có coi như xong, dù sao ta chỉ là tùy tiện nói một chút.” Doãn Thiên Lương liếc mắt nhìn Doãn Thiên Lăng: “Ca, chúng ta về nhà đi.”

“Được...” Doãn Thiên Lăng đứng dậy, cáo từ cùng tình trùng Phù Phong: “Đi trước, Lương nhi nhà ta gần đây tính khí lớn, tha lỗi.”

Phi... tính khí lớn? Nàng tính khí lớn? Căn bản nàng không còn cách nào khác có được hay không? Đây là cái giống gì a...

Ra khỏi trà lâu, Doãn Thiên Lương chỉ lo cúi đầu đi về phía trước, cũng không quản Doãn Thiên Lăng có đuổi theo không.

Trong lòng suy nghĩ lộn tây mảy phần. Suy nghĩ dụng ý khi Doãn Thiên Lăng mang nàng đến gặp tình trùng là gì. Đột nhiên nghĩ tới lời của Doãn Thiên Lăng “Thế Lê làm em rề”... chẳng lẽ nói... Doãn Thiên Lăng định đem nàng bán cho một người còn không có gặp... ách...

Dừng chân lại, lòng bàn chân truyền đến chút đau nhức, lấy chân ra xem một chút, là một hòn đá bén nhọn, hòn đá không lớn không nhỏ... bất quá cũng không nhỏ đến trình độ không nhìn thấy, quả nhiên đi bộ cũng muốn ăn thua thiệt.

Vào lúc này vốn nên có anh hùng cứu mỹ nhân, Doãn Thiên Lăng khốn khiếp đã đi đâu? Liếc chung quanh, lại không thấy bóng dáng đâu rồi.

Chương 14

Đi trở về mấy bước, phát hiện Doãn Thiên Lăng bỗng bình thản thoát đến gần. Nhìn thấy bộ dạng Doãn Thiên Lương bước đi vội hỏi: “Lương nhi sao thế?”

“Không có gì, không cần thận đáp phải hôn đá. Ca, chúng ta về nhà sao?” Doãn Thiên Lương hỏi. Tiếp tục giả vờ ngây ngô liệu có làm được hay không.

“A? Lương nhi không phải muốn đi mua mềo sao?” Doãn Thiên Lăng nói.

“Ca, ta bị dự ứng lông thú, mua mềo làm gì?” Doãn Thiên Lương nói. Rất tốt, rất tốt, ngày hôm qua biết bị dị ứng lông thú, nếu không hôm nay kiên bị lộ. Quả nhiên, ánh mắt Doãn Thiên Lăng nhìn nàng có chút không hiểu, bất quá vẫn lập tức cười: “Vậy thì trở về phủ đi.”

Trên đường trở về phủ, Doãn Thiên Lăng tìm lời nói: “Lương nhi thế nào không thích ở trong cung?”

“A? Là mẫu thân để cho ta trở về. Bởi vì có một con mềo đen hù dọa mẫu thân, bà không vui.” Doãn Thiên Lương nói.

“A, mẹ nói, nếu không phải Lương nhi phản ứng mau, con mềo kia đã cào mặt mẹ, Lương nhi làm sao lại ...” Doãn Thiên Lăng muốn nói lại thôi.

“Ta chỉ phản ứng theo bản năng.” Doãn Thiên Lương nói. Dù sao người cũng không nhìn thấy, không có chứng cứ nói ta biết võ thuật.

“A...” Doãn Thiên Lăng kéo dài giọng, lắc lư mang nàng trở về phủ. Trạm vương phi thấy nàng đi bộ có chút tập tễnh hỏi nàng thế nào, Doãn Thiên Lương nói không cần thận dẫm phải hòn đá, đã tốt hơn, không sao rồi. Trạm vương phi để nha hoàn cầm dầu hoa hồng xoa nhẹ. Một bên hưởng thụ xoa bóp bên chân một bên nghe Vương phi hỏi.

“Lương nhi, ca ca dẫn người đi chơi nơi nào?” Trạm vương phi cười hỏi.

“Ừ, a, không có gì, đi uống trà, còn gặp được bằng hữu của ca ca.” Doãn Thiên Lương nói.

“Bằng hữu? Bằng hữu nào?” Trạm vương phi lập tức có chút khẩn trương.

“Công tử Phù Phong hầu gia.” Doãn Thiên Lương nói. Một cái tình trùng.

“Hy vọng không phải là, bọn họ cũng đến Kinh thành?” Trạm vương phi nói, làm như lắm bầm lầy bầu.

Doãn Thiên Lương có chút chần chờ, hy vọng không phải là ... chỉ là cùng một người đi? Gật đầu một cái không có nói tiếp, hiển nhiên, mọi người, hiển nhiên đều đến Kinh thành ...

“Lương nhi, các người nói gì rồi hả?” Trạm vương phi hỏi.

Doãn Thiên Lương làm trạng thái suy tư một chút. “Không nói gì, Phù Phong công tử hỏi ta nhìn hấn có được hay không.” Có thể bỏ bớt tất cả được thì bỏ bớt.

Người đẹp Trạm vương phi căng thẳng: “Mong đứa nhỏ này còn chưa đổi bớt tính tình phong lưu, Lương nhi, người nói những gì?” Khẩu khí giống như là kiểm tra con gái vừa lên trung học cơ sở.

“Nói thật, nhìn hấn cũng rất tốt a.” Doãn Thiên Lương nói.

“Lương nhi, sau này không đi ra ngoài cùng ca ca nữa.” Trạm vương phi nói.

Hắc hắc, thật tốt, Doãn Thiên Lăng khôn khéo sau này tránh xa ta ra một chút. Bất quá không thể biểu hiện vênh vào đắc ý quá.

“Vâng, mẫu thân.” Doãn Thiên Lương thấp đầu nhìn nha hoàn đang xoa bóp chân cho mình, không nhịn được len lén cười.

“Lương nhi, người cảm thấy nhà Cầm đi có được hay không?” Trạm vương phi hỏi.

Vẫn còn chưa có buông tha cho a ... có gì tốt, mỗi người đều sống rất quy củ, không có ý nghĩa.

“Tốt.” Doãn Thiên Lương đáp.

“Ừ, mặc dù đứa bé Ngạn Chương kia có chút im lìm có chút nghiêm túc, bất quá lại rất có lòng cầu tiến, có trách nhiệm.” Trạm vương phi nói.

“A.” Doãn Thiên Lương tùy ý đáp theo. Chính là có chút nhàm chán.

“Hy vọng không giống đứa bé kia, mặc dù dụ dỗ nữ hài tử vui vẻ, nhưng lại phong lưu thành tính, Lương nhi, ngươi cũng đừng ...” Trạng vương phi tựa hồ đang suy nghĩ nên nói như thế nào cho uyển chuyển chút.

“Đừng cái gì? Mẩu thân.” Doãn Thiên Lương giả bộ không hiểu. Đừng làm tiếp... hắc hắc, dĩ nhiên, đối với tình trạng nàng không có hứng thú.

“Đừng để bị dụ dỗ.” Trạng vương phi kéo qua tay của nàng: “Lòng da Lương nhi đơn thuần, vẫn cẩn thận thì tốt hơn.”

Đồng ý, không thành vấn đề. Bất quá, để nàng gả cho Du Ngạn Chương thì không được, nàng cũng không muốn từ sáng đến tối phải làm lễ nghi.

“A, vâng, mẩu thân.” Doãn Thiên Lương gật đầu. Thấy Trạng vương phi yên tâm mỉm cười.

Bởi vì không muốn gả cho Du Ngạn Chương, buổi tối Doãn Thiên Lương nghĩ bừa một biện pháp, còn chưa nghĩ ra được liền bưng bát tư thế liều chết của mình.

Làm sao bây giờ? Giả vờ thô lỗ? Không được, vậy thì lộ ra, hơn nữa sẽ làm cho Vương gia cùng bác gái vương phi mất thể diện, vạn nhất chọc lão thái thái mất hứng nàng còn không chịu nổi à? Giả vờ thô lỗ không được cũng không dám. Giả vờ ngu ngốc? Cũng không cần, nàng vốn nổi tiếng xa gần là người ngốc, giả vờ nữa thì có điểm giả dối.

Tạo ra tin tức quan hệ bất chính? Dường như cái này không tệ, nhưng có một vấn đề lớn, nếu như nàng làm một lần... thì sau này có phải hay không nàng không cần suy nghĩ đến vấn đề lập gia đình? Đó không phải là làm cho nhà Vương gia mất thể diện hơn sao?

Thở dài một hơi, Doãn Thiên Lương ôm lấy chân lẩn qua lẩn lại. Tại sao cái thân thể này vẫn ở trong gia đoạn trung học cơ sở đã phải suy nghĩ vấn đề lập gia đình? Khó trách tuổi thọ người cổ đại không dài, nhỏ như vậy đã phải phi tâm suy tư lập gia đình, sau đó sẽ phải sinh con, sau đó nuôi con nhỏ... cả đời cứ như vậy mà trôi qua.

Chợt nghĩ đến một chủ ý, không phải nói Doãn Thiên Lương dị ứng lông thú sao? Nếu như quá nhạy đoán chừng là khắp mặt, tay, thân người đều nổi mẩn đỏ, thoát nhìn... xấu xí một chút, đến lúc đó do dự cũng không ít đi?

Dù sao trong kinh cũng có nhiều cô gái đợi gả như vậy. Thiếu một đóa hoa nhỏ là nàng cũng không kém gì.

Chủ ý quyết định để cho mình bị dị ứng, Doãn Thiên Lương bắt đầu suy nghĩ đi đâu lấy chút lông động vật. Trong phòng này không có, chỉ có thể mở rộng phạm vi tìm tòi ... xuất hiện đầu tiên đúng là Doãn Thiên Lăng, muốn gieo họa từ áo lông hắc dùng. Bất quá, hắc là người tinh ý, nhất định sẽ đoán được là nàng làm... hắc không được. Bác gái Vương phi... nàng không nở, Vương gia ba ba ... sẽ không có chuyện đi?

Nghĩ đến ý kiến hay, Doãn Thiên Lương kích động đến cả đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Nếu không nói tâm tư đâu, ngày thứ hai Trạng vương gia cùng vương phi ra cửa, Doãn Thiên Lương vội vàng chạy tới viện của Trạng vương phi, bọn nha hoàn mấy ngày nay thấy nàng ngày ngày đến chỗ vương phi cũng không nghĩ nhiều, nàng nói muốn ngủ nên các nàng yên tĩnh lui ra, hoàn hảo đem rèm buông xuống để nàng dễ dàng gây án. Động tác nhanh chóng lục lọi tủ quần áo, Doãn Thiên Lương thất vọng cực kỳ ... lại có thể không có.

Sa sút tinh thần ngồi ở trên ghế, Doãn Thiên Lương chống cằm suy nghĩ chủ ý, này cũng không có, mình đi lấy của người nào đây? Mình cũng không thể cầm cung đi bắn chim nhỏ lông đi? Hoặc là mình bắt chuột nhỏ lông? Đợi một chút, lông chim ... hình như nhớ ở ao nhỏ sau hoa viên có hai đôi uyên ương..

Làm bộ như ngắm phong cảnh, Doãn Thiên Lương đi tới bên hồ nước, quả nhiên trên mặt nước có 4 con uyên ương tạo thành cặp đôi lời ngon tiếng ngọt đâu, nhìn bốn phía một chút, có hai nha hoàn ở bên hồ nước cho cá ăn. Suy nghĩ một chút, Doãn Thiên Lương đi tới, nói mình muốn cho cá ăn, nha hoàn vội cung kính đưa thức ăn cho cá tới tay nàng.

“Ta muốn ngồi đây một chút, các ngươi về dọn dẹp phòng đi.” Doãn Thiên Lương nói.

Nha hoàn cáo lui. Đợi các nàng đi xa, Doãn Thiên Lương cười, khuôn mặt mập mạp trẻ con liền có vẻ có chút từ tốn.

Vung tay lên đem toàn bộ thức ăn cho cá ném vào trong nước, Doãn Thiên Lương bắt đầu suy nghĩ về bốn con uyên ương nhỏ. Lúc này bọn chúng đang

tựa vào bên bờ ngủ, bộ lông nhiều màu sắc dưới ánh mặt trời nhìn rất mỹ lệ.

Len lén đi qua, Doãn Thiên Lương vốn định ý vào mình sẽ sử dụng chút quyền cước mạnh mẽ lung bắt chúng, ai biết mấy con uyên ương nhỏ này căn bản cũng không sợ người, nàng đến gần, bọn nó cũng không buồn giương mắt nhìn nàng.

“Các vị, xin lỗi, bắt quá, muốn mượn mấy cái lông, chớ để ý a.” Doãn Thiên Lương nhỏ giọng nói.

Bắt một con uyên ương ở trong tay, giống như không có cảm giác gì... chẳng lẽ Doãn Thiên Lương căn bản không có chứng bệnh dị ứng, mà là gia đình Vương gia tiết kiệm tiền không cho nàng làm y phục lông thú nên cố ý nói như vậy? (cò: lần này ta bó tay thật với chị Lương nhà mình, không còn gì để nói...)

Uyên ương đoán chừng là bị ôm quen rồi, cho nên cho là Doãn Thiên Lương bởi vì thích nó mới ôm nó.

Nhặt mấy cái lông nhỏ mềm mại xem một chút uyên ương không có phản ứng liền thả lá gan rút tiếp, suy nghĩ một chút không thể đem nhỏ hết... trần truồng bị người ta thấy hết thì chịu thiệt lớn rồi. (cò:)

Chia ra mỗi con nhỏ một chút, xem trong vạt áo một đồng lông nhỏ, Doãn Thiên Lương cười hắc hắc rồi. len lén chạy đến trong bụi cây đem đám lông to nhét vào túi hương, tay có chút ngứa, nhìn một chút thấy nổi lên rất nhiều chấm nhỏ màu hồng.

Đi bộ trở về phòng của mình bận rộn gọi Hương Châu: “Hương Châu, mau lấy thuốc cao cho ta, tay của ta nổi chấm hồng rồi.”

“Quận chúa, ngài đừng cái gì?” Hương Châu lấy ra dược cao mang theo bên mình hỏi.

“Không có gì, mới nhìn uyên ương thật đáng yêu, nhất thời nhìn không được, dù sao cũng sẽ không nghiêm trọng, không có chuyện gì.” Doãn Thiên Lương nói.

Hương Châu oán trách đôi câu, vừa nói vừa cẩn thận bôi thuốc cho nàng, không thấy được gương mặt cười của Doãn Thiên Lương.

Có chuẩn bị đầy đủ nên Doãn Thiên Lương cũng không sợ, nhưng Trầm vương phi chẳng biết tại sao tựa như đã quên chuyện này, Doãn Thiên Lương mặc dù buồn bực cũng không dám hỏi, nếu không Trầm vương phi bắt đắc dĩ vì nàng vội vã già đi. Doãn Thiên Lăng kể từ khi mang nàng đi ra ngoài một lần sau đó cũng “mai danh ẩn tích”, để cho Doãn Thiên Lương có chút không suy nghĩ được.

Ngày này dậy sớm ăn cơm xong, Trầm vương phi chợt nói mang nàng vào hoàng cung, Thái hoàng thái hậu chợt muốn nhìn một chút mấy cô gái nhỏ này. Doãn Thiên Lương mặc dù hết sức không muốn đi, nhưng sao có thể kháng chỉ a, chỉ đành phải đi theo, trước khi đi vẫn không quên đem theo túi hương đựng lông uyên ương.

Nếu không thể thuyết phục người thì không thể rảnh rồi đâu, Thái hoàng thái hậu đã bảy tám chục tuổi, còn lần qua lần lại cái gì nha, thật cho là tuổi mình lớn như thế còn giành buồn bán với nguyệt lão... đây là Doãn Thiên Lương oán thầm.

Không thể trách nàng, nhìn sắc màu rực rỡ của các tiểu thư quý tộc đứng thành hàng trong sân Thái hoàng thái hậu, Doãn Thiên Lương chợt nhớ tới chợ nô lệ trong phim ảnh.

Thái hoàng thái hậu xem xong rất là hài lòng, để cho thái giám tâm phúc truyền nói ra ngoài, mấy ngày nữa chính là buổi lễ long trọng, nhóm khuê tú này ở trong cung cũng náo nhiệt một chút, thế thì liền ở lại trong cung chờ buổi lễ long trọng qua đi sẽ xuất cung.

Doãn Thiên Lương cho là bác gái vương phi sẽ như lần trước mang nàng xuất cung, nhưng đợi đến mặt trời vung lên ổng tay áo mang đi tất cả ánh nắng rực rỡ cũng không đợi được, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chấp nhận trở lại cung của lão thái quân ở cùng Doãn Thiên Ngưng và Doãn Thiên Tĩnh.

Tỷ muội Doãn Thiên Ngưng tựa như đối với nhóm quý nhân trong cung đã quen thuộc, bữa tối nói chuyện này với lão thái quân thuộc như lòng bàn tay, Doãn Thiên Lương nghe thật muốn ngủ, bất quá, chỗ nào cũng có, đáng tiếc đều là bất quá về các nữ nhân, nàng muốn nghe khác phái bất quá hơn, hơn nữa thích XXXY nhiễm sắc thể cùng chung bất quá, nhưng hai tỷ muội Doãn gia không nghe thấy trong lòng nàng hô hào.

Phải nói, gió thu ở nơi này đưa thoải mái, cảnh sắc tươi đẹp chiếu vạt dậm không mây, bầu trời quang đãng, chim nhạn bay về nam, gió thu lạnh rung mùa biến hóa trong hết thảy đều mang theo màu sắc vàng rực rỡ, vốn không nên có chuyện mây đen vây bọc linh tinh, cho dù có ý nghĩ xấu xa nhỏ nhỏ đều là không tôn trọng đối với thời tiết.

Tuy nói trong lòng Doãn Thiên Lương có lúc có chút âm u, nhưng âm u này tuyệt đối không phải nàng cố ý “tây sinh”... khi hậu tốt đẹp bằng phẳng hạ xuống, thời gian thật tốt để đi chơi, Thái hoàng thái hậu, lão thái thái hiển nhiên là tay tổ trong đội ngũ sống phóng túng, cho nên mang theo một đám các cô gái đi Ngự hoa viên chơi.

Cảnh tượng long trọng này để cho Doãn Thiên Lương rất muốn hát đôi câu “ánh nắng màu vàng sáng lên, gà trống hát ba bài”... gà trống đang trong đầu Doãn Thiên Lương cất giọng hát vang, bên kia liền trùng trùng điệp điệp một đám sắc thái sắc sỡ tới đây ... giống đực, cầm đầu đám chơi lợi đó chính là Hoàng đế, con gà trống vàng rực rỡ đó thật chói mắt.

Giống đực, thật là sống sờ sờ giữa nhóm giống đực quý tộc. Doãn Thiên Lương rất muốn chạy tới ngửi ngửi hương vị quý tộc, nhưng căn cứ vào nguyên tắc khiêm tốn vẫn là quên đi, vì vậy liền bắt chi bắt gác mà dịch chuyển lùi về phía sau, thẳng chuyển đến phía sau cùng, vốn dĩ vóc dáng nàng cũng không cao, rất dễ dàng biết mất không thấy trong đám sắc màu rực rỡ đó.

Các công tử quý tộc vội tới thỉnh an lão thái thái, dọa cho một đám tiểu cô nương né tránh về phía sau, thiếu chút nữa chen Doãn Thiên Lương đến bên cạnh một đám cây, lùi nữa, hoặc là xuyên qua cây mà qua, hoặc là leo lên cây. Đang oán niệm, chỉ nghe một tiếng mang theo vui mừng tựa như xa cách gặp lại: “Lương nhi?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Một tiếng mạnh mẽ này để cho loài lưỡng tính cũng nghiêng đầu nhìn lại, đời này, Doãn Thiên Lương lần đầu tiên trở thành tiêu điểm, cảm giác kia giống như là tắm trần trên bờ cát bực N y phục vậy.

Thanh âm này, không cần suy nghĩ, nàng đã biết là Phù Phong công tử Triển Vọng Phi tên chữ là Thừa Dục, không phải là cái tình trùng động vật kia sao. Nhiều người nhìn như vậy, giả bộ không nghe thấy thì có chút giả dối.

Bất quá, nàng là quận chúa ngây ngô nổi danh, có thể phản ứng chậm một chút, suy nghĩ một chút đối sách, vì vậy Doãn Thiên Lương liền nháy mắt nhìn một Thừa Dục. Về mặt tựa như đang suy nghĩ, đây là người nhà nào a?

“Vọng Phi biết Lương nhi?” Giọng nói của Hoàng đế Doãn Liệt.

“A, quả nhiên là Lương nhi. Ngươi quên? Năm năm trước, ta đi qua Sở Châu, gặp qua ngươi trong phủ, khi đó ngươi mới 9 tuổi, còn mập mập đó.”

Doãn Thiên Lương cố ý làm trạng thái suy tư: “Thừa Dục ca ca?” Mập mập? Không mở bình thì ai biết trong bình có gì.

“Ai nha, Lương nhi nhớ, thật ngoan, không uống công năm đó Thừa Dục ca ca mua đường cho ngươi ăn.” Triển Vọng Phi cười nói sáng lạng.

Doãn Thiên Lương cười cười: “Cảm ơn Thừa Dục ca ca.”

Cắt, mấy khối đường rách cũng hứng thú nói ra khoe khoang.

“Không cần cảm ơn, hôm nào Thừa Dục ca ca lại đến phủ thăm ngươi, sẽ mua đường cho ngươi ăn.” Triển Vọng Phi chế nhạo nói nói.

“Thừa Dục ca ca, ta gần đây đau răng, không ăn đường nữa.” Vội vàng phủi sạch quan hệ, dùng dư quang cũng có thể cảm nhận được sắc bén của các cô nàng, nếu hấn còn cố ý mập mờ nàng đoán chừng ngày mai sẽ bị các cô nàng này hợp sức tiêu diệt.

“Không quan hệ, Thừa Dục ca ca biết ngươi thích ăn gì, đến lúc đó Thừa Dục ca ca mua cho ngươi.” Triển Vọng Phi không phải là ăn quả cân muốn đem mập mờ làm triệt để, còn có khuynh hướng thẳng cấp.

Doãn Thiên Lương quyết định câm miệng không để ý tới hấn, nếu nàng nói gần đây giảm cân không ăn đồ linh tinh, đoán chừng hấn sẽ thao thao bất tuyệt rồi.

Hoàn hảo là Thái hoàng thái hậu và lão thái thái nói một lời, mang theo các cô nương rút lui, Doãn Thiên Lương cúi đầu đi theo sau đội ngũ, cụp bả vai, bước đi nặng nề. Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, nàng vừa định giải quyết Du gia lại tới tình trùng động vật.

Người không thể làm quá náo động ... đây là thật dễ ý.

Doãn Thiên Lương đi theo tiểu cung nữ trở về, trong lòng tích tụ. Nàng cỡ nào muốn cùng các cô nàng hòa mình a, nhưng bởi vì một người đàn ông cùng một cô gái, tâm nguyện của nàng không cách nào đạt thành, ai, gần đây nàng ra cửa phải cẩn thận, tuyệt đối không cùng “người xa lạ” nói chuyện.

Trở về cung, lão thái quân cùng hai người Ngưng, Tịnh đều không ở đó, Doãn Thiên Lương trở về phòng ngủ của mình suy nghĩ xoay quanh chủ ý làm thế nào để hóa giải một kiếp này. Mẹ vương phi cũng không nghe thấy trong lòng nàng hồ hạo cũng không tới giải cứu nàng ở trong nước sôi lửa bỏng, năng lực sống của nàng lại dường như tái sinh rồi.

Lượn quanh a lượn quanh, Doãn Thiên Lương quyết định thừa dịp không ai nhìn thấy đem tình trùng động vật gọi vào một chỗ hẻo lánh để thiêu hủy.

Ngã bùm xuống giường, thiêu hủy... cũng giống như phá hủy Doãn Thiên Lăng... có chút khó khăn.

Trong tay áo rơi ra một món đồ, đó là cái túi hương, trở mình bò dậy ôm lấy túi hương, con ngươi xoay xoay, cười, không sai, nhìn tình trùng động vật này diễn xuất cùng đối với hủy hoại nhan sắc con gái không có hứng thú. Hừ chết hấn, nhìn hấn còn dám làm bộ gây ra mập mờ.

Cười hắc hắc, quá mức cao hứng, hoàn toàn không chú ý tới chỗ khe cửa có hai ánh mắt.

Chim con ra trước bị đánh chết... đây cũng là chân lý. Ứng nghiệm ở trên người Doãn Thiên Lương.

Phản đối, hôm đó sau khi dạo chơi vườn hoa, Doãn Thiên Lương vẫn phát triển nổi danh nhóm khuê tú đại môn không ra cửa trong không tới núp ở trong điện giả trang thực nữ.

Tối hôm đó, Doãn Thiên Lương tắm rửa nhanh một cái rồi đi ngủ, hai người Ngưng, Tịnh tiến vào, phía sau đi theo hai cung nữ, đang cầm một bộ váy áo mới, nói là Thanh Uyển công chúa cho Lương quận chúa.

Mặc dù hồ nghi, nhưng quan lớn một cấp đề chết người, Doãn Thiên Lương vẫn phải cảm ơn rồi nhận lấy y phục. Tiểu cung nữ lập tức nói tiếp, công chúa nói, để cho Lương quận chúa thử y phục xem mặc có hợp không? Nếu mặc không hợp thì lấy về làm bộ khác.

Doãn Thiên Lương càng thêm nghi ngờ, công chúa này cùng nàng không có giao tình gì, như thế nào lại nhiệt tình làm cho người ta không nghi ngờ cũng khó khăn, chẳng lẽ y phục không chỉnh tề ... cảnh xuân?

Lắc đầu một cái, khả năng này không nhiều, đây chính là hoàng gia, chuyện xấu trong nhà tại sao có thể truyền đi bên ngoài biết đây? Vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Đang suy nghĩ, Ngưng, Tịnh đẩy nàng đi thử y phục, còn cười nói Thanh Uyển công chúa đều tặng cho mỗi vị quận chúa một bộ y phục, các nàng cũng giống như nhau. Doãn Thiên Lương liền hỏi tại sao, Ngưng, Tịnh hai người nói, Thanh Uyển vì chúc thọ cho Thái hoàng thái hậu, cố ý an bài một tiết mục nhảy dây để chúc thọ.

Doãn Thiên Lương có chút không hiểu, nhảy dây cùng chúc thọ? Có quan hệ gì sao? Nghĩ như vậy, nàng cứ hỏi như vậy, Ngưng, Tịnh hai người liền nói cho nàng biết, nói gì mà, đu dây không gọi là đu dây, mà gọi là nghìn thu, là vì chuẩn bị chúc thọ cho Hoàng đế, lại muốn kiêng kỵ, liền đổi thành đu dây, vẫn tiếp tục sử dụng đến bây giờ.

Nghe đoạn chuyện cũ như vậy, nghi ngờ trong lòng Doãn Thiên Lương được giải trừ, tiểu công chúa này còn rất lấy lòng lão thái thái.

Dưới sự giúp đỡ của các cung nữ y phục cũng thuận lợi mặc xong, tựa hồ rất vừa người, chính là làn váy cùng tay áo hơi dài chút, nếu như giả dạng tiên nữ hạ phàm hiệu quả cũng không tệ lắm.

Thử xong y phục rồi, Ngưng, Tịnh hai người đi ra ngoài, Doãn Thiên Lương nhìn y phục có chút suy nghĩ, giờ y phục lên hướng về phía cây nến cẩn thận nhìn đi nhìn lại cũng không phát hiện gì.

Ngày chúc thọ rất nhanh đã đến, Doãn Thiên Lương mặc dù không có hứng thú gì, bất quá cũng không dám không đi. Quả nhiên, nhóm thiên kim công chúa quận chúa đều là một kiểu “đồng phục Thanh Uyển”, nhưng lay động ở dây đu trên cao nhìn vẫn rất đẹp mắt. Nữ hài từ cười duyên liền tiếp, lão thái thái ở dưới bóng cây thấy thế cười như hoa nở.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Doãn Thiên Lương cũng bị đuổi ra sân, nắm dây đu, nàng vẫn hoài nghi y phục có vấn đề. Dây đu càng lay động càng cao, thời gian đầu Doãn Thiên Lương còn chơi rất kích thích, thời gian đại học năm thứ hai cùng bạn học đi chơi nhảy đỉnh cao, bạn học của nàng đều bị hướng dẫn đẩy xuống, chỉ có nàng, nếu không phải hướng dẫn kịp thời kéo nàng, nàng sẽ ở một đầu khác của sợi dây không có móc tốt mà trực tiếp “nhảy xuống vực tự sát” rồi. Khi nhảy đỉnh cao kết thúc, các bạn học khác của nàng đều ới đến xui xẻo, nàng ... chạy đi đu lần thứ hai, sau đó vẫn sinh khí dồi dào trở lại.

Vì vậy, đối với đu dây nhỏ này thật đúng không phải là cái khiêu chiến, nàng rất muốn đứng đưa ra ngoài vườn, chơi được cao hứng liền quên mất thân phận của mình, Doãn Thiên Lương chỉ hưng phấn đu dây, hoàn toàn không chú ý tới từ nơi xa một đám giống đực đang đi tới, phía dưới nữa hải tử kêu sợ hãi kích thích làm nàng đu dây càng ngày càng cao.

Rất cực ...

Doãn Thiên Lương dựng ngược rồi. Mặc dù chỉ có trong nháy mắt, nhưng nàng nhìn thấy sau lưng lão thái thái một đám ... đàn ông.

Có chút chuyện trọng yếu hoặc là nhớ trước, hoặc là nhớ sau, ở thời điểm nguy hiểm nghĩ đến chuyện quan trọng chính là biến thành tự sát. Doãn Thiên Lương chính là loại người này.

Dây đu bởi vì theo quán tính lại bay lên một vòng nữa, Doãn Thiên Lương nghĩ chết đều có, nàng là quận chúa ngu ngốc, nhưng nàng lại so với khuê nữ

khéo leo chơi muốn điên. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Nàng tính dứt khoát buông tay té xuống ngã chết.

Ông trời dù sao vẫn sao lắng tiếng kêu gào của nàng, thế nhưng một lần, có lẽ trong nhà ông trời bị choáng một cái, cho nên Doãn Thiên Lương chỉ kịp nghe một tiếng “rắc rắc” đã vội hạ xuống rồi. Không biết về điểm này có phải nàng có công phu mèo cào không: thời gian có thể cứu mạng hay không...

Cảm giác thân thể mình dừng lại, bị ôm ở trong một lồng ngực ấm áp, quả nhiên có chuyện anh hùng cứu mỹ nhân a.

“Ngươi có cánh sao?” Thanh âm phụ nữ, Doãn Thiên Lương mở mắt, khuôn mặt của một cô gái trẻ tuổi, nhìn rất bình thường.

“Không có.” Doãn Thiên Lương đáp. Nhất thời không hiểu ý tứ của cô gái này.

“Không có cánh giả bộ làm chim làm gì.” Cô gái giật nhẹ khóe miệng, buông lỏng tay, tùy ý nàng té xuống. Doãn Thiên Lương đã nhớ thân phận mình, cho nên, nàng chỉ có thể ngã xuống đất, hoàn hảo là chỉ cách mặt đất có nửa thước, nếu không nàng sẽ phải lộ nguyên hình rồi.

Cô gái trẻ tuổi rơi vào bên người nàng, vuốt vuốt cổ tay nói: “Cánh tay thiếu chút nữa muốn gãy, sức nặng của ngươi không nhỏ.”

“Cám ơn ngươi.” Mặc dù nàng ta cười nhạo mình mập, nhưng Doãn Thiên Lương vẫn khách khí mới cảm ơn.

“Tại sao cảm ơn ta?” Cô gái trẻ tuổi cười híp mắt.

“Từ nhi. Không có sao chứ?” Là âm thanh của Hoàng đế trẻ tuổi.

Doãn Thiên Lương run lên, nhìn thấy cô gái trẻ cũng run lên, run rẩy đồng thời khóe miệng còn không tự nhiên xúc động, nếu nhìn không nhầm, đó là co quắp. Doãn Thiên Lương nhất thời tò mò đối với nàng ta, người có thể để cho Hoàng đế gọi một cách âu yếm như vậy sẽ là ai? Chẳng lẽ là phi tử hần cung chiu? Thế nhưng mặt ... không phải nói phi tử được cung chiều đều giống như tiên nữ hạ phàm hoặc giống hồ ly tinh sao? Cái này tại sao lại ... bình thường như thế.

“Đừng quên ngươi còn thiếu ta một cái nhân tình.” Cô gái đỡ nàng đứng lên ở bên cạnh nói thầm.

Doãn Thiên Lương càng thêm buồn bực, theo lý thuyết, tâm can bảo bối của Hoàng đế đường huynh còn có thể để cho một tiểu quận chúa nàng thiếu một cái nhân tình? Quay về trả lại Hoàng đế thì có gì tốt không a.

Vì có chuyện xảy ra, đây đủ chứng cứ đủ đây là một trò chơi nguy hiểm, cho nên lão thái thái suy nghĩ vì nhóm hoàng hoa khuê nữ mà tuyên bố kết thúc trò chơi, từng người giải tán.

Doãn Thiên Lương được hai người Ngưng, Tịnh đỡ, ánh mắt lại len lén liếc cô gái trẻ. Cô gái đối với nàng mở trừng hai mắt.

Trên đường hồi cung, hai người Ngưng, Tịnh trách cứ nàng không nên đứng đưa cao, đem trò đu dây cũng chặt đứt, Doãn Thiên Lương không lên tiếng, coi như trên mặt nàng có vẻ mập mạp trẻ con nhưng cũng không đại biểu nàng chính là người béo a, hơn nữa người khác không có chuyện chỉ có nàng có chuyện, cũng quá kỳ quái đi? Chẳng lẽ trò đu dây trong hoàng cung đều là đặt ở mười năm tám năm? Nghĩ thì nghĩ, nàng cũng không có chứng cứ, cho dù có thì như thế nào. Kết quả chính là, chỉ có thể nhịn không lên tiếng.

Lúc ăn cơm tối, hai người Ngưng, Tịnh cùng lão thái quân nói Doãn Thiên Lương từ trên đu dây ngã xuống, giống như buồn cười nói sinh động như bình luận sách. Doãn Thiên Lương cúi đầu ăn cơm, trong lòng lắm bầm: “Không nghe, không nghe chó nhỏ cầu kinh.”

Ăn cơm xong bởi lão thái quân nói chuyện, lão thái quân nói nàng hôm nay bị sợ, để cho nàng về phòng nghỉ ngơi trước, Doãn Thiên Lương đang cầu mà không được đâu, đi ra cửa theo bản năng nhìn hai người Ngưng, Tịnh một cái, ở trên mặt của các nàng, Doãn Thiên Lương nhìn thấy một loại cười được gọi là “đắc ý”, thấy nàng chột quay đầu lại bận rộn thu về. Như vậy, trong lòng Doãn Thiên Lương hơi lắm bầm, chẳng lẽ Ngưng, Tịnh cũng tham dự vào việc này?

Nằm lý ở trên giường, Doãn Thiên Lương trần trọc trở mình, ngượng ngùng, nàng chính là loại người có thù tất báo. Nếu có người hại nàng, nàng nhất định sẽ báo đáp ngang hàng trở về. Càng nghĩ càng giận, Doãn Thiên Lương bật dậy thật mạnh, làm bộ như muốn ra cửa hóng mát, Ngưng, Tịnh cũng ở trong cung này, vị trí tốt là ở ngoài cửa sổ có một cây cổ thụ, đúng lúc Doãn Thiên Lương nàng sờ tường là leo cây, bản lãnh hẹp hòi một chút.

Nhìn bốn phía một chút, thái giám cung nữ đang thay ca, không ai chú ý đến nàng, động tác lưu loát bò lên trên cây, ở giữa bò tới mấy con sâu lông gì đó, vốn muốn ném nó xuống ngã chết, suy nghĩ một chút cầm ở trong tay, trong quá trình trèo lên đụng phải mấy con đều bắt sống toàn bộ.

Nằm thật lâu mới nghe thấy tiếng hai người trở về phòng, tỷ muội tốt quả nhiên tốt, ngủ cũng ngủ cùng nhau, Doãn Thiên Lương hắc hắc cười lạnh.

“Doãn Thiên Lương quả nhiên bêu xấu.” Tiếng của Doãn Thiên Ngưng.

“Ngưng nhi, chúng ta làm như vậy, nếu như bị nàng biết thì làm sao bây giờ?” Doãn Thiên Tịnh nói.

“Nàng làm sao biết được? Hãy nói, coi như nàng biết, chúng ta cũng có thể nói là Thanh Uyển công chúa ép chúng ta nha.” Doãn Thiên Ngưng cười ngọt ngào nói.

Doãn Thiên Lương cắn môi, hai nha đầu chết tiệt kia, tỷ muội ruột thịt lại chơi ... liều mạng như vậy.

“Ngưng nhi, người nói, tại sao công chúa cũng ghét Doãn Thiên Lương vậy?” Doãn Thiên Tịnh nói.

“Vậy còn phải hỏi, ta đoán là bởi vì thế tử Phù Phong hầu, thế tử rất anh tuấn tiêu sái, lại tương đương tuổi với công chúa.” Doãn Thiên Ngưng nói.

“Nói vậy, tương lại không phải thực sự tiện nghi cho Doãn Thiên Lương sao? Nhìn đáng vẻ ngày ấy, hình như hắn có ấn tượng rất sâu với Doãn Thiên Lương đâu.” Âm thanh giễu cợt của Doãn Thiên Tịnh.

Doãn Thiên Lương đảo đôi mắt, tình trờng động vật quả nhiên có tính phiến toái. Không có nói cũng không chọn thời điểm để nói, hại nàng bị một đám nữ nhân tính toán, lần sau gặp lại hắn nhất định làm cho cuộc sống của hắn không thể tự lo liệu mà cả đời phải dựa vào xe lẫn. Lộ ra vẻ tàn nhẫn, Doãn Thiên Lương tựa vào thân cây nghe tiếp, nhìn hai cô nàng này còn có những chiêu số nham hiểm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“Đâu chỉ vậy, không chừng còn có chuyện riêng tư gì đó.” Doãn Thiên Ngưng cười nói: “Ngày đó ta còn nhìn thấy nàng cầm một túi hương ngăn người cười khúc khích, không chừng đây chính là Triền Vọng đưa cho nàng, cho nên mới coi như bảo bối vậy.”

“Túi hương?” Thanh âm của Doãn Thiên Tịnh có chút đề cao, quả nhiên bất quá.

“Tịnh nhi, người nói, trong túi hương sẽ có cái gì?” Nhìn đã quen những trò xấu xa, Doãn Thiên Lương dĩ nhiên nghe được trong thanh âm của nàng ta ý tứ xấu xa gì. Đào cặp mắt trắng dã, có thể có cái gì? Chẳng lẽ là xuân- cung- đồ?

“Ai biết được, chuyện ca ca, chuyện muội muội, ai biết sẽ truyền chút gì.” Doãn Thiên Ngưng nói: “Đáng tiếc, hôm nay không cho nàng lộ tẩy túi hương này, đều là do Nhậm Quân Tử.”

“Cũng không sao, ý vào hoàng huynh cung chịu, nàng còn dám làm hư chuyện của công chúa, ta xem nàng không có một ngày tốt lành.” Doãn Thiên Tịnh cười nói.

Nhậm Quân Tử, thì ra là nàng gọi Nhậm Quân Tử, tên rất dễ nghe. Xem ra cũng là cùng bọn này một bụng ý nghĩ xấu, các cô nàng không bình thường, không bằng...

“Cùng chịu nàng thì như thế nào? Cả đời không có danh phận, lại nói lớn lên có cái dạng kia, hoàng huynh rất nhanh sẽ chán.” Doãn Thiên Ngưng ngáp một cái: “Không nói trước, hôm nay mệt chết đi được, đi ngủ sớm một chút đi.”

Chờ bên trong nhà yên tĩnh, Doãn Thiên Lương rón rén bò xuống cây, đột nhiên cảm giác được trên tay dính dính, lúc này mới nhớ tới vừa rồi mình kích động đã hành hạ đến chết hai con sâu lông (sâu róm), xoay tay lại chà chà trên cây, sau đó né tránh trở về phòng ngủ của mình, lần qua lộn lại suy nghĩ nửa giờ, sau đó cười bỏ dẫy lời ra cái túi hương màu sắc không sai biệt lắm, từ trên bàn rút ra giấy gấp lại bỏ vào túi hương, đạo cụ chuẩn bị đầy đủ, bò lên giường ngủ.

Không phải muốn xem túi hương sao? Vậy thì cho các người nhìn cho kỹ rồi.

Mấy ngày kế tiếp, Doãn Thiên Lương cố làm vẻ thần bí núp ở trong phòng, rút giấy trong túi hương ra, cũng không mở ra, chẳng qua là cảm nhìn, xem một chút lại áp vào ngực, bộ dạng hết sức yêu mến. Mỗi lần làm động tác này cũng đều cảm thấy ghê tởm ba lần.

Thình thoảng quét mắt một vaongf cánh cửa cố ý khép hờ, quả nhiên thấy có bóng dáng.

Xác định lúc này đi?

Trò hay mau mở màn đi?

Ngóng nhìn ngóng nhìn, âm mưu tiến hành nhanh lên một chút đi, qua trung thu nàng đã có thể không ở trong cung để cho các người tính toán đâu.

Âm mưu để cho nàng vẫn trông ngóng này được tiến hành vào buổi tối trong một buổi lễ sinh nhật long trọng. Một đêm kia, dùng một chút văn vẻ mà nói, đó là một đêm lạnh như nước, ánh trăng như lụa đẹp vào ban đêm. Nam nam nữ nữ tề tụ ở Ngự hoa viên chúc cthọ cho Thái hoàng thái hậu, mỗi người nữ trang điểm lộng lẫy, nam mới lần nhìn lại quốg quýt, Doãn Thiên Lương nhìn mà nói cả da gà.

Nói một tiếng đi tiểu để chạy ra ngoài. Sờ sờ, hà bao này vẫn còn, thế này không cho ai trộm đâu. Đang tích tụ, chạm mặt một thái giám cầm cái phát trần cúi đầu đi đường không cần thận dụng phải trên người nàng, Doãn Thiên Lương chau mày: “Người là đi đường nào vậy?”

Tiểu thái giám ý vị nói quận chúa thứ tội, Doãn Thiên Lương vung về khiển trách hần đôi câu liền để cho hần đi, lại tiếp tục sờ thắt lưng, quả nhiên túi hương không cánh mà bay. Sớm biết có màn này nàng đã sớm đi ra. Lại lắc lư, Doãn Thiên Lương lại làm bố có chút hoảng hốt trở về chỗ ngồi.

Đúng như dự đoán, trên đài diễn vừa dừng lại nghỉ ngơi, Thanh Uyển công chúa cảm cái hà bao, rất tò mò hỏi: “Đây là hà bao của người nào a? Kỹ thuật thâm tinh sao như vậy.”

Thanh công thu hút lực chú ý của mọi người. Không có ai trả lời, cúi đầu nhìn túi hương của mình một chút, hình như cũng có, Doãn Thiên Lương cũng cúi đầu, sau đó làm vẻ kinh ngạc tròn to hai mắt, nhanh chóng cúi thấp đầu hơn, một bộ có tất giạt mình.

Doãn Thiên Ngưng, Doãn Thiên Tịnh ngồi ở bên cạnh nàng, thấy nàng như vậy cũng đều nhìn sang.

“Lương nhi, người làm sao vậy? Không thoải mái?” Giọng điệu quan tâm.

Doãn Thiên Lương lắc đầu: “Không có, không có.”

“Túi hương này không phải của người sao? Ngày hôm qua ta còn thấy người đeo.” Doãn Thiên Ngưng nói, trong thanh âm mang theo nghi ngờ. Tiếng không lớn, đủ để cho Thanh Uyển công chúa nghe thấy, Thanh Uyển công chúa cười: “Thái giám nói túi hương nhặt được ở bên núi giả, mời vị kia đi qua nhìn xem một chút chẳng phải sẽ biết.”

Vì vậy mọi người bên này nhìn Doãn Thiên Lương, mới vừa rồi chỉ có nàng rời ghế.

“Nếu không ai thừa nhận, vậy thì xem một chút bên trong có cái gì, lần này cũng có thể được không?” Thanh Uyển công chúa vừa nói vừa mở túi hương, đáng tiếc túi hương sớm bị cung nữ vớ chết ... Doãn Thiên Lương chỉ điểm cung nữ làm. Không nghĩ tới Thanh Uyển lại mang theo đao tùy thân, nhẹ nhàng cắt một cái, túi hương tách ra, bay ra một đồng lông vũ, ở một nơi yên tĩnh này nhìn cũng đẹp mắt.

Lông chim bay ra đem ánh mắt của ông chủ lớn là Thái hoàng thái hậu cũng hấp dẫn tới, liền sai người mang túi hương này lại xem. Nghe nói là của Lương quận chúa nhà Trạng vương gia thì vô cùng cảm thấy hứng thú, truyền Doãn Thiên Lương lại nói chuyện.

“Người đưa nhỏ này, nữ hài nhi người ta cũng để hương a cỡ a, làm sao người lại để lông chim?” Thái hoàng thái hậu cười hỏi.

“Khỏi bẩm Thái hoàng thái hậu, túi hương này không phải của Thiên Lương.” Doãn Thiên Lương nói.

“A? Không phải? Mới vừa rồi Thanh Uyển các nàng không phải đều nói là của người?” Thái hoàng thái hậu khề cau mày.

“Thái hoàng thái hậu, Thiên Lương từ nhỏ đã bị dị ứng lông thú, vừa đụng phải sẽ nổi mẩn đỏ, từ nhỏ mẩu thân đã không để cho Thiên Lương đụng vào những đồ này, ngay cả y phục lông thú Thiên Lương cũng không dám mặc, làm sao lại mang theo cái này bên người đâu.” Doãn Thiên Lương nói.

Thái hoàng thái hậu nhìn Thái hoàng thái phi... cũng chính là bà nội của Doãn Thiên Lương nàng, lão thái thái mặt không được tự nhiên: “Không sai, Lương nhi có bệnh dị ứng như vậy, cho nên trong phòng nó không thể gặp một chút da lông nào.”

Thái hoàng thái hậu có chút nghi ngờ.

“Thái hoàng thái hậu, có thể là thái giám nhớ nhầm đi, người xem, túi hương của Thiên Lương vẫn ở chỗ này đây.” Doãn Thiên Lương từ trong tay áo lấy ra một cái cũng không sai biệt lắm với cái kia, hai tay dâng cho Thái hoàng thái hậu, lão thái thái ngửi một cái, cười nói: “Ừ, Lương nhi thích đàn hương.”

“Vâng, đàn hương tinh tâm.” Doãn Thiên Lương nói. Liều mạng nhin cười.

“Tốt lắm, không sao, ngồi xuống đi, đồ giống nhau khó tránh khỏi tính sai.” Thái hoàng thái hậu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Doãn Thiên Lương liền quy củ trở lại chỗ mình ngồi xuống, nhìn về phía Trạng vương phi bên kia, thấy mặt bà ấy cũng đang tức giận nhìn bên này, Doãn Thiên Lương cả cười.

Giày vò vui tươi giải trí đến nửa đêm, các nhà trở về. Doãn Thiên Lương cũng theo lão thái quân trở về cung. Lão thái quân rời đi bà vợ lớn liền trầm mặt, Doãn Thiên Lương không nói lời nào, hai người Ngưng, Tịnh cũng không dám nói chuyện.

“Lương nhi, mấy ngày nay trên người người nổi mẩn đỏ rồi hả?” Lão thái quân hỏi.

“Trên đùi có một chút, có thể là có chút ẩm rồi.” Doãn Thiên Lương đáp. Trên đùi có, chính là vị trí túi hương rũ xuống, nói đủ hiểu chưa?

“Ngày mai truyền thái y xem một chút, sau này chú ý chút, đồ đạc của mình đừng để xa tránh bị người đổi.” Lão thái quân nói.

Doãn Thiên Lương ngẩng đầu làm trạng thái nghi ngờ nhìn lão thái quân: “Thái quân, Thiên Lương biết.”

“Ừ, người trở về phòng nghỉ ngơi đi, bà nội có lời muốn nói với Thiên Ngưng và Thiên Tịnh.” Lão thái quân nói. Doãn Thiên Lương ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, bước những bước nhỏ trở về phòng.

Trở về phòng ghen đến khi rửa mặt xong cung nữ đi ra ngoài, Doãn Thiên Lương bò vào trong chăn che đầu không tiếng động cưỡi thả cửa, tiểu nha đầu, ngấm đầu đá với chị gái ta, các người còn chưa đủ kinh nghiệm, một chút thủ đoạn này cũng lắm cũng là tài nghệ cấp trung học đệ nhị, còn chị gái ta đã tốt nghiệp đại học rồi.

Nhớ ra cái gì đó, Doãn Thiên Lương bật ngồi dậy, từ giường nhảy ra mở cái hộp ra, tự nhủ: “Các người ngoan ngoãn, đừng nóng vội, ngày mai, tỷ tỷ sẽ để cho các người ra sân...”

Sáng sớm ngày thứ hai, trong phòng ngủ của Doãn Thiên Lương truyền ra tiếng thét chói tai, dọa cho những chú chim dậy sớm luyện giọng thiếu chút nữa ngã lộn nhào từ trên cây xuống. Bọn cung nữ thia giám tiến vào, chỉ thấy Doãn Thiên Lương há miệng run rẩy đứng dán vào cửa.

“Quận chúa, ngài sao thế?” Thái giám vội hỏi, bị Doãn Thiên Lương một phát bắt được cánh tay, run rẩy chỉ vào giường.

“Người... người xem, này, phía trên kia có ... Có sâu...” Doãn Thiên Lương lắp bắp. Nắm lại cánh tay thái giám không thả.

Thái giám đi xem, trên màn che giường một con màu đen, trên chân một con nhiều màu, lớn như đầu ngón tay vậy, trách sao dọa người. Bận rộn sai khiến người đổi chăn đệm cùng nằm che đi, đúng lúc, người bên cạnh lão thái quân cũng tới hỏi, thái giám bận rộn đáp, Doãn Thiên Lương còn hết sức nắm cánh tay của hắn không thả, tay vẫn còn run nhè nhẹ.

Thái giám tới thấy trong phòng Doãn Thiên Lương tạm thời không có chăn đệm, liền tự chủ trương mang theo nạng đi tâm cung của lão thái thái, lão thái thái đã dậy, đang cho bọn nha hoàn chải tóc sau khi rửa mặt xong.

Thái giám cung cung kính kính trở về nói lại, lão thái quân chỉ nhìn Doãn Thiên Lương đang chỉ mặc quần áo trong một cái, sau đó mắng thái giám: “Hầu hạ như thế nào? Làm thế nào mà sâu có thể chạy vào? Chẳng lẽ tự mình mọc lên chân? Còn không mau hầu hạ Quận chúa mặc quần áo? Cảm lạnh làn sao bây giờ?”

“Thái quân, ta không sao, ta đây trở về mặc quần áo.” Doãn Thiên Lương một bộ hèn mọn, phúc phúc thân, xoay người muốn đi.

“Sương sớm buổi sáng rất nặng, chạy tới chạy lui dễ dàng bị lạnh, chờ xem, để cho bọn họ đi lấy.” Lão thái quân lên tiếng.

Doãn Thiên Lương ngoan ngoãn thấp đầu đứng ở một bên, hai tay đan chéo, giống như phạm sai lầm.

“Lương nhi...” Lão thái quân gọi nạng, Doãn Thiên Lương run lên, sau đó rụt rè ngẩng đầu nhìn bà.

“Lão thái quân, thật xin lỗi, đều là lỗi của Lương nhi, buổi sáng đã quấy nhiễu ngài.” Doãn Thiên Lương nhỏ giọng nói.

“Tới đây, đến ngồi bên cạnh bà nội.” Lão thái quân đối với nạng cười cười.

Doãn Thiên Lương vừa bước những bước nhỏ đi qua, chỉ dám ngồi nửa cái mông, cúi đầu.

“Hai ngày nay chịu ủy khuất.” Lão thái quân nói.

Doãn Thiên Lương không nói, chẳng qua là lắc đầu một cái.

Sau một lát nói: “Thái quân, ta muốn trở về ở cùng mẫu thân.”

“Ở đây không quen?” Lão thái quân hỏi.

“Là Thiên Lương có chút sợ, lần trước, trong phòng chạy ra một con mèo đen, thiếu chút nữa cào mặt mẫu thân, hôm nay lại ... Thiên Lương cảm thấy vẫn là về nhà ở tốt hơn.” Doãn Thiên Lương nói, len lén liếc một cái, quả nhiên chân mày lão thái thái cau lại.

“Mèo đen?” Thanh âm của lão thái quân có chút nghiêm khắc.

Doãn Thiên Lương rất phối hợp lại run lên một cái: “Vâng, mèo đen. Mẫu thân vội tới thỉnh an ngài, thuận tiện đi phòng Thiên Lương xem một chút, có con mèo đen nhào tới.”

Lão thái quân không có lên tiếng, nửa ngày nói câu: “Ủy khuất Lương nhi rồi.”

Y phục lấy đến, mặc xong, cung nữ cũng chải tóc cho nạng, lão thái thái ngồi ở đó nhìn nạng. Hai người Ngưng, Tịnh tới thỉnh an, thấy nạng ở chỗ này

cũng lấy làm kinh hãi. Không khí quý dị làm hại Doãn Thiên Lương cũng không có khẩu vị gì khi ăn sáng.

Không khí quý dị luôn ở trung quanh vòng tới vòng lui, cho đến khi có thái giám tới truyền ý chỉ, nói Thái hoàng thái hậu mang Thanh Uyển công chúa đi Hoàng Giác tự thấp hương lễ tạ thần, xin các vị quận chúa cùng đi.

Cả nhóm xuất cung, Doãn Thiên Lương vẫn như thường lệ đi ở phía sau các nàng, trên đường các nàng nhiều quay đầu lại trừng nàng, trong lòng Doãn Thiên Lương thầm thoải mái, nếu không có ai nàng nhất định sẽ đắm tường cười thoải mái.

Không biết trong lòng mọi người ngày hôm qua có mục đích gì, tóm lại hôm nay Doãn Thiên Lương triệt để bị cô lập, không ai đi cùng nàng. Dâng hương còn cầu Thanh Uyển công chúa mang nhóm các nàng ra đường xem, các nữ hải tử tuy có chút không dám, nhưng đa số đều muốn đi xem phố phường, huống chi dù là mắng, vẫn còn Thanh Uyển công chúa đâu, vì vậy liền trùng trùng điệp điệp đi xem dạo phố.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Vì thoạt nhìn không có rêu rao như vậy, Thanh Uyển đuổi bọn thị vệ đi, một nhóm mười mấy hai mươi cô gái nhỏ cũng thật là một đại cảnh để xem, Doãn Thiên Lương đều lười phải nói Thanh Uyển là óc heo, nhiều người xinh đẹp nổi tiếng như vậy thoạt nhìn như cừu con thỏ ngon huênh hoang đến tận trời rồi.

Các cô gái nhỏ cũng không nghĩ nhiều như vậy, các nàng sớm bị những đồ chơi mới lạ mê hoặc, nơi này xem một chút nơi kia xem một chút, đều là chủ nhân cầm đồ không trả tiền, nhờ có trước kia Thanh Uyển còn chuồn êm ra đường mấy lần, cho nên liền trả tiền thay mấy cô gái nhỏ đó, một bộ đầy tiền gặp qua người nào mua ít mứt quả dùng một đồng bạc vụn ?

Doãn Thiên Lương đi theo một lát, vẫn bị ném ở cuối cùng, ngay cả mua mứt quả cũng đều là giọng bỏ thí cho nàng .

Doãn Thiên Lương nói không ăn ngọt, rất có cốt khí không nhận. Đợi đến chúng nữ tử vào tiệm uống trà, thời gian Thanh Uyển gọi một bình trà, lửa giận trong lòng Doãn Thiên Lương hừng hực thiêu đốt, muốn chơi ? Tốt, để xem một chút ai thắng ai thua đi.

Quả nhiên nơi nhiều mỹ nữ thì nhiều thị phi, tại sao? Nhiều đàng đở từ mơ ước sắc đẹp thôi. Kết quả là, khi các mỹ nữ uống trà được một nửa thì có không có mắt không muốn đầu muốn tới vuốt ve, trợn mắt đông mỹ nữ thế này, còn tưởng nam nhân khắp thiên hạ thấy các nàng cũng phải dập đầu thờ dài, Thanh Uyển là chỗ dựa trong lòng mọi người, tự nhiên không phụ mọi người nhìn, còn nữa, tính khí cô gái kia một bộ thiên hạ duy nhất một mình mình cũng chịu không được những vật nhơ bẩn này giương oai, ý có chút công phu quyền cước vừa ra tay liền bẻ cánh tay một người, nhóm lên trận hỗn chiến này.

Hai quyền khó địch bốn chân, nếu Thanh Uyển bị thua... đó là kết quả tất nhiên. Doãn Thiên Lương không có giúp một tay, thứ nhất, về điểm này thủ đoạn đối phó của nàng với một hai người không quyền cước còn tạm được, thứ hai, nàng tin tưởng những thị vệ kia cũng không dám đi xa, cũng sẽ chạy tới rất nhanh.

Cho nên, nàng cũng chỉ trông mắt để nhìn, ngay cả biểu tình thất kinh cũng không cần giả bộ, không ai có công phu nhìn nàng, các nàng đang bận rộn kết thành một đoàn, đáng tiếc, không ai nguyện ý kết hợp với nàng .

Thừa dịp không ai để ý đến mình, Doãn Thiên Lương len lén chuồn mất.

Muốn chinh nàng ? Xem một chút hồi cung báo các thể nào đi.

Doãn Thiên Lương chuồn đi cũng không phải là theo đuổi tự do gì muốn cắt đứt cùng Quý tộc phong kiến, nàng vẫn rất lưu luyến thức ăn ngon ở Trại vương phủ, nàng chạy ra ngoài chỉ là muốn đi về nhà trước, cái hoàng cung quý quá đó nàng không muốn quay lại nữa.

Trời muốn tới, Doãn Thiên Lương có chút gấp gáp ... nàng còn không có tìm được nhà, nàng ngược lại nhìn thấy trà lâu Doãn Thiên Lăng đã mang nàng đến, nhưng men theo trí nhớ lại đi nhầm, bắt được người hỏi biệt viện Trại vương phủ ở nơi nào, cư nhiên lại chỉ lung tung cho nàng , làm hại nàng đến bây giờ còn không có tìm được nhà.

Khẽ cắn răng, Doãn Thiên Lương đi tới cửa nha môn, có thể để cho nhân viên công vụ đưa mình về nhà đi ?

Kết quả, nhân viên công vụ nói không có nhận được phía trên thông báo có Quận chúa mất tích, nghiêm trọng hơn còn hoài nghi nàng là tên lừa gạt, hết lần này tới lần khác trên người Doãn Thiên Lương nửa điểm có thể chứng minh thân phận của mình cũng không có, nhân viên công vụ nói nhìn nàng là vi phạm lần đầu, đánh mười roi rồi đuổi ra ngoài, nếu quay lại lừa gạt thì nhốt vào đại lao.

Doãn Thiên Lương khốn khổ phân tích cho hán khả năng mình là Quận chúa, người ta chỉ một ánh mắt đưa tay: “Lấy yêu bài ra.”

Vì “ăn nói bừa bãi, vô căn cứ” tội của nàng nhiều hơn năm roi, Doãn Thiên Lương hào khí xuất ra đòn sát thủ đơn giản “ném qua vai” mấy nha dịch ngã xuống ngay cả người, sau đó tông cửa xông ra một đường chạy như điên, chạy trốn rất chặt vật.

Chạy tránh thoát truy binh đến trong một hẻm nhỏ, Doãn Thiên Lương thở gấp giống như một con chó nhỏ, một Quận chúa như nàng cũng có thời điểm mất mặt như vậy, rất tốt rất tốt, trước kia ở đại học yêu cầu chạy thể dục buổi sáng, nếu không nàng thế nào cũng bị đánh thành bánh mỳ nhân đậu đỏ hoa rồi.

Ngồi ở trên bậc thang, một đến dựa về phía sau, Doãn Thiên Lương suy nghĩ về nhà thế nào, nếu không trở lại chùa lúc sáng cũng tốt, mình mới vừa đi qua, cũng có người biết mình sẽ đưa mình về nhà. Thật là đàn, đến bây giờ mới nghĩ đến ...

“Một chết ta.” Doãn Thiên Lương đấm đấm bả vai, tính toán nghĩ một lát lại đi, nàng chạy trốn chân cũng mềm nhũn.

.... cút kết ...

.... chào ôi ...

Người nào thất đức chốt mở cửa cũng không nói một tiếng?

Ngã xuống, Doãn Thiên Lương ngẩng đầu nhìn, một đại thúc trung niên nho nhã xách theo đèn lồng nhìn nàng, Doãn Thiên Lương cũng nhìn hắn.

“Cô nương, trẻ như thế, làm sao người lại ở cửa sau phủ chúng ta?” Trung niên đại thúc hỏi. Thanh âm rất có từ tính.

Doãn Thiên Lương nhìn đèn lồng một chút, trên đó viết một chữ “Lục”.

“Ta mệt mỏi, muốn nghỉ chút, không biết là cửa sau nhà ngài, xin lỗi.” Doãn Thiên Lương nói, đứng lên vỗ vỗ bụi: “Thúc thúc, ngài có thể nói cho ta biết Hoàng Giác tự đi như thế nào không?”

Người đàn ông kia vừa nghe nàng nói Hoàng Giác tự liền sững sờ: “Hoàng Giác tự? Ngươi muốn đi hoàng giác tự? Một cô nương nhà ngươi đi vào trong đó làm cái gì?”

Doãn Thiên Lương suy nghĩ lại, nếu nói ra mình là Quận chúa, bây giờ ban đêm đen tối rất nhiều cách giết người hủy thi diệt tích... suy nghĩ một chút, Doãn Thiên Lương nói: “Ta, ta đi tìm người.”

“Tìm người?” Thanh âm của đại thúc lại đề cao một lần. Hoàng Giác tự đều là hòa thượng, một tiểu cô nương như nàng đi tìm hòa thượng ...

“Ừ, tìm người. Tìm ... tìm ca ca ta.” Doãn Thiên Lương nói, Doãn Thiên Lăng khốn khiếp nhà ngươi, ta có hôm nay đều là ngươi làm hại, để cho ngươi làm hòa thượng cũng coi như một cái trả thù nho nhỏ đi.

“Ca ca ngươi ... xuất gia rồi hả?” Đại thúc hỏi.

Doãn Thiên Lương thấp đầu, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Hồi lâu, nước nở nói: “Hai năm trước, bởi vì ca ca thi rớt, hấn nhất thời thương tâm nói muốn xuất gia, sau đó khuyên can mãi, cho là hấn đã bỏ đi ý niệm, ai biết, hấn lại thừa dịp giao thừa mọi người không có chú ý hấn len lén chạy, còn để lại thư nói mình muốn xuất gia. Trong nhà hỏi thăm nhiều nơi rốt cục biết hấn xuất gia ở đây.”

“Thoạt nhìn, gia thế tiểu cô nương không tệ, làm sao lại tự mình đến chỗ này tìm kiếm huynh trưởng? Thế nào không mang theo người làm?” Thúc thúc trung niên hỏi.

Doãn Thiên Lương đề lớn âm lượng nước nở lên: “Thúc thúc, ngươi nói không sai, nhà chúng ta đang được coi là giàu có, nhưng kể từ hai năm trước ca ca rời nhà trốn đi, phụ thân thương tâm ngã bệnh, buôn bán trong nhà từ từ bị mẹ con Nhị di nương trông coi, bọn họ thường khi dễ ta, còn đem ta gả cho một vị lão đầu lĩnh tái giá đối lấy buôn bán, phụ thân bệnh nặng, ta không dám hù dọa hấn, không thể làm gì khác hơn là len lén chạy đến tìm kiếm, thuyết phục hấn về tiếp quản gia nghiệp. Thúc thúc, ngài phát thiện tâm, nói cho ta biết Hoàng Giác tự ở nơi nào đi.”

“Nghe giọng nói của ngươi không phải là người ở vùng lân cận đây?” Thúc thúc trung niên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21

“Ta là người Sở Châu, thật vất vả chạy đến nơi đây, vòng vo xài hết tiền, hôm nay còn dư lại mười văn tiền cuối cùng cũng bị cướp, còn có người xấu đuổi theo ta, ta núp ở nơi này mới tránh khỏi, thúc thúc, ngài hãy nói cho ta biết đi.” Doãn Thiên Lương nói, nhảy đôi mắt dằm lẹ trúng ý thúc thúc, nàng có chút mập mạp trẻ con, khóc lên càng giống tiểu hài tử ... tiểu hài tử có thể ... nhất thời kích thích tấm lòng đồng cảm của người.

“Nói thật?” Thúc thúc trung niên hỏi.

“Đúng vậy.” Doãn Thiên Lương nói. Thật cái gì ... Doãn Thiên Lương biết mình đề cho hắn làm hòa thượng còn không lằng trề nàng.

“Ngươi đợi một chút.” Thúc thúc trung niên đóng cửa, đem nàng bỏ rơi ở ngoài cửa.

Doãn Thiên Lương lại đặt cái mông ngồi trên bậc thang, sống an nhàn sung sướng quá lâu, nàng chạy trốn trong lòng giống như uống muối, thật muốn uống một miếng nước thấm nhuần.

Cửa lại mở ra, đại thúc trung niên để cho nàng theo hắn đi vào, Doãn Thiên Lương khó xử ở cửa, đi vào ? Ai biết có phải hắc điểm của kẻ trộm hay không...

“Đại thúc, ngươi chỉ cần nói cho ta biết Hoàng Giác tự ở đâu là được rồi, ta sẽ không quấy rầy.” Doãn Thiên Lương nói.

“Tiểu cô nương, cửa thành dù chưa đóng, nhưng Hoàng Giác tự lại không gần, một nữ hài như ngươi đi đường đêm không an toàn. Ngươi yên tâm, nhà chúng ta không phải người xấu, phủ chúng ta là Thương Ngô Quận vương Lục gia, lần này vào cung là vì chúc thọ Thái hoàng thái hậu mới ở biệt viện này, mời cô nương xem...” Thúc thúc trung niên từ trong ngực lấy ra yêu bài, ấn tín phía trên chữ giống nhau nàng lại không biết, bất quá ánh chừng phải là vàng, làm giả cũng không chịu tiền vốn lớn như vậy đi? “Xem rồi, ngươi theo ta đi gặp phu nhân đi, phu nhân luôn luôn thiện tâm. Không chừng còn thương ngươi chút lộ phí trở về Sở Châu.”

Đề lên khí lực toàn thân, Doãn Thiên Lương đề phòng theo đại thúc trung niên vào viện. Một đường đi nhìn, viện tử này cùng biệt viện nhà nàng không sai biệt lắm, khí thế cũng giống nhau, cũng lộ ra phú quý tinh xảo. Xem ra không phải là giả.

Gặp được “phu nhân”, Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa rớt cằm chảy nước miếng, phu nhân thật đẹp, so với mẹ vương phi của nàng còn đẹp hơn.

“Tiểu cô nương nhìn cái gì?” Quận vương phi khẽ mỉm cười.

“Phu nhân, ngài rất đẹp a.” Doãn Thiên Lương nói. Cũng là Quận vương phi, không xinh đẹp có thể được Quận vương coi trọng sao?

Quận vương phi che miệng cười: “Tiểu cô nương này ta thích, ngươi tên là gì?”

Thiếu chút nữa thốt ra “Doãn Thiên Lương”, rất tốt là kịp thời thắng xe lại: “Ta tên là Tiêu Tương.”

“Tương, nước tương?” Quận vương phi hỏi.

“Không phải, là tương làm tương.” Doãn Thiên Lương nói.

“A, nghe chính là tiểu thư dòng dõi thư hương. Ta nghe tổng quản nói, hôm nay ngươi ở nơi này một buổi tối, ngày mai ta phái người đưa ngươi đi Hoàng Giác tự.” Quận vương phi nói.

“Tạ phu nhân.” Doãn Thiên Lương nói, thật tốt, mình lại biến thành Tiêu Tương của mình, mặc dù chỉ có thể một buổi tối thêm nửa ngày.

Ngoài cửa đi vào một người, hắn vừa tiến đến Doãn Thiên Lương lập tức cảm nhận được một cỗ không khí lạnh lẽo, quay đầu lại nhìn một chút, là ai có thể tán ra khí lạnh mãnh liệt như vậy, vừa nhìn thấy, ách ... Là một khối băng, có lẽ, đã cầm thạch cũng rất thích hợp, ngũ quan giống như điêu khắc, bất quá, lộ ra lãnh khí, tuổi còn trẻ đã luyện ra đến trình độ này cũng không dễ dàng.

Ánh mắt quả hắn lướt qua cũng không lướt qua Doãn Thiên Lương.

“Thế nào giờ mới về? Ta đều muốn chết đói.” Quận vương phi cười trách mắng.

Doãn Thiên Lương đang suy nghĩ mình có nên rút lui hay không, đề thời gian cho hai người ân ái.

“Ngài còn chưa có ăn?” Đá cẩm thạch nói.

Miệng Doãn Thiên Lương không tự chủ biến thành chữ “O” nhỏ, ngài? Hai người nói như vậy? Giặc Oa hả?

“Nha đầu, hắn ăn rồi, không ai ăn cùng ta, ngươi ăn cùng ta đi.” Quận vương phi cười nói với nàng.

Ách

“Không cần, phu nhân, ở nhờ một đêm đã rất quấy rầy rồi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Không có sao, không có sao, dù sao cũng là phần của hai người, ngươi cũng còn chưa ăn đi?” Quận vương phi lôi kéo tay của nàng ngồi xuống.

“Mẹ, nàng là ai?” Đá cẩm thạch rót cục thấy con người nhỏ bé nàng.

Con người Doãn Thiên Lương lúc này cũng “O” được đi, mẹ? Nàng không có lắng tai đi? Hẳn gọi bà ấy là mẹ? Kém bói phận rồi.

“Nha đầu, về mặt người là sao?” Quận vương phi cười hỏi nàng.

“Không có gì.” Nói ra mắc cỡ chết người.

“Không nghĩ tới hẳn là con ta đi?” Quận vương phi cười nói, “Ai, đều do hẳn, tuổi còn trẻ mà mặt cụ non thế rồi.”

Doãn Thiên Lương len lén liếc một cái, không tính là mặt cụ non đi? Nhiều lắm nhìn hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi.

“Không biết.” Doãn Thiên Lương nói.

“Còn không già? Người nhìn một chút, hẳn mới 22, thoát nhìn như 31.” Quận vương phi mỉm cười nói: “Nha đầu, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?” Quận vương phi hỏi.

“Hai mươi tuổi.” Nàng thật sự muốn nói mình 22.

“Không giống, nhiều nhất mười lăm tuổi.” Quận vương phi siết chặt mặt của nàng: “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này một chút cũng biết còn chưa có trở mặt xong đâu.”

Doãn Thiên Lương cười xấu hổ, bị vạch trần rồi. Quên mất khuôn mặt mập mạp trẻ con này của mình.

“Ta 14 tuổi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Còn kém không nhiều lắm. Đọc theo đường đi nói mình hai mươi tuổi, nói thuận miệng đi.” Quận vương phi nói. Doãn Thiên Lương vội vàng gật đầu.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Thức ăn dọn xong, Quận vương phi nhiệt tình khuyên nàng ăn, Doãn Thiên Lương buổi sáng ăn ít, buổi trưa không có ăn cộng thêm lại chạy mấy cây số, hiện tại bụng đói đã kêu vang, vì vậy không để ý ánh mắt người bên cạnh ăn ba chén cơm. Ăn xong rồi thấy ngay cả người hầu cũng nhìn mình, Doãn Thiên Lương ngượng ngừng cười cười: “Ta đói quá.” Đều là do nha đầu Thanh Uyển chết tiết kia, nếu không mình sao lại ...

Quận Vương phi ôn nhu đưa tay về phía mặt của nàng, lau roi một hột com: “Gấp cái gì, hạt com cũng dính vào khóe miệng rồi.”

Vội vàng dùng mu bàn tay xoa xoa, thật mất mặt.

“Hương nhi, người mang Tương nhi đi tắm, sau đó an bài nàng ngủ đi, mệt mỏi một đường rồi.” Quận Vương phi nói. Một nha đầu mi thanh mục tú lập tức ứng tiếng đáp.

“Cám ơn phu nhân.” Doãn Thiên Lương ăn uống no đủ, cười cũng đến rực rỡ rồi.

Nàng cười một tiếng, Quận Vương phi cũng cười.

Nàng vừa đi, Quận Vương phi thu cười, nhìn con trai mình: “Tiểu cô nương này thật hợp ý ta, tương lai, người tìm người vợ như vậy cho ta, biết không?”

“Mẹ, ngài cũng đi nghỉ ngơi sớm đi, ta còn có chuyện.” Đá cẩm thạch đứng dậy đi.

Thích ý ngủ một buổi tối, Doãn Thiên Lương dậy sớm đang theo thói quen nhắm mắt ở lại trên giường người thành thử đại, liền nghe được một tiếng mang theo nụ cười: “Ngủ rất ngon?” Thanh âm gần trong gang tấc, vừa ngẩng đầu, mỹ nhân, đại mỹ nhân.

Có chút mơ hồ, Doãn Thiên Lương cùng người đẹp nhìn nhau chốc lát.

“Ngủ rất ngon, cảm ơn phu nhân.” Doãn Thiên Lương ngồi dậy.

“Nha đầu, ngươi nói thật cho ta, ngươi là con cái nhà ai? Ta không tin ngươi ngán dặm tìm kiếm huynh trưởng.” Quanh Vương phi cười, ánh mắt cũng rất sắc bén.

“Phu nhân, ta không phải cố ý lừa gạt ngài, chẳng qua là ta ... ta sợ nói ra ngài sẽ không tin, sẽ đem ta đánh đuổi đi.” Doãn Thiên Lương nói càng nói tiếng càng nhỏ.

“Đánh đuổi đi?” Quận Vương phi nghi ngờ.

“Ngày hôm qua ta cũng bởi vì nói thật thiếu chút nữa bị người nha môn đánh bằng roi, cho nên ...” Doãn Thiên Lương nhìn bà, lấy hết dũng khí: “Còn có, vâng nhất nhà các ngươi là người xấu, lại dùng ta vợ vết tài sản ... cha mẹ... nhà ta, cho nên, thật xin lỗi, phu nhân.”

“Vậy người rốt cuộc là người nào?” Trong đôi mắt Quận Vương phi là tò mò.

“Ta ở Sở Châu không sai, cũng là ngán dặm Bắc thượng, bất quá... không phải tới tìm huynh trưởng, là tới chúc thọ Thái hoàng thái hậu.” Doãn Thiên Lương nói.

Quận Vương phi suy nghĩ một chút: “Ngươi là Quận chúa Trạng nguyên phủ?”

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái.

“Cũng không sai nhiều lắm, khẩu âm là phía nam, khuôn mặt nhỏ bé cũng là phía nam, còn nói đi ngán dặm, chính ngươi xem một chút, tay nhỏ bé khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, ngày gió thổi phơi nắng, đừng nói ngán dặm, mười dặm cũng phải biến dạng. Vậy ngươi tự mình xuất phủ?” Quận Vương phi hỏi.

Doãn Thiên Lương liền nói đại khái lần nữa, cũng không nói mình cố ý lên đi, nói mình bị tách ra, sau đó không tìm được.

Nghe nàng mới xong, Quận Vương phi liền nhìn nàng, nàng thấy thế có chút lạnh.

“Phu nhân, ngài không tin?” Doãn Thiên Lương hỏi. Lão Thiên, Bồ Tát, Thánh Mẫu, bọn ta vậy gọi, mỹ nhân này không tin?

“Ngươi nghĩ về nhà hay là hồi cung?” Quận Vương phi hỏi.

“Về nhà đi.” Doãn Thiên Lương nói, hữu khí vô lực, đoán chừng trở về sẽ bị mắng.

“Sao thế?” Quận Vương phi hỏi.

“Về nhà có thể sẽ bị mắng.” Nói xong thở dài.

Nàng cúi đầu, không nhìn thấy nụ cười tính toán trên mặt Quận Vương phi.

“Nếu như ngươi mấy ngày nữa trở về, bọn họ đau lòng còn không kịp, sẽ không nở mắng ngươi đâu.” Quận Vương phi cười nói.

“Cho nên ... phu nhân ngài khích lệ tôi trốn nhà đi sao?” Doãn Thiên Lương nói.

Quận Vương phi lắc đầu một cái: “Không phải là rời nhà trốn đi, là ở trong Quận vương phủ làm khách mấy ngày, đến lúc đó ta cùng phu quân tự mình đưa ngươi trở về, nhìn ở trước mặt chúng ta, cha ngươi và mẫu phi cũng sẽ không mắng.”

Doãn Thiên Lương suy nghĩ một chút, sẽ không bị mắng, đoán chừng sẽ bị chém ... bị Thanh Uyển công chúa cho chém. Ngày hôm qua không trở về còn có thể bịa cái lý do không sai biệt lắm, đi tiếp không trở về chính là cố ý rồi. Bất quá, nghĩ lại, bất kể như thế nào cũng đã kết thù với Thanh Uyển công chúa này rồi, kết thì kết, bé tắc... lớn nhất là chết, nhỏ cũng chết, không có sự khác biệt rồi. Nàng bị xử phạt... vậy thì kéo theo cái đệm lưng a.

“Phu nhân, ngài sẽ không đi mật báo chứ?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Dĩ nhiên không. Ta nha, vẫn muốn con gái, nhìn ngươi thế nào đều giống con gái mà ta muốn, bây giờ ta rất thích ngươi, cho nên mới lưu ngươi ở lại mấy ngày.” Quận Vương phi nói.

“Ta cũng thích ngài, ngài quá đẹp.” Doãn Thiên Lương cười nói: “Phu nhân, ta ở tại nơi này sẽ không phiền toái đến ... con trai ngài đi?”

“Không có, không cần phải để ý đến hấn.” Quận Vương phi nói.

Nhìn một chút y phục hôm qua của Doãn Thiên Lương, nghĩ thấy được mùi mồ hôi cùng mùi tanh của đất, Quận Vương phi thật cao hứng để cho nha hoàn đi lấy mấy bộ quần áo mới, Doãn Thiên Lương nhìn y phục này mới tinh có chút ngượng ngùng: “Phu nhân, đây là của thiếu phu nhân? Cho ta mượn đồ cũ là được rồi, cái này... còn chưa được.”

“Nhà chúng ta chưa có thiếu phu nhân đâu. Ta đây bất quá là gấp gấp trông con dâu làm mấy bộ, đúng lúc người gấp phải.” Quận Vương phi cười nhìn bọn nha hoàn hầu hạ nàng mặc y phục, mặc xong, Quận Vương phi rất là hài lòng: “Ừ, thật vừa người, giống như là làm cho người vậy.”

“Chờ ta về nhà, ta trả ngài mấy bộ.” Doãn Thiên Lương nói.

Ở nhà Quận vương, nói như thế nào đây....

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Chung sống cho tới trưa, Doãn Thiên Lương cảm thấy không khí nơi này nhẹ nhõm hơn Trạm vương phủ nhiều, Quận Vương phi tương đối hoạt bát, rất thích cười, Doãn Thiên Lương phát hiện mình rất thích nhìn bà ấy cười, bà ấy cười như có một loại ma lực, làm cho người ta nhìn liền không rời tầm mắt, muốn cùng cười với bà ấy.

Đá cẩm thạch, Quận Vương phi nói cho nàng biết, đại danh của đá cẩm thạch là Lục Quân Tắc, tên chữ là Thế Lễ, nhà mẹ Quận Vương phi họ Hạ, để cho nàng gọi là Hạ di.

Lục Quân Tắc sáng sớm đã đi ra ngoài, buổi tối trở lại kinh ngạc thấy hai người đang tán ngẫu vui vẻ. Thấy hắn trở lại, Quận Vương phi nói cho hắn biết, các nàng ăn rồi, nếu hắn chưa ăn thì tự mình ăn đi.

Khi hắn ăn cơm, Quận Vương phi kéo Doãn Thiên Lương nói chuyện tiếp.

“Tương nhi à, chúng ta giải đồ tiếp đi.” Quận Vương phi nói.

“Hạ di, cái đó, ta có chút mệt mỏi, đi ngủ trước, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Doãn Thiên Lương nói. Đá cẩm thạch ở đó, không khí cũng hóa đá theo.

“Mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút đi, Tương nhi, ngày mai chúng ta hãy nói.” Quận Vương phi nói. Bà nói đây là vì không muốn bại lộ thân phận của Doãn Thiên Lương.

“A, tốt. Hạ di ngủ ngon.” Doãn Thiên Lương nói. Trời đất mới chấp choạng liên đi.

Nhìn nàng đi, Quận Vương phi ngồi vào bên người con trai: “Một bãi cỏ xanh, đoán một loài hoa.”

Lục Quân Tắc giống như không nghe thấy cứ thế ăn cơm.

“Một bãi cỏ xanh tới một đàn dê, đoán một loại trái cây.” Quận Vương phi không buông tha.

... ..

“Mảnh sân cỏ này lại đến một đám sói, đoán một loại trái cây.” Quận Vương phi nói.

Nói nửa ngày, Lục Quân Tắc ăn cơm xong, nhận lấy khăn nha hoàn đưa lau khô miệng đứng dậy: “Mẹ, ta còn có chuyện, đi thư phòng trước.”

Nhìn bóng lưng của hắn, Quận Vương phi bĩu môi: “Thế này cũng đoán không ra còn không thừa nhận mình đàn...”

Doãn Thiên Lương nằm lý ở trên giường tay chống cằm, suy nghĩ hai ngày nữa trở lại Trạm vương phủ sẽ lại chịu loại đãi ngộ gì. Nàng cũng không phải sợ Trại Vương gia cùng Trại Vương phi mà là sợ Doãn Thiên Lăng, nàng cảm thấy hắn nhất định nhìn ra cái gì đó không giống.

“Ai, nếu có thể không phải trở về thì tốt.” Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái tiếc hận nói. Nếu như mình đến Lục gia ở thì tốt, có một người mẹ hoạt bát sáng sủa cũng không quản mình còn có thể mang theo mình đi giả danh lừa bịp sống phóng túng thì hạnh phúc có nào.

Vừa cảm giác ngủ thẳng giấc trời đã sáng, bò dậy ngồi yên một lát cười ngây ngô một chút, nàng cứ nhiên nằm mơ thấy mẹ Vương phi mà không phải mẹ ruột của mình, hoàn hảo là không có nằm mơ thấy thành nữ nhân của Doãn Thiên Lăng.

Mới vừa được bọn nha hoàn thu dọn xong nha hoàn bên cạnh Quận Vương phi đã tới rồi, nói Vương phi cùng tiểu Vương gia chờ nàng dùng bữa.

Cùng ăn cơm với đá cẩm thạch? Không biết hương vị nước bần hay là hạt cát đến gần. Bất quá rất tốt, Tiêu Tương mình khi đói bụng thì trong mắt chỉ có thức ăn.

Ăn cơm xong, Lục Quân Tắc nghe nói có “công sai” đi ra cửa, Quận Vương phi lôi kéo nàng đi xem quà tiết trung thu muốn dâng lên, là một bụi San hô đỏ cao gần một thước, chỉ là đồ chơi hạng sang chỉ thấy trên tivi, Doãn Thiên Lương trừng lớn mắt hạt châu thiếu chút nữa nhào tới đem nó ăn.

Xem xong, hai người không có việc gì, Quận Vương phi không biết là vô ý hay là cố ý bắt đầu nói cuộc sống của đá cẩm thạch, Doãn Thiên Lương mặc

du cười nghe nhưng trong đầu thoáng qua toàn bộ đều là San hô đỏ.

Quận Vương phi đang nói đến lịch sử Lục Quân Tắc từ nhỏ đến lớn, chỉ thấy nha hoàn đi vào nói Quận vương trở lại. Quận Vương phi phất tay một cái “Sao trở lại vào lúc này?”

Vừa dứt lời, hai giọng nói vang tới, một đường liền nhẹ nhàng đi vào.

“Ai nha, thật nhiều năm không gặp, thấy Hạ di vẫn xinh đẹp như vậy.” Âm thanh kia... Trực giác Doãn Thiên Lương muốn xoay người không nghe thấy.

“Đây không phải là Thừa Dục sao? Thế nào hôm nay mới đến gặp Hạ di?” Quận Vương phi cười nói.

“Đã muốn đến sớm, sợ Hạ di ngại một đường mệt nhọc, quấy rầy nàng nghỉ ngơi.” Âm thanh cười hi hi chuyển hướng Doãn Thiên Lương: “Vị tiểu thư này là?”

Người ta đã điểm danh chào hỏi, Doãn Thiên Lương mặc dù bất đắc dĩ cũng phải đứng dậy, đang suy nghĩ cùng hần một không quen biết, hai là nước mắt lưng tròng thì liền nghe Quận Vương phi nói: “A, vị này à, là nghĩa nữ của ta, chưa từng tới kinh thành, vừa đúng mang nàng đi tới xem một chút, Tương nhi, đây là Vọng Phi ca ca.”

Vận may thật kém, cùng cái tình tròng động vật này thật là có nghiệt duyên. Hơn nữa yêu thích lớn nhất của tình tròng động vật này chính là lật tẩy thân phận của nàng, ném đá lên trên đầu nàng.

“Tương nhi muội muội tốt.” Triền Vọng Phi nói.

“Tương nhi à, không phải người nói có chút không thoải mái sao? Đi về nằm trước đi, một lát ta qua xem người.” Quận Vương phi nói.

Mặc dù cái cơ lý quá giả nhưng chỉ cần biến mất dưới mí mắt của tình tròng động vật thì để cho nàng bị viêm dạ dày hay viêm ruột thừa đều được.

“Vâng, xin lỗi không tiếp được Vọng Phi ca ca rồi.” Nếu không thoải mái, Doãn Thiên Lương lập tức đem về mặt chuyển thành lòng mày hơi nhú miệng nhỏ suy sụp, sắc mặt đỏ thắm không đổi được, coi như nàng nóng rần lên cũng tốt.

“Thân thể Tương nhi muội muội quan trọng hơn.” Triền Vọng Phi nói.

Doãn Thiên Lương cảm thấy có chút lạnh, Triền Vọng Phi này lại muốn chơi gì? Chẳng lẽ đợi nàng đi thì vạch trần nàng?

Trở lại trong phòng trái lo phải nghĩ, không ổn. Mất một quận chúa, bên ngoài khẳng định ầm ĩ đi tìm, Triền Vọng Phi nếu chạy đến Trại vương phủ nói nàng ở chỗ này sống đặc biệt dễ chịu mà che dấu đầu, không chỉ nàng bị chinh sửa, sợ rằng Lục gia cũng phải bị Hoàng đế chinh, làm liên lụy Hạ di cũng không tốt.

Bất quá nhìn quan hệ của Triền Vọng Phi đối với Lục gia cũng không tệ lắm, nếu hần không đi mật báo, đợi mấy ngày nữa nàng trở về ăn nói sao về việc mình cố ý không trở về nhà ~~ muốn nói, trừ vợ chồng Trại vương còn có Nàng người, hơn nữa một so với một lại lịch đều lớn hơn, xong rồi xong rồi, cái đầu bấp cải nàng nghĩ như thế nào lại có chủ ý có nhà không về như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Làm sao bây giờ? Nói thật là vì cái nha đầu Thanh Uyên kia, vậy còn không phải từ Thái hoàng Thái hậu cho tới cung nữ, thái giám đem nàng ăn sống nuốt tươi sao?

Chuyện hình như không có kết thúc tốt.

Người càn góc thời gian cũng qua nhanh, chờ nha hoàn xách theo hộp đựng thức ăn tinh xảo đặt vào trước mặt Doãn Thiên Lương, lúc ấy nàng mới phát hiện đã giữa trưa rồi.

Ăn cơm, Doãn Thiên Lương cẩn thận suy nghĩ, bây giờ nàng không thể tiếp tục tính toán lưu lạc đi, đoán chừng bên trong lần chuyển kiếp đầu tiên của nàng bị động rồi khỏi Hào Môn Quý Tộc, người còn gái đáng thương xuyên qua đi lang thang, nàng không phải không muốn bình đẳng, không muốn duy nhất, không muốn lệ thuộc, không muốn tự do ... nàng chỉ muốn thức ăn ngon, nhưng vì sao có lúc người yêu cầu càng thấp thì càng khó thực hiện vậy?

“Ăn không vô?” Âm thanh của Quận Vương phi mang theo nụ cười hỏi.

“Ăn nhiều rồi.” Doãn Thiên Lương nói. Một người đang tích tụ trong lòng mà nói thì năng ăn thật nhiều rồi.

“Trung nhi à, ăn cơm xong Hạ di đưa ngươi về nhà được không?” Quận Vương phi nói.

“A ? A, nhưng Hạ di, ta chợt nghĩ đến một vấn đề, ta về như vậy có thể liên lụy đến quý phủ hay không?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nàng là người có thù phải trả có ân cũng phải trả.

“Cái này ngươi cũng đừng quan tâm, Hạ di tự có cách nói, ừ, đảm bảo không có ai phạt ngươi mắng ngươi.” Quận Vương phi cười nói.

Doãn Thiên Lương thả lỏng, những quý nhân bôi lợi ở trong quan trường sóng to gió lớn này thấy nhiều, cũng chính là nàng giả quý tộc này là chưa từng thấy quen mắt.

Nếu như biết Quận Vương phi có cách nói sẽ tạo thành hậu quả như thế, Doãn Thiên Lương tình nguyện trốn nhà đi phiêu bạt giang hồ.

Chuyện kể rằng, buổi chiều tươi đẹp, con nước no nê, Doãn Thiên Lương mang theo chút thấp thỏm bất an như nai con nhảy loạn trong lòng cùng Quận Vương phi ngồi vào một chiếc xe ngựa lộng lẫy về nhà, nụ cười trên mặt Quận Vương phi có thể so với di cảnh sát giải cứu thành công trẻ em bị lừa bán.

Khi Quận Vương phi mang theo nàng đạp lên bập xe ngựa, lập tức Doãn Thiên Lương tình tường thấy được sự sừng sốt của thị vệ canh cửa, nói chính xác là kinh ngạc, ngược lại tiểu quận chúa nàng bị bỏ quên. Quả nhiên mỹ nhân rất có lực sát thương.

Lực sát thương cường đại này phải đến trước mặt vợ chồng Trạng vương mới coi là mất đi tác dụng, bởi vì Trạng Vương phi vừa nhìn thấy Doãn Thiên Lương thì không ngừng được nước mắt, một tay ôm nàng vào trong ngực, cảm giác ~~~ thật đúng là giống như mẹ con bị thất lạc nhau gặp lại, rất may thời gian thất lạc không dài, nếu không bước kế tiếp có thể bị kéo vào bên trong xem một chút trên cái mông có bớt hay trên bả vai có hình hoa mai hay không.

Sau đó, Quận Vương phi quả thực ra sân, đại ý chính là, bà cùng nhi tử đá cẩm thạch của bà vừa tới kinh thành không lâu, đang ở trên đường trong Kinh thành hết nhìn đông lại nhìn tây chợt phát hiện Doãn Thiên Lương từ trong nhà môn hoàng sợ chạy ra, Doãn Thiên Lương bởi vì quá hoảng sợ cho nên ngất đi, đến nửa đêm mới tỉnh, Quận Vương phi không biết nàng là Quận chúa nhà Trạng vương vì vậy đành tạm thời giữ nàng ở lại trong phủ, ngày hôm qua tình hình của Doãn Thiên Lương mới khá hơn chút mới nói ra mọi việc đã trải qua, vừa đúng Phù Phong Hầu công tử cũng nhận ra Doãn Thiên Lương cho nên liền đưa nàng trở lại.

Những việc này đều ở trong phạm vi Doãn Thiên Lương bình thường tiếp nhận, sau nói Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa giả trang ngu ngốc. Bởi vì mỹ nhân Quận Vương phi nói thẳng nhi tử của bà đối với khuê nữ của Trạng vương vừa thấy đã yêu, vừa đúng nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, số tuổi cũng tương đối, gia thế cũng xứng đôi, không bằng liền #@% & tính.

Lúc ấy Doãn Thiên Lương là Tiêu Tương liền đụng phải có người đối với nàng thù hận không quan co, bất quá nàng không có hứng thú, để cho dao nhỏ quay đầu rõ như ban ngày, thế nhưng một lát... nàng lại muốn, bất quá đây là món đồ chơi thời đại của con gái, căn bản không có chuyện của nàng mà.

Không có chuyện của nàng còn chưa tính, Trạng Vương phi vẫn suy nghĩ kín đáo đưa nàng đến Du gia, không biết thế nào vào lúc này lại dễ dàng thay đổi, liền tiếp khen ngợi khối đá cẩm thạch này, Trạng vương càng không phải nói, nụ cười trên mặt tựa như ngày mai có thể cùng con rể uống rượu với nhau được rồi.

Tóm lại chính là hai người hoàn toàn bỏ quên nàng. Bất quá, cuối cùng Trạng Vương phi vẫn nhớ lại chuyện trọng yếu nhất, theo lý Doãn Thiên Lương là nhỏ nhất, các ca ca tỷ tỷ của nàng cũng chưa có cưới gả, nên còn chưa tới lượt nàng.

Quận Vương phi liền cười, nói hôn sự của con gái muốn làm lên rất nhanh, vừa đúng Thái hoàng Thái hậu vội vã cho bọn nhỏ gả đi, đi cầu xin Thái hoàng Thái hậu là được.

Một câu thức tỉnh người trong mộng... hoặc là lời của Quận Vương phi đúng là lời bọn họ muốn, tóm lại vợ chồng Trạng vương không ngừng gật đầu. Doãn Thiên Lương chợt thương cảm cho huynh đệ Doãn Thiên Lăng cùng tỷ muội Ngưng, Tĩnh, hôn sự của bọn họ vượt qua tốc độ của xe lửa, những thứ như ngấm trắng dưới nước, mặt mày đưa tình “ga nhỏ” sắp bị thủ tiêu mà trực tiếp tiến vào chủ đề, suy nghĩ một chút Doãn Thiên Lương mười lăm tuổi lại cưới gả trước bốn người, quả nhiên rất hài hòa.

Vì vậy, cửa hôn sự này đại khái cứ như vậy định ra. Doãn Thiên Lương từ đầu tới cuối không nói qua một câu, trong lòng suy nghĩ đá cẩm thạch có biết hành động điên cuồng của mẹ ruột mình hay không.

Quận Vương phi rất hài lòng đối với kết quả này, cười cáo từ, nói rõ ngày mai sẽ vào cung cầu xin Thái hoàng Thái hậu gả, chờ sang năm thì bọn họ làm chuyện vui.

Quận Vương phi đi, vợ chồng Trạng vương hỏi nàng cận kề việc “gặp gỡ” lên để cho nàng về phòng, sau đó Doãn Thiên Lương ở trong phòng suy nghĩ rốt cuộc có muốn trốn khỏi nhà hay không. Không đợi làm ra quyết định lại có nha hoàn tới, nói Vương gia mời quận chúa đến tiền đình.

Theo nha hoàn thấp thỏm bất an đến tiền đình, kinh ngạc thấy Doãn Thiên Lăng đang ngồi, ba người sáu con mắt nhìn nàng chằm chằm khiến nàng muốn té xỉu. Khó trách vừa rồi không hỏi, nguyên lai là đợi Doãn Thiên Lăng trở lại lập Tam đường hội thẩm.

Nhưng, vì sao Tam đường hội thẩm không có ai nói chuyện? Chẳng lẽ đợi nàng tự mình thú nhận tội lỗi?

“Lương nhi, hôm nay Phù Phong Hầu công tử hướng Thái hoàng Thái hậu xin chỉ gả.” Doãn Thiên Lăng cười híp mắt.

“A.” Doãn Thiên Lương đáp lại đơn giản, Doãn Thiên Lăng đây là ý gì? Chẳng lẽ có liên quan đến nàng? Lão gia, không muốn...

“Người cùng Thừa Dục cũng coi như đã gặp qua, Lương Nhi, người cảm thấy con người Thừa Dục như thế nào?” Doãn Thiên Lăng vẫn cười híp mắt, tính từng bước dẫn dụ.

“Ta cùng Thừa Dục ca ca gặp nhau mấy lần mà thôi. Nhưng, nếu là bạn tốt của ca thì người cũng không tệ đi.” Doãn Thiên Lương nói. Thuận tiện thổi phồng cái nữ nhân đáng ghét này xuống.

“Nếu như, Thái hoàng Thái hậu để cho người gả cho Thừa Dục, người cảm thấy thế nào, Lương nhi?” Doãn Thiên Lăng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Doãn Thiên Lương nhìn không được, tròn to mắt nhìn Doãn Thiên Lăng, nghiệt duyên, nàng cũng không có đập phải bài tiết của người khác như thế nào lại đập trúng cục phân của tình trùng Phù Phong vậy?

“Lương Nhi?” Trạm Vương phi gọi nàng, Doãn Thiên Lương làm biểu tình giống như kinh sợ dị thường.

“Lương Nhi, người thích Thế Lễ hay là Thừa Dục?” Doãn Thiên Lăng hỏi, cười.

Doãn Thiên Lương lắc đầu, sau đó cúi đầu. Thích cái quỷ ấy, cũng không phải là chọn ăn KFC hoặc là MacDonald.

“Đều không thích?” Giọng Trạm Vương phi nghi ngờ, đoán chừng theo như bà nhớ thì tiểu khuê nữ của bà mặt phải đỏ bừng, nghiêng đầu bỏ chạy.”

“Ta không thích ai.” Doãn Thiên Lương nói.

“Lương Nhi à, mẫu thân nhìn, đứa nhỏ Thế Lễ rất tốt, chừng chắc, thực tế. Thừa Dục mặc dù cũng tốt, nhưng có chút có quá nhiều nữ nhân thích, người cứ nói đi?” Trạm Vương phi nói.

Nói các người sẽ nghe à?

“Vây do phụ thân mẫu thân làm chủ.” Doãn Thiên Lương nói. Tám chín phần mười là kín đáo đem Doãn Thiên Lương đưa cho đá cẩm thạch.

“Tốt, Lương Nhi thật ngoan.” Trạm Vương phi cười nói.

Sau đó Doãn Thiên Lương lại bị đuổi đi, trước khi đi Trạm Vương phi còn nói ngày mai đưa nàng vào cung đi xin chỉ.

Ăn rồi tiêu hóa com tối không tốt, Doãn Thiên Lương còn chống cằm suy nghĩ có muốn rời nhà trốn đi. Hương Châu vẫn còn dọn dẹp phòng trước sau như một. một tiếng của Thanh Thúy để cho Doãn Thiên Lương phục hồi tinh thần lại: “Thế nào Hương Châu?”

“Không có gì, Quận chúa, một đồng tiền bị rơi.” Hương Châu cười nói.

Đồng tiền?

“A, cho ta mượn dùng một chút.” Doãn Thiên Lương nói, ném ra đồng tiền lại tiếp được, trong lòng cầu nguyện không muốn là chữ không muốn là chữ, mở tay ra, là mặt chữ. Lại ném lại lần nữa, vẫn là chữ.

“Quận chúa, ngài làm cái gì vậy?” Hương Châu hỏi.

“Không có gì, xem một chút đoán có đúng hay không.” Doãn Thiên Lương nói. Cưng nhiên đều là chữ, đó chính là không có chạy trốn.

Không chạy? Chấp nhận gả cho đá cẩm thạch? Lại chống cằm nhắm mắt lại nghĩ đá cẩm thạch, nói thật nam nhân này đáng đáp thật đúng muốn thân nhỏ có người nhỏ muốn thân cao có người cao, mặc dù miệng đều mím giống như vỏ chai, nhưng tuyệt đối không làm trở ngại mỹ quan, đáng người coi như tương đối khá. Còn bên trong? Đều là bạn tốt của Doãn Thiên Lăng và tình trùng động vật, nghe nói còn không có giấu nhau cái gì, đoán chừng là đã đùa giỡn với nhau từ khi mặc tã, đó chính là nói, cho dù nhân phẩm kém cũng sẽ không kém hơn so với Doãn Thiên Lăng và tình trùng động vật, hơn nữa còn có một chỗ tốt nhất ... hần sẽ không có bỏ em gái của bạn tốt đi? Như vậy suy tính tổng hợp tới lui thì cũng không tệ lắm, cái khác muốn địa vị cao có địa vị cao, lương có lương cao hơn, trình độ học vấn cũng cao đi, đó chính là tam cao tài giỏi đẹp trai, tính thế nào cũng không tệ.

Nhưng cứ như vậy gả cho?

Cmà giác có chút không cam lòng. Nàng biết nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, giống như đã cầm thạch vậy tám thê tứ chín thiếp và mua mấy bộ y phục cũng không sai biệt lắm, cái này có vấn đề ... mặc dù nàng không thích bàn chuyện về người khác, có thể tiếp nhận nam nhân không quen biết kết hôn sinh con, nhưng nếu như người đàn ông đó muốn ở trong chốn liên tục chiến đấu ở các chiến trường thì chớ bàn luận, nàng thích sạch sẽ, chịu không nổi mùi của nữ nhân khác tới ô nhiễm mình.

Nghĩ như vậy, hình như gả đi cũng không phải là chuyện tốt. Bởi vì muốn nam nhân như vậy từ một ... mà ... Cuối cùng thủ thân như ngọc giống như những cô gái ở thanh lâu giữ vững bằng thanh ngọc khiết là một việc khó khăn.

“Quận chúa, thời gian không còn sớm, ngài nên ngủ.” Tiểu Đào nói.

Doãn Thiên Lương bỏ vào chốn, ngủ đi ngủ đi, không chừng nửa đêm có thần tiên báo mộng cho nàng nói cho nàng biết phương pháp thoát thân đó.

Sự thật chứng minh giống như Doãn Thiên Lương là loại người “thích ứng trong mọi tình cảnh” nên không lọt vào mắt xanh của ông trời, lúc sáng sớm nàng thức dậy trí nhớ vẫn còn là trí nhớ đó, đoán chừng một câu trở về cũng không tăng lên.

Nếu không có thần tiên báo mộng, Doãn Thiên Lương quyết định sẽ thích ứng trong mọi hoàn cảnh, dù sao ở cổ đại cũng như vậy, coi như không lấy chồng là đá cẩm thạch, đàn ông khác cũng như nhau, còn không nếu như chọn cái nhìn thuận mắt chút tài sản cũng không tồi. Ăn xong điểm tâm, vợ chồng Trạng vương mang theo nàng vào cung.

Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu đều ở đây, cũng cảm thấy rất hứng thú nhìn Doãn Thiên Lương, Thanh Uyển công chúa đứng bên người Thái hoàng thái hậu, một cái nhìn như khoét Doãn Thiên Lương, nếu ánh mắt là dao găm, Doãn Thiên Lương đoán trúng bị nàng ta lăng trì hai vòng rồi.

Trong khi bị lăng trì, thái giám nói Vân Trung quận vương cùng Thái Vương phi đến thỉnh an, Thái hoàng thái hậu truyền. Doãn Thiên Lương rất muốn xem một chút đá cẩm thạch có vẻ mặt gì, bất quá nhiều người nhìn mình chăm chăm như vậy cũng không thể nào lộ ra chút sơ hở nào, nhìn hán cũng đã hết sức ... nếu như hai người bọn họ bất hạnh bị loạn chút bởi lời Uyên Ương phổ.

Nàng đang suy nghĩ xem nên lừa gạt các lão thái thái này như thế nào, lại nghe được lão thái thái mở miệng để cho tiểu bối bọn họ ra ngoài. Doãn Thiên Lương ước gì đâu, chuyện nàng ghét nhất là đi họp, so với đi họp chuyện ghét hơn chính là dự thỉnh hội nghị... chỉ có dự thỉnh rồi biến mất quyền lợi có biểu quyết.

Thanh Uyển công chúa ở phía trước, đá cẩm thạch ở giữa, Doãn Thiên Lương sau cùng, ra khỏi điện, mặt trời chói lọi.

“Quân ca ca.” Ra khỏi cửa điện Thanh Uyển quay đầu tới một câu như vậy, Doãn Thiên Lương chợt cảm thấy tê tê, cái âm nhỏ nhẹ, mang theo chút yếu ớt trộn lẫn chút tức giận, tỷ lệ vừa vặn, đến nàng cho là đá cẩm thạch cùng Thanh Uyển người anh ta anh.

“Công chúa có gì phân phó?” Đá cẩm thạch nói.

“Quân ca ca, người muốn kết hôn với nàng ta ...?” Nói xong, hướng ngón tay ngọc hơi xanh nhắm ngay Doãn Thiên Lương.

“Cha mẹ chi mệnh.” Đá cẩm thạch nói. (ý anh nói là ý của cha mẹ, ta đề nguyên như vậy).

“Quân ca ca, người không thể cưới nàng.” Thanh Uyển nói.

“Đây là chuyện của ta, công chúa quản được rộng rồi.” Đá cẩm thạch nói. Khí thế này ... liền xông ra câu rất “ông cụ”, ấn tượng của Doãn Thiên Lương cho hán tăng thêm một phần.

“Người có biết hay không, hôm qua Vọng Phi ca ca tới cầu xin bà nội cùng mẫu hậu cũng muốn cưới nàng?” Thanh Uyển nói.

Sau đó cúi đầu, Doãn Thiên Lương cảm thấy một đạo ánh mắt lạnh lẽo nhìn tới, bất quá thời gian quá ngắn.

“Đó là chuyện của Thừa Dục.” Đá cẩm thạch nói.

Doãn Thiên Lương vô cùng buồn cười, người anh em này nói chuyện thật ngẹn người.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Đang suy nghĩ xem tìm cái gì cách xa tiểu ôn thần này xa một chút, chỉ thấy có gì đó giống như bốn chân nhỏ bé hất ra chạy tới, đánh thẳng về phía trước sức lực giống như đánh máu gà vậy.

Lại là hàng nhái của gấu mèo... Doãn Thiên Lương nhìn giống như là gấu mèo vừa giống như chó ... Ách, đồ, ai mà lại có sáng ý buồn bực như vậy, đang lần đầu chạy đến trước mặt nàng, hướng về phía nàng ra sức vẫy đuôi trông mong.

“Đây là ... vật gì vậy?” Giọng Thanh Uyển nghi ngờ. Lục Quân Tắc cũng nhìn Doãn Thiên Lương phía đối diện vật đang vẫy đuôi.

Chờ chạy đến phía trước mới nhìn đến mấy chủ tử lại bận rộn quỳ xuống thỉnh an, mới yên tĩnh thấy vật nhỏ kia đang đối diện Doãn Thiên Lương vẫy đuôi mong chờ cũng liền thở phào nhẹ nhõm.

“Các người mới gọi vật này là gì?” Thanh Uyển hỏi. Hiển nhiên nàng ta cũng không biết là “Cồn cồn.”

“Hồi công chúa, nô tài mới vừa gọi nó... gọi nó “Cồn cồn.” Tiểu thái giám đáp.

“Cồn cồn?” Thận âm của Thanh Uyển có chút đề cao. “Nhâm Quân Từ lấy cái tên hạ lưu này?”

“Hồi công chúa, là Cao phi nương nương lấy.” Tiểu thái giám nói.

“Lớn mật, cái gì Cao phi nương nương? Sách phong lúc nào? Dám phá hồng quy củ, chờ ta nói cho hoàng nãi nãi trị tội người.” Thanh Uyển bắt mẫn nói.

“Dạ dạ dạ, nô tài biết sai rồi, là Nhâm cô nương lấy.” Tiểu thái giám nói. Trong cung, phục vụ chủ tử cũng rất khó khăn, bất quá trước mắt hẳn biết khó phục vụ nhất đúng là Thanh Uyển công chúa và vị kia tuy không phải chủ tử nhưng so với chủ tử còn khó phục vụ hơn... Nhâm cô nương.

“Đây rốt cuộc là đồ chơi gì?” Thanh Uyển hỏi.

“Đây là... đây là con chó nhỏ trong cung Thực phi nương nương, Nhâm cô nương thích, Hoàng thượng liền cho Nhâm cô nương.” Tiểu thái giám nói.

“Ách người nói Nhâm Quân Từ đoạt ... chó của Thực phi?” Thanh Uyển hỏi, hình như không thể tin.

“Hồi công chúa, Nhâm cô nương không phải là giành, là Nhâm cô nương nói con chó này đáng yêu, Hoàng thượng sai người ôm đi.” Thái giám nói, đầu chi là chó? Nhâm cô nương này ngay cả Hoàng thượng cũng đoạt.

Doãn Thiên Lương nghe hai người đối thoại rất muốn cười ngay, xem ra Thanh Uyển cùng Nhâm quân tử này có cừ oán không nhỏ, bất quá bây giờ hứng thú của nàng đối với Nhâm Quân Từ càng ngày càng lớn, nàng ta sẽ đem chó biến thành giống gấu mèo, lại còn gọi nó là “Cồn cồn” ... cùng một dạng thân phận khả nghi như mình.

“Ôm đi ôm đi, rất tốt, chó biến thành hình dạng gì.” Thanh Uyển có chút ghét phát tay một cái. Bọn thái giám bận rộn tới ôm con chó, ai biết con chó này không biết làm sao lại cảm thấy Doãn Thiên Lương là xương cốt, cần quần của nàng không chịu nhả. Bọn thái giám muốn dùng sức lại sợ hồng quần Quận chúa, nếu không dùng sức lại sợ Thanh Uyển tức giận, đang vô đầu bứt tai buồn bực, chỉ thấy Doãn Thiên Lương khom lưng ôm lấy nó: “Ta đưa nó trở về cho Nhâm cô nương, vừa đúng cảm ơn ân cứu mạng của Nhâm cô nương mấy ngày trước đó, xin phiền công công dẫn đường.”

Tiểu thái giám giống như được đặc xá, bận rộn dẫn nàng đi.

Tiểu thái giám mang theo nàng bảy rẽ tám quẹo đi tới, cho đến một cung điện, con chó con vào đến điện này giống như là về nhà, từ trong ngực Doãn Thiên Lương nhảy xuống, phe phất cái đuôi chạy vào trong phòng. Doãn Thiên Lương nhìn cung điện này... ai, không giống những cung điện khác nàng đã gặp, trang nghiêm và thanh khiết, nhưng lại có một hương vị ở nhà.

“A...!! Cồn cồn thôi, người còn có mặt mũi trở lại, nhìn chuyện tốt người làm một chút.” Tiếng một cô gái gằm thét.

Doãn Thiên Lương không tự chủ giật giật khóe miệng, tình cách này nàng thích.

Bên trong, không biết tiểu thái giám nói gì, lập tức một cô gái trẻ tuổi từ trong phòng đi ra, trên y phục trắng từng khối từng khối đen, chéo quần bị Cồn cồn cắn, coi như nửa kéo nửa cắn đi về phía trước, dường như Cồn cồn rất hưởng thụ loại di chuyển này.

“Nhâm cô nương, cô mạnh khỏe.” Doãn Thiên Lương lập tức nói, so sánh với vài ngày trước, trên mặt Nhâm cô nương có nhiều hơn chút mong mỏi.

“Thì ra cô tên là Doãn Thiên Lương, cô tới cảm ơn tôi? Tạ ơn thế nào?” Nhâm Quân tử hỏi.

“Cái này, tôi không biết Nhâm cô nương cần gì, nếu như Nhâm cô nương có yêu cầu gì cứ việc nói, cho dù để cho tôi đi lấy một núi gấu trúc, tôi cũng sẽ cố gắng đi tìm” Doãn Thiên Lương nói. Núi và gấu trúc, nếu là người giống nàng thì nghe sẽ hiểu được đi?

Quả nhiên, Nhâm Quân tử sững sốt, sau đó phân phó thái giám ôm Cồn cồn đi tắm rửa. Bọn thái giám ôm con chó đem đi, trong điện lớn như thế chỉ còn sót lại hai người bọn họ.

Hai mặt nhìn nhau một phút.

Nhâm Quân tử lên tiếng: “Thiên Vương Cái Địa Hồ.”

Doãn Thiên Lương sừng sốt hai giây sau đó cười ha ha, chỉ vào Nhâm Quân tử nói: “Chị gái, cô cũng không có lấy một điểm mới mẻ, đó cũng quá cũ rồi.”

“Đại chán cao cương, nhất phái Tây Sơn thiên cổ tú.” Nhâm Quân Tử nói.

“Cửa hướng biển rộng, ba hợp sông vạn năm lưu.” Doãn Thiên Lương nói, vẫn cười, không có biện pháp, từ trong miệng một cô gái cổ trang khuôn mẫu nghe được “Thiên Vương Cái Đại Hồ” bây giờ quá buồn cười.

“Có cần cười như vậy sao, em gái nhỏ.” Nhâm Quân Tử bĩu môi, thật vất vả gặp được người cùng một đường, đứa nhỏ này còn cực đến không có tim có phổi.

“Buồn cười, Nhâm cô nương.” Doãn Thiên Lương nói.

“Mạng cô thật tốt, lại là quận chúa, cô đã là quận chúa, lại thiếu tôi một cái nhân tình, vậy cô giúp tôi một chuyện đi, coi như là thanh toán xong.” Nhâm Quân Tử nói.

“Gặp cái gì? Bất quá, tôi nói trước tiên là nói về phía trước, tôi đây là cái quận chúa giả bộ ngây ngô, chuyện khó khăn sợ rằng không giúp được.” Doãn Thiên Lương nói.

“Mang ta ra cung đi, cái địa phương quỷ quái này, thật mẹ nó làm cho người ta buồn bực.” Nhâm Quân Tử nói.

... Thật con mẹ nó... Giọng quê hương nghe nhiều nên thuộc a....

“Cô ... Không phải là phi tử của Hoàng đế sao?” Doãn Thiên Lương hỏi, thái giám nói cô ta là Giai phi.

“Phi con cá.” Nhâm Quân tử nói. Năng lực của cái tên Doãn Liệt kia có vấn đề.

Doãn Thiên Lương tiếp tục cười, cười đủ rồi thấy Nhâm Quân Tử nhìn mình giống như nhìn bệnh nhân tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Doãn Thiên Lương khoát khoát tay, một tay vuốt bụng: “Tôi chính là quá lâu không nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc nên nhất thời rất cao hứng, Nhâm Quân Tử, thật ra thì tôi muốn phương nghĩ cách tới gặp cô là cũng có chuyện muốn nhờ cô.”

“Không thể nào? Cầu xin tôi?” Nhâm Quân Tử nhú lông mày hỏi: “Chuyện gì?”

“Tôi bị buộc lập gia đình, chính là nói bị ép hôn, tôi không muốn kết hôn, muốn nhờ cô thỉnh cầu Hoàng thượng có lòng tốt bỏ qua cho tôi đi.” Doãn Thiên Lương nói.

Nhâm Quân tử lắc đầu: “Nếu là cầu xin hẳn có tác dụng thì tôi còn nhờ cô tới giúp tôi xuất cung sao?”

“Không thể nào ...” Doãn Thiên Lương trầm mặc xuống: “Còn có người đàn độn, bi thảm hơn chúng ta sao?”

“Đoán chừng ... không có.” Nhâm Quân Tử nói: “Vốn tưởng rằng có thể trông cậy vào quý nhân cô, không nghĩ tới. Mạng của tôi sao khổ như vậy.”

“Rất tốt, bây giờ là hai người, có thể nghĩ ra biện pháp.” Doãn Thiên Lương nói.

“Đến lúc nào chứ?” Nhâm Quân tử than thở: “Chỗ này tôi...”

Lời còn chưa thốt ra đã nghe thấy một tiếng “Từ nhĩ” ở ngoài điện. Doãn Thiên Lương nhanh chóng khôi phục lại biểu tình của Quận chúa ngây ngô, Nhâm Quân Tử bĩu môi.

Tiếng “Từ nhĩ” thân mật còn lớn tiếng như vậy, ở trong cung này cũng chỉ có một người... Hoàng đế Doãn Liệt, vào điện thấy hai người các nàng ở chung một chỗ, Doãn Liệt có chút ngoài ý muốn.

“Thiên Lương thỉnh an Hoàng thượng.” Doãn Thiên Lương nói.

“Lương nhi thế nào lại ở chỗ này?” Doãn Liệt hỏi.

“Con chó kia thấy người đẹp miệng cũng làm bừa, Tiểu Quận chúa tốt bụng trả lại nó rồi.” Nhâm Quân Tử nói.

“Vâng, Lương nhi vừa đúng tới cảm ơn Nhâm cô nương giúp đỡ vài ngày trước đó.” Doãn Thiên Lương nói.

“A, có chuyện như vậy.” Doãn Liệt gật đầu một cái: “Đã nói xong rồi?”

“Vâng, Lương nhi cáo lui.” Doãn Thiên Lương rất thức thời. Hoàng đế đuổi người rõ ràng như vậy có lẽ kẻ ngu cũng hiểu.

Ra khỏi điện, Doãn Thiên Lương cười, có người một đường cùng mình cảm giác rất tốt, tựa như đi đường ban đêm có một người bạn. Chẳng qua là ... người bạn này cũng bề đầu sứt trán đây.

Không có để ý có một tiểu thái giám vội vã đến trước mặt nàng, khom người nó Thái hoàng Thái hậu truyền Lương Quận chúa.

Xong rồi, mới vừa nói người ta bề đầu sứt trán xong, lửa đó đã đốt đến đầu mình rồi.

Trở lại trong cung của Thái hoàng Thái hậu, không dám ngẩng đầu nhìn trên mặt mọi người là vẻ mặt gì, chỉ hành lễ mới yên ổn đứng cúi đầu chờ xử lý, bất kể là công khai hay vùng trộm toàn bộ hãy hướng ta mà nổ súng đi.

kết quả ... lại không có người để ý tới nàng, đem nàng đứng đó.

Trạm Vương phi đứng dậy đến bên người nàng cười nói: “Mau khấu đầu tạ ơn Thái hoàng Thái hậu.”

“Thiên Lương khấu tạ long ân của Thái hoàng Thái hậu.” Quý xuống đọc lời kịch. Tạ ơn? Đem nàng đẩy vào hố lửa nàng còn phải tạ ơn ...

“Đứa nhỏ này sao lại bị trọc tức như vậy?” Thái hoàng Thái hậu hỏi.

Bởi vì phản xạ thần kinh tình cảm của Doãn Thiên Lương chậm lụt thiếu sót.

“Tính tình đứa nhỏ chính là như thế.” Thái hoàng Thái phi bận rộn giải thích.

“Tốt, tính tình này rất tốt, không nhanh không chậm.” Thái hoàng Thái hậu nói.

Đề tài còn lại nàng không có hứng thú, trong đầu vẽ phác thảo “hôn nhân”, kế hoạch”, “tổng hợp” áo cưới cùng ảnh gia đình của bọn họ ... nghĩ như thế nào thì ngô không ra ngô, khoai không ra khoai: nàng mặc áo cưới bông bênh màu trắng, hân một thân trường bào màu đỏ đầu vai một đóa hoa to màu hồng, nghĩ như thế nào cũng giống như sự kiện kỳ dị.

Bởi vì quá mức chuyên chú nàng nghe sót một câu tin tức rất trọng yếu, hết sức quan trọng.

Ra khỏi điện, Quận Vương phi nói với Trạm Vương phi: “Tỷ tỷ, mặc dù hôn lễ gấp một chút, bất quá ngài cũng không cần lo lắng, ta sẽ đặt mua hoàn chỉnh.”

Doãn Thiên Lương đi vào cối tiên trở lại nghe được câu này.

“Hôn lễ?” Doãn Thiên Lương không tự chủ lặp lại.

Đúng vậy, Thái hoàng Thái hậu nói, các người là hôn lễ đầu tiên mà lão nhân gia bà ban cho, Vân Trung và Sở Châu lại cách khá xa, không bằng tổ chức hôn lễ khi đang ở trong kinh, cũng tiết kiệm phiền toái trong tương lai.” Trạm Vương phi nói.

“Không được.” Trực giác Doãn Thiên Lương phản đối, dịu dàng đánh dấu trực tiếp đến thất tuần, nàng vẫn không có trải qua huấn luyện đâu.

“Tại sao?” Quận Vương phi và Trạm Vương phi đồng thời hỏi, ngay cả đám bên cạnh Lục Quân Tắc cũng nghiêng đầu quét nàng ... không phải nhìn, đúng là quét, tựa như gió thu cuốn hết là vàng vậy, động tác nhanh chóng mà xinh đẹp còn mang theo chút xơ xác tiêu điều.

“A, bởi vì, bởi vì không hợp quy củ.” Doãn Thiên Lương nói. Không phải nói phải xếp hàng sao? Nàng chính là đứng ở đội cuối.

Trạm Vương phi cười: “Đúng là không hợp quy củ, nhưng Thái hoàng Thái hậu nói các người sẽ phá vỡ quy tắc một lần.”

Quận Vương phi thân thiết kéo tay của nàng: “Năm nay thành hôn cũng tốt, bằng không đợi đến sang năm từ Thương Ngô đến Sở Châu hành hạ qua lại, đứa nhỏ con còn không mệt đến chết rồi.”

Một chết đi được nàng cũng không muốn kết hôn.

Đáng tiếc không có ai có thuật đọc tâm, không biết nàng đang kháng cự.

Chương 28

“Tỷ tỷ, ngày mai ta muốn mang Lương nhi đi dâng hương, cảm ơn ông trời an bài một nhân duyên tốt như vậy, thuận tiện để cho Lương nhi trọn đồ trang sức đeo tay cùng trang phục, ngài xem được không?” Quận Vương phi hỏi.

Không phải nói tân nương từ ở cổ đại phủ lên tám vài đồ chờ lên kiệu là được sao? Tại sao còn muốn nàng đi dâng hương?

“Được, dù sao trong ngày thường Lương nhi cũng không có cơ hội ra cửa, khó được muội muội người thích Lương nhi như vậy.” Trạ Vương phi nói.

Ngay cả hành trình sau này của nàng cũng bán đi.

Tóm lại, những ngày kế tiếp Doãn Thiên Lương quả thật hoảng hốt, một lát Trạ Vương phi lôi kéo nàng xem giá y thêu có tốt không, một lát Quận Vương phi dắt nàng đi chọn đồ trang sức đeo tay, nàng đối với y phục không có hứng thú nhưng đối với đồ trang sức đeo tay thích, nhất là ngọc thạch, nếu nhà chồng có tiền lại muốn cho nàng mặt mũi thì cũng không tiện từ chối trước mặt.

Những ngày kinh ngạc cứ như thế đi qua, nghe nói còn hơn mười ngày nữa sẽ thành thân, Trạ Vương phi đem nàng giữ lại trong phủ bảo là muốn để cho nhóm mama dạy nàng ít thứ, “này nọ” ... hàm nghĩa rất rộng, bất quá nàng có một ý nghĩ xấu xa ... muốn biết con gái ở cổ đại trước khi xuất giá được học “kiến thức động phòng” thông dụng.

Đáng tiếc, không ai để ý đến cái ý nghĩ xấu xa này của nàng, dạy cho nàng đều là chút trung quy trung củ gì đó, đem nàng bồi dưỡng thành một quý phụ nhà quyền thế.

Cuối cùng tới trước ngày xuất giá một ngày, Trạ Vương phi thần thần bí bí, ngồi ở đối diện Doãn Thiên Lương nhìn nàng, Doãn Thiên Lương âm thầm nuốt xuống nước miếng, về mặt mẹ Vương phi ... thần bí khó lường.

“Ngày mai sẽ là vợ người ta rồi.” Trạ Vương phi nói.

“Vâng, mẫu thân.” Doãn Thiên Lương cẩn thận nói, xem lời đạo đầu này ... cách chính đề đoán chừng còn khoảng ba mươi dặm.

“Mấy ngày nay Lương Nhi có nhớ những gì nhóm mama dạy?” Trạ Vương phi hỏi.

“Vâng, nhớ, mẫu thân.” Doãn Thiên Lương nói, bây giờ rất muốn nhắc nhở bà, các người còn có một việc rất trọng yếu nhất còn chưa có dạy đâu.

“Nhưng, còn có một chuyện, nhóm mama không có dạy, mẫu thân cũng không tiện nói tí mĩ với người, cái này ...” Trạ Vương phi từ trong tay áo lấy ra một đồ vật, dùng vài lụa bọc lại cẩn thận, động tác cũng rất là cẩn thận.

Thì ra, ở cổ đại những thứ đồ trụy này phải có quan hệ gần gũi lớn, ở nhà những thứ đồ này đều phải cẩn thận truyền đọc. Đúng ý xấu Doãn Thiên Lương nghĩ đến.

“Mẫu thân, đây là cái gì?” Nhìn gói lụa này, một bộ dáng vẻ tò mò, thật ra thì trong lòng hận không có ánh mắt là X quang để thấy phong thái xuân - cung - đồ.

“Đây là, một lát người xem một chút sẽ hiểu.” Trạ Vương phi nói, có vẻ xin lỗi một chút.

“Bây giờ có thể xem sao?” Doãn Thiên Lương làm ra vẻ ngây thơ hỏi.

“Một lát lại xem, đừng có gấp. Mẫu thân còn có chút chuyện muốn dẫn dò người.” Trạ Vương phi nói, làm hại Doãn Thiên Lương có ý niệm xem kích vui phải thất bại.

Dẫn dò một chút cũng nhanh đến một canh giờ, nếu không phải cảnh tượng trong cái gói bằng lụa đó Doãn Thiên Lương sợ là không trông đỡ được, nhìn Trạ Vương phi vành mắt ướt đỏ, Doãn Thiên Lương cũng cường ép mình hoa lệ đầm mưa, thật vất vả đưa Trạ Vương phi đi, Doãn Thiên Lương hưng phấn trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống giờ gói lụa ra, vốn nhìn hình dáng như cuốn tranh, nhưng lại là cái hộp son phấn, từ từ mở ra, sau đó trưng lớn mặt hạt châu ...

“Chế tạo thật tinh xảo.” Doãn Thiên Lương lẩm bẩm nói. Không phải là hình thức văn bản mà là hình lập thể, sinh động ... lạc đề rồi.

Nghe tiếng bước chân, Doãn Thiên Lương bận rộn đem đồ vật tiện tay nhét vào dưới gối đầu, nguyên lại là các cô gái thấy Trạ Vương phi tới dẫn dò xong chuyện liền tới đây giúp đỡ nàng.

Doãn Thiên Lương không muốn nói chuyện liền ngồi ngơ ngác, chờ “đám cưới” ngày mai.

Quá trình nhiều hạn chế cũng không nói, mặc dù cổ kiệu cũng vững chắc mềm nhũn thoải mái, nhưng ... tốc độ cũng quá chậm, một chút cũng không có phong cách, hơn nữa từ khi ra khỏi Trạm vương phủ nàng còn không có nhìn thấy trang phục chú rể đâu, cứ như vậy lão đạo bị mang đến Quận vương phủ, mơ mơ màng màng bái thiên địa cao đường sau đó được điệu vào động phòng.

Trong phòng tân hôn rất yên tĩnh, Doãn Thiên Lương cũng ngoan ngoãn ngồi... không phải không muốn lấy xuống mũ phượng nặng trĩu này cùng khăn chùm đầu dùng là tấm vải đỏ, nhưng diễn trò là phải diễn trọn vẹn, dù sao cũng phải cho Quận Vương gia mặt mũi hân mới cho nàng mặt mũi không phải sao? Dù sao nàng cũng dự bị đàm phán một lần chuyện sinh hoạt sau này.

Ngồi thật lâu cũng có tiếng hi hi ha ha từ nơi xa vọng tới. Doãn Thiên Lương biết truyền thống còn có chuyện rất hứng thú là náo động phòng đã muốn bắt đầu, đoan đoan chính chính ngồi xong, không phải là náo động phòng sao? Tùy các người muốn làm thế nào, ta là Quận chúa ngây ngô chính là một bộ dạng ngây ngô. Tuy nói dựng lên trong lòng một tường ngăn, nhưng ... vạn nhất bọn virus này quá mạnh mẽ ... phải đề ý một chút.

Cửa mở ra, các nam nhân, nữ nhân cười phóng túng... đến gần nàng.

Chợt trước khăn voan xuất hiện một bóng đen, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, không đợi Doãn Thiên Lương phản ứng kịp thì gậy Ngọc Như Ý đã nhắc khăn voan đẩy ra ... đá cẩm thạch màu đỏ kinh sợ ra sân, Doãn Thiên Lương mở trừng hai mắt theo dõi một thân đỏ thắm của hắn ... hình ảnh bức chân dung vang lên, nàng cho rằng hắn đổi lại sắc lạnh thì tương đối dễ nhìn, cùng tác phong của hắn tương đối hòa hợp.

Về phần tập tục “Sớm sinh quý tử” linh tình nhón mama cũng đã dạy nàng, cho nên hắn cũng không hoảng không vội vàng, cho dù mọi người ồn ào lên chính là không đỏ mặt, đoán chừng các nam nhân chưa từng thấy không khí nặng nề như vậy, tân nương tử không phối hợp cũng cảm thấy không thú vị liền giải tán, lưu lại Lục Quân Tắc cùng nàng sống vai ngồi.

Một lão mama cười bụng hai ly rượu đi tới trước mặt bọn họ: “Mời Quận Vương cùng phu nhân uống rượu hợp cẩn.”

Lục Quân Tắc bung lên một chén, Doãn Thiên Lương cũng bung lên một chén trước mặt, ở lão mama cười híp mắt nhìn soi mói hai người uống rượu, bị ghen Doãn Thiên Lương ho khan, uống bia độ còn thấp còn tạm được, rượu trắng mạnh thế này ngoài lúc ăn cơm chia tay tốt nghiệp thì đây là lần thứ hai nàng uống.

Vốn trông cậy lão mama tốt bụng đưa nàng chút nước, ai biết lão mama thu về cái chén rồi ném xuống một câu: “Thời điểm không còn sớm, gia và phu nhân sớm đi nghỉ ngơi đi” rồi cười đi ra ngoài, lúc quay đầu lại đóng cửa Doãn Thiên Lương thấy được trên mặt bà có nụ cười mập mờ.

Cửa là gỗ, trục cửa kêu “cót két” nghe tiếng làm cho người ta lo lắng đề phòng. Cây nến đỏ thắm cháy chập chòn, thói quen để đạo cụ ở trong phòng cưới, giờ phút này đang chờ đây đối với người mới vào động phòng, lúc cần thiết bọn họ có thể tránh.

Yên tĩnh đáng sợ, nín thở trầm ngâm, hình như có thể nghe được tiếng của ngọn nến đang cháy.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Doãn Thiên Lương đang cúi đầu suy nghĩ mở miệng thế nào, chỉ nghe “bùm” một tiếng, theo bản năng rời giường đi, quay đầu lại nhìn ... đá cẩm thạch từ trần, không, đá cẩm thạch say, ngủ thiếp đi.

Tay nhỏ nhỏ vỗ ngực một cái: “Thì ra là từ lượng của huynh cũng chỉ có như thế ...”

Đến gần, Lục Quân Tắc lại còn nghiêng ngả lệch ở trên giường, ngựa ngựa hướng lên trời, chân còn rũ ở mép giường, đẩy đẩy chân hắn: “Quận vương?” Không có phản ứng.

“Lục Quân Tắc?” Không có động tĩnh.

“Đá cẩm thạch?” Lục Quân Tắc chợt lật người, mặt hướng nàng.

“Thì ra huynh nhảy cảm đối với đá cẩm thạch như vậy, hắc hắc.” Doãn Thiên Lương cười híp mắt nói, nếu người này đã ngủ, tối hôm nay sợ không đàm phán được rồi.

Nhắc mũ phượng nặng nề đặt lên bàn, xoa xoa cổ, kết hôn so với huấn luyện quân sự cũng mệt mỏi, ăn chút bánh chẻo cùng chút đậu phộng long nhãn chống đói, nhìn đồ ăn trên bàn vẫn còn, Doãn Thiên Lương dĩ nhiên muốn ăn đến no. Ăn no buồn ngủ, nhưng giường đã bị Lục Quân Tắc chiếm thành đường chéo, nàng cũng sẽ không co lại cuộn thành một cục mà, nếu như đem Lục Quân Tắc chuyển xuống đất ... có chút không được nhân đạo, hơn nữa cũng là tân hôn của người ta, đem động phòng hoa chúc mà nằm ngủ trên đất cũng có chút không nói được.

Suy nghĩ một chút, quên đi, có lẽ chính nàng bị hành hạ khi ngủ đi.

Đôi mắt nhìn tân phòng một chút, không tệ, thật trắng lè, nhưng, tủ treo quần áo người có thể ở sao? Cái bàn có thể làm giường sao? Cái sập nhỏ nhỏ này ... nhỏ như thế có thể chứa được cái lưng của nàng, bộ phận còn dư lại có thể tháo ra để ở chỗ khác, rất tốt, còn có vài cái ghế và ghế tròn.

Bận rộn nửa ngày, Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái nhìn “giường” của mình, chưa từng nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc của mình lại thảm đến loại trình độ này, cẩn thận nằm xuống đắp kín chăn, người trên giường đối diện nàng cũng rất tốt bụng đắp chăn cho, nàng làm sao không nghĩ tới giả vờ ngủ, nếu không hiện tại trên giường lớn đầy hương vị ngọt ngào kia chính là mình.

Cây nến đỏ thắm vẫn cháy, chiếu vào chú rết cùng cô dâu ngủ ở hai nơi.

Ngủ đến xương sống, lưng, chân đều đau, mắt Doãn Thiên Lương vẫn còn chưa mở, người dùng sức hoạt động gân cốt.

... Rầm Bịch

“Má ơi, đau chết mất.” Kẹp ở giữa ghế nhỏ làm hại nàng cùng chấn trực tiếp rơi xuống đất, cộc đầu vào góc trên cái ghế.

“Nàng không sao chứ?” Có giọng nói của đàn ông.

“Không có sao, không chết được.” Doãn Thiên Lương nói.

... Đàn ông ... Động phòng hoa chúc ...

Hậu tri hậu giác đem hai chuyện liên hệ với nhau, Doãn Thiên Lương dừng lại động tác xoa chân, ngẩng đầu nhìn lại, Lục Quân Tắc đỏ thắm đang nhìn nàng, cau mày.

“Nàng dầy vò cái gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Tôi ? Giường không chắc.” Doãn Thiên Lương nói xong, bò dậy loay hoay người giữa mấy cái ghế, thuận tiện quét mắt một vòng ra cửa sổ, một chút ánh sáng cũng không có, thì ra lâu như vậy bọn ta cũng không ngủ đến trời sáng.

“Đây không phải là giường?” Lục Quân Tắc nói. Hướng về phía bóng người màu đỏ đang loay hoay giữa mấy cái ghế hướng lưng về phía hắn.

Doãn Thiên Lương dừng lại động tác, cũng tốt, sớm muộn cũng phải nói rõ ràng, nếu hần tinh cũng nên nói chuyện.

Xoay người: “Quận vương, huynh tỉnh táo?”

“Phải.” Lục Quân Tắc gạt đầu, nghiêng cứu tân Vương phi của mình, nàng hình như không hề giống cái biểu hiện khô khan kia.

“Tôi muốn cùng ... ngài nói chuyện một chút.” Doãn Thiên Lương nói.

“Đến nơi này.” Lục Quân Tắc nói, chỉ chỉ nửa giường bên cạnh mình.

“Ở chỗ này nói cũng giống nhau.” Tránh cho huynh tức giận đem đông lạnh tôi. Nửa câu sau Doãn Thiên Lương không dám nói ra khỏi miệng.

“Không tới thì không bàn nữa.” Lục Quân Tắc nói, tỉnh táo nhìn Doãn Thiên Lương.

Suy nghĩ một chút, Doãn Thiên Lương đi tới trước mặt hắn: “Quận vương, ngài có muốn nhiều con nhiều cháu hay không?”

Lục Quân Tắc cau mày, đây không phải là nói nhảm sao?

“Người Lục gia ít ỏi, mẹ vẫn hi vọng có thật nhiều người.” Lục Quân Tắc nói.

“Nhiều con nhiều cháu là chuyện tốt, vậy có phải hay không sẽ phải lấy nhiều lão bà?” Doãn Thiên Lương nói.

Lông mày Lục Quân Tắc nhíu lại: “Ý gì?”

“Huynh đừng hiểu lầm, tôi sẽ không ngăn huynh cưới.” Doãn Thiên Lương vội vàng tỏ thái độ. Trước hết phải để cho người ta hài lòng thì mình mới nói chuyện.

“Nếu như ta muốn cưới nàng căn cũng không được.” Lục Quân Tắc nói, nhìn Doãn Thiên Lương đang bĩu môi, hắn lại thông thả ung dung nói: “Tân hôn đã nói chuyện này? Nàng không thể sinh?”

“Cái này không là vấn đề mấu chốt.” Doãn Thiên Lương nói, đã biết nói chuyện với người anh em này sẽ bị ghen ghét người, đúng là cái bánh bao.

“Mấu chốt là cái gì?” Lục Quân Tắc hỏi. Không biết đêm động phòng hoa chúc của người ta nói chuyện gì, nhưng khẳng định không phải cái loại đề tài có thể cưới thiếp hay không sinh được.

“Mẫu chốt là ...” Doãn Thiên Lương hơi cúi đầu, đầu óc nhanh chóng chuyển, nói nàng kiên quyết ủng hộ một vợ một chồng có phải hay không quá trực tiếp? Đoán chừng lấy tình tình người anh em làm ghen ghét người này của nàng sẽ thuận tiện bác bỏ, phải đổi lại cách nói.

“Cái gì?” Lục Quân Tắc cũng nhìn nàng.

“Mặc dù Thái hoàng thái hậu, lão nhân gia bà phá kế khai ân cho phép tôi chưa cập kê đã được cưới, nhưng, tôi không muốn làm trái với quy củ, cho nên ... cho nên, khi Thiên Lăng ca ca, Thiên Lãm ca ca, Ngưng tỷ tỷ, Tịnh tỷ tỷ chưa cưới thì tôi không thể ... không thể cùng huynh ...” Sau hai chữ kia vốn cũng không còn gì, nhưng hường về phía Lục Quân Tắc thì chính là cảm giác không thể nói ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

“Viên phòng?” Lục Quân Tắc hảo tâm giúp nàng nói xong.

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái. Vốn nàng muốn nói ... lên ... giường.

“Cho nên?” Lục Quân Tắc lựa chọn câu hỏi.

“Cho nên việc cưới thiếp ngài đừng chậm trễ.” Doãn Thiên Lương nói.

“Là chuyện như vậy?” Lục Quân Tắc hỏi.

Doãn Thiên Lương gật đầu: “Tạm thời là những thứ này.”

“Ngủ đi.” Lục Quân Tắc dọn ra nửa giường cho nàng, còn mình ngã xuống ngủ tiếp.

Nói chuyện tốt như vậy? Có phải say rượu chưa tỉnh hay không? Nhớ ra nửa đêm về sng hấn tỉnh, thú tính đại phát sẽ phá hủy mình ...”

“Bản vương sẽ không cố ép phụ nữ không muốn.” Lục Quân Tắc nhắm mắt lại ném cho nàng một câu nói, sau đó lật người vào trong, để lại một nửa giường phía ngoài.

Mình laoy hoay nửa ngày không xong với cái giường kia cùng so sánh với cái giường mềm mại trước mắt này... Doãn Thiên Lương ôm chăn trở về căn thộn nằm xuống, đem mình thiếu chút nữa giống như thi thể mới khai quật trong mộ.

Lật người nằm hướng ra ngoài, đập vào mắt cũng là màu đỏ, bị mảy đỏ này kích thích, Doãn Thiên Lương vẫn ngủ thiếp đi rất nhanh.

Đánh thức bọn họ chính là nha hoàn. Vốn mang theo vui vẻ đi vào hầu hạ, bọn nha hoàn thấy quần áo hai người vẫn đầy đủ không khỏi sùng sốt một chút. Doãn Thiên Lương đứng dậy xuống giường đánh răng rửa mặt thay y phục, sau khi gặp lại Lục Quân Tắc thì cũng chỉnh lý xong tất cả rồi.

Đường đến phòng khách nàng rất quen thuộc, nhưng hôm nay lại là một thành viên nhà người ta, Hạ di cũng trở thành mẹ chồng. Bây giờ suy nghĩ một chút, Hạ di cũng thật là nói dối cũng không đỏ mặt, cái gì mà con trai mình đối với Doãn Thiên Lương vừa thấy đã yêu ... ánh mắt như thế nào mới có thể nhìn trên khuôn mặt cô gái mập mập như trẻ con còn có chút đàn độn vừa thấy đã yêu ?

Suy nghĩ đã đến phòng khách, Quận Vương phi đang cười như địa chủ nhìn hai người, sau đó chuyển sang nhìn nha hoàn, nha hoàn đi qua ở bên tai bà nói cái gì đó, Quận Vương phi liền cau mày nhìn Lục Quân Tắc.

Nha hoàn bưng trà, xem ra rất cho con dâu thể diện, cho bọn họ tới kính trà.

Việc này cũng đã luyện qua, cho nên Doãn Thiên Lương làm rất có quy củ cũng không có gì không may. Sau đó là ăn điểm tâm, một bữa cơm chỉ thấy Quận Vương phi nhìn mình chăm chăm, giống như trên mặt nàng lập tức sẽ tách ra một con gà con vịt các loại.

Theo như lệ, hôm nay bọn họ phải vào cung tạ ơn. Ăn xong điểm tâm tất nhiên phải dọn dẹp. Quận Vương phi đuổi Lục Quân Tắc ra ngoài, sau đó lôi kéo tay Doãn Thiên Lương nhỏ giọng nói: “Lương nhi, tại sao ngày hôm qua con và Quân Tắc không có viên phòng?”

May là Doãn Thiên Lương là cô gái hiện đại bị mẹ chồng trực tiếp hỏi loại vấn đề này cũng không đỏ mặt. Mẹ chồng thật tiến lên.

“Cái này, phu nhân, hay là ngài đi hỏi Quận vương đi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Cái gì phu nhân, nên gọi mẹ. Lương nhi à, con nói cho mẹ biết có phải Quân Tắc lạnh nhạt con?” Quận Vương phi hỏi.

Doãn Thiên Lương lắc đầu, nếu không phải nói lạnh nhạt ... cũng là nàng lạnh nhạt hẳn đi?

“Vậy là hẳn uống nhiều quá?” Quận Vương phi hỏi.

Doãn Thiên Lương gật đầu. Uống nhiều quá đi? Mặc dù chỉ là say đến đầu hôm.

“Thì ra là như vậy, ta đã nói, Quân Tắc mặc dù là đứa nhỏ lạnh nhạt, nhưng cũng không trở thành ... Lương nhi, hai đứa viên phòng nhanh lên một chút rồi sinh cho mẹ hai đứa cháu, mỗi ngày bà già ta cũng không có vui vẻ.” Quận Vương phi nói.

Nghĩ đến thật sự xa.

“Phu nhân...” Doãn Thiên Lương đang định đem sự thực nói cho bà biết thì thấy Lục Quân Tắc tiến vào, nàng liền đem lời định nói nuốt vào trong bụng.

“Được rồi, được rồi, đến lúc đó ... nhanh lên một chút vào cung thỉnh an đi, có chuyện gì trở lại hãy nói.” Quận Vương phi cười nói, đẩy hẳn ra cửa.

Vào cung, hễ là gặp hoặc biết hoặc không biết cũng hướng về phía hai người chúc mừng, bất quá lấy lại được chỉ là cái gật đầu của hai người, ngay cả cái khuôn mặt tươi cười cũng không có, nhưng mọi người cũng quen, khuôn mặt Lục Quân Tắc ngội lạnh còn Doãn Thiên Lương trời sinh ngây ngô.

Không khí trong cung Thái hoàng Thái hậu được gọi là quý dị. Công chúa, Quận chúa, tiểu thư khêu tú chưa lập gia đình đều ở đây, ánh mắt đầy màu sắc nhìn về phía Doãn Thiên Lương ... chiếm đa số là hai màu đỏ và xanh.

Quy củ thỉnh an cảm ơn rồi hai người đứng song song chờ phát biểu, Thái hoàng Thái hậu dạy bảo xong rồi Hoàng thái hậu dạy dỗ, nghe xong lại tạ ơn, cuối cùng hành hạ xong rồi Thái hoàng Thái hậu lão thái thái để cho bọn họ đi cho Thái hoàng Thái phi thỉnh an. Mới ra cửa điện thì thấy Hoàng đế mang theo mấy người đi lại đây, vì vậy hai người lại đứng nghiêm ngay ngắn, thể đứng tiêu chuẩn.

Lại thỉnh an, ánh mắt Doãn Liệt nhìn về phía hai người có chút vui vẻ.

“Quân Tắc và Lương nhi thỉnh an rồi hả?” Doãn Liệt hỏi.

“Vâng, đang muốn đi cho Thái hoàng Thái phi thỉnh an.” Lục Quân Tắc nói.

“Ừ, chuyện đúng đắn, mau đi đi, có chuyện gì nói sau.” Doãn Liệt nói, cất bước đi về phía trước hai bước lại quay đầu nói: “Thỉnh an xong, Lương nhi đi Thanh Chi cung gặp Từ nhi một chút, nàng muốn gặp ngươi một chút.”

Doãn Thiên Lương vội nói vâng, hai người lúc này mới hướng cung đến cung Thái hoàng Thái phi, Thái hoàng Thái phi thấy bọn họ lại rất cao hứng, mắt hứng chính là hai người Ngưng, Tĩnh, trong ánh mắt cũng lộ ra chua xót, Thái hoàng Thái phi cao hứng nói muốn lưu bọn họ lại dùng con trư, Doãn Thiên Lương đã nói: “Mới vừa rồi trên đường gặp Hoàng thượng, Hoàng thượng để cho Thiên Lương đi gặp Nhâm cô nương.”

Thái hoàng Thái phi gật đầu, như có đắm chiêu, Doãn Thiên Ngưng nhỏ giọng nói: “Lời nói của Nhâm cô nương quả nhiên rất được.”

Doãn Thiên Lương cúi đầu làm như không nghe thấy, thì ra mọi người cho là Nhâm Quân Từ ở trước mặt Hoàng thượng nói cái gì mới thúc đẩy việc cưới gả này, trí tưởng tượng của con người quả nhiên phong phú. Nhưng, Nhâm Quân Từ thật đúng là hay gây họa, ngay cả hai tiểu Quận chúa này cũng nhìn cô ta không vừa mắt.

“Đi đi.” Thái hoàng Thái phi nói.

“Nói vậy Nhâm cô nương và nàng có nhiều chuyện để nói, ta đi gặp Hoàng thượng.” Lục Quân Tắc nói.

Nói chính xác.

“Được.” Doãn Thiên Lương nói. Sau đó đưa mắt nhìn Lục Quân Tắc đi xa mình mới để cho cung nữ đưa đi hướng Thanh Chi cung.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Thanh Chi cung vẫn là Thanh Chi cung đó ... vẫn lẻ loi mà to lớn, trên cánh tay Nhâm Quân Tím có nhiều con rắn nhỏ, con rắn kia dọa Doãn Thiên Lương giật mình.

“Cô mới bao lớn mà đã cưới rồi hả?” Nhâm Quân Từ hỏi.

Doãn Thiên Lương dùng hai ngón tay khoa chân múa tay một chút, Nhâm Quân Từ liền há to miệng: “22? Thật ? Ông trời, cô thật là may mắn.”

“Chị gái, cô nghĩ bao nhiêu?” Doãn Thiên Lương cười hỏi.

“Này, cô cùng anh ta, Lục Quân Tắc đó thực sự có cái kia?” Nhâm Quân Từ hỏi.

“Không có.” Doãn Thiên Lương nói.

“Tại sao? Nhâm Quân Từ hỏi.

“Tôi không thích dùng nhà vệ sinh công cộng, tôi cũng không thích ngồi xe buýt.” Doãn Thiên Lương nói.

“Tôi cũng không thích. Ai, tính thế nào mạng của cô lại tốt hơn tôi, cha cô là một Vương gia cấp một, cô gả cho Vương gia cấp hai, Vương gia cấp hai không dám bắt nạt cô, nhưng, cô có thể kéo dài bao lâu?” Nhâm Quân Từ hỏi.

“Ít nhất tạm thời tôi rất tốt, cô lạnh lùng cho chính cô đi, tôi xem Hoàng đế đối với cô hứng thú rất lớn, tự mình nói cho tôi biết tới gặp cô ... cô có thể kéo dài bao lâu ...” Doãn Thiên Lương hỏi, lo lắng càng sâu.

“Không biết, kéo một ngày hay một ngày, nếu anh ta dám đụng tôi, tôi sẽ thiến anh ta.” Nhâm Quân Từ nói.

Ách ... rất tốt, rất ác, trong lịch sử sẽ nhiều Hoàng đế thái giám.

“Có thể được sao? Thử lệ thành công lớn sao?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Đến lúc đó hãy nói, cùng lắm thì cá chết lưới rách.” Nhâm Quân Từ nói.

“Cô không sợ liên lụy Nhâm gia.” Doãn Thiên Lương hỏi. Quan hệ đến không chỉ một cái mạng của cô ấy.

Nhâm Quân Từ thờ dài, liên lụy Nhâm gia ... Doãn Liệt, tên kia nói, coi như cô chạy anh ta cũng sẽ không làm gì Nhâm gia ... điều kiện kiên quyết là, cô có thể chạy trốn hoặc là cho anh ta một lý do để anh ta thả cô đi.

“Liên lụy không tới, yên tâm đi.” Nhâm Quân Từ nói: “Rất tốt là Doãn Liệt không ngang ngược như vậy.”

Doãn Thiên Lương nhìn cô ấy một chút: “Cô phải bảo trọng, mấy ngày nữa tôi sẽ đi, muốn gặp cũng không dễ dàng như vậy rồi. Thật giống như tôi không giúp gì được cái gì.”

“Ai ... tự cầu nhiều phúc đi, cái địa phương sui xẻo này ...” Nhâm Quân Từ nói.

Doãn Thiên Lương lại ngồi một lát mới đi.

Ra khỏi Thanh Chi cung Doãn Thiên Lương thờ dài, vẫn là xã hội nam nữ bình đẳng tốt. Lại đi nói tạm biệt lão thái thái rồi cùng Lục Quân Tắc ra cung. Hai người ngồi đối diện trong xe ngựa, Doãn Thiên Lương nghiêng đầu nhìn rèm, Lục Quân Tắc vẫn là vẻ mặt không có biểu cảm.

“Quận Vương gia, ta ...” còn chưa nói hết bị Lục Quân Tắc cắt đứt.

“Sau này gọi phu quân.” Lục Quân Tắc nói.

Gọi lão công tương đối dễ nghe hơn? Phu quân ... hơi tê tê.

Quên đi, tê tê như vậy còn chưa phải nói, tránh cho nói ra bị ngong.

“Vừa rồi nàng muốn nói gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Ta muốn hỏi lúc nào thì rời Kinh thành.” Doãn Thiên Lương nói.

“Nhanh.” Lục Quân Tắc nói.

Cũng coi như chưa nói cái gì khác biệt, một hai ngày là nhanh, ba bốn ngày cũng là nhanh, bảy tám ngày cũng không coi là chậm a ...

“Hừ.” Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, không có mấy ngày nữa mình lại phải đi xa ngoài ngàn dặm rồi.

“Hừ là có ý gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

Doãn Thiên Lương nhìn anh ta, đây là chê cười sao?

“Hừ chính là ta đã biết.” Doãn Thiên Lương nói.

“Hừ.” Lục Quân Tắc cũng hừ.

Trở lại biệt viện nhà Quận vương không thể không đi bái kiến “mẹ chồng”, ánh sáng ở đôi mắt đẹp của Quận Vương phi bay tới bay lui giữa hai người, Doãn Thiên Lương thấp đầu giả bộ chậm lụt không nhìn thấy, không biết Lục Quân Tắc là về mặt gì.

Nhìn hơn nửa ngày, Vương phi mới hỏi bọn họ chuyện vào cung thỉnh an, đã đến buổi trưa dĩ nhiên là muốn điền đầy bụng, ba người ngồi bên cạnh bàn, Doãn Thiên Lương có chút không được tự nhiên.

Lại càng không tự tại chuyện ở phía sau đầu đầu, ăn cơm trưa xong, Doãn Thiên Lương đang suy nghĩ có phải bồi đại mỹ trò chuyện lại đến thời gian thuận tiện uống trà chiều gì đó hay không, chỉ nghe Vương phi nói: “Mấy ngày nay lẫn lộn một chết lão bà ta, những ngày qua hai người các người cũng không nhân rồi, trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

Nghỉ ngơi một chút thì nghỉ ngơi một chút, còn có ý tăng thêm mấy chữ “trở về phòng”, chỉ sợ người ta đi vào vườn hoa “nghỉ ngơi” hay sao.

Đứng lên cáo từ ra ngoài, Doãn Thiên Lương đi theo phía sau Lục Quân Tắc, trở về phòng nghỉ ngơi một chút, nàng cũng nên bổ sung, ngày hôm qua cũng không ngủ ngon.

Vào phòng, bọn nha hoàn như cũ hẹn nhau lập tức lánh ra ngoài, vẫn còn rất tốt bụng đem cửa và cửa sổ đóng lại. Nhìn Lục Quân Tắc một chút thấy anh ta rất nhân nhả ngồi xuống bên cạnh bàn.

Doãn Thiên Lương có ý mặt nhăn mày nhí, làm bầm lâu bầu nói: “Trong phòng này có mùi vị gì ... Ta xem, vẫn là mở cửa sổ ra tốt hơn.” Vừa nói vừa đẩy cửa sổ ra, thuận tiện còn chứng kiến bọn nha hoàn đang bán khoán bên cạnh tân phòng, vừa nhìn cửa sổ chọt mở ra lập tức mình cũng làm bộ như vội vàng vàng.

Cơ sở ngầm của Vương phi còn không ít, chỉ bắt quá ... phải tới tổng cộng có phải rất đông đúc hay không?

“Trời cũng không nóng đóng cửa sổ đi, nếu không một nát nghỉ ngơi không tiện.” Lục Quân Tắc nói.

Không tiện? Doãn Thiên Lương cười cười: “Quận Vương gia, ta không mệt, ngại nếu nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi đi, ta vừa đứng đến các nơi xem một chút.”

“Hừ.” Lục Quân Tắc đứng dậy: “Trước hầu hạ ta nghỉ ngơi.”

A. Hầu hạ?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

“Ta sẽ gọi nha hoàn.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc đi đến bên người cô, cánh tay vừa nhấc thuận tay đóng cửa sổ, hơi thấp đầu nhìn nàng: “Thời gian ta nghỉ ngơi bị người khác nhìn liên không được.”

Doãn Thiên Lương dịch chuyển lùi về phía sau, khoảng cách gần có chút nguy hiểm. Lục Quân Tắc xoay người đi tới hướng phía giường, ngồi xuống ở mép giường ngheo đầu liếc xéo nàng: “Chớ để phòng ta như phòng cướp, nói sẽ không miếng cường nàng, không cần làm ra biểu tình này.”

Sau đó kéo chăn ngả đầu liền ngủ, Doãn Thiên Lương hai mắt len lén nhìn, giống như ngủ say, nhưng ... người này chiếm một nửa bên giường, mình làm sao bây giờ? Nhảy vào giữa giường? Vẫn là quên đi, vạn nhất nhóm nên chút lửa thì xong rồi.

Nhưng thật ra thì nàng cũng rất muốn bổ sung thêm, xem ra là không được, nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài, đi một chút sẽ hoạt bát một chút? Bước đi, ở kinh thành cái nơi tắc tắc vàng này, biệt viện cũng không lớn, trong chốc lát đã đi xong, ngồi ở lương đình sau hoa viên, đối mặt nhìn một chút đều là hoa tàn, nhìn thật vắng lặng.

Bầu trời còn thỉnh thoảng có chim nhạn xếp hàng bay qua, Doãn Thiên Lương liền thở dài, chim nhạn cũng biết về nhà, nàng ngay cả đường ở đâu cũng còn không có tìm cứ như vậy đàn độn u mê, ga đi làm người có gia đình rồi.

Ánh mắt liếc về mấy bóng dáng len lén lút lút của mấy nha hoàn, Doãn Thiên Lương đảo trắng dã cặp mắt, không còn hăng hái nhìn cái gì, còn không bằng trở về với đã cầm thạch, nói đến đá cầm thạch nàng lại nghĩ tới cái vấn đề, chuyện động phòng nói như thế nào với mẹ chồng Quận Vương phi cho

tốt đây?

Trở lại phòng, qt còn ngủ, bên trong phòng chỉ có tiếng hít thở vững vàng của anh ta, Doãn Thiên Lương liền ngồi bên cạnh bàn thỉnh thoảng liếc hai mắt qua, còn không tỉnh? Lại vừa suy nghĩ anh ta tỉnh lại mình sẽ nói thế nào với anh ta.

Đang suy nghĩ, trên giường đá cẩm thạch đã ngồi dậy, liếc mắt nhìn nàng một chút nói: “Nhìn đủ chưa?”

Á

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái. Nhìn xem ... Không phải là một khối đá cẩm thạch rất đẹp mắt sao, kéo cái gì?

Ánh mắt Lục Quân Tắc hơi híp lại: “Tần hôn ngày thứ hai nàng đã nhìn phu quân đủ rồi, sau này làm sao bây giờ?”

Quét tâm để cho anh ta ăn bánh bao bị nghẹn, Doãn Thiên Lương rất muốn nói cho anh ta biết: có thể làm sao, thích thì nhìn thôi ... nhưng nàng không thể, quá đa thương tự ái của ngài, hơn nữa vị này còn là một Vương gia.

Lục Quân Tắc cũng đến ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn thẳng vào nàng không nói chuyện, may là da mặt Doãn Thiên Lương dày nếu là những tiểu thư khác cũng có chút gượng không được rồi.

“Quận vương, ngài nhìn cái gì?” Doãn Thiên Lương không thể làm gì khác hơn là mở miệng trước, ý đồ phá vỡ cái không khí lúng túng này.

“Nhìn trở lại.” Lục Quân Tắc nói.

Dưới đáy bàn Doãn Thiên Lương nắm chặt quả đấm, thật TNND, người này a, mơ ước vẻ đẹp của nàng thì trực tiếp nói ... Nhưng trên mặt Doãn Thiên Lương vẫn còn bày ra bộ dạng ngây ngô: “A.”

“Lại có chuyện muốn nói?” Lục Quân Tắc nói.

“Ừ.” Doãn Thiên Lương còn giần bót số từ để nói chuyện.

“Chuyện động phòng?” Lại hỏi.

“Ừ.” Doãn Thiên Lương gật đầu.

“A.” Lục Quân Tắc đơn độc một từ.

Doãn Thiên Lương liền cố ý mở trừng hai mắt nhìn anh ta, a ... có ý tứ gì? Anh đi giải quyết thì chỉ cần nói là anh biết?

“Nàng đi nói với mẹ.” Lục Quân Tắc nói.

Không chế kích động đem ánh mắt mình trừng đến mức lớn nhất, Doãn Thiên Lương gật đầu một cái: “A.”

Rất may hiện tại ở trong tay không có búa, nếu không nàng không thể đảm bảo không đem người đàn ông này đập thành bột phấn. Minh là một người phụ nữ, ông chồng mình lại để cho mình đi nói chuyện với mẹ chồng nguyên nhân bọn họ không thể gì kia, chết ngắt.

Lục Quân Tắc đứng dậy đi ra ngoài, nhìn bóng lưng của anh ta Doãn Thiên Lương xem thường. Ông trời ơi, sớm biết thế mình còn không bằng gả cho Triển Vọng Phi, tên kia cũng sẽ không đem loại chuyện khó nói này giao cho mình? Từng bước sai từng bước sai quả nhiên là không thể sửa lại được.

Đến lúc ăn cơm tối, ánh mắt Quận Vương phi quét tới quét lui giữa hai người, Lục Quân Tắc mắt nhìn thẳng ăn cơm, đối với mẹ hần nhìn cũng không nhìn lại, Doãn Thiên Lương cũng rất trấn tĩnh, không phải là nói sao, nàng không vui Quận Vương phi còn có thể ăn nàng thế nào?

Ăn cơm xong, Quận Vương phi vừa muốn mở miệng liền nghe Doãn Thiên Lương nói: “Phu nhân, mẹ, Thiên Lương có lời phải nói với ngài.”

Quận Vương phi mặt mày nghiêm túc: “Lương nhi, chuyện gì?”

Đống đá cẩm thạch này không có ý tứ muốn đi, ngồi ngay tành uống trà, Doãn Thiên Lương nhìn anh ta ... cũng không biết tránh đi, thật không biết người nào giáo dục đứa nhỏ này ...

“Ừ, chính là ...” Do dự một chút, Doãn Thiên Lương quyết định vẫn nói thẳng, dù sao Doãn Thiên Lương cũng là Quận chúa ngây ngô, còn có chút tình cảm thiếu sót, nói ra cũng không có người cười nàng ... đi?

“Chính là cái gì?” Quận Vương phi liếc mắt nhìn Lục Quân Tắc: “Có phải hay không Quận Tắc khi dễ con?”

“Không có, Quận vương không có khi dễ Thiên Lương. Thiên Lương muốn nói là ...” Khẽ cắn răng, bất cứ giá nào: “Thiên Lương muốn nói, ca ca tỷ tỷ của mình vẫn chưa đón dâu nên Thiên Lương cũng không thể cùng Quận vương viêm phòng.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng hình như thấy khoe miệng Lục Quân Tắc giật giật, nàng hy vọng là do trà nóng ...

Quận Vương phi không nói, nhìn Doãn Thiên Lương lại nhìn Lục Quân Tắc, hồi lâu nói: “Ta biết, hai người các con về phòng trước đi.”

Cáo lui ra ngoài, Lục Quân Tắc đi trước, Doãn Thiên Lương ở phía sau, hướng về phía bóng lưng đang trước nhẹ nhàng tròn mắt, vẫn nghĩ anh là đàn ông cơ, phi, coi như nàng nhìn nhầm người.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Trở về phòng, thời gian còn sớm, vào lúc này mà đi nằm ngủ có chút không được, hơn nữa ... căn bản cũng không ngủ được, hay là tìm chuyện gì để làm, chuyện gì thích hợp cho hai người mới tân hôn làm đây?

Uống trà.

Uống đến ấm thứ ba, Doãn Thiên Lương uống không trôi nữa, ngược lại nhìn người đã ông đối diện uống rất dễ chịu, cái kho khá lớn.

“Ta mệt mỏi, ngủ trước.” Doãn Thiên Lương nói. Ngốc từ có chỗ tốt một chút chính là có thể bớt đi đoán tâm tư người khác, muốn làm gì thì làm.

“A.” Hai ngày nay Lục Quân Tắc đối với âm đơn này có vẻ yêu cuồng nhiệt.

Đứng ở mép giường cân nhắc một chút nên nằm ở bên ngoài tốt hơn, rồi giường dễ dàng, để nguyên quần áo nằm xuống giường kéo chăn trùm lên đến đầu, Doãn Thiên Lương chón ở trong chăn đếm dê, vừa để ý đồng tình trong phòng, thật đúng là ban đêm yên lặng ... tiếng đá cẩm thạch uống nước cũng không có.

Bởi vì trong hang ổ dưỡng khí tương đối ít, hơn nữa đến cô đại này rất nhiều ngày đã thành thói quen ngủ sớm, công thêm mấy ngày nay lần qua lần lại rất mệt mỏi, cho nên Doãn Thiên Lương rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Trong mộng, Doãn Thiên Lương biến thành người đẹp diễm dúa lẳng lơ trong cái quảng cáo kia, trước mặt là biển rộng xanh thẳm, nàng dùng một loại tư thế cực kỳ duyên dáng ôm biển rộng vào trong ngực, chỉ cảm thấy bụng càng ngày càng trướng ... nước biển này thật khó uống, mặn mặn đắng đắng, hình như nhúc nhích cũng có thể nghe tiếng nước chảy trong bụng.

Trước mắt bỗng nhiên có chút lờ mờ, Doãn Thiên Lương dùng sức dụi dụi mắt, một lát sau tỉnh lại, đây là tân phòng của nàng, cho nên tỉnh ... bởi vì nàng muốn đi nhà xí, uống nước nhiều cảm giác thật khó chịu, rón rén ngồi dậy, phát hiện đá cẩm thạch ngủ mặt hướng vào trong, nhìn đáng ghét, anh ta không có mơ biến thành người đẹp.

Bầu môi, Doãn Thiên Lương vén chăn lên xuống giường, nha hoàn trực đêm thấy nàng đứng lên thì bận rộn tới đây nhỏ giọng hỏi nàng có cái gì phân phó, Doãn Thiên Lương nói bốn chữ: “Ta muốn đi ngoài.” Nha hoàn lộ ra biểu tình ngược ngự ngừng, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ đi chuẩn bị cái xô.”

Doãn Thiên Lương lắc đầu, lo lắng hướng về phía này. Mở cửa, đèn lồng ngoài hành lang cũng sáng, không có gì dọa người, vòng đi nhà cầu không khỏi có chút cảm khái, nhà cô tiền cổ đại đến nhà cầu cũng tráng lệ như vậy, khó trách Lưu Tiểu Trư cùng Vệ Tử Phu ở trong cầu tiêu gì kia, chỗ này không phải là người trong nghề thì ai biết là nhà cầu a... Suy nghĩ miễn mạn giải quyết xong, quả nhiên đêm thu lạnh như nước, rất tốt là tiểu nha hoàn cầm cho nàng quần áo dày hơn.

Rửa sạch trở về phòng nhẹ tay nhẹ chân đi tới mép giường, phát hiện đá cẩm thạch lật người hướng về phía bên ngoài, ngắm một cái rồi thu hồi ánh mắt, suy nghĩ một chút ngắm một cái nữa, đừng nói a, người anh em này thật đúng là rất có hình tượng, so với thanh niên cầu thả 22 tuổi như nàng ở thời đại kia thì thành thực hơn nhiều, ai, đây chính là cuộc sống có áp lực lớn tạo thành đây mà, cũng già sớm rồi. Bầu môi, rón rén hướng mặt ra ngoài nằm xuống, dùng sức bọc chăn lại chuẩn bị ngủ tiếp.

“Uống nhiều nước?” Một giọng nói sau lưng dọa Doãn Thiên Lương giật mình.

“A.” Thì ra là có ý chuyển người tới đây chính là vì hù dọa mình.

“Sau này uống ít đi.” Lục Quân Tắc nói.

“A.” Doãn Thiên Lương lại a.

“Ngủ đi.” Nghe động tĩnh hẳn là anh ta xoay người sang chỗ khác rồi.

“A.” Doãn Thiên Lương trước sau như một.

“Phu nhân, vì phu lấy tên chữ cho nàng như thế nào?” Lục Quân Tắc hỏi.

“A.” Lấy tên chữ? Anh nghĩ là ai? Hai ta cùng cấp bậc, lấy tên chữ cho người ta... Tôi đã sớm lấy cho anh rồi, đá cẩm thạch.

“Oh a.” Lục Quân Tắc nói.

Trong chăn Doãn Thiên Lương nắm chặt quả đấm, bà nội con gấu, a a ... mình có là con gà gáy to hay con khỉ lông vàng đâu Đá cẩm thạch. Bắt quá, a a thì a a, mình sau này thì là Oh a.

“A.” Trả lại một tiếng.

Sau lưng liền truyền đến một tiếng cười khê. Trong lòng Doãn Thiên Lương cười lạnh, tảng đá chết, chờ bắt được cơ hội tôi làm sao chinh chết anh, anh tạm thời đắc ý trước đi.

Đây là sáng sớm ngày tân hôn thứ hai, ngày mai mới là ngày về thăm bố mẹ.

Đi thỉnh an, yên tĩnh ăn điểm tâm không gặp mẹ chồng, mặt mẹ chồng nhìn nàng, giống như muốn cầu cạnh nàng nhưng lại không có ý muốn mở miệng, thấy thế Doãn Thiên Lương có chút cảm giác tội ác, nhưng rất nhanh nàng liền đem mình khuyên tình tảo, mẹ chồng là giả bộ, chính là muốn lừa gạt thiếu nữ vị thành niên sinh cháu trai cho bà, nàng mới không mắc mưu đâu.

“Mẹ, ngài thế nào? sắc mặt thoát nhìn không tốt, có phải không thoải mái hay không ạ?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Lương nhi, thật ra thì cũng không có gì ... Ai, quên đi, chưa cần nói, nói lại gây áp lực cho các con.” Mẹ chồng nàng ca rất tốt, than thở một trăm điều đều du dương uyển chuyển.

“A.” Doãn Thiên Lương thuận theo như con lừa, sợ nhất đúng là bà nói, không nói là tốt nhất.

Đoán chừng người đẹp mẹ chồng không ngờ tới nàng có phản ứng như thế, trong khoảng thời gian ngắn không có nói.

Người đẹp mẹ chồng liền mất chứa mờ mịt ăn xong điểm tâm, Lục Quân Tắc tìm có nói là đi thư phòng tìm mấy thứ, để mẹ chồng con dâu hai người ngồi lại.

“Lương nhi, con nói thật với mẹ, có phải con không thích Quân Tắc, mới không muốn cùng Quân Tắc viên phòng?” Người đẹp mẹ chồng hỏi.

Doãn Thiên Lương không lên tiếng.

“Làm vợ rồi lại cùng ta xa lạ, vẫn là làm Trương nhi hồi đó tốt hơn, còn cùng Hạ di nói đùa giải câu đố.” Người đẹp mẹ chồng nói, giọng nói nhỏ nhẹ.

Khi đó ai biết ngài sẽ là mẹ chồng của tôi ... Biết tôi sẽ giả làm con trai. Bây giờ còn hối hận đây.

“Trương nhi, con đừng sợ, Quân Tắc mặc dù mặt lạnh nhưng tâm địa tốt, từ từ con sẽ biết, mẹ cũng cảm thấy các con xứng đôi mới suy nghĩ biện pháp đem các con gom thành một đôi mà, nếu bây giờ con vẫn không tiếp thụ được, mẹ cũng không ép con và Quân Tắc viên phòng sinh dưỡng hài tử, nhưng, mẹ ... vẫn là thích Trương nhi xinh đẹp hoạt bát đó, được không?” Người đẹp mẹ chồng nói.

“Mẹ, Thiên Lương không dám.” Xinh đẹp hoạt bát sẽ bị lộ. Hoạt bát lúc ấy là sợ nhà các người đem tên ngọc ta đi bán.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

“Ha hã, hóa ra là không dám, không có chuyện gì, có mẹ ở đây, sau này, bất kể con làm lễ nghi ở trước mặt Quân Tắc như thế nào, ở trước mặt mẹ chps nhiều lễ phép như vậy được không? Ai, ta chỉ sinh được một đứa con trai như vậy, thường xuyên giống như cái nữ hất, nếu như con cũng như vậy, ta đây qua ngày sẽ không có niềm vui thú gì rồi.” Người đẹp mẹ chồng nói.

Người đẹp lại đang giả bộ đáng thương, không có niềm vui ... không có niềm vui mà ngày ngày mặt mày vẫn hớn hờ.

“A.” Doãn Thiên Lương hướng về phía bà cười ngọt ngào nói.

Người đẹp cũng cười, lôi kéo tay của nàng lại búi ngủi nói: “Nếu ta có con gái ruột thịt thì tốt...”

Nếu là con gái ruột thịt của bà thì bà có chịu đem nàng ta gả cho tăng đá sao? Người khác lại oán thầm nói.

Bởi vì là tân hôn tự nhiên có “thời gian nghỉ kết hôn”, Lục Quân Tắc không cần vào triều cũng không cần xử lý công sự ngổn ngang, ở nhà hướng về phía hai người phụ nữ, không biết anh ta có cảm giác gì, Doãn Thiên Lương cảm giác giống như ăn trứng gà bị nghẹn ở cổ họng không xuống được vậy.

Có điều, đã nói rõ ràng, ăn cơm trưa xong Quận Vương phi cũng không có đuổi bọn họ trở về phòng “nghỉ ngơi” ... chính bà nói có chút mệt mỏi chuẩn mất, còn dư lại hai người mất to trùng đôi mắt ti hí.

Doãn Thiên Lương duy trì nguyên trạng cách ngồi, không phải là so ngồi im sao, cũng không tin mình không so được với một tảng đá, nhưng, buổi sáng anh ta đi thư phòng tại sao vào lúc này lại không đi hả? Chẳng lẽ anh ta cũng “mệt mỏi mệt mỏi” phải về phòng nghỉ ngơi?

Cũng tốt, đi đi đi đi, chớ ở trước mặt nàng lắc lư là được.

Lục Quân Tắc không biết có tâm tư gì mà ngồi ngây ngốc ở đó, giống như mọc ở trên ghế vậy, cũng không nói chuyện không uống trà, cứ ngồi như vậy, nói đang suy tư sao thỉnh thoảng còn có thể liếc nàng một cái.

Ngoài cửa có một người thăm dò, lấy dũng khí tiến vào, nói Phù Phong Hậu công tử phía trước bái kiến Quận vương.

Rốt cục cũng có người tới giải cứu hai người đối mặt không nói gì đã trải qua cảnh giới yên tĩnh.

“Cho mời.” Lục Quân Tắc vừa nói chuyện vừa từ từ đứng dậy. Doãn Thiên Lương cũng không thể ngồi, rốt cục có thể tìm nơi mình có thể ở lại, còn không có cất bước đã nghe Lục Quân Tắc nói: “Phu nhân, nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Tôi cũng không có tính toán đi theo anh.

“A.” Doãn Thiên Lương liền bước những bước nhỏ trở về phòng “nghỉ ngơi”.

Ngủ sao ... Quận chúa gốc từ nàng mệt nhọc muốn giấc ngủ trưa, tự nhiên muốn bò lên giường nghỉ ngơi rồi.

Đội nàng tỉnh lại, trong phòng trwg nàng ra thì không có vật còn sống, ở cửa hình như có người nói chuyện, nghe một chút, hình như là đang phê phán Doãn Thiên Lương, cái gì? Lớn lên mập mạp? Ngơ ngác? Mắt lớn vô thần? Mặt không có chút máu?

Đây là đang nói người nhà ai vậy?

Miệng toét nở nụ cười, chỉ những thứ này? Người không thấy mình có đáng vướng từ tiểu bánh bao không? (ý chị ấy nói mình có đáng đáp nhiều con)

Hương Châu nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào thấy nàng một bộ mơ màng mới tỉnh liền sùng sốt một chút: “Quận chúa, ngài tỉnh?”

“Ừ.” Doãn Thiên Lương gật đầu một cái.

Hương Châu chần chờ một chút nói: “Quận chúa, các nàng nói hươu nói vượn, ngài đừng để trong lòng.

Doãn Thiên Lương liền mang về mặt không hiểu nhìn nàng: “Các nàng? Người nào vậy? Nói gì rồi hả?”

Hương Châu vội lắc lắc đầu: “Cũng không có cái gì, Quận chúa, ngài muốn uống trà sao?”

“Không uống, không khát đâu.” Doãn Thiên Lương nói, xuống giường để cho Hương Châu sửa sang lại búi tóc có chút lỏng lẻo của mình.

“Quận chúa, mai là ngày về nhà thăm bố mẹ.” Hương Châu nói.

“Ừ.” Doãn Thiên Lương lại gật đầu, thực ăn ngon ở Trạm vương phủ đoán chừng sẽ ăn một lần cuối cùng như vậy, thật không nỡ, thật ra thì suy nghĩ một chút, người một nhà Trạm vương phủ cũng tốt vô cùng, trừ nữ nhân Doãn Thiên Lăng cùng tỷ muội cô nàng Ngưng, Tịnh cũng rất tốt, nhất là mẹ Vương phi.

Ăn xong cơm tối cùng mẹ chồng xinh đẹp nói chuyện tào lao trong chốc lát, lại nhìn một chút Quận vương phủ chuẩn bị lễ vật, người đẹp mẹ chồng liền thúc giục nàng đi ngủ sớm một chút, nói ngày mai phải dậy sớm.

Ngủ sớm ... còn sớm hơn so với ngày hôm qua, buổi chiều nàng vừa mới ngủ quá giấc, bây giờ còn ngủ được sao ... Nhưng không ngủ sẽ phải đối diện Lục Quân Tắc, nàng càng đứng vụng vẹo.

“Hôm nay Thừa Dục tới từ già.” Lục Quân Tắc nói.

“A.” Cùng mình có quan hệ gì sao? Chẳng lẽ 18 đến đưa tiễn.

“Oh a phu nhân, nàng không có thái độ gì sao?” Lục Quân Tắc nói.

“Không có.” Doãn Thiên Lương nói. Oh a phu nhân, còn không bằng khi lông vàng phu nhân đâu.

“Cũng đúng.” Lục Quân Tắc nói.

Hấp thụ dạy dỗ ngày hôm qua, Doãn Thiên Lương không uống nước, chuẩn bị trực tiếp đi nằm, mới vừa bao chặt chẽ, chỉ thấy Lục Quân Tắc bắt đầu cởi quần áo, Doãn Thiên Lương dõi mắt nhìn anh ta, tác phong thật cởi mở nha...

“Nhìn cái gì?” Lục Quân Tắc liếc nàng một cái.

“Huynh ... cởi quần áo?” Còn cởi trước mặt bà cô ta, anh tính bày Mỹ Nam kế sao?

“Không cởi thì ngủ thế nào?” Kỳ quái liếc nàng một cái, nói tiếp: “Ngày hôm qua đã muốn nói, Oh a phu nhân, nàng mặc nhiều như vậy ngủ không được thoải mái đi?”

Doãn Thiên Lương gật đầu, dĩ nhiên không thoải mái. Giống như xác ướp vậy, chỉ kém ngâm dung dịch ướm xác nữa thôi.

“Vậy nàng còn mặc?” Vừa thấy kỳ quái nhìn nàng một cái.

Mắt thấy anh ta cởi chỉ còn mỗi quần áo trong rồi.

“Không phải Quận vương cũng mặc...” Doãn Thiên Lương nói, ai cũng không tốt so với ai đâu.

“Sợ hù dọa nàng.” Lục Quân Tắc nói, sai bước một nhanh đến bên giường, nằm xuống bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

“Không quan hệ, ta không sợ.” Tôi chỉ sợ người anh không đẹp lãng phí ánh mắt của tôi.

“Ta cũng không sợ.” Lục Quân Tắc chợt nói một câu như vậy, nhìn Doãn Thiên Lương trừng trừng mắt nhìn anh ta liền bổ sung: “Bổn vương đã nói qua sẽ không miễm cưỡng nàng, nàng còn sợ gì? Chẳng lẽ sau này đến mùa hạ nàng cũng ngủ như vậy? Mùa hạ ở Thương Ngô rất nóng, cứ như vậy sẽ rất nóng.”

Mùa hè? Không chừng đến mùa hè anh cũng ngủ ở đây, đến lúc đó hãy nói. Nhưng, người ta đã nói như vậy, mình là một Quận chúa ngây ngô nếu còn xấu hổ sẽ không tốt.

“A.” Sau đó vén chăn lên, rón rén cởi quần áo, cởi đến chỉ còn dư lại quần áo trong sau đó lần nữa chui trở về chăn, đưa lưng về phía Lục Quân Tắc.

“Oh a phu nhân, nàng định đưa cái gãy cho phu quân nhìn?” Lục Quân Tắc lại hỏi.

Nói nhảm nhiều như vậy, yêu cầu nhiều như vậy, đứa nhỏ xui xẻo nhà ai?

“Thói quen ngủ của ta như vậy.” Doãn Thiên Lương nói.

“A.” Lục Quân Tắc phát ra một âm.

Rất cục cựa yên lặng. Ngủ một giấc còn phiền toái như vậy.

Đang đếm dê lại nghe Lục Quân Tắc nói: “Thật ra thì, ta có thói quen ngủ phía ngoài.”

Má nó. Tăng đá chết tiệt, đập phá có phải hay không?

“A, vậy có muốn đổi chỗ hay không?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Tốt.” Lục Quân Tắc nói, thật đúng là ôm chăn ngồi dậy.

Lần qua lần lại xong rồi, tình trạng bây giờ của hai người chính là mặt đối mặt, Doãn Thiên Lương nhắm mắt lại, trong lòng hận hận, an hem, nhóc con, anh muốn chinh tôi đi, nhớ kỹ cho tôi, tôi không đòi lại thì không phải họ Tiều.

Mặc dù ngủ thiếp đi, nhưng trong mơ cũng hoảng hoảng hốt hốt cảm giác như bị quý nhìn chăm chăm, ngủ không được thoải mái, rất không thoải mái.

Không thoải mái thì tỉnh sớm, mắt vừa mở hé ra mặt người đàn ông dọa tâm nàng đập thình thịch, ngấm một cái vội vàng nhắm mắt lại, không chừng anh ta giả vờ ngủ, một lát lại tán dóc ra chuyện hoang đường gì.

Lật người lại đem cái gậy để lại cho anh ta, trong lòng than thở, cuộc sống này thật không phải là người đi qua.

Chợt cả kinh, một cánh tay vất đến ngang hông nàng. Không cần nghĩ, nhất định là nah vuốt ma quỷ của đá cẩm thạch.

Chuyển đi.

Trong chốc lát, một chân gác lên trên đùi nàng.

Chuyển đi.

Trong chốc lát, Doãn Thiên Lương xoay người trở lại đối mặt với anh ta. Nhóc con, bọn ta khắc chế mình quăng tay quăng chân chính là thói quen ngủ thật vui vẻ.

Một lúc lâu, không có tay chân con vật gì khoác lên người nàng nữa. Thoạt nhìn Lục Quân Tắc ngủ vẫn còn hương vị ngọt ngào.

Giả vờ, nhất định là giả vờ. Doãn Thiên Lương suy nghĩ, bĩu môi, ánh mắt híp lại mà nhìn chằm chằm người đối diện.

“Tỉnh sớm như vậy?” Lục Quân Tắc chợt mở mắt hỏi.

“A, lập tức đi ngủ.” Doãn Thiên Lương nói xong nhắm mắt lại.

“Ừ.” Lục Quân Tắc phát âm để cho Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa không khắc chế được tay trái của mình phát một quyền ra ngoài, rất tốt, tay bên phải nào bên trái không chế kịp thời ngăn lại hành động lỗ mãng lần này.

Tỉnh táo một chút, đây là đá cẩm thạch ăn no rửng mỡ đùa giỡn vợ mình, ngàn vạn lần không được để anh ta làm cho tức giận đến lộ nguyên hình, nàng có dự cảm, nếu nàng bị lộ nguyên hình thì sau này sẽ không thể trải qua nhưng ngày tốt.

Đây sớm, bọn nha hoàn thấy hai người quần áo lại cởi hết, không khỏi sùng sốt một chút, giống như bắt được gian tình gì, thời gian trải tóc cho Doãn Thiên Lương, Hương Châu cũng cười híp cả mắt.

Cười, cười quá mức thế? Các người cười chúng ta có gian tình rồi hả? Bọn nhỏ ngây thơ.

Cuối cùng, về nhà thăm bố mẹ rồi. Thấy cửa lớn Trạm vương phủ, Doãn Thiên Lương cảm giác mình vẫn còn muốn nơi này, lúc đầu, ở chỗ này không có ai giành một cái giường với mình, ngủ không cần bị nhìn chằm chằm.

Doãn Thiên Lăng đón ở cửa, còn là mặt cười có chút yêu nghiệt, Doãn Thiên Lương buồn bực, ngày mùa thu thật đẹp, dưới ánh mặt trời sao hán ta không hiện nguyên hình đây?

Doãn Thiên Lăng thân thiết gọi Lục Quân Tắc là “muội phụ”, còn hướng nàng cười nham hiểm.

Vào phủ, đến phòng khách, vợ chồng Trạm vương cùng Ngưng, Tịnh đều ở đây, vừa làm lễ, Trạm vương để cho bọn họ ngồi, từng tầm mắt lại băng khoăn ở trên người hai người.

Nói một số lời khách sáo, Trạm vương sai người chuẩn bị bàn rượu, Trạm Vương phi nói có lời muốn nói với nàng, lời kéo nàng đi.

“Lương nhi, Quân Tắc đối với con ... tốt không?” Trạm Vương phi cười ngắm nàng, nhìn búi tóc tiểu phụ nhân của nàng.

“Dạ.” Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, liếc mắt nhìn phòng, đồ cũng đã thu thập, xem ra bọn họ muốn rời khỏi kinh thành: “Mẹ, ngài và phụ vương phải về Sở Châu sao?”

Trạm Vương phi cười gật đầu một cái: “Không bỏ được rồi hả?”

“Mẹ, vậy con lúc nào thì có thể trở về nhà?” Doãn Thiên Lương hỏi. Xong rồi xong rồi, trong lòng có chút chua, ánh mắt có chút nóng, thì ra là món ly biệt này lúc nào cũng có lực sát thương.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Nước mắt Trạng Vương phi rơi xuống trước nàng, sờ sờ gương mặt nhỏ bé của Doãn Thiên Lương: “Mẹ thật có chút hối hận vì đem con gả xa như vậy, Lương nhi à, gả cho người không giống nhau, sau này Lục gia mới là nhà của con, đừng nghĩ nhiều như vậy, cùng Quân Tắc sống qua ngày cho tốt.”

Con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, hắt thì hắt, sao lại hắt xa như vậy ...

“Mẹ, Thiên Lương biết, ngài cũng bảo trọng.” Doãn Thiên Lương nói, cúi đầu.

“Ừ, ai, ba người tỷ muội các con cũng được chi hôn, Ngưng nhi và Tịnh nhi đều ở Kinh thành còn có thể chiếu ứng lẫn nhau, hết lần này tới lần khác con lại gả xa như vậy.” Trạng Vương phi nói.

Ách ... chuyện tốt vẫn chưa xong, không phải là đem nước mắt của mình làm cho rơi ra.

Thấy nàng khóc, Trạng Vương phi ngược lại lại tới khuyên: “Đừng khóc Lương nhi, sau này có cơ hội, Quân Tắc cách Sở Châu gần là có thể gặp, ngoan.”

Thế thì không biết năm nào tháng nào a ... Gì cũng không nói, ngôn ngữ không đủ để biểu đạt tâm tình, Doãn Thiên Lương liền nước mắt đầm đìa nhìn Trạng Vương phi, sau này mình lại thành trẻ em không có mẹ rồi.

Ở Thương Ngô xa xôi đó, nàng giống như một gốc cây khô héo lung lay trong tuyết mùa đông, ta tung bay ta tung bay tung bay a ... Ta là một khối nhỏ bé không người nào thương yêu.

Hai mẹ con đang nhìn nhau với đôi mắt đầm lệ, tỷ muội Ngưng, Tịnh tiến vào, Trạng Vương phi bận rộn lau lau nước mắt, để cho các nàng ngồi. Nếu như Trạng Vương phi nói hai người kia cũng bị gả cho gã đàn ông xui xẻo nào, không may, Du Ngạn Chương chính là một người trong đó, một người khác nàng chưa từng nghe qua cho nên không thể nào vì người kia mà thương tiếc.

Trên mặt hai người Ngưng, Tịnh đều cười, hơi cúi đầu, đang vẽ gương mặt e sợ.

Lại mất hơn nửa ngày, người làm tới mời dùng cơm, hai người Ngưng, Tịnh tránh đi, Trạng Vương phi vội kéo tay Doãn Thiên Lương đi.

Tiệc rượu về nhà thăm bố mẹ cũng chỉ là những thức ăn tầm thường đó, ba người đàn ông uống chút rượu, trong bữa tiệc nghe Lục Quân Tắc gọi vợ chồng Trạng vương là “cha mẹ” nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Sau tiệc rượu về nhà thăm bố mẹ thì sẽ trở về trước khi mặt trời lặn, nhưng lúc này Lục Quân Tắc lại khéo hiểu lòng người, nói nhạc phụ nhạc mẫu sắp phải về Sở Châu, biết “Lương nhi” không bỏ được cho nên hôm nay sẽ không trở về, ở lại hai ngày.

Những lời này làm cho vợ chồng Trạng vương rất vui vẻ, nói thẳng ra thì bọn họ cũng có ý này, chỉ sợ thân gia có ý kiến gì nên không dám nói.

Lần về thăm bố mẹ này vẫn đề có thể ở lại được hay không thì không ai dạy Doãn Thiên Lương, nhưng có thể ở lại bên người mẹ Vương phi hai ngày nàng vẫn rất vui.

Buổi tối, Doãn Thiên Lương ngủ ở trong phòng Trạng Vương phi, nhưng cả đêm không ngủ được, Trạng Vương phi buồn ngủ cũng hoàn toàn không có, nhỏ giọng dặn dò nàng rất nhiều quy củ làm vợ, vốn không ngủ được, rốt cục Doãn Thiên Lương cũng bị nói thầm làm cho mệt nhọc.

Ở lại Trạng vương phủ hai ngày không thể ý lại nữa, vợ chồng son rồi vương phủ về nhà.

Trở về Lục gia hai ngày, nghe nói một nhà Trạng vương rồi kinh, Doãn Thiên Lương có chút buồn buồn không vui. Sau đó lại buồn bực vì sao Lục gia còn không có đi. Sau đó, nàng biết nguyên nhân, Lục Quân Tắc được chuyển đến quận Phong Vân rồi.

Nàng biết Phong Vân, 1 trong 36 quận của Tần triều, nghe nói chỗ đó rất hoang vu, quan trọng hơn là, rất lạnh.

Nhưng thoát nhìn, chỉ có nàng lo lắng, người đẹp mẹ chồng của nàng lại nhìn rất hưng phấn, sáng sớm bà nói muốn đi phương Bắc xem bão tuyết một chút rồi. Sắc mặt ông chồng đá cẩm thạch của nàng vẫn bình thường, giống như cũng không lo lắng gì.

Lại vào cung tạ ơn, thỉnh an, từ giả, Doãn Thiên Lương nghe được một tin tức để cho nàng ngẩn ngơ, Nhậm Quân Tử đi rồi, muốn đi xem, thái giám nói cho nàng biết hoàng thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy Nhậm cô nương.

Thời điểm xuất cung Doãn Thiên Lương vẫn còn đang kinh hoàng, Nhậm Quân Tử đi rồi, lại có thể đi rồi, rõ ràng mấy ngày trước vẫn rất tốt, cũng không biết đây có phải là kế thoát thân cô ta nghĩ ra.

“Lo lắng Nhậm cô nương?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Ừ, đang tốt thế nào lại đi rồi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Không biết.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương bị kích thích một quyền đánh bay anh ta, không biết anh lại lên mặt.

Mang theo lo lắng cho Nhậm Quân Từ, Doãn Thiên Lương theo Lục Quân Tắc rời kinh đi đến quận Phong Vân, lúc này đã nhanh đến tháng mười, khí trời trong kinh cũng lạnh đi rất nhiều, chưa bao giờ đặt chân đến phương bắc nên nàng thật khó tưởng tượng Phong Vân rét lạnh như thế nào.

Người đẹp mẹ chồng ngồi ở trong xe ngựa, rất tốt, trong xe còn ấm áp.

“Nghe nói phương bắc khi tuyết rơi đều một màu trắng bạc, nhưng đẹp. Lương nhi, đến lúc đó chúng ta đi thưởng tuyết.” Người đẹp mẹ chồng nói.

“Con nghe nói phương bắc nước đóng thành băng, nhất định rất lạnh.” Doãn Thiên Lương nói.

“Băng hà ... Thật tốt, ta còn chưa từng thấy qua đâu.” Người đẹp mẹ chồng nói.

Băng cũng không gặp qua ... kiến thức của người cổ đại có tiền cũng còn không nhiều như vậy. Nhất định chính xác, rất tốt, nhà nàng có tủ lạnh còn có thể lấy khỏi băng ra xem một chút. (cười: dám ví chồng là cái tủ lạnh, bó tay chị)

Hình như Phong Vân cách kinh thành cũng không phải là vô cùng xa, không tới hai mươi ngày đã đến, đôi mắt nhìn lại bao la a... nhìn thật hoang vu.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Khá tốt là, quận phủ ở Vân Trung thành nhìn vẫn rất sầm uất, quần áo nơi này ăn mặc cùng Kinh thành và Sở Châu, chiều rộng tay áo dài có khác nhau, từ trong xe ngựa nhìn ra, rất nhiều trang phục tay áo hẹp, quần cụt, ủng da, có điểm giống phục sức của người Đột Quyết trong kịch truyền hình.

Loại y phục không dây dưa dài dòng này Doãn Thiên Lương rất thích, hơn nữa đôi giày xinh đẹp này nàng mỗi lần xem tí vì cũng thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Họ nhìn người ta ăn mặc kì quái, người trên đường thỉnh thoảng cũng nhìn về phía đại đội nhân mã bọn họ, sợ rằng nhìn bọn họ cũng có cảm giác kỳ quái.

Đến quận phủ, cảm giác từ cửa đến tường, đến phòng ốc, đến cửa sổ, bàn ghế so với Sở Châu cũng lớn hơn, quả nhiên thô kệch. Ngay cả thú vệ ở quận phủ thoát nhìn hình như so với Lục Quân Tắc lớn hơn một chút, nàng thì không cần nói, những thị nữ kia có thể đóng gói nàng vào được.

Nơi này nhìn không tồi, chẳng qua có một chút, không khí khô, da mặt căng đến thật chặt rất không thoải mái.

Đến quận phủ, Lục Quân Tắc bỏ chạy mất dạng, mẹ chồng nàng dâu hai người ở trong phủ lớn như vậy đi qua đi lại ... căn bản đều là Quận Vương phi chỉ huy đề này đề kia, Doãn Thiên Lương ở một bên xem náo nhiệt.

Không phải là nàng không muốn giúp một tay, mà là người đẹpk mẹ chồng nói sợ nàng mệt mỏi, để cho nàng ở một bên nghỉ ngơi.

Đồ đạc sắp xếp xong cũng đến thời điểm cơm tối, Lục Quân Tắc cũng chưa có trở lại, bà tức hai người liền ăn cơm trước, ăn cơm, ngồi uống trà đã lâu còn không thấy trở về, Quận Vương phi liền để cho nàng về phòng ngủ trước.

Trở lại gian phòng, nhìn trang trí có phong tình nơi đất khách quê người lại rất hợp ý, mấy nha hoàn hồi môn của nàng hình như không phải rất thích, đang ở bên dọn dẹp đồ của nàng vừa nhỏ giọng lầm bầm

Doãn Thiên Lương không có can thiệp, thoát nhìn rất tốt, có gì không hài lòng?

Nằm ở trên giường rộng lớn, Doãn Thiên Lương rất phấn chấn. Lúc này không cần lo lắng không giải thích được cánh tay chân bay tới rồi. Lại vừa suy nghĩ có cơ hội hay không xem một chút bầu trời xanh biếc nơi hoang dã ... Suy nghĩ suy nghĩ liền ngủ thiếp đi.

Tựa như có âm thanh gì, không cần suy nghĩ, nhất định là Lục Quân Tắc trở về.

Coi như người này còn có chút lương tâm, rón rén yên tĩnh ở bên cạnh nằm xuống không có quấy rầy nàng.

Dậy sớm, mở mắt bên cạnh trống không, bọn nha hoàn nói Quận vương đi phủ nha rồi.

Như thế mấy ngày, Doãn Thiên Lương không có thời gian mở to mắt gặp qua Lục Quân Tắc. Không biết có phải nàng có sở thích bị ngược đãi hay không, chừng mấy ngày nàng có nghe anh ta gọi “oh a phu nhân” nàng lại có chút không quen.

Tối hôm đó, bà tức hai người đang ăn cơm, Lục Quân Tắc trở về, ánh mắt hai người tức khắc không thể rời bỏ khỏi người anh ta.

“Lục Quân Tắc, con làm sao mà vừa đen lại gầy rồi hả? Ai ôi ôi, thật khó nhìn.” Quận Vương phi nói.

Oa, y phục đàn ông ở quận Vân Trung mặc lên nhìn thật có phong cách. Doãn Thiên Lương nhìn anh ta ... suy nghĩ về y phục.

Quận Vương phi hình như cũng chú ý tới y phục của hắn, ngoắc ngoắc tay với hắn để hắn tới gần rồi nhìn kỹ y phục này, xem xong rồi hỏi Doãn Thiên Lương: “Lương nhi, con nói y phục này coi được không?”

“Đẹp mắt.” Doãn Thiên Lương nói, thật là đẹp mắt, nàng cũng muốn.

“Sáng mai ta cũng muốn mặc bộ mặc một chút, Lương nhi, con nói có được hay không?” Quận Vương phi hỏi.

Ức chế tâm tình kích động, Doãn Thiên Lương gật đầu một cái.

Hình như Lục Quân Tắc uống rượu, ngồi xuống chung quanh liền bắt đầu tản mát mùi rượu nhàn nhạt, không đặc biệt khó ngửi, một loại khó ngửi mà thôi.

Doãn Thiên Lương không có phản ứng gì, mẹ chồng nàng ghét bỏ bóp lỗ mũi: “Lục Quân Tắc, làm sao con uống nhiều rượu như vậy, nhanh đi tắm một cái, hun chết người!”

Lục Quân Tắc gật đầu rồi đi, Doãn Thiên Lương ngồi lại một lát mẹ chồng nàng nói một mồi, đuổi nàng đi trở về ngủ, bảo ngày mai mang nàng chuẩn êm ra đường xem một chút y phục đang lưu hành hình dạng gì về bọn họ cũng làm mấy bộ.

Một đường đi trở về suy nghĩ về y phục, đến cửa phòng không nghĩ ngợi đẩy cửa ra, sau đó lập tức ngậy ngán cả người.

Trong tiểu thuyết phần nhiều là nữ nhân tắm bị nam nhân nhìn, nhưng, hiện tại, trước mắt, nơi này ... đang trình diễn màn mỹ nam tắm rửa.

Cũng không phải.

Đây cũng là gian phòng của nàng, không có chỗ chốn thoát. Huống chi, mỹ nam giống như đã thấy nàng.

“Tắm rửa hả?” Doãn Thiên Lương nói, sau đó mắt tận lực nhìn thẳng đi về phía giường hẹp. Trong lòng thầm thì, người anh em này nên ngủ thì tỉnh làm gì? Để cho mình xem một chút có thể tổn thất gì ...

Lục Quân Tắc như là nhẹ giọng cười, sau đó nói: “Ừ, tắm”

“A, ngại từ từ tắm” Doãn Thiên Lương vừa nói vừa nghĩ liệu ngủ có thể có gì nguy hiểm hay không.

“Oh a phu nhân, lấy quần áo sạch giúp vi phu được không?” Lục Quân Tắc hỏi.

Không tốt. Đây không phải là chiếm tiện nghi của mình sao ... Ánh mắt mình chịu thiệt một chút lớn lên mắt mình không sợ, sợ anh say rượu làm gì kia, vậy mình chịu thiệt lớn rồi.

Doãn Thiên Lương đang oán thầm, Lục Quân Tắc lại nói: “Nếu không, gọi bọn nha hoàn tới hầu hạ?”

Ách ... Để cho bọn họ nhìn sắc đẹp còn không bằng để cho mình chịu thiệt một chút, dù sao mình cũng chưa chân chính xem qua người đàn ông khỏe thân, huống chi, mình xem người đàn ông này là được luật pháp bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

“Ngoài cửa không có nha hoàn.” Doãn Thiên Lương nói, sau đó nhìn một vòng, thấy trên giường có y phục bọn nha hoàn đã chuẩn bị xong, cầm lấy đưa trước thùng nước tắm, đầu hơi nghiêng: “Cho huynh.”

“Nhiều như vậy không có biện pháp mặc cùng lúc, còn phiền toái phu nhân cầm giúp vi phu.” Lục Quân Tắc nói.

“A.” Đây chính là anh chủ động cho tôi xem, đừng nói tôi chiếm tiện nghi đó.

Ánh mắt liếc về Lục Quân Tắc đứng dậy ... lau người ...

Nhưng, sao người anh ta lại to như vậy? Nửa người trên liền lau N lâu, sau đó thông thả ung dung mặc từng món một.

Đội cái dây lưng cuối cùng trên tay nàng được lấy đi, nhiệm vụ coi như hoàn thành, Doãn Thiên Lương xoay người đi sang bên cạnh, âm thầm hắng giọng, sóng lòng mênh mông, vóc người đá cẩm thạch cũng không tệ.

“Ồ? Cái đai lưng này thế nào không được tốt ...” Lục Quân Tắc làm như lăm bầm lâu bầu lại tựa như nói cho nàng nghe.

Buổi tối đi ngủ rồi còn buộc cái gì mà buộc, buộc rồi cũng phải cởi ra, phí hai lần làm.

Đến bên cạnh bàn ngồi xuống rót trà uống, Doãn Thiên Lương cũng im lặng, cho đến khi Lục Quân Tắc ăn mặc chỉnh tề cũng đến bên cạnh bàn ngồi xuống: “Còn uống trà?”

“A, món ăn có chút nặng, tôi có khát chút.” Doãn Thiên Lương nói.

Sớm như vậy mà bỏ đi vì vu là có nguy hiểm, ai đó nói, đàn ông tắm xong đều rất nguy hiểm, sách lược an toàn của nàng là tạm thời tránh xa giường một chút.

“À, món ăn phương bắc có chút nặng mùi, ngày mai phân phó cho ít gia vị.” Lục Quân Tắc nói.

“A.” Doãn Thiên Lương đáp, tiếp tục uống trà.

“Trừ ăn uống, còn lại đã quen chưa?” Không biết vì sao hôm nay Lục Quân Tắc lại quan tâm nàng như vậy.

“Ừ, rất tốt.” Năng lực thích ứng của mình rất tốt.

“Mệt mỏi, ta ngủ trước, Oh a phu nhân.” Lục Quân Tắc nói.

“Ừ, tốt.” Doãn Thiên Lương nói. Phán đoán là anh ta sẽ ngủ trước.

Lục Quân Tắc đi tới mép giường, y phục mặc xong không tới một khắc đồng hồ lại bị anh ta cởi từng món ra, ánh mắt Doãn Thiên Lương liếc động tác của anh ta thật muốn hỏi: “Người anh em, khó khăn không?”

Nhìn Lục Quân Tắc nằm xong, Doãn Thiên Lương quyết định uống một ly trà nữa rồi cũng đi ngủ.

“Oh a phu nhân.” Lục Quân Tắc chợt xoay người ngó mặt qua bên này kêu lên.

“Hà?” Làm gì? Tiểu tử này muốn làm gì? Không muốn nói có yêu cầu không an phận nếu không PIA bay.

“Hôm nay vì phu bị nàng nhìn rồi.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương bị sặc trà mới cho vào miệng, ô hay ... người anh em, không phải anh muốn xem lại đi?

“Tôi không nhìn thấy cái gì.” Vị trí trọng điểm cũng không thấy.

“A, cái gì cũng không thấy?” Lục Quân Tắc hỏi, vẻ mặt nghiêm túc như đang làm việc, Doãn Thiên Lương hận đến nghiến răng. Xem ra sau này tắm cũng phải cẩn thận, sói hả, bên người có sói thường lui tới.

Doãn Thiên Lương chịu không đựng kích muốn đập chết anh ta, khoa tay một chút: “Nơi này trở xuống không thấy.”

“A, mới nhìn được ít như vậy.” Lục Quân Tắc nói.

Tang đá chết tiệt, quá tam ba bận, anh chọc tôi ba lần, anh nhớ kỹ cho tôi ... trên mặt Doãn Thiên Lương vẫn rất bình tĩnh gật đầu: “Ừ.”

Chiều nay Doãn Thiên Lương ngủ tương đối không thoải mái, đầu óc suy nghĩ đem Lục Quân Tắc nằm bên cạnh lột da róc xương ăn thịt.

Bữa ăn sáng ngày thứ hai, Lục Quân Tắc người này lại không có đi phủ nha.

Quận Vương phi cao hứng bưng bưng nói ăn cơm xong muốn cùng Doãn Thiên Lương ra bên ngoài đi dạo một chút, thuận tiện mua chút vải vóc gì đó trở lại, Lục Quân Tắc quét quét các nàng: “Một lát sẽ có thợ may tới tùy theo vóc dáng mà cắt áo, mẹ, ngài hay là ở trong phủ chờ một lát.”

“Lục Quân Tắc” Quận Vương phi có chút mất hứng.

Doãn Thiên Lương hơi buồn bực, vốn là cao hứng có một mẹ chồng có tư tưởng tiến bộ, ai biết con trai của mẹ chồng lại già như đồ cổ vậy.

“Mẹ, chúng ta mới tới nơi đây, cẩn thận một chút vẫn tốt, muốn đi ra ngoài chờ mấy ngày nữa đi.” Lục Quân Tắc nói.

Quận Vương phi hừ một tiếng, Doãn Thiên Lương trong bụng hừ hai tiếng.

Ăn xong điểm tâm thực sự có người tới, nhưng mẹ chồng nàng dâu hai người không thể ăng hái nổi, ỉu xìu mặc cho họ may đo xong. Kế tiếp chính là chờ y phục đưa tới.

Thời gian chờ đợi quá nhiều tim phổi, Doãn Thiên Lương ngày ngày chờ hàng đêm mong, không biết làm ra cái dạng gì, sau đó còn có một sự kiện làm nàng có chút lo lắng, chính là vấn đề tắm, cái người Lục Quân Tắc kia xem chừng muốn trắng trợn muốn quan sát nàng tắm.

Suy nghĩ của người kia không thể cân nhắc từ góc độ của người bình thường.

Nhưng, rất nhanh, cái vấn đề này đã được giải quyết, ngày đó, mẹ chồng nàng rất hưng phấn nói cho nàng biết, ở trong quận phủ này có dẫn suối nước nóng, nên xây một cái hồ tắm nho nhỏ, trước đó vài ngày đường dẫn nước có chút tắc nghẽn, mấy ngày này chuẩn bị xong là có thể dùng, vừa đúng mùa đông có thể tắm nước nóng.

Mẹ chồng nàng dâu đi xem hồ tắm nhỏ, không tệ không tệ, quá nhiều người nấu không ra, nấu hai người không thành vấn đề, vậy sau này ... liếc mắt nhìn mẹ chồng, cùng mẹ chồng đi ngâm nước, OK, an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Không đợi nàng nói ra tiếng lòng đã nghe mẹ chồng nói: “Lương nhi, sau này chúng ta có thể cùng đi ngâm nước, thời điểm mùa đông lạnh ta liền đi ngâm một ngày. Ai nha, thật tốt, trước kia ta vẫn ước mơ mình có một người con gái tri kỷ, sau đó cùng nhau đi tắm nước nóng trò chuyện, rất dễ chịu.”

Sau này ngài chính là mẹ ruột của tôi, ngàn vạn lần đừng khách khí, đem tôi làm con gái tri kỷ đi.

“Ừ, tốt.” Doãn Thiên Lương rất là khéo léo trả lời.

Quận Vương phi là phái hành động, mới vừa nói xong hai ngày liền lôi kéo Doãn Thiên Lương đi hồ tắm nhỏ ngâm nước, tuy nói trước kia đi học ở trong bồn tắm công cộng ở trường học đều cũng những bạn học khác, nhưng là ... cùng người mẹ khác cùng nhau tắm thật đúng là lần đầu tiên.

Không thể không than thở, người đẹp mẹ chồng tuy nói tuổi đã gần bốn mươi, nhưng dáng người thật vô cùng tốt, trong tư điển Khang Hi từ ngữ tả dáng người có thể được hình dung ra được nhiệt tình suy nghĩ đến, đặt trên người bà ấy cũng không quá đáng.

Không đợi nàng đem “suy nghĩ ở trong đầu” chuyển ra ngoài miệng liền nghe Quận Vương phi siết chặt mặt nàng nói: “Hiện tại mặt còn không có này nọ, chừng hai năm nữa là tốt, đến lúc đó lớn lên sẽ thành đại mỹ nhân rồi.”

Đại mỹ nhân? Lớn tuổi?

Doãn Thiên Lương toét miệng cười.

“Lương nhi, mấy ngày nay con và Quân Tắc có tốt không?” Quận Vương phi hỏi, có chút như tên trộm.

“Hả?” Có làm ra vẻ không hiểu. “Rất tốt ạ, sao mẹ hỏi như vậy?”

“Không có gì, tốt là tốt rồi.” Ánh mắt Quận Vương phi vô tình hay cố ý thổi qua cái điểm đỏ trên cánh tay nàng ... tục gọi là Chu sa, trong đôi mắt dường như có chút thất vọng.

Vật đỏ thắm này thật đẹp mắt a, các nàng ở thời đại kia muốn biết cũng không có đâu, cho nên mình rất muốn cất giữ.

Quận Vương phi chột vuốt trán, hình như có chút không thoải mái, Doãn Thiên Lương vội hỏi: “Mẹ, ngài không thoải mái sao?”

“Có chút choáng, có thể là ngâm nước quá lâu.” Quận Vương phi nói.

Ngâm nước bị chóng mặt ... Ách, qau nhiên rất thần kỳ.

Đỡ Quận Vương phi ra khỏi bể tắm, bọn nha hoàn ba chân bốn cẳng hầu hạ hai người mặc quần áo trở về phòng, Quận Vương phi quả nhiên có chút không thoải mái, được bọn nha hoàn đỡ nằm trên giường, người đẹp còn nhẹ chau mày.

“Mẹ, ngài có sao không?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Không có sao, nằm một chút là không sao mà, Lương nhi, con ra ngoài trước đi.” Quận Vương phi nói.

Doãn Thiên Lương rất nghe lời đi ra ngoài, đúng lúc nha hoàn nói bên ngoài đưa y phục tới, mời các nàng đi qua xem, Doãn Thiên Lương nói cứ thu trước đi, chờ Quận Vương phi khá hơn chút lại xem.

Lững thững trở lại phòng bất chợt cũng cảm thấy đầu có chút choáng váng, nhìn một chút thấy thời gian vẫn còn sớm, quá giờ cơm trưa chưa tới giờ cơm tối, nằm ở trên giường tính toán nghỉ ngơi một chút.

Ngủ ngủ thuận tiện làm cả người nóng lên, trong mơ mơ màng màng suy nghĩ có người đem mình đi nướng hay là đem mình ném vào lò lửa ... lúc chợt lại thấy cả người lạnh như băng, xong rồi, lại rơi vào trong hồ lạnh lẽo vạn năm rồi ...

Muốn mở mắt nhìn một chút lại cảm thấy mí mắt trên dưới giống như không hoạt động.

“Oh a.” Giọng nói rất quen thuộc.

“Đá cảm thạch ...” Tăng đá chết anh làm bầm cái gì, còn không đem tôi từ trong hồ lạnh kéo ra ...

“A a ?” Mang theo nghi vấn.

“Tăng đá chết ...” Mang theo cảm thán. Anh vẫn còn không hiểu, hỏi lại cơ à?

“Oh a ...” Có chút kinh ngạc hình như còn mang theo vui vẻ.

“Cảm miệng.” Âm thanh hỗn độn.

A a cái đầu anh, anh báo sáng kêu tôi cũng không cần anh (chị nghĩ anh là con gà gáy sáng !!!!!)

“A? Oh a kì quái” Một cái phán đoán suy luận nho nhỏ.

Sau đó lại làm bầm gì Doãn Thiên Lương không nghe thấy, chợt trước mắt lại đủ loại màu sắc, thấy thể năng thất điên bát đảo.

Bên tai yên tĩnh, loại yên tĩnh này hình như duy trì thật lâu.

“Oh a, chớ ngủ, vốn đã ngây ngô, ngủ tiếp sẽ thành kẻ ngu rồi.” Bên cạnh một âm thanh đang nói.

“Khoai tây dọn nhà.” Anh lần đi cho tôi ...

“A.” Âm tiết đơn, âm tiết đơn quen thuộc.

Nội tâm Doãn Thiên Lương chợt một mảnh sáng tỏ, xong rồi, mới vừa rồi nàng giống như nói muốn Lục Quân Tắc lần đi. Không biết bình thường người này có nghe hay không câu nói bỏ lửng gì đó ... Cũng không có nghe đi? Như vậy tiết mục cây nhà lá vườn gì đó ...

Mặt của nàng bị hai bàn tay to dòn chặt, ngay mặt một dạng dùng sức xoa nắn: “Thật đúng là lại ngủ sâu như vậy? Quả nhiên là quả dưa ngốc...”

Mở mắt, làm ra bộ dạng vẻ mặt sưng mù còn buồn ngủ: “Quận vương ...” Dem móng vuốt của anh lấy ra cho tôi.

“Tĩnh.” Vẻ mặt Lục Quân Tắc thường thường, tay cũng nhanh chóng thu về. “Tĩnh là tốt rồi.”

Trong lòng Doãn Thiên Lương chữi mắng anh ta giả quân tử thật lưu manh chỉ nghe thấy giọng của Quận Vương phi truyền đến: “Còn không có tỉnh? Thế nào còn không có tỉnh? Đại phu nói không nghiêm trọng như vậy ... A”

“A...” Là bởi vì thấy Doãn Thiên Lương tròn mắt rồi. Quận Vương phi đến bên mép giường ngồi xuống, kéo bàn tay bé nhỏ của nàng: “Lương nhi, con đã tỉnh, dọa hỏng mẹ, nói cho mẹ, còn có nơi nào không thoải mái?”

Nhìn con trai người không thoải mái, thay tôi PIA anh ta.

Lắc đầu một cái, làm trạng thái suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

“A? Tại sao mặt Lương nhi lại đỏ?” Quận Vương phi có chút buồn bực, ngón tay thon thon đụng vào trán Doãn Thiên Lương: “Không nóng a, vậy chuyện gì xảy ra?”

Chuyện gì xảy ra? Kinh hoàng vỡ mạch máu nên máu phun ra.

Thấy nàng không nói Quận Vương phi lại bận rộn lần nữa hỏi: “Lương nhi à, con trò chuyện với mẹ, có phải hay không không thoải mái?”

“Không có.” Doãn Thiên Lương nặn ra hai chữ, tận lực để cho âm thanh nghe không phải là cắn răng nghiền lợi.

“Không có là tốt, Lương nhi à, đứng lên ngồi một lát đi, cũng ngủ hai ngày rồi, nằm nữa sẽ nhức đầu.” Quận Vương phi nói.

Mới vừa ngồi dậy nha hoàn liền bưng thuốc tới, Doãn Thiên Lương mặc dù không thích uống canh thuốc đau khổ này nhưng vì không đem cái mạng nhỏ của mình đi tông, vẫn nghiêm túc uống thuốc, uống xong Quận Vương phi nhìn nàng cười: “Lương nhi có muốn ăn chút mứt quả không?”

Còn có thứ đồ này? Có đương nhiên được. Gật đầu một cái. Nhà chồng so với nhà mẹ hào phóng chút, trước kia uống thuốc hình như không có ai cho mình mứt quả, nàng cho đó là quý cù.

Nhưng, mứt quả này người làm gây vậy? Ăn không ngon, hay là không muốn.

“Lương nhi, con muốn ăn gì?” Âm thanh nhu hòa của Quận Vương phi.

Thịt Lục Quân Tắc.

“Không muốn ăn.” Ngoài miệng đáp. Ngắm Lục Quân Tắc một cái, người này đang nghiêm trang đứng ở sau lưng mẹ anh ta, vẻ mặt hình như còn có chút lo lắng ... giả bộ, thật ra thì, anh ta là một diễn viên, một người đàn ông bụng dạ đen tối.

“Không muốn ăn không thể được, xem một chút, cũng gây đi một vòng nhỏ rồi, có thể phải ăn cái gì để bồi bổ.” Quận Vương phi nói.

Canh thịt Lục Quân Tắc ... Đại bổ.

Thịt Lục Quân Tắc chưa ăn đến, ăn chút cháo thịt gà non. Quả nhiên ăn đồ xong thì có sức, Doãn Thiên Lương muốn xuống đất đi một chút, nhưng Quận Vương phi không cho phép, để cho nàng tĩnh dưỡng thật tốt, còn nói bên ngoài rất lạnh, vạn nhất bị đông lạnh cũng không hay, sau đó đến lòng bàn chân cũng lên lau chùi, đi lên vẫn không quên dặn dò Lục Quân Tắc nhìn nàng cho thật kỹ.

Anh ta nhìn ? Còn không bằng để cho nàng tự sinh tự diệt đi.

Nàng đang tự sinh tự diệt, chỉ thấy Lục Quân Tắc lại quay lại tới ngồi bên mép giường, ôm hai cánh tay nhìn nàng: “Oh a phu nhân, khoai tây dọn nhà là có ý gì?”

Liều chết không thừa nhận.

“Há? Khoai tây dọn nhà?” Về kinh ngạc: “Khoai tây làm sao có thể dọn nhà đây?”

Lục Quân Tắc nhìn nàng, không lên tiếng.

“Quận vương, không sao chứ? Ta muốn ngủ tiếp một lát.” Doãn Thiên Lương nói.

Muốn biết ? Tự mình nghĩ đi, nghĩ không ra được thì anh tự làm tìm mình chết đi.

Lục Quân Tắc gật đầu một cái, Doãn Thiên Lương liền chính trực nhắm mắt lại. Tuy nói như thế cũng không phải là rất thoải mái, cái loại cảm giác bị quỷ nhìn chăm chăm lại tới. Như vậy ai có thể ngủ được hả ...

Mở mắt: “Quận vương, huynh nhìn tôi như vậy tôi không ngủ được.”

“Nhưng vừa rồi mẹ nói để ta nhìn nàng.” Lục Quân Tắc nói.

Người anh em, nhìn ... đó là thanh bằng không phải là thanh nhập có được hay không? Khi dễ biết chứ đã âm.

“Không cần, tự tôi không có sao. Huynh cũng rất bận rộn.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc lắc đầu một cái: “Sắp qua năm, không có gì bận rộn.”

Làm quan không phải là không việc cũng bận rộn sao? Không có gì bận rộn cũng phải tìm việc để bận sao, nếu không cuối năm FO-CAL có thể tăng tiền lương sao? Ông chủ Hoàng đế có thể điều anh về Giang Nam giàu có và đông đúc sao?

“Nàng không hy vọng vì phu phụng bồi nàng?” Lục Quân Tắc hỏi.

Hi vọng ... cái quý.

“Mẹ ta kể, đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng.” Doãn Thiên Lương nói.

“A.” Một tiếng suy nghĩ một chút lại nói: “Ý của nàng là, thật ra thì nàng vẫn hi vọng vì phu phụng bồi nàng, nhưng lại không muốn làm trẻ nãi đường công danh của vi phu có phải hay không?”

Doãn Thiên Lương chớp chớp con mắt. Người anh em, mặc dù anh là đá cẩm thạch, nhưng cũng đại biểu da mặt anh cũng không đại biểu giống tảng đá đi? So tảng biểu bì còn dày hơn mình, quả nhiên là thần vật ...

“Vi phu nói đúng? Oh a phu nhân, mặc dù trong ngày nàng thường ít nói quá năm chữ, cũng không bằng một loại cô gái ôn nhu chăm sóc như vậy, bất quá vi phu vẫn rất may mắn cưới được cô gái biết rõ đạo lý như nàng vậy.” Lục Quân Tắc nói.

Trong chần, Doãn Thiên Lương nắm chặt nắm đấm, tảng đá chết, anh cố ý tới làm tôi buồn nôn có phải hay không? Xong rồi xong rồi, bị một người như vậy làm buồn nôn, cả người lạnh run.

“Quận vương, tôi không phải là ý đó. Bị người nhìn tôi không ngủ được.” Doãn Thiên Lương nói, chính anh ảo tưởng đi, bà cô đây không tiếp.

“A, như vậy à.” Lục Quân Tắc gật đầu một cái: “Không ngủ được thì ngồi dậy nói chuyện một lát.”

Ông trời ơi, vì sao ông lại phái tảng đá tới hành hạ tôi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tốt tốt tốt, không phải là nói chuyện sao, không thành vấn đề. Ngồi dậy, ôm chần nhìn anh ta, tỉnh táo một chút, muốn tự nhiên, ngây ngô cũng muốn ngắn đến tự nhiên: “Quận vương, ngài có lời gì phải nói?”

“Khoai tây dọn nhà.” Trong miệng Lục Quân Tắc bay ra bốn chữ.

Đại ca, vạn cầu anh đừng có hiểu kỳ như vậy có được không? Anh đã qua tuổi cảm thấy hứng thú đối với mọi chuyện rồi có được hay không? Chẳng lẽ anh chưa lớn?

“Quận vương, tại sao lại hỏi hai lần cái vấn đề này? Khoai tây làm sao có thể dọn nhà đây? Ngoài miệng Doãn Thiên Lương nói qua.

“Nàng nghi ngờ.” Lục Quân Tắc nói.

“Mùa thu đến, khoai tây trên cây chín, bị hái xuống bán, từ chủ nhà tới nhà người khác đi.” Doãn Thiên Lương nói. Thật xin lỗi bác nông dân, tôi đem khoai tây của các bác cấp cho chú trồng cây ăn quả rồi, xin lỗi, ngài đổi sang trồng dưa đi.

“Oh a, nàng nhìn thấy khoai tây sao?” Lục Quân Tắc hỏi.

Nói nhảm ...

“Tôi ăn rồi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Oh a, thật ra thì khoai tây sinh trưởng ở trong đất, lớn ở trên cây chính là trái cây.” Lục Quân Tắc nói.

“A.”

Trái cây vẫn còn thơm trên cây, không thấy ai hái trái cây ăn. Dưa hấu còn trồng trên đất, có thể ăn sao? Ngắm Lục Quân Tắc một cái, tảng đá không giống giả bộ pho tượng chơi trò năng lực vấn đáp à? Không được, không thể nói chuyện với anh rồi, nếu không tức chết người.

“Quận vương, tại sao trái cây muốn sống trên cây mà khoai tây lại sinh trưởng trong đất?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Nhóc con, đi thư phòng tìm đáp án đi, chớ ở trước mặt ta lung lay.

“Ách?” Lục Quân Tắc nhìn nàng, lông mày hơi nhíu.

“Tại sao?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Cất, người cho rằng Vương gia cái gì cũng biết? Sinh vật học không có học giỏi đi ... Lại nháy mắt hai cái tỏ vẻ tôi không hiểu, tránh cho anh cho rằng tôi khi dễ anh.

“Cái này vi phu cũng thật không biết.” Lục Quân Tắc nói.

Thật ... thành thực.

Lục Quân Tắc nhìn nàng đến lúc cơm tối, nha hoàn lại bưng cho nàng chút cháo, nhìn nàng ăn xong rồi Lục Quân Tắc đi qua bồi mẩu thân dùng bữa tối.

“Mẹ, tại sao khoai tây sinh trường ở trong đất?” Lục Quân Tắc hỏi.

Quận Vương phi nhìn hân: “Lục Quân Tắc, tính trẻ con của con chưa mất đi à?” Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Lương nhi hỏi con?”

Lục Quân Tắc gật đầu một cái, Quận Vương phi liền cười, cười đủ rồi nói: “Tốt tốt tốt, rốt cuộc cũng có người ra vấn đề khó khăn cho con, cô vợ trẻ này ta thật đúng là không có chọn sai, bất quá, Lương nhi bị con dọa cho sợ đến cũng không dám nói đùa, sau này con đừng nghiêm mặt, đem Lương nhi cũng làm cho sợ.”

Lục Quân Tắc từ chối cho ý kiến, đang ăn cơm cũng không để ý tới mẹ hân ngồi đó đang lăm bằm cái gì.

“Con trai...” Ăn cơm xong đang uống trà, mẹ hân gọi Lục Quân Tắc một tiếng, ly trà trong tay hân dừng một chút, ngẩng đầu nhìn hướng mẹ hân.

“Mẹ, ngài lại muốn đùa giỡn cái gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Phi phi phi, ta có đùa giỡn gì, ta chính là hỏi một chút, con rốt cuộc có thích Lương nhi hay không?” Quận Vương phi hỏi, ánh mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Lục Quân Tắc đáp trúng áo choàng, đứng lên đi tới cửa lại quay đầu lại: “Còn nhỏ chút.”

“Tuy nhỏ chút, từ từ sẽ trưởng thành, bây giờ là nụ hoa nụ hoa muốn để đâu, qua mấy năm đã có thể nở rộ.” Quận Vương phi cười nói.

Doãn Thiên Lương nằm trên giường rốt cục không ho khan không nóng không lạnh, nàng tốt lên Quận Vương phi thật cao hứng lôi kéo nàng thử quần áo mới.

Y phục rất là mới, mặc vào cũng rất vừa người, Doãn Thiên Lương thích nhất là ống tay áo hẹp này, sau này ăn cơm rốt cục không cần lo lắng tay áo rơi vào mâm thức ăn rồi. Còn có đai lưng này nàng cũng thích, mặc dù to bản lại không có màu sắc đẹp, nhưng thắt lưng của cô nàng Doãn Thiên Lương này vẫn còn rất nhỏ, cũng coi là cái ưu điểm.

Giày da dê nhỏ bé này cũng rất xinh đẹp tinh xảo, thích nhất là hai bên giày thêu đồ án Tường Vân, thật có cảm giác thể vận hội Olympic, xem ra nàng cũng không còn cùng xã hội không liên hệ quá xa.

Nhìn trong gương đồng, nơi nào cũng nhìn rất tốt, chỉ có một chút, tóc, dáng vẻ xinh đẹp lại một thân ăn mặc xứng với búi tóc tiểu phụ nhân cũng có chút khó nhìn. Nàng rất muốn làm một cái búi tóc màu vàng như vậy, nhìn hoạt bát.

Mẹ chồng nàng dâu hai người giấu ở trong phòng một buổi chiều hành hạ thử mấy bộ y phục, thời điểm cơm tối mặc đi, Lục Quân Tắc nhìn thấy hai người cũng không có vẻ mặt đặc thù gì, chỉ nhàn nhạt quét mắt một vòng liền tiếp tục uống trà.

Ăn cơm, Quận Vương phi một lát hỏi Doãn Thiên Lương cái này có muốn ăn hay không một lát lại hỏi có muốn cái kia hay không, Doãn Thiên Lương chỉ “oh a” cố gắng nuốt. Trong lòng suy nghĩ mỹ nhân mẹ chồng muốn đùa giỡn cái gì.

“Sắp qua năm, qua năm Lương nhi liền 15 rồi, cập kê, thành đại cô nương.” Quận Vương phi nói.

Cập kê cũng không có trưởng thành, ít nhất còn có ba năm nữa đâu.

Mặc dù là chuẩn bị lễ mừng năm mới, nhưng người Lục gia thừa thót, người làm từ Thương Ngô mang đến cũng không còn mấy, sắp đặt người đều là náo nhiệt lên. Xem ra thật đúng là trẻ con nhiều tốt một chút mà, náo nhiệt a.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ngày này, mẹ chồng nàng dâu hai người nhìn bọn hạ nhân dọn song cửa đổi đèn lồng, Lục Quân Tắc không biết lại từ nơi nào lung lay trở lại, nhìn Doãn Thiên Lương một cái cũng không nói chuyện, cho đến lúc ăn cơm được một nửa mới lên tiếng: “Từ Quý có phong thư đến.”

Nữ nhân Doãn Thiên Lãng này? Viết thư làm gì? Không phải là báo tin mừng ỉ?

“Nói cái gì? Lão thái thái, Vương gia, Vương phi có khỏe?” Quận Vương phi hỏi. Doãn Thiên Lương liền chờ nghe.

“Tốt.” Lục Quân Tắc nói.

“Vậy thì tốt.” Quận Vương phi gật đầu một cái, bỗng nhiên lại hỏi: “Ngày Thiên Lãng, Thiên Lãm đính hôn có thể có manh mối?”

Doãn Thiên Lương âm thầm bĩu môi, mẹ chồng, ngài cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy có được hay không? Không thể chờ con dâu là nàng cáo lui rồi ngài lên lên hỏi con trai sao? Làm giống như con trau của ngài không thể chờ đợi muốn làm chuyện độc ác vậy ...

“Không có.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương gật nhẹ khoe miệng, cái loại yêu nhân Doãn Thiên Lãng đó có phẩm chất tiên nhân, đoán chừng cho là nữ nhân khắp thiên hạ không có mấy người có thể xứng đôi với hắn, ha ha, từ từ tìm đi, tìm không ra người có tài đi.

Suy nghĩ vì mình, Doãn Thiên Lương chúc phúc Doãn Thiên Lãng có thể cả đời làm hòa thượng ... dĩ nhiên, mong ước tốt đẹp như vậy nàng sẽ chỉ lên lên nghĩ ở trong lòng rồi lặng lẽ đưa cho Doãn Thiên Lãng ở phương xa.

Thật ra thì, đây chính là nguyên rủa trong truyền thuyết. Doãn Thiên Lãng còn suy nghĩ có muốn hay không lấy tiền vàng bạc đốt thành tro gì đó ...

“Đưa nhỏ Thiên Lãng này cũng trưởng thành rồi, làm sao lại không vội thành thân đây.” Quận Vương phi nói.

Cất. Con trai của ngài cũng trưởng thành rồi, cũng không phải mới thành hôn ...

Quận Vương phi phát biểu ý kiến xong rồi thấy con trai cùng con dâu không người nào tán thành liền tự nhiên không thấy thú vị, vòng vo đề tài nói phong tục lễ mừng năm mới ở Vân Trung quận này.

Phong tục, có thể có phong tục gì? Không phải là ăn từ đầu tới cuối... Tựa như chính thức ăn một bữa đầy đủ vậy.

“Nghe nói đến lúc đó trong thành có đi mua đồ ở hội làng, hội chùa nhưng náo nhiệt, còn có ca diễn nữa.” Quận Vương phi nói.

“Nhiều người, quá loạn. Ngài muốn nghe diễn con cho người mời gánh hát.” Lục Quân Tắc nói.

Tôi còn muốn xem hội chùa, anh đem vương phủ đổi thành miếu à ...

Đang suy nghĩ, mẹ chồng nàng đã nói ra tiếng lòng của nàng: “Con mời người đến diễn hội chùa cho ta cùng Lương nhi?”

“Bác bỏ.” Lục Quân Tắc nói.

Quận Vương phi trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng Doãn Thiên Lương thì thầm N lần đá cảm thạch chết, đá cảm thạch chết.

“Lương nhi, con cũng muốn đi xem có phải hay không?” Quận Vương phi lại câu nàng vào nhóm.

Doãn Thiên Lương do dự một chút nói: “Không tôi.”

“Lục Quân Tắc, con xem, Lương nhi cũng muốn đi, nếu con không yên lòng thì cùng đi, như thế nào?” Quận Vương phi nói.

“Chẳng ra sao cả.” Lục Quân Tắc nói.

“Vậy con đừng trách ta đem trong phủ đổi thành hội chùa...” Quận Vương phi nói.

“Không được.” Lục Quân Tắc nói.

~~~~ Ba ~~~~ có người vỗ bàn.

“Cái gì cũng không được, Lục Quân Tắc, ta và Lương nhi là tới ngồi tù sao? Ngươi ngày ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, chúng ta muốn đi xem phong tục tập quán dân tộc một chút cũng không được sao? Ta cho ngươi biết, nếu ngươi còn cái tính tình này ta sẽ mang theo Lương nhi trở về.” Quận Vương phi nói.

Phụ nữ, có quyết đoán, chửi giỏi lắm. Tốt tốt tốt, trở về, dọc theo đường đi còn có thể nhìn núi ngắm sông. Lưu lại một mình Lục Quân Tắc ở lại ăn chơi đàng điếm..

Ách, ăn chơi đàng điếm? Liếc mắt nhìn Lục Quân Tắc, không có mắt dài đào hoa, không có mặt như hoa sen, dáng dấp cũng chưa có triển vọng phải nhìn là đòi vui, vẻ mặt cứng nhắc giống như hòn đá, anh ta tìm hoa? Không biết là dạng phụ nữ gì thích ôm tảng đá ngủ ...

“Thật phiền phức.” Trong miệng Lục Quân Tắc bay ra ba chữ này.

“Nói như vậy con sẽ đi cùng chúng ta có phải hay không? Lúc này mới ngoan nha, đây mới là con trai tốt, người chồng tốt.” Quận Vương phi nói.

Tiêu chuẩn của ngài thật thấp ...

“Có phải hay không, Lương nhi?” Quận Vương phi hỏi.

“A.” Doãn Thiên Lương đáp phải tâm bất cam tình bất nguyện.

Mặc dù hội chùa có nhiều bề trên và giống như làm bánh bao, thế nhưng bao lâu rồi bọn ta không có đi dạo qua nơi vui chơi nào, muốn xuất hiện chứng tự kỷ rồi, đi ra ngoài một chút cũng tốt.

Tâm tình tốt ăn cơm cũng nhiều hơn một chút, nhìn Lục Quân Tắc cũng không còn không vừa mắt nữa.

Rốt cục cũng tới lễ mừng năm mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Yêu Điệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43

Đêm trừ tịch – đêm 30, ba người ngồi vây quanh bàn cơm tất niên, người nhìn người vắng lặng, mặc dù nha hoàn đứng một phòng, mặc dù mọi người ăn mặc cảnh xuân tươi đẹp.

“Tổng so với năm ngoài tốt hơn, năm ngoài ta cùng Quân Tắc là hai, năm nay nhiều hơn Lương nhi rồi.” Quận Vương phi cười nói. “Sau này sẽ càng ngày càng nhiều, suy nghĩ một chút, thật tốt. Con nói có phải không, Lương nhi?”

“Lại hỏi mình ... “Vâng.” Cho cái âm thanh.

Nghe nàng trả lời không nhiệt tình lắm, Quận Vương phi thở dài, sau đó làm hình dáng đáng thương nhìn Doãn Thiên Lương, Doãn Thiên Lương nhìn bà cười.

Bên ngoài nhiều tiếng pháo, bầu trời cũng mau có một màu lửa đỏ, mẹ chồng nàng dâu hai người đứng ở hành lang nhìn khói lửa, Quận Vương phi lại nói thăm khi còn bé Lục Quân Tắc bị pháo làm tay bị thương, làm bà rất đau lòng ... Doãn Thiên Lương nghe, đối với trẻ con tình nghịch trong trường hợp trọng yếu sẽ phải dùng dây buộc lại ...

Nhanh đến giờ Tý lại mời thần linh ăn bánh chèo, lần qua lần lại xong rồi mới trở về phòng ngủ, Doãn Thiên Lương vẫn luôn có thói quen ngủ sớm, thỉnh thoảng có đêm lại có chút không ngủ được. Cẩn thận nghe một chút động tĩnh, đá cảm thạch đã ngủ.

Thật ra trong lòng Doãn Thiên Lương có chút rối loạn, lễ mừng năm mới với ba mẹ hai người không biết có nhiều khó chịu... Nếu như sau này mình không thể trở về thì người nào sẽ phụng dưỡng bọn họ? Nghĩ đi nghĩ lại liền nghĩ ra bộ dạng hai người chống gậy dúi đỡ nhau, có chút không nhìn được chảy nước mắt.

Cái đầu rút lại trong chăn.

“Khó chịu lắm.” Có người vỗ vỗ nàng.

Ta đang buồn đứng có chọc ta đi.

Lộ ra cái đầu, lộ ra cái đỉnh đầu, tránh cho trong lòng người này nghi ngờ.

“Nhớ nhà?” Lục Quân Tắc hỏi, hướng về phía cái đầu nhỏ màu đen.

Cái đầu gật gật. Mặc kệ anh ta, ghét đá cảm thạch nói nhớ nhà gì, vốn đã đủ khó chịu rồi.

“Nhớ nhà thì khóc đi.” Lục Quân Tắc nói.

Ách ... Tăng đá quả nhiên là tăng đá, trái tim người cũng cứng như vậy? Không biết đồ dành mình sao? Ngay cả người xa lạ cũng phải an ủi đôi câu đi? Khinh bỉ, khinh bỉ nghiêm trọng.

Hút hút lỗ mũi, để cho ta khóc ta mạn phép không khóc, ta là Tiểu Cường kiên cường.

Tự mình gọi ý nói thăm Doãn Thiên Lương ngủ thiếp đi.

Thoáng chốc bay nhẹ nhàng, cảm giác mình bay, đám mây dưới bàn chân mềm như bông, đôi mắt nhìn lại tất cả đều là mây trắng, chung quanh yên lặng giống như chết. Rất tốt, từ xa bay tới một đồ vật ... sửa lại, lại gần xem không phải là đồ vật, thoát nhìn là “người”, chỉ bất quá, đây là nam hay nữ?

Bất nam bất nữ dừng lại ở trước mặt nàng, mặt cười nịnh bợ.

“Tiểu Tương nhi.” Nó mở miệng.

“Stop. Lười thăng ra.” Doãn Thiên Lương nói, sau đó yên lặng nhìn nó: “Người ... cái đồ táng tận lương tâm này... người trả ba mẹ cho ta...” thuận tay nín lấy cổ áo nó.

“Chuyện gì cũng từ từ, người đang là thực nữ.” Nó còn cười híp mắt nói: “Hơn nữa, ta lại không làm gì cha mẹ người, cả nhà ba người bọn họ sống rất tốt đây?”

“Coi như người còn có chút lương tâm.” Nói xong lại trừng mắt: “Một nhà ba người? Thế người kia là ai hả? Người nói người lấy cái quái gì thả nhà ta?”

“Thôi, Doãn Thiên Lương.” Lại thương lượng: “Quên đi, nói con cũng không hiểu, ta dẫn con đi xem.”

Lúc này không nhẹ nhàng, giống như vói vừa nháy mắt đã đến. Nhà nàng, ngôi nhà quen thuộc của nàng, phòng khách nhà nàng, cái ghế salon to tởm nàng chọn kia, cha mẹ nàng ... còn có “nàng”.

“Nàng” tựa vào bên người mẹ, mẹ đang xiên dâu tây đến bên môi nàng, trên TV đang phát liên hoan văn nghệ mùa xuân, “Nàng” đang khẽ mỉm cười, thoát nhìn rất hài lòng.

Trong lòng bắt đầu bốc lên nước chua, bước một bước dài vọt tới trước mặt mẹ: “Mẹ, mẹ thiên vị, trước kia mẹ cũng không cho con ăn trái cây, đừng nói là xiên trái cây, ngay cả rửa quả táo cho con cũng ngại phiền toái ... mẹ thiên vị.”

Đáng tiếc, mẹ của nàng không nhìn thấy nàng, ngược lại quay đầu nhìn “nàng”, còn hỏi: “Tương Tương, ăn nữa không?”

Tương Tương ?

“Tương Tương ? Trước kia mẹ gọi con là nha đầu chết .... A a a a!”

“Này, Tương Tương, ta có thể hiểu được tâm tình của người, nhưng người xem, như vậy cũng vô cùng tốt có phải hay không?” Nó bay tới bên người nàng giật nhẹ tay áo của nàng.

“Hay nhỉ, đó là mẹ của ta.” Dùng sức nín lấy nó: “Người, đổi về ngay cho ta, nếu không, ta đánh bay người.”

Một luồng khói, nhìn trong tay cái gì cũng không có.

“Tùy người mong muốn, ta bay ...” Nó lượn ở trên trần nhà cười hắc hắc: “Thật ra thì, tình huống bây giờ phải cải chính mới được, uống rượu hồng việc a, năm đó, lão đầu nguyệt lão kia mời ta uống rượu Đổ Khang gì đó, đem chúc cho ta say, ta trở lại phải đi linh hồn đem người cùng Doãn Thiên Lương làm sai rồi... Những năm này ta vẫn có lòng áy náy, cho nên trước khi phát hiện nguy hiểm cho các người đổi trở lại.”

“Người lừa gạt quỷ à? Còn phải đi linh hồn? Còn nguyệt lão, người cho rằng người là thần tiên à?”

“Đúng vậy a, ta chính là Thần tiên, nhưng... chỉ là một cái tiểu thần tiên, nhiệm vụ chính là đem linh hồn này nhét vào từng thể xác khác.” Nó cười híp mắt: “Tiểu Tương Tương, người xem, thật ra thì người chiếm tiện nghi, người bây giờ trẻ hơn những tám tuổi, Doãn Thiên Lương có thể ăn thua thiệt. Người yên tâm, điều bí mật này ta sẽ không nói cho Tiểu Lục.”

“Phóng ra ... P!” Nhảy nhót, phát hiện mình cũng không thể bay tới trên trần nhà, tiếp tục nín lấy cổ áo nó: “Ta mới không chiếm tiện nghi này, ta cho người biết, ta căn bản cũng không muốn gả cho tăng đá thối đó...”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 44

Trước mắt nó dần dần biến hóa huyền ảo thành khói đang từ từ tiêu tán...

“Ngươi nhớ kĩ cho ta, nếu để cho ta gặp ngươi ta sẽ xé nát ngươi.” Giận đến nổi ở trên trần nhà trực tiếp dẫm chân.

“Giọng điệu thật lớn.” Có người nói.

“Không tin ngươi đến ăn đây.” Nhe răng trợn mắt đe dọa.

“Đều bị ta bắt gặp.” Vẫn là âm thanh kia, nhàn nhạt mang theo chút trêu trọc.

Sau đó, Doãn Thiên Lương bỗng nhiên thanh tĩnh, âm thanh này, là Lục Quân Tắc a.

Mở mắt, thấy hai tay mình đang gắt gao túm lấy cổ áo anh ta, chân lại bị anh ta kẹp lấy, khó trách có cảm giác hành động bất tiện.

Đại khái, có phải hay không lúc nàng ngủ thiếp đi, đem Lục Quân Tắc nghĩ thành tiểu Thần tiên vô lương tâm để đánh? Khó trách nàng cảm giác trần nhà nhà mình sao lại mềm như vậy, thì ra là đạp vào chân Lục Quân Tắc... Ách, làm sao bây giờ? Ở thời điểm này lộ ra nguyên hình rồi hả?

Sau đó, Doãn Thiên Lương không nói một câu, buông lỏng tay ... tận lực bắt trước người sau khi bị quỷ nhập ... quỷ đi rồi, thể xác mềm nhũn bất tỉnh, đại khái chính là như vậy.

Lục Quân Tắc kia lại bóp mặt nàng: “Hả? Đã xong rồi? Chẳng lẽ quỷ nhập vào người?”

Không để ý tới, giả chết.

“Xem ra muốn mời người tới đuổi quỷ.” Lục Quân Tắc nói.

Đuổi đi, bà cô ta mới vừa chân chính đóng gói xong, sợ anh sao. Tiếp tục ngườiu mê man chờ anh bắt quỷ.

Nhưng mà, thật đúng là không ngườiu được, Doãn Thiên Lương 22 tuổi ở trong thân xác đứa trẻ 14 tuổi trong cuộc sống có thể hay không bị người bắt nạt? Có thể hay không theo không kịp trương trình học? Có thể hay không ngưng ngừng mặc quần cụt? Nhiều vấn đề thế, làm sao bây giờ?

Đều do tiểu Thần tiên vô lương tâm kia, không biết có thể gặp lại nó hay không ... thật TMD muốn đánh ngất nó, sai lầm cũng sai lầm rồi, đâm lao phải theo lao có gì không tốt? Tuy nói nàng chiếm 8 năm tiện nghi, nhưng... đầu năm nay người bị chết cũng sớm có được hay không? Nếu như nàng ở xã hội hiện đại có thể sống đến 80, đoán chừng ở chỗ này cũng liền năm sáu chục, thường ...

Nếu như gặp lại được tiểu tử kia nhất định buộc nó đi Địa phủ, ở sở Sinh tử gia tăng cho nàng 20 năm tuổi thọ.

Có người ở bên tai nàng thổi hơi, ngứa một chút. Dĩ nhiên không thể nào là gió đông nhẹ mở cửa sổ gỗ xuyên thấu qua nằm giường đến đùa giỡn nàng ... tảng đá chết, đùa – giỡn – lưu – manh –

Nắm chặt quả đấm, Doãn Thiên Lương quyết định chết cũng nhắm nại tới cùng.

Nhưng ...

Loại sinh vật lưu-manh này quả nhiên thích được voi đòi tiên, lại nấn vành tai nàng? Còn nấn còn nấn? Nấn nữa bà cô chém ngươi.

“Quận vương, ngài ở đây làm gì?” Doãn Thiên Lương mở mắt làm trạng thái mơ hồ.

“Oh a, trên lỗ tai nàng có chút bẩn.” Lục Quân Tắc nói, còn cố ý đem tay khua múa trước mặt nàng một chút: “Nàng xem, roi rồi.”

Nhìn cái quỷ a? Ánh hoàng hôn này ... máu chốt còn có bóng che ...

“Cảm ơn.” Thuận tiện lật người.

“Oh a?” Bản thân ngủ không yên còn làm trò tiêu khiển cho người khác.

“Hả?” Tiếp tục dùng âm thạn mơ hồ không rõ.

“Thấy ác mộng?” Lục Quân Tắc hỏi.

“A? A, ừ ...” Một lần cuối cùng trả lời anh.

“Ngủ ngon đi.” Lục Quân Tắc nói.

Ách ... Không giống tác phong của tảng đá thổi bámlấy đề hỏi? Uống lộn thuốc hay bị nàng đúngmãnh làm cho sợ? Tốt nhất là cái sau. Nếu như vừa rồi

“dừng mãi” tạo bong ma trong lòng anh ta, nằng hi vọng có thể thêm kì hạn ... một vạn năm

Mặc dù đưa lưng về phía Lục Quân Tắc, nhưng cảm giác lạnh lẽo sau gáy, giống như có hai tiểu quỷ nhìn chằm chằm.

Dậy sớm, Lục Quân Tắc vẫn không có đi trước, áo mũ chỉnh tề ngồi chờ nàng, Doãn Thiên Lương vội vàng bò dậy, mẹ già nói không thể lười biếng, muốn chúc tết vân vân, đoán chừng phong tục ở đây cũng không kém gì.

Rửa mặt xong rồi đi theo Lục Quân Tắc qua thính an ngủi đẹp mẹ chồng, người đẹp mẹ chồng mới vừa ăn mặc xong, được gọi là một phong thái rạng rỡ hoa nhường nguyệt thẹn. Doãn Thiên Lương không có qua năm mới ở nơi này, thật may còn có Lục Quân Tắc làm khuôn mẫu, để cho nàng học theo.

Quý xuống đất cho Quận Vương phi thính an, chúc “lão nhân gia” bà phúc thọ An khang, Vạn sự Như ý, sau đó mắt ba ba chờ tiền mừng tuổi. Quận Vương phi tự mình cầm hai túi nhỏ của mình đưa cho bọn họ, nụ cười trên mặt thần thần bí bí.

Doãn Thiên Lương bắt giác cảnh giác lên, người đẹp cười thật quý dị.

Thính an xong rồi ăn điểm tâm, nhìn một chút Quận Vương phi và Lục Quân Tắc không có ý tứ muốn nhúc nhích, suy nghĩ một chút thì, ở Vân Trung quận anh ta là lão đại, chờ người ta tới chúc tết là tốt rồi.

Chờ đợi a, chờ đợi a, nàng chờ đến muốn ngủ thiếp đi cũng không có người đến chúc tết, ngắm Lục Quân Tắc một cái, không nghĩ tới tiểu hỏa này nhân duyên kém như vậy, kể cả quan lại cùng làm cũng không chúc tết anh ta... làm người thật thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 45

Doãn Thiên Lương vội trộm dùng sức chép miệng. Xem ra, đá cẩm thạch có thể đổi tên thành “chọc người phiền” rồi.

Vẫn đợi đến buổi trưa cũng không ai đến chúc tết, đã ăn cơm trưa, Doãn Thiên Lương đang suy nghĩ buổi chiều làm gì, chỉ thấy đại thúc quản gia trung niên mang theo một tiểu đồng tiến vào, trên tay cầm túi giấy màu hồng, trên đó viết hai chữ “Nhận phúc, xem ra giống như túi thu nhận giấy báo, Quản gia đại thúc cầm một cuốn vở giống như sổ sách.

Hai người đem đồ để xuống rồi khom người cung kính đứng hầu ở một bên: “Vương gia, đây là bái thiếp của đại nhân các phủ, trong phủ chúng ta cũng phái người đưa đi rồi.”

Như vậy là chúc tết xong, buổi sáng mừng một năm mới gọi một cái là chuyển toàn bộ ra ngoài, cũng không cần mỗi người một đến xương sống thất lưng đau, chuột rút, da mặt tê tê, da mặt tê dại đến các nhà, đáng tiếc, không cần dùng.

Quản gia và tiểu đồng lui ra, ánh mắt Doãn Thiên Lương nhìn cái túi hồng, suy nghĩ bên trong “chúc mừng măn mới giữ lại” cũng viết chút gì, thế nhưng ở đây nhiều người nàng cũng không tiện xem, tránh cho người ta nói Quận chúa nhà Trạng vương phủ không có quý củ, mất mặt mũi mình là nhỏ, nếu ngay cả cha mẹ mình cũng bị mất mặt mới thật là vứt đi.

Theo như lời của Tiểu thần tiên, nàng là bị “đầy đi” đến Tiêu gia thể nghiệm cuộc sống, Trạng Vương phủ mới là nhà của nàng, vợ chồng Trạng vương mới là cha mẹ nàng, trong lòng chợt thì ra là từ xa lạ đến có chút thân cận rồi, cũng là nàng bận tâm thể diện của hai vị “cha mẹ”.

Nhưng, vì sao nàng lại có thể so với cái thân thể Doãn Thiên Lương này lớn hơn 8 tuổi đây? Chẳng lẽ mặt trời quay ở cổ đại chậm hơn ở hiện đại? Cho nên đưa đến sai giờ nhiều như vậy?

Không đúng không đúng, không nói được, Đại cầu cũng nhiều tỷ năm, Trung Quốc mới có mấy ngàn năm lịch sử, mấy ngàn năm này nói thời gian chính là cái nháy mắt của Địa cầu, người có thể kém ra nhiều như vậy? Không hiểu không hiểu.

(N ngày sau, người nào đó lại mơ thấy Tiểu thần tiên tặng tận lương tâm kia, có hỏi tới, Tiểu thần tiên sờ sờ lỗ mũi nói câu: uống rượu hỏng việc ... té xui, thì ra là chuyển sai thời gian.)

Mùng một đầu năm cứ như vậy đi qua, lại đến buổi tối, một nhà ba người cũng không có hoạt động giải trí gì, Doãn Thiên Lương kìm nén tích tụ, nàng thật muốn dạy hai người kia đánh mạt chược ba người, đáng tiếc, nàng không dám cũng không có thể, ai bảo nàng là gốc tử đây?

Vì vậy, lại buồn xo ngồi đến canh hai, Quận Vương phi đuổi bọn họ trở về phòng.

Trở lại phòng, rửa mặt xong rồi cời quần áo đi ngủ, phong bao mẹ chồng cho trong tay áo Doãn Thiên Lương không cần thận liên rơi ra, vẫn tò mò mà không có cơ hội xem, vào lúc này có thời gian, Doãn Thiên Lương ngồi ở bàn trang điểm mở ra phong bao nhỏ này.

Còn nghĩ rằng có nhiều ngạt nhiên, lại chỉ là túi hương, cầm lên ngửi, mùi thơm ngon, cụ thể là mùi hương gì nàng cũng không phân biệt được, lỗ mũi không có nhận thức cao như vậy.

Nhưng, mùi hương này nghe có chút ngọt ngào ngây ngất, nàng thích vị ngọt, nhưng cũng không thích ngây ngất như thế, vì vậy liền thôi, đem đồ cất lại, sau đó bỏ vào hộp trang điểm. Nhìn của Lục Quân Tắc một chút, không biết mục đích của anh ta đưa anh ta cái gì?

Nửa đêm, Doãn Thiên Lương tỉnh, cánh tay và chân này thật nhiều ngày không có ném tới trên người nàng lại PIA quá giới hạn rồi.

Ngồi dậy vừa dọn dẹp vừa suy nghĩ có hay không nên chuẩn bị cái cửa cho anh ta xong hết mọi chuyện, nghiêng đầu liếc mắt nhìn, vẻ mặt đang ngủ của người này cũng không người thích.

Nhìn cặp chân mày đang nhăn lại kia một chút, cũng không sợ tuổi còn trẻ mà mày cau cặp chết con ruồi.

Tuy nói anh là một Quận Vương gia, tuy nói anh là vua một phương, nhưng áp lực đâu có lớn như vậy đây? Bây giờ không được cùng Hoàng đế lão huynh nói anh không thể làm tốt, làm một người nhàn rồi phú quý đoán chừng cũng không tồi.

Lại nói, anh áp lực lớn cau mày thì cau mày, anh rầm rì cái gì? Giọng rầm rì còn như vậy ... chọc người nghĩ xa xôi, chẳng lẽ cái gọi tắt là tưởng niệm mùa xuân kia hả?

Trong tiểu thuyết nói, trúng độc gì ăn thuốc gì sẽ làm cả người nóng lên, không biết thật hay giả.

Giơ lên ngón trỏ của mình, suy nghĩ một chút, tiến tới mấy cm rồi đứng lại, đứng lại chốc lát, lại đi tới mấy cm, mục tiêu là cái trán của Lục Quân Tắc.

Oa ... xem ra, quả nhiên nghệ thuật ở trong cuộc sống, quả nhiên là rất nóng, không biết để quả trứng gà nên có chín thành bánh trứng.

“Oh a, ta có chút nóng.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương lập tức đem ngón tay đang làm nhiệt kế ở trán người ta thu trở lại, dù chưa nằm vật xuống, nhưng cũng lùi về phía sau, che kín chắn: “Nóng là bình thường, ngại nhin một chút là tốt.”

Không đành lòng anh liền tự mình giải quyết đi, đừng hy vọng tôi.

Từ từ nằm xuống, bỗng nhiên cảm thấy có vấn đề, trong tiểu thuyết còn nói, đàn ông lúc này xem ngang nhua với cảm thú, vì an toàn của mình có khả năng tránh xa.

Nghĩ một chút tới đây, Doãn Thiên Lương chợt bực chán đứng dậy nhảy qua Lục Quân Tắc xuống giường, bước chân chuyển đến trên giường nhỏ, chấp nhận ngồi một buổi tối đi, coi như gác đêm năm mới thôi.

Vừa mơ mơ màng màng muốn ngủ, chợt trước mắt có một bóng đen lúc ẩn lúc hiện, dọa một người mồ hôi lạnh vội một mắt, chỉ thấy Lục Quân Tắc đang vuốt trán bước lảo đảo hướng bên này đi tới.

Hít một hơi khí lạnh, quả nhiên là cái kia a, đường đi cũng không vững còn bắn khoản gì kia, muốn chết.

“Oh a ...” Anh ta còn gọi nàng, giọng không nhàn nhạt giống như ngày thường nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 46

Âm thanh của vật nặng rơi xuống đất, Doãn Thiên Lương quay đầu lại thấy Lục Quân Tắc bất tỉnh nằm trên đất.

“Giả phải trả cho việc háo sắc a.” Doãn Thiên Lương lẩm bầm một câu.

Nhìn một chút, lại nhìn một chút ... tại sao người anh em này lại bất động? Chẳng lẽ lấy tình chế động ôm cây đợi thỏ sao?

Nhưng lại nhìn đại khái khoảng năm phút đồng hồ, hình như không giống a ... ôm cây đợi thỏ có thể hiểu được, thế nhưng nửa đồng nằm úp sấp trên đất năm phút đồng hồ, chính là nhiệt huyết sôi trào thế nữa cũng nên biết lạnh chứ?

Chẳng lẽ người này đột phát bệnh gì?

Nghĩ tới đây Doãn Thiên Lương lại từ từ quay lại, dè dặt kêu lên: “Quận vương? Không có sao chứ?”

Lục Quân Tắc không có động tĩnh.

“Đá cảm thạch?” Vẫn không có tiếng động.

“Tàng đá?” Đầu ngón tay giật giật.

Rất tốt, còn chưa có chết. Vô cùng may mắn vô cùng may mắn, nếu không nàng phải thủ tiết rồi. Doãn Thiên Lương nghĩ đến.

Thủ tiết nàng không sợ, nhưng nàng sợ người chết trước mặt mình, nàng rất là tốt bụng.

Cẩn thận ngồi xổm xuống sờ sờ trán của hắn lại bật ra, thật là nóng, ăn cái thuốc kia cũng sẽ không bị như vậy đi? Như vậy nguyên nhân chính là ...

Tàng đá chính là lên cơn sốt.

“Người đâu.” Doãn Thiên Lương căng cổ hô lên, thuận tiện xê dịch đá cảm thạch, nhìn người rất mảnh khảnh mà không nghĩ tới lại nặng như vậy, quả nhiên là tàng đá, thể tích nhỏ độ dày lớn đưa đến chất lượng cũng lớn, không hề hậu, Doãn Thiên Lương nghĩ tới Bạch Ái Tinh (cò: hình như tên của một ngôi sao).

Bọn nha hoàn tiến vào, ba chân bốn cẳng giúp đỡ nàng mang Lục Quân Tắc lên giường.

“Đi mời đại phu, chuyện như vậy trước hết đừng nói cho phu nhân, tránh cho bà lo lắng.” Doãn Thiên Lương gọi nha hoàn lại phân phó nói. Nếu mẹ chồng từ trong chăn nóng ra ngoài lạnh nàng sẽ phải chăm sóc hai bệnh nhân, không muốn sống.

Đến mép giường nhìn một chút, đá cảm thạch chau mày, thoát nhìn rất thống khổ, lúc này không râm rì, đôi môi mím lại thành một đường thẳng.

Đại phu tới, Doãn Thiên Lương không có ý muốn tránh đi, đại phu xem rồi, nói nóng lên, ở trong lòng Doãn Thiên Lương liền phụ họa một câu: “Đây không phải là nói nhảm sao ...”

Rất tốt, đại phu nói, mặc dù nóng có chút nghiêm trọng, nhưng không bị chết, nghe nói uống mấy bát thuốc sẽ không vấn đề.

Đưa đại phu đi, Doãn Thiên Lương để cho nha hoàn đi nấu thuốc, còn mình ngồi ở mép giường nhìn Lục Quân Tắc.

“Thật biết chọn thời điểm lên cơn sốt, mệt mỏi mình tôi.” Doãn Thiên Lương tiếp tục lầm bầm, không phải là oán trách, thuần túy chỉ là buồn ngủ mới than thở.

Đang lầm bầm, cái tay của mình bị nắm chặt, ánh mắt chợt trợn ta. Nhìn về phía bàn tay kia.

Tàng đá chết, thừa dịp này chiếm tiện nghi của bà cô này? Đừng tưởng rằng tôi không bắt nạt bệnh nhân? Tôi không phải là quân tử.

Nhưng, nhìn trên phân thượng anh ta là bệnh nhân nàng liền nhìn chút ... tay cũng không tê lắm, không phải là nghĩ bàn tay mềm mại nhẵn nhụi như vậy, ngược lại có chút thô ráp, dường như còn có vết chai nổi lên.

Nhịp tim chợt có chút nhanh, bị cái nắm tay kia làm cánh tay có chút tê tê giống như có điện, chẳng lẽ đây chính là cảm giác sét đánh trong truyền thuyết.

“Quận chúa, mặt ngài hồng như vậy, có phải không thoải mái hay không?” Tiểu Đào ở một bên hỏi han.

“Không có, có thể là trong phòng hơi nóng.” Doãn Thiên Lương nói rồi cố gắng rút tay về, nhưng dùng rất nhiều sức cũng không có thành công.

Liếc mắt một cái, ngã bệnh rồi còn giả bộ? Bệnh nhân còn có sức lớn như vậy?

Ánh mắt Tiểu Đào cũng từ từ rơi vào trên hai bàn tay, hé miệng cười một tiếng đứng lui về phía sau.

Cười, cười cái gì? Nàng đây là đang phát triển tinh thần Chủ nghĩa nhân đạo chăm sóc người bị thương đó.

Khi Hương Châu cùng hai nha hoàn bưng thuốc tới Doãn Thiên Lương đã muốn ngủ thiếp đi, nhìn các nàng hầu hạ Lục Quân Tắc uống thuốc cũng không dùng gậy đầu.

Cuối cùng cũng dầy vò xong, bọn nha hoàn không dám khinh thường, giữ lại hai người chờ bên ngoài.

Trong ngày thường, Lục Quân Tắc có một thói quen tốt ... có người nhìn thì sẽ không ngủ được, cho nên lúc anh ta ngủ, trừ Doãn Thiên Lương trong phòng này sẽ không có người sống, mặc dù Quận Vương phi nói đây không phải là thói quen tốt, nhưng Doãn Thiên Lương thích, có người nhìn, nàng cũng không ngủ nổi.

Mặc dù Doãn Thiên Lương buồn ngủ cũng không muốn bò lên trên giường đi ngủ trên trọc vi khuẩn, dùng sức thật lớn rút tay ra, Doãn Thiên Lương chạy lại giường thì tiếp tục ngồi im thư giãn.



“Khát quá.” Một tiếng thở dài sâu kín bất đắc dĩ uyển chuyển truyền vào lỗ tai nàng.

Không đợi nha hoàn đi vào, Doãn Thiên Lương liền nhảy xuống rót nước trở lại, đỡ Lục Quân Tắc uống nước nàng vẫn còn buồn bực, trong ngày thường ngủ đến sẩm đánh cũng không nghe thấy, thế nào giọng nàng nhỏ như vậy cũng có thể nghe thấy?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 47

Uống xong, mới vừa quay trở lại giường lại nghe Lục Quân Tắc nói khát. Giắt co như thế ba lần, Doãn Thiên Lương cầm luôn bình trà để ở bàn nhỏ cạnh giường, mình mang ghế ngồi bên cạnh.

Đồng thời tự nói với mình, tuyệt không có ý tứ gì khác, nàng chỉ có tấm lòng tận tâm và thông cảm mà thôi.

Uống N lần nước, Lục Quân Tắc có thể là đạt tới cảnh giới cho nên cũng không làm bầm, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng bình thường ngủ thiếp đi.

Bộ dáng mê người này thiếu chút nữa để cho Doãn Thiên Lương không nhận được muốn cắn anh ta hai cái.

“Oh a ?”

Sáng sớm không ngủ được làm bầm cái quý gì.

“Oh a.” Vẫn còn gọi, người như vậy không có năng lực phân biệt mà.

“Làm gì?” Đầu vẫn mơ mơ màng màng, một đôi mắt gần ngay trước mắt, Doãn Thiên Lương theo bản năng tránh lui về phía sau, chớp chớp con mắt: “Quận vương, ngài đã tỉnh?”

“Ha ha, ừ.” Lục Quân Tắc vẫn đáp đơn giản.

Đã tỉnh rồi thì có thể bỏ tay tôi ra không? Người anh em, nắm cũng tê rần rồi.

“Đại phu nói không có sao, tỉnh dưỡng mấy ngày là khỏi.” Doãn Thiên Lương nói, vẫn nhìn chăm chăm cái tay kia.

“Ừ.” Một âm tiết.

“Phu nhân, cực khổ nàng.” Lục Quân Tắc nói.

“Không khổ cực, phải. Nhưng, ngài có thể buông tay của ta ra không? Không thoải mái.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc cười châm biếm, đôi môi có chút nứt ra, thả tay của nàng, Doãn Thiên Lương nhìn một chút, vô ích, nắm đến tụt máu, vẫn nên cách anh ta xa một chút, tránh cho nắm tôi đến tàn phế.

Đề nha hoàn thu xếp cho anh ta, mình cũng thu xếp xong rồi đi cho Quận Vương phi vấn an, thuận tiện nói Lục Quân Tắc bị bệnh, Quận Vương phi nhìn một chút cũng không có vẻ nóng nảy, ngược lại nói: “Lợi lộc ấy, ngã bệnh cũng không chọn thời gian tốt.”

Liếc mắt nhìn Quận Vương phi, đây là mẹ ruột à?

“Mẹ, đại phu nói có thể quá mệt mỏi, nhưng rất may là không có chuyện gì.” Doãn Thiên Lương nói.

“Khô cực con Lương Nhi, qua năm mới con phải chăm sóc Quân Tắc.” Quận Vương phi nói. Doãn Thiên Lương gật đầu nói câu “Vâng” ... ai bảo mình là người phụ nữ trên danh nghĩa của anh ta đây.

Bồi mẹ chồng ăn điểm tâm rồi trở về phòng, bọn nha hoàn đang giúp Lục Quân Tắc ăn cháo, nàng liền ở một bên nhìn không lên tiếng, nha hoàn rất là tỉ mỉ, khéo miệng vẫn là hơi vui vẻ.

Ăn xong cháo, Lục Quân Tắc để cho bọn nha hoàn đi ra ngoài, nói mình muốn nghỉ ngơi, Doãn Thiên Lương suy nghĩ muốn đến chỗ mẹ chồng thêm người, thì nghe Lục Quân Tắc nói: “Phu nhân, nàng không chăm sóc vì phụ?”

Nhiều người chăm sóc như vậy còn chưa đủ sao? Lại nói, anh muốn nghỉ ngơi chẳng lẽ để tôi ngồi nhìn anh ngủ à?

“Quận vương không phải muốn nghỉ ngơi sao?” Hỏi.

“Nhưng ...” Lục Quân Tắc nhìn tay nàng một chút: “Trong tay không cầm gì ngủ không được.”

Dựa vào. Tật xấu thật nhiều a? Có người nhìn không ngủ được, không cầm đồ không ngủ được? vậy anh nhìn tay tôi làm gì? Anh nghĩ tôi tháo một cánh tay? Trao đổi, anh cầm cái gối đầu không được sao?

“Quận vương?” Chuyển đến đứng dưới giường, Doãn Thiên Lương suy nghĩ cùng lắm thì chiều nay không ngủ, theo học trò Tiểu Lục chơi trò chơi anh đuổi tôi cản, đoán chừng người đi đứng cũng không chạy nổi nàng.

Mất thấy nàng đến bên cạnh, Lục Quân Tắc duỗi một tay muốn ở bả vai của nàng, Doãn Thiên Lương lắc mình một cái ...

.... pằng ... rắc ...

“A, bình thường Quận vương thường cầm cái gì để ngủ? Ta đi tìm.” Doãn Thiên Lương hỏi.

Dám nói lấy tay tôi xem tôi không đánh anh hả.

“Ngày hôm qua không biết cầm cái thứ gì, mềm nhũn lại ảm áp, rất thoải mái.” Lục Quân Tắc nói.

“A, ngài nói cái đó à. Chờ một chút.” Doãn Thiên Lương nói. Mềm nhũn lại ảm áp, cho anh cầm cái túi hương đi, trong hộp trang điểm của nàng có N cái, tùy tiện tặng anh ta một cái cũng được.

Doãn Thiên Lương quả nhiên đi đến hộp trang điểm thuận tay sờ soạng một lát trở lại thả vào trên tay anh ta: “Chính là cái này, Quận vương ngài tốt nhất là nghỉ ngơi đi, đại phu nói phải ngủ nhiều mới được. Ta đi bồi mẹ trò chuyện.”

Vội vàng bay đi.

Đi đến chỗ Quận Vương phi nói Lục Quân Tắc muốn ngủ để cho các nàng đi ra ngoài, Quận Vương phi mặt nhăn mày cau, hoài nghi liếc nhìn nàng một cái, sau đó đảo con ngươi cười cười.

Thấy Doãn Thiên Lương có chút muốn ngáp, Quận Vương phi để cho nàng nghỉ ngơi một chút.

Doãn Thiên Lương đang ngủ, lỗ tai chợt nghe thấy hai tiếng “Quận vương” liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48

Kết quả nha hoàn nói Quận vương lại nóng lên, Doãn Thiên Lương buồn bực, Quận Vương phi cũng buồn bực, hai người buồn bực theo nha hoàn trở về phòng, vừa cho người ta mời đại phu, ai biết ...

Đến cửa phòng lại thấy bọn nha hoàn đứng ngoài cửa, một đám vờ về mặt ủy khuất. Hỏi, nói Quận vương rất là tức giận, làm cho các nàng “cút” đi ra bên ngoài chờ đợi.

Mẹ chồng nàng dâu hai người nhìn nhau. Đây là tậ xấu gì? Có hay không nóng hổng đầu rồi?

Gõ gõ cửa, chỉ nghe Lục Quân Tắc ập ứng nói: “Không có lệnh của Bổng vương không cho phép đi vào.”

.... leng keng ...

Doãn Thiên Lương anh dừng cùng mẹ chồng phá cửa mà vào.

“Cút ...” Lục Quân Tắc nói một chữ sáu đó cứng rắn nghen đi về.

“Cút cái gì mà cút? Thối lắm à? Con có phải nóng đầu rồi hay không hả?” Quận Vương phi nói.

Trong lòng Doãn Thiên Lương hô hào trợ uy cho bà.

Hai người đến bên mép giường, quả nhiên thấy mặt Lục Quân Tắc như lại đỏ lên, nhưng ... hình như nóng rần lên còn có chút không giống nhau, rốt cuộc là nơi nào không giống nàng cũng không rõ ràng lắm, tóm lại không cùng một dạng.

Đôi môi nhỏ nhắn cũng đỏ thắm tron bóng, màu sắc rất mê người.

Quận Vương phi không nói gì, chỉ ngồi ở bên cạnh chọt cười đứng dậy: “Lương nhi à, mẹ chọt có chút không thoải mái, con chiều có Quận Tắc nhé.”

Ách ? Chọt không thoải mái? Cũng quá già đi ? Nhưng, ai bảo bà ấy là mẹ chồng chứ, được rồi được rồi, nàng chăm sóc được rồi.

“Quận vương, để cho đại phu xem một chút được không?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Không cần.” Lục Quân Tắc vừa nói chuyện ánh mắt lại nhìn nàng: “Oh a, nàng tới đây.”

Để tôi xem? Nhưng tôi không phải đại phu, nơi này cũng không có thuốc cảm mạo linh tinh gì đó, tôi cũng không có thuốc....

Mặc dù oán thăm nàng vẫn đi tới đứng nghiêm đứng ngay ngắn ở mép giường.

Lục Quân Tắc liền có chút hận hận nhìn nàng, nàng trước sau như một nháy ánh mắt giả bộ ngây ngô nhìn anh ta.

Ách, mùi gì thế ?

Càng gần, hình như có một mùi ngọt ngào ngậy chui vào lỗ mũi, như có như không. Mùi vị này giống như đã từng quen biết.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, con người trong nháy mắt chọt phóng to ... mùi tối ngày hôm qua. Chẳng lẽ nói túi hương mẹ chồng cho chính là cái thuốc kia?

Khó trách nhìn đồ này không giống tối qua, tối hôm qua là lửa đỏ sáng nay lại là ửng hồng, thảo nào đôi môi cũng đỏ thắm tron bóng ... thật muốn cười, vô cùng vô cùng buồn cười.

Thảo nào không để cho mời đại phu. Đại phu tới mà biết sẽ cười chết mất.

Sợ không nhịn được cười, Doãn Thiên Lương đứng cúi đầu: “Quận vương, ta đi cho bọn nha hoàn lấy thuốc. Hình như ngài có chút nóng lên, mặt đỏ rần.”

“Không cần, Oh a, nàng ngồi ở kia phụng bồi vì phu là tốt rồi, ta ngủ một lát.” Lục Quân Tắc nói xong, có chút khó khăn lật người hướng mặt vào trong.

Doãn Thiên Lương thật biết điều, ngồi vào bên giường, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Lục Quân Tắc. Thật muốn nhìn xem anh ta xử lý thế nào khi xảy ra chuyện như thế này.

Đáng tiếc, gì cũng không nhìn thấy ... thứ nhất Lục Quân Tắc không có động tĩnh, thứ hai, chính là nàng ngủ thiếp đi.

Chắc hẳn phải vậy, tỉnh cũng là bị Lục Quân Tắc đánh thức, anh ta liếc xéo nàng nói: “Oh a, bộ dạng nàng giống như Phất ngồi.”

Còn có sức múa mép khua môi, xem ra bây giờ ném anh ta đến thôn quê sinh sống cũng được có phải hay không? Nghèo không nghèo ?

“Quận vương, ngài muốn uống nước?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Rót nước cho anh ta uống, Lục Quân Tắc hỏi: “Oh a, túi hương nàng cho vì phu là nơi nào tới?”

“Mẹ cho, sao thế?” Nháy mắt. Nhìn đi, muốn hại anh không phải tôi mà là mẹ ruột của anh.

Lục Quân Tắc lắc đầu một chút, khóe miệng nhấp nhấp, một vẻ “sổ sách này ta nhớ rồi”.

Đi qua đi lại đến mừng sáu, cuối cùng Lục Quân Tắc cũng tốt hơn nhiều, cũng có thể ra khỏi phòng cho Quận Vương phi vấn an, chẳng qua ánh mắt của anh ta thỉnh thoảng nhìn Doãn Thiên Lương có chút phức tạp, không nói rõ ràng là gì, dù sao thấy thế trong lòng Doãn Thiên Lương có chút lỏng.

Còn không có qua 15, đường phố Vân Trung thành hội chùa vẫn chưa xong, nhưng nhìn tình huống thân thể Lục Quân Tắc bây giờ các nàng cũng nghiêm chỉnh bỏ lại anh ta mà cao hứng ra cửa đi dạo.

Vẫn ghen đến 13 Lục Quân Tắc gần như cũng khôi phục như lúc ban đầu, Quận Vương phi liền nói ra chuyện đi hội chùa, về mặt Lục Quân Tắc mặc dù hết sức không đồng ý nhưng cũng không thích đối ý, liền dự tính buổi tối 15 đi ra ngoài dạo một chút, thuận tiện xem một chút hội đèn lồng Thượng Nguyên.

14, mẹ chồng nàng dâu hai người ở trong phòng Quận Vương phi thương lượng mặc trang phục gì mới không phô trương... căn bản đều là Quận Vương phi nói Doãn Thiên Lương đang nghe, thật vất vả chọn được ở trong đồng quần áo hoa cả mắt, Doãn Thiên Lương cũng rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49

Bước những bước nhỏ trở về phòng, thấy Lục Quân Tắc ngồi ở trước bàn trang điểm của nàng hình như đang nhìn cái gì đó, nghe được tiếng nàng bước vào bả vai còn nhúc nhích một chút.

“Quận vương còn chưa ngủ?” Nhìn cái gì chứ? Xem chủ nhân của món đồ người ta đã trở về còn không có tự giác thể ?

Đi tới nhìn một cái, ánh mắt phóng to một chút xiu.

Háo sắc, nhìn cái gì không tốt, thế nào lại nhìn cái đó ... bản kiến thức động phòng bao gồm các mặt thông dụng mẹ Vương phi cho nàng.

“Oh a, đây là cái gì?” Cầm cái hộp nhỏ hỏi.

Bà cô đây dùng đầu đánh cuộc không tin anh chưa có xem qua.

“Cái này? Mẹ ta cho ta, không biết là cái gì?” Doãn Thiên Lương đi tới bên cạnh anh ta, thuận tay liền từ trong tay anh ta cầm lấy cái hộp kia.

Hừ ! Muốn nhìn nàng đỏ mặt? Nàng còn muốn nhìn mặt anh ta đỏ đây. Xem anh giải thích thế nào cho Doãn ngọc tử.

Chuẩn bị tâm lý thật tốt, ngón tay làm như lơ đãng mở ra, nhìn kỹ một chút, sau đó nhìn Lục Quân Tắc: “A? Đây là cái gì? Tại sao coi bỏ đây?”

Nhìn kỹ gần chút nữa, ánh mắt tuyệt đối không thể mang ra khỏi chút sắc thái nào, nhất định phải thuần khiết như nước lạnh, nhạt như gió.

Dư quang liếc về Lục Quân Tắc, ánh mắt liền Chính Đại Quang Minh quay mặt nhìn anh ta: “Quận vương, hai người kia đang làm gì?”

Không tệ, mặt gần như không đổi sắc.

Mặt không chút thay đổi, Lục Quân Tắc từ trong tay nàng cầm vật kia khép lại bỏ vào trong hộp trang điểm: “Đánh nhau.”

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, suy nghĩ một chút làm bầm lâu bầu nói: “Đánh nhau còn phải lột sạch quần áo để đánh? Nhất định là đánh rất lâu, quá nóng ...”

Chờ cùng nằm an ổn, Doãn Thiên Lương đang tự thôi miên mình chợt nghe phía sau lưng một tiếng cười khẽ, nhưng âm thanh rất nhỏ, tiếng cười cũng rất ngắn ngủi.

Cười? Cười đi. Cười đến mức anh làm sao thay đổi đây, để cho anh muốn đùa giỡn bà cô tôi.

Không biết thần kinh cảm giác của người này thế nào lại dài như vậy, dù sao đến sáng sớm 15 còn có thể mơ hồ thấy miệng anh ta vui vẻ. Quận Vương phi nhìn anh ta một lát liền như tên trộm nhìn Doãn Thiên Lương, Doãn Thiên Lương trừng trừng mắt nhìn trả lại.

Chông mong a, chờ đợi a, qua buổi trưa mẹ chồng nàng dâu hai người cũng đã thay xong quần áo chờ buổi tối lặng lẽ đến, người và cô phải mỗi món mới nhìn thấy mặt trời xuống núi rồi.

Hằng ngày Lục Quân Tắc ra cửa nàng không thấy phở trương gì, nhưng lúc này ra cửa ngược lại cũng không nổi bật lắm, ngoại trừ chính anh ta thì mang theo hai thị vệ, còn lại để cho theo sát không xa không gần.

Từ Quận vương phủ đi ra phố cũng không gần, nhưng trên đường người đi đường có thể cảm thấy đi tới cũng nhiều, trình độ náo nhiệt cũng không hình dung được, bản thân nghĩ, phải có rất nhiều cảnh tượng náo nhiệt.

Mặc dù Doãn Thiên Lương và Quận Vương phi giống nhau cũng không có xem qua hội chùa bên ngoài, nhưng thứ nhất Doãn Thiên Lương là gốc tử, thứ hai ít nhất nàng đã xem qua trên ti vi, cho nên biểu hiện không có hưng phấn như Quận Vương phi, chẳng qua là im lặng không lên tiếng đi theo bên cạnh Quận Vương phi, bà ấy hỏi cái gì đẹp hay không đẹp nàng đều nói đẹp, dù sao cũng không tốn kém mấy tiền, mua về bày thôi.

Trên hội chùa đều có đủ loại, Doãn Thiên Lương không có nẩy nờ tự nhiên không ai chú ý tới nàng, nhưng mẹ chồng nàng lại như hoa nở rộ đưa tới không ít ánh mắt mơ ước, nhưng lại khiếp sợ Lục Quân Tắc đã khôi phục khuôn mặt như đá cẩm thạch nên không ai có lá gan đến gần.

Phía trước, chợt tới một chiếc xe kết hoa lớn, trang trí năm màu hỗn loạn, trên xe còn đứng thẳng mấy cô gái mặc váy, cái khăn che mặt bay nhẹ nhàng, chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn đi.

Trong lòng Doãn Thiên Lương than thở ... vì sao mỹ nhân ra sân nhất định phải mang khăn che mặt? Thật cho là cách lỏp sa tanh thật mỏng này nhìn không thấy lỗ mũi cùng cái miệng nhỏ của các cô sao? Mỹ nhân, không muốn lừa mình dối người có được hay không?

“Lương nhi, mấy người kia ... mỹ nhân thật là đẹp a?” Quận Vương phi thờ dãi nói.

“A. Cũng được.” Thật ra thì kém xa so với ngài, ngài đừng nản chí.

Cái tiết mục này cũng coi như là xuất sắc trên hội chùa, trên ti vi chưa từng thấy qua như vậy. Không cần thận nghe được phái nam bên cạnh rất tiếc hận cái gì, hình như là cô nương đầu bài không có ra ngoài.

Doãn Thiên Lương âm thầm bĩu môi, đầu bài là cái gì? Đó là gương mặt của một thanh lâu, sao có thể dễ dàng xuất đầu lộ diện ra ngoài như vậy, muốn xem ... lấy tiền ra là được.

Mặc dù nói như vậy, nhưng cũng thật muốn xem một chút đầu bài cái nơi không sai biệt lắm gọi là tái ngoại này là cái dạng gì ... Là hiền ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng hay là ôn nhu thom mềm ...

Còn không có suy nghĩ rõ ràng cũng cảm giác được bản thân tới trong ngực mềm mại của một người, trọn to hai mắt nhìn một chút, là Lục Quân Tắc, người này chẳng lẽ là muốn thừa dịp dịp làm thầy nhiều ma ăn trộm đậu hũ của nàng?

“Xe. Cẩn thận một chút mà.” Lục Quân Tắc nói.

Thì ra là xe hoa bắt đầu chuyển động qua dòng người thiếu chút nữa chen đến nàng đang ngăn người, nói câu cảm ơn liên tục không ngừng còn mình đứng nghiêm ngay ngắn, một cái liếc mắt lên mặt Quận Vương phi đang cười nấp mờ.

Cười? Cười đi? Bọn họ hợp tác ôm quyền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 50

Từng bước theo sát Quận Vương phi đi hướng những nơi nhiều người náo nhiệt, chen lấn làm nàng có cảm giác thiếu dưỡng khí ... vóc dáng nhỏ, không khí phía trên cũng bị hút đi, chỉ để lại cho nàng khí carbon diocid ở dưới, vì vậy làm cho nàng có chút bức mình còn có chút buồn nôn.

“Lương nhi, bên kia có đồ đèn, chúng ta đi qua xem một chút.” Quận Vương phi nói. Tự nhiên Doãn Thiên Lương muốn đi theo.

Hoa đăng đủ loại kiểu dáng đủ loại màu sắc kéo dài hai ba trăm mét, một cái nhìn sang đèn đuốc sáng choang, Doãn Thiên Lương gần đây ghét nhất là đoán câu đố, dó đó đối với những cái đèn xinh đẹp kia cảm thấy hứng thú ... nhưng lại không thể không ức chế tâm tình muốn kêu gào hò hét, luôn luôn không chế “Thật TMD xinh đẹp” đảo quanh đầu lưỡi, những từ ngữ ca ngợi vân vân.

Nhưng, khi chờ Quận Vương phi quay đầu lại hỏi nàng nhìn xem có được hay không, nàng chỉ biết cười nói: “Vâng, đẹp mắt.”

Đi a dừng a nhìn a, Doãn Thiên Lương có chút không nhịn được, nhưng mẹ chồng nàng hình như vẫn còn dồi dào hứng thú.

Liếc trộm Lục Quân Tắc một cái, người này vẫn là tinh thể trong suốt trước sau như một.

Đại ca, chẳng lẽ anh thích trường hợp này sao? Lẽ ra, trường hợp này cũng là ba phút đồng hồ cho người tài xuất hiện hay sao?

Ách, ánh mắt người này nhìn đi đâu đây? Nhìn theo sang ...

Oa. Mỹ nữ. Mỹ nữ nhìn nghiêng dịu dàng. Mỹ nữ đang đứng trước chiếc đèn lồng lục giác đỏ, xuyên thấu quá mạng che mặt màu hồng ánh lên đỏ hồng, áo choàng cả người màu trắng cũng ánh lên đỏ hồng, cả người thoát nhìn có chút kiểu địaaamx phong tình.

Khó trách nhìn ngây người. Cúi đầu nhìn một chút áo choàng của mình, bởi vì bề ngoài không thấm cho nên thân này giá trị cũng không rẻ, nhưng nhìn sao cũng không có phong cách như người ta.

“Phu nhân, đèn bên kia đẹp không?” Lục Quân Tắc hỏi.

Đèn đẹp, người càng đẹp.

“Vị tiểu thư kia thật là xinh đẹp.” Doãn Thiên Lương nói.

Lỗi tai Quận Vương phi không biết thế nào lại nhon như vậy, nhìn một chút lại quay đầu nhìn Doãn Thiên Lương: “Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhìn không có nhẹ nhàng khoan khoái như Lương nhi.”

Nhẹ nhàng khoan khoái? Vẫn còn nói ... nàng là bột giặt sao? Ý tứ của nhẹ nhàng khoan khoái có phải hay không là nói nàng cùng lắm chỉ có thể coi là khả ái?

Có lẽ là cảm ứng được người khác ca ngợi, cô gái chợt nhìn về phía bên này, ôn nhu nhợt nhạt cười một tiếng, để cho Doãn Thiên Lương lập tức nhớ tới bốn chữ “Mỹ nhân như hoa” này.

Có điều là, dường như mẹ con Lục gia không cảm thấy hứng thú đối với mỹ nhân cười, Quận Vương phi lôi kéo nàng đi xem náo nhiệt.

Thật vất vả, đi tới khi tính nhẫn nại của Doãn Thiên Lương không chịu đựng được thì cuối cùng Lục Quân Tắc cũng mở miệng, lúc này mới giải phóng Doãn Thiên Lương.

Hơn nữa, lại có chỗ tốt, lại có xe ngựa đang chờ ... mặc dù Lục Quân Tắc không biết nam nữ hữu biệt, chỉ phái một chiếc xe ngựa.

Xe ngựa đi tiếp coi như vũng vàng, Doãn Thiên Lương vốn muốn kè bên Quận Vương phi, nhưng Quận Vương phi nói ngồi bên đó không thoải mái nên đổi vị trí cho Lục Quân Tắc ... chế tạo âm mưu không cần che đậy.

Bất quá, nàng sẽ không để cho âm đó được như ý. Cái gì mà trên đường cái có hòn đá nhỏ, cái gì mà trên xe ngựa không cẩn thận ngủ thiếp đi ... Toàn bộ sẽ không để cho nó thực hiện, vì vậy trong bóng tối, Doãn Thiên Lương ngồi ngay ngắn, thời khắc chuẩn bị hoặc ngã đổ điện hoặc ngã nằm ra giữa.

Nhưng .. ai có thể nói cho nàng biết, tại sao tốc độ loại xe ngựa này cũng có thể dừng ngay?

Rất tốt là có tường thịt có thể triệt tiêu một chút lực đánh vào, trực giác Doãn Thiên Lương bắt được cánh tay Lục Quân Tắc, trong miệng còn nói: “Thật xin lỗi.”

“Lương nhi, con ngã có sao không?” Quận Vương phi lập tức hỏi.

“Không sao.” Doãn Thiên Lương nói, trong lòng suy nghĩ cú dừng xe này có phải mẹ chồng và phu xe đã trao đổi trước.

Trở lại trong phủ giăng co một chút mới đi trở về phòng, một phen rửa mặt thay quần áo rồi mới nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai là 16, sáng sớm, Lục Quân Tắc đã sớm không có ở đây, nguyên lai là đi phủ nha, hai người mẹ chồng nàng dâu ăn điểm tâm xong thì để bọn nha hoàn lấy ra những đồ chơi nhỏ mua ngày hôm qua ra xem cho tới trưa.

Nghỉ quá trưa thì Lục Quân Tắc trở lại, còn mang đến một vị khách không mời mà đến ... lại là nữ nhân Doãn Thiên Lăng này. Ở trong ấn tượng của Doãn Thiên Lương, nữ nhân này cũng nên sớm trở về Sở Châu thành người nhân rồi đi, lại xuất hiện tại đây.

Nhưng, rất tốt, Doãn Thiên Lăng này xem ra cũng không phải là muốn tìm nàng phiền toái, hẳn ta và Lục Quân Tắc sau khi thỉnh an Quận Vương phi xong thì trốn đến thư phòng, nhìn bóng lưng Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương chợt nhớ tới hoàng cung, Doãn Liệt và người khác sau núi giả.

Bóng lưng này rất giống nha. Chẳng lẽ ... anh con chú bác của nàng còn thích cầm kiếm chém tay áo?

Khó trách nhiều năm như vậy, xem nhẹ những phi tử xinh đẹp ... lại khó trách, con người Lục Quân Tắc này có thể đối mặt với sắc đẹp có thể giữ vững được, nguyên bản là không cảm thấy hứng thú.

Trên đây, đều là phán đoán của Doãn Thiên Lương. Phán đoán còn chưa kết thúc thì nghe Quận Vương phi nói chuyện: “Thiên Lăng đến đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 51

Không biết, không nên hỏi nàng, đi hỏi đá cẩm thạch.

“Sợ là có chuyện gì quan trọng rồi...” Quận Vương phi tiếp tục lầu bà lầu bầu.

Doãn Thiên Lương vờn cô chờ Quận Vương phi suy đoán tiếp theo là “sự kiện trọng đại” gì chỉ nghe Quận Vương phi lại nói: “Cũng không biết là chuyện gì ...”

Doãn Thiên Lương thấp đầu, hơi kéo kéo khóe miệng, mẹ ruột, ngài không nên lãng phí tình cảm mang theo như vậy.

Nhưng, tuy nói thế, hứng thú của Doãn Thiên Lương cũng được treo lên rất cao, cũng rất muốn biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả, không cần nàng hỏi, lúc ăn cơm tối, Lục Quân Tắc trên bàn cơm nói cho bọn họ biết, nguyên lai là biên giới căng thẳng, cho nên Lục Quân Tắc mới bị từ phía Nam điều đến phía Bắc trấn giữ, dĩ nhiên Doãn Thiên Lăng đến đây để đi cùng.

Đánh giặc? Thời đại chiến tranh lạnh ... suy nghĩ một chút liền thâm thiết, suy nghĩ một chút thì Tư Ba Đạt, suy nghĩ một chút .... chém giết mặt đối mặt,

suy nghĩ một chút thì có thể sợ, nghe nói ở các nước cổ đại còn phải chém lỗ tai người để đếm, suy nghĩ cũng thấy run rẩy.

Len lén nhìn hai giống đực này một chút, bọn họ sắp ra chiến trường chỉ huy tiến hành tàn sát Đại quy mô ... hoặc là bị tàn sát, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

“Đánh giặc ? Không phải là đang rất tốt sao, tại sao lại phải đánh giặc rồi? Đây là nói thế nào ...” Quận Vương phi nói.

Nói như thế nào ... cướp đoạt đất đai, thị hiếu tranh giành thôi.

“Cho nên, mẹ, ngài và Lương nhi về Kinh thành trước, chờ chiến sự qua ta lại đi đón hai người trở lại.” Lục Quân Tắc nói.

“Không được, ta và Lương nhi thế không phải là đào binh rồi há? Không được, ta và Lương nhi ở lại trong Vân Trung thành này.” Quận Vương phi nói.

Nàng không muốn, nàng phải về đến chỗ an toàn. Ở chỗ này vạn nhất bị đánh chiếm thành tù binh ngược lại làm cho người ta thêm phiền toái.

“Cứ quyết định như vậy, qua hai ngày ta bí mật đưa mẹ và Lương nhi hồi kinh.” Lục Quân Tắc nói.

“Lục Quân Tắc.” Lòng mảy Quận Vương phi nhẹ chau.

“Đây là quân lệnh.” Lục Quân Tắc nói.

Phải quyết định như thế, đẹp trai a, anh trai. Thật đàn ông. Chờ anh chiến thắng trở về tặng anh một số hoa tươi.

Ăn xong cơm tối, Quận Vương phi nói muốn cùng Lục Quân Tắc nói chuyện một chút, Doãn Thiên Lương nói hồi lâu không thấy em gái mình cũng có lời muốn nói, ánh mắt kia ... thấy thế Doãn Thiên Lương cũng tiến vào ổ sồi.

Phòng khách.

Hai anh em một ngày ngộ một khuôn mặt cười ... chắc hẳn phải vậy, mặt cười khẳng định không phải là Doãn Thiên Lương.

“Gần đây Lương nhi lại mập chút.” Doãn Thiên Lăng gần như thích chèn ép cân nặng của Doãn Thiên Lương.

“A, phải không? Phụ vương và mẫu thân có khỏe không?” Doãn Thiên Lương hỏi, a, lại có thể sau khi chia tay nàng lại có cha mẹ ruột, duyên phận thật là kỳ diệu.

“Trong thư Thiên Lãm nói đã bình an về Sở, bọn họ còn nhớ tới ngươi. Lương nhi, Thế Lễ đối với ngươi được không?” Doãn Thiên Lăng hỏi.

Doãn Thiên Lương gật đầu, có được hay không ... cũng không để nàng đói bụng, không có đánh mắng nàng, cũng không để cho nàng mua đông phải đi giặt quần áo, cũng không để cho nàng nằm lạnh.

Thật ra thì nàng muốn hỏi một chút, nữ nhân ngươi có ý làm người đứng giữa không? Khi nào anh đón dâu.

“Lương nhi, ca ca len lén nói cho ngươi biết một bí mật, đây cũng là một trong những nguyên nhân Thế Lễ đưa ngươi hồi kinh.” Doãn Thiên Lăng nói, hề hề thần bí.

Thần bí như vậy khẳng định không phải là lời gì hay.

“Không phải là sợ tai họa của chiến tranh sao?” Doãn Thiên Lương nói, ánh mắt còn là rất trần thành.

“Lương nhi, ngươi suy nghĩ một chút, biên giới Ly Vân dài trăm dặm có thừa, hãy nói, cho dù hai nước khai chiến, lại có mấy người đi về hậu phương bắt sống người nhà? Thứ ba, ở Vân Trung, Vương phủ có trọng binh bảo vệ nên cho dù gia quyến có ở cũng không có chuyện.” Doãn Thiên Lăng bắt đầu dẫn dắt từng bước.

“Cũng có đạo lý, thế là vì cái gì?” Doãn Thiên Lương hỏi. Người chết, còn không nói mau một chút.

“Bởi vì lần này đi theo xuất chinh còn có nữ nhi của một vị Lão Tướng quân.” Doãn Thiên Lăng lại giảm thấp âm thanh xuống.

Hoa Mộc Lan à? Đây chính là nguyên nhân à?

“A.” Từ chối cho ý kiến, có thì có thôi, coi như Lục Quân Tắc mang theo nữ tướng đội quân tóc dài có thể sao.

“Hoặc gia và Lục gia là thế giao, Thế Lễ khi còn bé cùng Hoắc tiểu thư đã định qua làm cô dâu nhỏ.” Doãn Thiên Lăng lại nói tiếp.

Lắm mòm. Đã từng thì sao? Bây giờ không phải là không có hoàn thành? Hãy nói, coi như hai người có kết quả, ở cổ đại này không phải là tam thê tứ thiếp sao? Nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý, đừng nói một Hoắc tiểu thư, mười Hoắc tiểu thư cũng không gọi là, chỉ cần người ta không đụng chạm đến nàng là được, lui một vạn bước, đừng nàng nàng cũng không thể cùng hẳn liều mạng.

“A.” Doãn Thiên Lương vẫn một âm tiết.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 52

Doãn Thiên Lăng hình như nhìn nàng như trẻ con không thể dạy liền đổi đề tài, nói đến hôn sự của chị em Ngưng, Tịnh, còn nói chờ Doãn Thiên Lương về kinh vừa đúng có thể tham gia hôn lễ.

Trong lòng Doãn Thiên Lương cười thầm, nàng hy vọng trước khi nàng đến kinh đã cười xong rồi, nàng mới chẳng muốn đi.

Nhìn Doãn Thiên Lương đối với cái này cũng không hứng thú, Doãn Thiên Lăng đoán chừng miệng đắng lưỡi khô, vì vậy ... buông tha cho.

Trên đường trở về phòng, Doãn Thiên Lương không nhìn được cười khê một tiếng, tên khốn khiếp Doãn Thiên Lăng này, người đi cùng thì tốt lắm, không có việc gì tới khích bác lý gián làm gì?

Trở về phòng, Lục Quân Tắc còn chưa có trở lại, Doãn Thiên Lương rửa mặt xong rồi đang suy nghĩ có muốn bỏ vào chần hay không, Lục Quân Tắc trở lại, Doãn Thiên Lương nhìn anh ta: “Ta ngủ trước, Quận vương.”

“Oh a.” Lục Quân Tắc gọi nàng.

“A, có chuyện gì sao?” Ngồi ở mép giường hỏi, người anh em, anh ức chế tâm tình không được kích động muốn nói chuyện lấy vợ bé sao? Tàng đá anh lớn mật dám nói ra khỏi miệng ... xem tôi có đập chết anh không.

“Không có gì, hai ngày nay dọn dẹp đồ, đồ không cần mang quá nhiều, trong kinh cũng có.” Lục Quân Tắc nói.

“A, ta biết.” Thì ra là không phải chuyện kia.

Nằm xuống ngủ, nghe được tiếng quần áo sột soạt, chắc là Lục Quân Tắc đang cởi áo nói dây lưng, vẫn còn hoạt động nhẹ nhàng nằm xuống.

Ngủ đi, đêm khuya chính là lúc chìm vào giấc ngủ. Trời lạnh, Doãn Thiên Lương đem mình bao bọc chỉ để lộ cái đỉnh đầu.

Hai ngày sau, Lục Quân Tắc và Doãn Thiên Lương gần như là rất bận rộn, Quận Vương phi và Doãn Thiên Lương hai người thu dọn đồ đạc ... dĩ nhiên, đa số thời gian là Doãn Thiên Lương nhận rồi, chỉ có Quận Vương phi và bọn nha hoàn bận rộn, không có biện pháp, để cho nàng quyết định mang cái gì, nàng chỉ cần hai loại ... quần áo và tiền mặt.

Thời gian hai ngày đi qua, ngày mai mẹ chồng nàng dâu hai người trở về kinh sống. Ăn xong cơm tối, Quận Vương phi tuyệt không tự tiện đề cho vợ chồng son bọn họ trở lại phòng nghỉ ngơi, ánh mắt Doãn Thiên Lương liếc liếc đến Doãn Thiên Lăng, tên kia cười không có ý tốt.

Cười? Cười cái gì? Lưu manh.

Trở về phòng, Doãn Thiên Lương suy nghĩ nói gì để khích lệ thì nghe Lục Quân Tắc mở miệng gọi nàng: “Phu nhân.”

Lúc này lại đổi thành cách gọi kính trọng, không thêm “Oh a” nữa. Có phải có chuyện cầu tôi hay không?

“Quận vương.” Tôi cũng dùng kính ngữ.

“Phu nhân, nàng không có gì muốn nói với vị phu sao?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Ra chiến trường không được xông lên trước nhất, đao kiếm vô tình.” Doãn Thiên Lương nói.

Ánh mắt Lục Quân Tắc đột nhiên híp lại, sau đó gật đầu cười một cái: “Ừ, tốt, tạ phu nhân.”

“Dạ.” Doãn Thiên Lương nói. Ánh mắt người này thoát nhìn có cái gì không đúng, giống như cổ nén cười.

“Còn gì không nên nữa?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Không có.” Doãn Thiên Lương nói. Không nên? Chẳng lẽ anh còn muốn tôi ở đây nói anh ở chiến trường không cần động sắc tâm linh tinh? Nhóc con, nếu anh có cái tâm tình đó đoán chừng không cần vọt lên phía trước cũng sẽ OVER rồi.

“Vậy coi như xong.” Lục Quân Tắc nói.



Doãn Thiên Lương rửa mặt xong rồi thay quần áo chuẩn bị ngủ, Lục Quân Tắc kia còn chưa ngủ, ngồi ngay ngắn trên giường hình như đang suy nghĩ vấn đề triết học, cũng có thể là vấn đề chiến tranh, nhưng là bất kể vấn đề gì thì bọn ta cũng không giúp được gì, ai bảo nàng không phải là Hoa Mộc Lan ...

Rất tốt a, bên cạnh anh ta còn có một Hoa Mộc Lan giúp một tay, đây là gì? Tốt số a.

“Oh a à ...” Tăng đá dùng giọng lăm nhảm việc nhà: “Oh a, trở lại kinh thành, nàng cùng mẹ không có chuyện chó chạy loạn khắp nơi.”

Chạy loạn? Nàng lại không có bệnh trâu điên chạy loạn cái gì?

Nhưng, người này không biết mình cười một đồ ngốc sao? Ngó ngàng đâu có thể nào chạy loạn? Coi như có phát sinh chuyện sai lầm vào cửa nhà anh ta, chẳng qua lý do không phải là nàng bị tách ra sao? Không có nghĩa là nàng chạy loạn ...

“A.” Mặc dù muốn kháng nghị, nhưng vẫn phát ra một âm trả lời cho an tâm.

“Không có việc gì không nên đi chọc Thanh Uyển công chúa.” Lục Quân Tắc lại nói.

Chuyển người tới đây: “Vậy nếu Thanh Uyển công chúa bắt nạt ta thì sao?”

Lục Quân Tắc sờ sờ cằm, sau đó yên lặng nhìn nàng nói: “Vậy thì bắt nạt lại.”

Sửng sốt, nháy nháy mắt, không phải đâu người anh em, đây là ý kiến chuyên nghiệp của anh hay là đang cười nhạo tôi?

“Bắt nạt thế nào?” Hỏi tiếp.

“Đến lúc đó coi tình huống mà định ra.” Lục Quân Tắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53

Doãn Thiên Lăng hình như nhìn nàng như trẻ con không thể dạy liền đổi đề tài, nói đến hôn sự của chị em Ngưng, Tịnh, còn nói chờ Doãn Thiên Lương về kinh vừa đúng có thể tham gia hôn lễ.

Trong lòng Doãn Thiên Lương cười thầm, nàng hy vọng trước khi nàng đến kinh đã cười xong rồi, nàng mới chẳng muốn đi.

Nhìn Doãn Thiên Lương đối với cái này cũng không hứng thú, Doãn Thiên Lăng đoán chừng miệng đắng lưỡi khô, vì vậy ... buông tha cho.

Trên đường trở về phòng, Doãn Thiên Lương không nhịn được cười khê một tiếng, tên khốn khiếp Doãn Thiên Lăng này, người đi cùng thì tốt lắm, không có việc gì tới kích bác lý gián làm gì?

Trở về phòng, Lục Quân Tắc còn chưa có trở lại, Doãn Thiên Lương rửa mặt xong rồi đang suy nghĩ có muốn bỏ vào chần hay không, Lục Quân Tắc trở lại, Doãn Thiên Lương nhìn anh ta: “Ta ngủ trước, Quận vương.”

“Oh a.” Lục Quân Tắc gọi nàng.

“A, có chuyện gì sao?” Ngồi ở mép giường hỏi, người anh em, anh ức chế tâm tình không được kích động muốn nói chuyện lấy vợ bé sao? Tăng đá anh lớn mật dám nói ra khỏi miệng ... xem tôi có đập chết anh không.

“Không có gì, hai ngày nay dọn dẹp đồ, đồ không cần mang quá nhiều, trong kinh cũng có.” Lục Quân Tắc nói.

“A, ta biết.” Thì ra là không phải chuyện kia.

Nằm xuống ngủ, nghe được tiếng quần áo sột soạt, chắc là Lục Quân Tắc đang cởi áo nơi đây lưng, vẫn còn hoạt động nhẹ nhàng nằm xuống.

Ngủ đi, đêm khuya chính là lúc chìm vào giấc ngủ. Trời lạnh, Doãn Thiên Lương đem mình bao bọc chỉ để lộ cái đỉnh đầu.

Hai ngày sau, Lục Quân Tắc và Doãn Thiên Lương gần như là rất bận rộn, Quận Vương phi và Doãn Thiên Lương hai người thu dọn đồ đạc ... dĩ nhiên, đa số thời gian là Doãn Thiên Lương nhận rồi, chỉ có Quận Vương phi và bọn nha hoàn bận rộn, không có biện pháp, để cho nàng quyết định mang cái gì, nàng chỉ cần hai loại ... quần áo và tiền mặt.

Thời gian hai ngày đi qua, ngày mai mẹ chồng nàng dâu hai người trở về kinh sống. Ăn xong cơm tối, Quận Vương phi tuyệt không tỵ hiềm để cho vợ chồng son bọn họ trở lại phòng nghỉ ngơi, ánh mắt Doãn Thiên Lương liếc liếc đến Doãn Thiên Lăng, tên kia cười không có ý tốt.

Cười? Cười cái gì? Lưu manh.

Trở về phòng, Doãn Thiên Lương suy nghĩ nói gì để kích lệ thì nghe Lục Quân Tắc mở miệng gọi nàng: “Phu nhân.”

Lúc này lại đổi thành cách gọi kính trọng, không thêm “Oh a” nữa. Có phải có chuyện cầu tôi hay không?

“Quận vương.” Tôi cũng dùng kính ngữ.

“Phu nhân, nàng không có gì muốn nói với vị phu sao?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Ra chiến trường không được xông lên trước nhất, đao kiếm vô tình.” Doãn Thiên Lương nói.

Ánh mắt Lục Quân Tắc đột nhiên híp lại, sau đó gật đầu cười một cái: “Ừ, tốt, tạ phu nhân.”

“Dạ.” Doãn Thiên Lương nói. Ánh mắt người này thoát nhìn có cái gì không đúng, giống như cố nén cười.

“Còn gì không nên nữa?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Không có.” Doãn Thiên Lương nói. Không nên? Chẳng lẽ anh còn muốn tôi ở đây nói anh ở chiến trường không cần động sắc tâm linh tinh? Nhóc con, nếu anh có cái tâm tình đó đoán chừng không cần vọt lên phía trước cũng sẽ OVER rồi.

“Vậy coi như xong.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương rửa mặt xong rồi thay quần áo chuẩn bị ngủ, Lục Quân Tắc kia còn chưa ngủ, ngồi ngay ngắn trên giường hình như đang suy nghĩ vấn đề triết học, cũng có thể là vấn đề chiến tranh, nhưng là bất kể vấn đề gì thì bọn ta cũng không giúp được gì, ai bảo nàng không phải là Hoa Mộc Lan ...

Rất tốt a, bên cạnh anh ta còn có một Hoa Mộc Lan giúp một tay, đây là gì? Tốt số a.

“Oh a à ...” Tăng đá dùng giọng lâm nhâm việc nhà: “Oh a, trở lại kinh thành, nàng cùng mẹ không có chuyện chó chạy loạn khắp nơi.”

Chạy loạn? Nàng lại không có bệnh trâu điên chạy loạn cái gì?

Nhưng, người này không biết mình cưới một đồ ngọc sao? Ngó ngàng đâu có thể nào chạy loạn? Coi như có phát sinh chuyện sai lầm vào cửa nhà anh ta, chẳng qua lý do không phải là nàng bị tách ra sao? Không có nghĩa là nàng chạy loạn ...

“A.” Mặc dù muốn kháng nghị, nhưng vẫn phát ra một âm trả lời cho an tâm.

“Không có việc gì không nên đi chọc Thanh Uyển công chúa.” Lục Quân Tắc lại nói.

Chuyện người tới đây: “Vậy nếu Thanh Uyển công chúa bắt nạt ta thì sao?”

Lục Quân Tắc sờ sờ cằm, sau đó yên lặng nhìn nàng nói: “Vậy thì bắt nạt lại.”

Sừng sốt, nháy nháy mắt, không phải đâu người anh em, đây là ý kiến chuyên nghiệp của anh hay là đang cười nhạo tôi?

“Bắt nạt thế nào?” Hỏi tiếp.

“Đến lúc đó coi tình huống mà định ra.” Lục Quân Tắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54

“Cũng được thì không phải là không thích, không ghét chính là thích, có đúng hay không?” Quận Vương phi vui mừng nhướng mày.

Đây là logic học gì vậy?

“Hả ? Đại khái là không sai đi.” Doãn Thiên Lương nhỏ giọng nói. Mẹ a, ta chỉ cho ngài một tia hy vọng, không đành lòng để cho ngài thất vọng, bởi vì

ngài đối với ta quá tốt. Hãy nói, có thích hay không thì có thể thế nào ...

“Vậy thì tốt rồi. Ta đã nói rồi, ta nhìn người chưa từng có sai.” Quận Vương phi nói.

Không có sai? Vậy ngài có nhìn ra ta là yêu quái tới không? Doãn Thiên Lương rất muốn hỏi một chút.

Bởi vì trời đông giá rét, mặc dù mọi người mặc giữ rất ấm, thế nhưng loại khí trời này vẫn không có mấy người tình nguyện ở bên ngoài, vì vậy Quận Vương phi hạ lệnh ra roi thúc ngựa chạy về Kinh thành.

Bởi vì ra roi thúc ngựa cho nên ngồi xe ngựa cũng có chút không thoải mái, buổi tối đến trạm dịch, lúc nghỉ ngơi có chút đau lưng, Doãn Thiên Lương trẻ tuổi còn kém chút, buổi tối Quận Vương phi thỉnh thoảng lại vuốt thắt lưng, để cho nha hoàn nhẹ nhàng xoa bóp.

Thật vất vả qua mười ngày, còn gần một nửa đường nữa là đến được kinh thành, Quân gia nói ngày qua ngọn núi kia đường liền bằng phẳng rất nhiều, cũng có thể đi nhanh hơn.

Vừa nghe nói đến ngọn núi, Doãn Thiên Lương liền hăng hái sôi nổi ngay lập tức, ngọn núi – sơn trại – thổ phi --> chuyện khiến cho người ta rất mong đợi.

Ngày thứ hai nhìn thấy ngọn núi xa xa, Doãn Thiên Lương liền len lén vén rèm lên nhìn nhiều lần, hai bên núi nguy nga giờ phút này cũng phủ đầy tuyết, nhìn qua không có sức sống, khí trời cũng làm thổ phi ngủ đông sao?

Mặc dù Doãn Thiên Lương nghĩ thổ phi rất lười biếng, thật ra thì bọn họ cũng không có lười như vậy, không, hình như chứng minh bọn họ cần cù, sau mặt tuyết chợt toát ra rất nhiều các điểm đen nhỏ xếp thành một hàng.

Xe ngựa dừng lại, Quận Vương phi mặt nhăn mày cau vén rèm lên nhìn: “A? Lại có thổ phi?”

Doãn Thiên Lương liếc mắt nhìn mẹ chồng nàng, không thể ngờ ... chẳng lẽ cps thổ phi là không đúng sao? Nếu không chiếm núi làm vua thì những người kia từ nơi nào tới? Chẳng qua, chẳng qua là giọng mẹ chồng nàng nghe có vẻ không sợ.

“Phu nhân, xin người và thiếu phu nhân không nên xuống xe, lập tức có thể lên đường rồi.” Một người thị vệ nói ở bên ngoài xe, rất có tự tin.

Hai người dĩ nhiên nghe lời ngồi đợi ở trong xe, đây chính là thổ phi, thổ phi cướp tiền tài mang tai họa đến cho người ta, mỗi một người đều là người liều mạng, về điểm này nàng chỉ có công phu mèo cào ba chân: bản lĩnh thật đúng là không dám đi ra to tiếng...

Nghe bên ngoài, bọn thị vệ nói cấp bạc để cho bọn họ đi qua lại bị bọn thổ phi cười ha ha, tiếng cười kia giống như là con quạ núp trong đêm tối đang quang quác kêu, khó nghe đến chói tai lại tránh không thoát.

“Lương nhi, đừng sợ, không có sao.” Quận Vương phi nói, hình như rất có nắm chắc.

“Mẹ, ngài không sợ sao? Đó là thổ phi, nghe nói đều là giết người không chớp mắt.” Doãn Thiên Lương nói.

“Không có sao, người chúng ta mang đủ dùng, lại nói, con cũng phải tin tưởng Đới Lễ sẽ đưa chúng ta hồi kinh an toàn, núi này cũng nằm trong dự liệu của hắn.” Quận Vương phi nói.

A, thật ra thì cũng chính là khen con trai của bà có kế hoạch kín đáo thôi.

Cuối cùng người bên ngoài cũng không nói nhảm nữa, cảnh tàn sát khốc liệt nàng không có nhìn thấy, âm thanh bén nhọn của kim loại đụng nhau trong nháy mắt có nhiều tiếng lọt vào tai ... nhưng, không có tiết tấu cũng đủ khó nghe rồi.

Quả nhiên, Lục Quân Tắc phái đến đều là cao thủ, trận đánh này đến đến Doãn Thiên Lương ở trong xe ngủ thiếp đi vẫn còn không kết thúc, có thể thấy lực chiến đấu của hai bên cũng thật cường hãn, thế lực ngang nhau.

Bên ngoài hình như an tĩnh chút, mơ hồ có tiếng bước chân tới dựa vào xe ngựa, Doãn Thiên Lương giật mình một cái, người tới là người nào? Là địch hay bạn? Đáng tiếc, nàng không phải là cao thủ võ lâm, không thể bình tĩnh nói chuyện ... mặc dù như thế rất có phong cách.

“Người nào?” Phong cách như vậy bị Quận Vương phi nói ra miệng.

“Tại hạ Thanh Long sơn Thanh Long trại Lý Đăng Sơn, xin hai vị phu nhân đến nhà mình làm khách.” Một giọng vang vang nói, tuy nói là thổ phi, nhưng nói chuyện vẫn còn vẻ nho nhã, đoán chừng là đầu lĩnh thổ phi gì đó.

Ánh mắt Quận Vương phi chột trờng lớn, khuôn mặt vẻ kinh hoàng, dùng sức nắm tay Doãn Thiên Lương: “Lương nhi à, thật đúng là thổ phi, Đới Lễ phái người chẳng lẽ không thể dùng được?”

Tay đều hơi run rẩy.

Nói không sợ là giả, thổ phi tương đương với gì? Có chấp cướp đoạt của dân nữ, giết người cướp của nữa, vào nhà cướp của ... không có một từ tốt đẹp. Nhưng tình trạng này cho tới bây giờ, nàng có nghĩa vụ bảo vệ mẹ chồng. Mẹ chồng là một mỹ nhân, không thể bị kinh sợ.

“Mẹ, ngài đừng sợ, không có việc gì, Quận vương cũng suy tính đến việc này, không có chuyện gì.” Mặc dù an ủi Quận Vương phi nhưng trong lòng Doãn Thiên Lương cũng không còn đây, tiếp theo lại nói: “Mẹ, ngài không được rời khỏi xe ngựa, một lát nữa nếu như có cơ hội ngài nhất định phải đánh xe chạy trốn, nhất định đừng quay lại.”

“Lương nhi, mẹ không thể để lại một mình con, muốn chết chúng ta sẽ chết chung.” Quận Vương phi cắn môi.

“Mẹ, nếu như chết một người có thể bảo toàn một người là tính toán có lợi nhất, cả hai đều chết hết thì rất đáng tiếc.” Doãn Thiên Lương cười an ủi bà. Đoán chừng dù chết trong trại thì trong sạch cũng không giữ được, còn không bằng để một mình nàng đi đối mặt, nàng là người hiện đại cho dù khổ nữa cũng có thể có dũng cảm sống, nhưng Quận Vương phi là phụ nữ ở thời đại này đoán chừng chỉ có con đường chết mà thôi. Mẹ chồng tốt với nàng như vậy, không đành lòng thấy bà chết.

“Nếu như chết một bảo toàn một thì Lương nhi phải sống, dù sao mẹ cũng già rồi, cần thấy cũng đã gặp.” Quận Vương phi cũng cười đến thân nhiên.

“Mẹ, nếu ngài làm như vậy chính là đưa Lương nhi đến tình cảnh bất hiểu rồi.” Ôm Quận Vương phi: “Mỗi người đều chỉ có một mẹ, tuy nhiên có thể có rất nhiều lần cưới vợ lấy chồng, mẹ là duy nhất, không thể không có. Ngài yên tâm đi, vận khí Lương nhi luôn luôn tốt, có lẽ lại không sao. Ngài nhớ con vừa nói gì không?”

“Lương nhi ...” Quận Vương phi ôm nàng nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 55

“Quận vương nói, trên đường đi để cho con trông nom ngài, đây là quân lệnh.” Doãn Thiên Lương nói.

Đừng kích động, cùng lắm là chết, không chừng chết có thể hoàn hồn, không nghĩ tới, chuyển tới cổ đại còn có thể trở về như vậy ...

Cẩn rằng một cái, vén rèm xe lên, đi ra ngoài, nhảy xuống xe: “Người chính là Lý Đăng Long?” Trước xe ngựa đứng một nam nhân thoạt nhìn cao to, râu ria xồm xàm, cũng không thấy rõ cụ thể khuôn mặt, tóc cũng tùy tiện buộc như cò đại, ăn mặc lỗ mãng điển hình.

Nam tử kia cũng ở đó nhìn nàng, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc.

“Tiểu cô nương là?” Lý Đăng Long hỏi.

“Người nào mời người a? Mới vừa rồi gọi phu nhân bây giờ đổi thành tiểu cô nương? Không thành tâm mời khách à.” Doãn Thiên Lương tận lực để cho mình cười nói, nàng biết, mình cười nhất định có chút cứng nhắc.

Nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, người vương phủ đứng là chết không ít, xem ra tảng đá cẩm thạch kia cũng không có nghĩ đến nhiều như vậy, nếu hôm nay hại nàng chết ở chỗ này, nàng hóa thành quỷ cũng đem anh ta biến thành pho tượng đứng trước mộ của mình.

Lý Đăng Long càng thêm kinh ngạc: “Ngài là tiểu phu nhân?”

“Lớn hay nhỏ ta vẫn là phu nhân. Lý Đăng Long, nếu hôm nay chúng ta không muốn đi Thanh Long trại làm khách thì sẽ như thế nào? Phoi thầy tại chỗ hay là bị chói gô đi?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Về sau đi, nàng không muốn chết.

“Không dám, nhưng có thể phải ủy khuất hai vị phu nhân.” Lý Đăng Long nói.

Doãn Thiên Lương liền thẳng tắp nhìn hắn, trong lòng đồng thời còn suy nghĩ không biết ánh mắt này có đủ xơ xác tiêu điều hay không, thật là ngu a, năm đó thời gian đi theo lão thái quân không có học tập một ít ánh mắt.

“Người biết gia thế nhà của ta sao?” Doãn Thiên Lương hỏi. Muốn trối thì trối một mình nàng đi ... không phải là nàng cao thượng, chẳng qua là mẹ chồng tốt với nàng như vậy, không đành lòng.

Lý Đăng Long lắc đầu: “Không biết.”

“Hừ.” Doãn Thiên Lương bĩu môi. “Người thấy ta nhỏ bắt nạt ta hả? Mới vừa rồi ta nghe thấy, thị vệ nói cấp bạc cho các người không ít, nghĩ đến cũng cho Thanh Long trại các người tiêu xài đủ một chút, nhưng bây giờ xem ra ...” chỉ chỉ những người ngã xuống đất và cái rương trước xe: “Tiền bạc trong rương này không động một chút nào, có thể thấy được người không phải là cần tiền, nếu không cần tiền thì đó chính là cần người, nhưng chúng ta một

đường vẫn cẩn thận một chút, làm sao người tính toán được mà chờ ở nơi này cướp của chúng ta đây?”

“Đó là bởi vì mấy ngày trước tại hạ ở trạm dịch, trong lúc lơ đãng thấy đại phu nhân xinh đẹp sinh lòng ái mộ, muốn cướp để làm áp trại phu nhân.” Lý Đăng Long nói.

“Thúi lắm.” Doãn Thiên Lương nhỏ một ngụm nước bọt lên mặt đất: “Ta xem người cũng là một hán tử, cũng thù ghét ra những lời rắm thối không hiểu biết này, một mình người sĩ nhục mình không việc gì chớ vũ nhục mẹ ta. Lời ta nói vừa rồi còn chưa nói hết đâu, Lý Đăng Long, người coi như thù ghét nữa thì ta cũng biết rõ người không phải là giành cái áp trại phu nhân gì, hơn nữa người nhất định biết thân phận của chúng ta, nói đi, người muốn điều kiện gì mới có thể bỏ qua cho chúng ta?”

Lý Đăng Long chợt cười ha ha: “Tiểu phu nhân này giống như còn có can đảm, ta thích, không bằng người hãy đi cùng ta.”

“Ta cảm thấy người không có cái mạng đó.” Doãn Thiên Lương run rẩy lên can đảm đi về phía trước hai bước: “Lý Đăng Long, ta cho người biết, bất kể người phía sau người là ai, chộc Quận vương phủ và Thân vương phủ chúng ta, người hãy chờ chết không toàn thân đi, nếu người thông minh cái tà quy chính có lẽ sẽ có một con đường sống ...”

“Chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu.” Lý Đăng Long nói.

Sau lưng còn sót lại mấy tiểu lâu la cũng ồn ào lên theo.

“Xem ra người vẫn quyết tâm, thế này đi, ta đi với người, người thả mẹ ta. Sống trên đời đều là cha sinh mẹ dưỡng, người ác nghiệt cũng không làm quá mức, nếu không sẽ bị trời phạt, ta đi với người có thể uy hiếp được Quận vương phủ, hơn nữa còn thêm cái Thân vương phủ, như thế nào?” Doãn Thiên Lương nói. Nói xong chân tay đều có chút lạnh như băng, mà ơ, cuối cùng nàng cũng đưa mình vào ổ sói rồi.

Ông trời người xem ta ở đây có ít phần lương thiện đưa ta trở về hiện đại đi, nơi ấy không có thổ phí ...

“Tiểu cô nương thật có khiếu làm áp trại phu nhân, nhưng, Lý mỗ muốn hưởng về vẻ đẹp, hơn nữa, tiểu cô nương ...” Lý Đăng Long cũng đi lên trước hai bước, còn cách Doãn Thiên Lương đến gần hai bước: “Tiểu cô nương, Lý mỗ độc ác đã sớm bị ông trời đưa xuống địa ngục, cho nên không quan tâm nhiều đến việc này ...”

Lý Đăng Long đưa tay qua, đoán chừng làm chuyện xấu gì, Doãn Thiên Lương nhanh tay nhanh chóng đưa lên đầu, làm bộ gỡ đầu hai cái, rất tốt là mẹ chồng nàng làm cho nàng có thói quen mang trâm cài, mắt thấy tay kia đến trước mắt, Doãn Thiên Lương dùng tốc độ nhanh nhất rút cây trâm hung hăng đâm qua ...

Kết quả như thế nào?

Kết quả chính là, cây trâm của Doãn Thiên Lương còn chưa có ghim vào trên tay Lý Đăng Long thì thuận tiện phía sau lưng đau giống như bị kim đâm một cái, sau đó liền ... bùm ... tốc độ té xỉu có thể nói là hiệu quả nhanh chóng, hạt châu nhỏ nhỏ đựng phải trên người nàng, nàng liền mềm nhũn nằm ở trên mặt tuyết.

Biến thành người bị ngất nằm ở trên mặt tuyết. Người ngất không có tri giác, cho nên không nhìn thấy mẹ chồng nàng duyên dáng ra sân, không nhìn thấy mẹ chồng nàng lưu loát giết người, không nhìn thấy mẹ chồng nàng lúc giết người khoe miệng vẫn cười diễm lệ, không nhìn thấy mẹ chồng nàng hướng về phía thi thể đầy đất nhìn cũng không nhìn một cái, dĩ nhiên cũng không biết mẹ chồng nàng xách nàng lên xe ngựa giống như xách một túi bông, dĩ nhiên cũng không nhìn thấy Lý Đăng Long gầy gộc hồi lâu rồi liều mạng chạy giống như bị quỷ đuổi theo

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 56: Chương 56.

Khi Doãn Thiên Lương tỉnh lại thì đã là hoàng hôn, con người đảo mắt nhìn xung quanh một chút, không có ai, ý nghĩ đầu tiên chính là: xong rồi, rốt cục vẫn phải rơi vào miệng cọp.

Giật giật cả người yếu ớt, vén chăn một chút nhìn quần áo mình, quả nhiên đã đổi qua ... Xong rồi, trong sạch của mình.

“Con mẹ nó Lý Đăng Long, bà cô ta nếu bỏ qua cho người, bà cô ta cũng không họ Doãn.” Ngồi dậy: “Có người hay không? Lăn ra đây cho ta ...”

Lăn tới đây chính là cái nha hoàn, hai nha hoàn lạ mặt, cẩn thận bưng cái khay, vật trên khay có hình dáng như chén thuốc, nha hoàn cẩn thận đi tới mép giường: “Phu nhân, nên uống thuốc.”

Doãn Thiên Lương một phen lật chén thuốc đó: “Đừng đựng vào ta, bọn thổ phí các người.”

Hai nha hoàn hai mặt nhìn nhau sau đó nhỏ giọng nói: “Phu nhân, ngài nói cái gì đó? Chúng ta là người làm của Quận vương phủ, có phải là thổ phí đâu.”

Á ... không phải là thổ phỉ?

“Đây là nơi nào?” Doãn Thiên Lương hỏi. Ông trời phù hộ đây không phải là hang ổ thổ phỉ.

“Nơi này đương nhiên là dịch quán, thiếu phu nhân ngài có chút nằng lên, phu nhân cố ý để cho nô tì nấu thuốc đưa tới cho ngài.” Nha hoàn nói. Nghe nói hai vị phu nhân trên đường gặp thổ phỉ, đoán chừng thiếu phu nhân bị dọa sợ, cũng khó trách, vẫn là nuôi trong khuê phòng, ngay cả lão phu nhân nhà các nàng cũng bị giật mình sinh bệnh đang phía uống thuốc đó.

“Thật? Thật là dịch quán?” Doãn Thiên Lương kích động, bắt được tay áo của nha hoàn.

Nha hoàn vội vàng gạt đầu.

Doãn Thiên Lương phù phù lại nằm xuống, rất tốt, đá cẩm thạch, nhìn trên việc anh lần này kịp thời phái người tới, tôi sẽ không đập anh thành phần.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì: “Phu nhân có khỏe không? Không có sao chứ?”

“Phu nhân cũng bị chút kinh sợ, hai ngày nay đang uống thuốc an thần ạ.” Nha hoàn nói.

Nằm ở trên giường, hai tay Doãn Thiên Lương tạo thành chữ thập, nhắm mắt lại trong miệng còn lầm bầm: “Tạ ông trời phù hộ, tạ ơn Bồ tát phù hộ.”

Uống lại chén thuốc thứ hai, Doãn Thiên Lương mặc tốt đồ rồi đi gặp mẹ chồng, quả nhiên thấy mẹ chồng đang suy yếu nằm ở trên giường, thấy nàng tới vẫn còn yếu cười cười: “Lương nhi sao đã dậy? Khá hơn chút rồi hả?”

“Mẹ, ngài không có sao chứ?” Doãn Thiên Lương hỏi, không biết bây giờ cái nhìn của mẹ chồng đối với nàng như thế nào, nàng dữ dằn như thế đấy.

“Thiệt thòi cho Lương nhi, mẹ không có sao. Mẹ tốt số có được con dâu tốt như Lương nhi vậy.” Quận Vương phi ngồi dậy kéo tay của nàng: “Cảm ơn Lương nhi.”

“Mẹ, chúng ta làm thế nào trốn ra được? Quận vương kịp thời phái người chạy tới?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Quận Vương phi gạt đầu một cái: “Đúng vậy a, khi ta vén rèm lên gặp con bị Lý Đăng Long đánh ngất xỉu, đang muốn nhảy xuống xe thì thấy có viện binh đến, vốn là bọn họ nên đến sớm một ngày, ai biết đến nửa đường núi thì bị đất nở tuyết chặn đường cho nên mới chậm một ngày, nhưng cũng vừa vặn vượt qua, ai nha, hai mẹ con chúng ta cũng coi như phúc lớn mạng lớn.”

Doãn Thiên Lương gạt đầu một cái, bất quá trong lòng nàng có một nghi vấn, còn chuẩn bị viện binh làm gì? Vì sao ngay lúc đầu không trực tiếp cùng đi theo? Nói như vậy thì căn bản không cần xuất hiện một màn nguy hiểm kia, Doãn Thiên Lương nàng cũng không cần làm ra vẻ anh dũng như vậy. Còn có, nàng rõ ràng ngất đi vì sau lưng đau nhói, tại sao lại có thể là Lý Đăng Long đánh nàng ngất xỉu đây?

Rất kỳ quái.

Quận Vương phi nhìn nàng cười: “Thật ra thì Lương nhi cũng không phải ngu ngốc đúng không? Chẳng qua là làm bộ.”

Doãn Thiên Lương không nói lời nào, ta sợ gì ngài nói cái gì, ngài không thể làm như không nghe thấy sao?

“Mẹ, con ...” Thật sự là ta cũng đủ xui xẻo.

“Thật ra thì mẹ thích Lương nhi có tính cách như vậy, những thứ kia nếu nói là khuê tú thì mẹ thấy nhiều, nhìn không tốt, sống chung đừng nên mệt đến hoảng, vẫn là tính tình của Lương nhi tốt, sau này ở trước mặt mẹ cũng đừng giả bộ ngây người có được hay không?” Quận Vương phi cười hỏi.

“Mẹ, ngày đó con, con chỉ bức bách bất đắc dĩ, dưới tình thế cấp bách.” Doãn Thiên Lương nói. Không nghĩ tới mẹ chồng nàng nhìn nhu nhược lại thích người dũng mãnh, thế đạo này đi đây để nói lý lẽ đây.

“Ít đến.” Quận Vương phi xoa bóp lỗ mũi nàng: “Khi con lần đầu tiên chạy vào Quận vương phủ ta đã nhìn ra, còn có mặt không đổi sắc khi bố trí ngăn cản ca ca của mình, ha ha ...”

“Đó là sợ bị ngài đuổi ra ngoài lưu lạc đầu đường.” Mặc dù có một chút ít nguyên nhân là cho hả giận, nhưng chủ yếu vẫn là sợ bị đuổi ra ngoài hoặc bị lừa bán.

“Dù sao ta cũng thấy Lương nhi chân thật, sau này Lương nhi giả vờ thế nào mẹ cũng biết rồi.” Quận Vương phi cười nói.

“Mẹ, ngài đừng nói cho người khác được không? Con sợ phụ vương và mẫu thân của con biết sẽ không chịu nổi.” Doãn Thiên Lương vội vàng viện cớ, nếu không sau này không có cách nào giả vờ nữa.

“Ừ, không nói, cũng không nói cho Quân Tắc, bí mật này chỉ hai chúng ta biết, móc tay.” Quận Vương phi cư nhiên có tính trẻ con lôi kéo tay nàng móc tay.

“Cảm ơn mẹ.” Doãn Thiên Lương cười nói, cũng tốt, cũng không thể ở trước mặt mọi người cũng giả bộ, nếu không thời gian dài nàng sẽ điên mất.

Quận Vương phi cũng cười.

Ở trạm dịch nghỉ ngơi một ngày lại lên đường, lúc này coi như bình an đến kinh.

Trở về biệt viện của Lục gia, Doãn Thiên Lương chỉ muốn nằm xuống ngủ mấy ngày mấy đêm. Ăn xong cơm tối, Doãn Thiên Lương ngồi bồi Quận Vương phi uống trà nói chuyện.

“Lương nhi, ngày mai muốn vào cung thỉnh an, hôm nay đi ngủ sớm một chút đi.” Quận Vương phi nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 57

“A, con biết.” Đáp lại có chút ỉu xiu, cho nên nàng ghét ở kinh thành, không có sao phải đi vào hoàng cung, cái nơi làm cho người ta khản trương nâng cao tinh thần để là cà.

“Mẹ biết con không muốn đi, nhưng cũng không có biện pháp, ngày mai sẽ cùng mẹ đi lướt qua cái đi.” Quận Vương phi nói.

“A.” gật đầu một cái, trận chiến đánh xong nhanh một chút đi, như vậy nàng có thể rời khỏi kinh thành.

“Lương nhi không thích mẹ.” Quận Vương phi liền thở dài một hơi.

A ... Thích, thích rất nhiều.

“Lương nhi thích mẹ mà, tại sao ngài lại nghĩ như vậy?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Đọc thoe đường đi Lương nhi cùng mẹ nói ít như vậy, cũng không có cùng Lý Đăng Long nói nhiều.” Quận Vương phi nói.

“Mẹ, đó là chuyện không có cách nào khác, phô trương thanh thế mà thôi.” Vừa nhắc tới Lý Đăng Long, Doãn Thiên Lương không tốn hơi thừa lời, tỏ phi chết tiết, dám nói những lời chiếm tiện nghi bà cô ta, còn mưu toan dùng đầu ngón tay làm bẩn khuôn mặt của ta.

“Lương nhi, đến lúc đó mẹ với con cùng đi tìm tên khốn khiếp kia báo thù.

Một hàng hắc tuyến ở trên trán Doãn Thiên Lương như ẩn như hiện. nàng phát hiện người đẹp mẹ chồng này thật ra cũng có chút khuynh hướng bạo lực.

Ngày thứ hai, mặc dù bây giờ không muốn rời giường, nhưng nghĩ đến muốn vào cung thỉnh an Doãn Thiên Lương vẫn thuyết phục mình bò dậy, ai nha, một người ngủ trên giường mềm thật thoải mái, cánh tay chân bày nơi đó bày nơi kia, một chút chường ngại vật cũng không có.

Rửa mặt tốt rồi ăn cơm, theo người đẹp mẹ chồng vào cung thỉnh an, bởi vì Doãn Thiên Lương truyền trong giang hồ là gốc tử cho nên trước mặt Thái hoàng Thái hậu và một đám lão thái thái vẫn giữ vẻ ngây ngô, lẳng lặng ngồi ở bên người Quận Vương phi, hỏi nàng thì nàng trả lời đơn giản, không hỏi tốt hơn.

Thật ra thì trong lòng nàng đang suy nghĩ muốn gặp một người, cái người mà nghe nói bị điên rồi, Nhậm Quân Tử. Không biết nàng ấy điên thật hay giả điên.

Đang ngồi xuất thần chợt bị Quận Vương phi đụng một cái, ngẩng đầu nhìn nhìn, một tiểu thái giám đang khom người đứng ở trước mặt nàng: “Xin Quận chúa theo nô tài đi gặp một người.”

Đi gặp một người? Tìm đập đồn đập, chẳng lẽ là đi gặp Nhậm Quân Tử?

Cáo lui ra ngoài nhỏ giọng hỏi thái giám: “Xin hỏi công công, người muốn gặp là ai?”

“Đến ngài tự nhiên sẽ hiểu.” Tiểu thái giám nói. Doãn Thiên Lương liền không hỏi nữa.

Nhìn tiểu thái giám đi đường cũng không phải Thanh Chi cung, chẳng lẽ không phải cho nàng gặp Nhậm Quân tử? Trong lòng lại thoáng qua một người ... cái nha đầu Thanh Uyển công chúa chết tiết kia. Chẳng lẽ muốn bôi đen nàng?

Nha đầu chết tiết kia, tốt nhất khách khí cho ta một chút, nếu không như đá cẩm thạch ca ca của người nói, kiên quyết khi dễ lại.



Tiểu thái giám lượn quanh lại lượn quanh, dần dần cũng có thể nghe thấy tiếng ngựa hí chó sủa, Doãn Thiên Lương cẩn thận chuẩn bị, chẳng lẽ muốn đem nạng ném vào chọi trâu? Hay là muốn cùng nàng đưa ngựa?

Ngượng ngùng a, hai thứ này bọn họ một chữ cũng không biết.

Rất tốt rất tốt, tiếng ngựa hí chó sủa lại biến mất, tiểu thái giám mang theo nạng lượn quanh đến một đường nhỏ vắng vẻ, đường nhỏ này trông đầy bụi cây, phải là bụi hoa đi? Nhưng bây giờ là mùa đông cũng chỉ còn màu xám mà thôi.

Không nhìn ra đường nhỏ này còn có gắng lượn quanh, nếu chính nàng đã sớm lạc vào mê cung, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, vắng vẻ như vậy chẳng lẽ là đường đến lãnh cung? Nhưng nếu đến lãnh cung Hoàng đế còn không kể nàng làm gì?

Rốt cục phía trước cuối con đường nhỏ, cái nơi cuối cùng đó lại là hai bụi cây hoa đang nở rộ, hoa màu hồng rất là xinh đẹp, lộ ra mềm mại. Đường như cũng không phải là hoa mai, nhưng thật dọa người, trên cây kia treo một người áo đỏ lác lác trái phải, tóc dài gần quét đất. gương mặt đỏ nhìn rất quen mắt.

Cảnh tượng như thế thấy thế nào cũng giống như phim kinh dị.

“Nhậm cô nương, tiểu Quận chúa đến gặp ngài.” Đến trước mặt người đang treo ngược, tiểu thái giám nói.

Nhậm Quân Từ phảng phất như không nghe thấy, tiếp tục lệch trái lệch phải như lúc đầu, tần số ánh mắt đều không nháy xuống.

Doãn Thiên Lương thấy rõ, một chân Nhậm Quân Từ bị quán lấy, một chân khác bị quán ở trên cây khô. Nhìn giống như là bị người treo lên.

“Công công, Nhậm cô nương tại soa có thể như vậy?” Doãn Thiên Lương chỉ chỉ cách lượn này.

“Hồi Quận chúa, Nhậm cô nương mỗi ngày đều treo như vậy, nàng ấy không đói bụng chắc là sẽ không xuống.” Tiểu thái giám nói, lại cung kính khom người: “Hoàng thượng nói trước kia Nhậm cô nương thích nhất Quận chúa, để cho ngài bồi nàng trò chuyện không chừng lại tốt.”

Không được tốt lắm... người cũng phải nói cho ta biết bệnh thế nào đã.

Tiểu thái giám đi, Doãn Thiên Lương nhìn kỹ bốn phía một chút không có phát hiện thân hình khả nghi nào liền thoáng thả tâm, nhỏ giọng nói: “Nhậm Quân Từ? Là tôi, cô còn nhớ tôi không?”

Nhậm Quân Từ không để ý tới nàng, vẫn lắc qua lắc lại như cũ.

Mặc cho Doãn Thiên Lương nói với cô ấy như thế nào, ánh mắt của cô ấy đều không nháy một cái, thẳng đến gần nửa canh giờ, chợt trong tay áo Nhậm Quân Từ bay ra một sợi dây màu trắng lên cây, thuận thế liền ngồi ở một đoạn dây bên cạnh trên cây khô, còn thuận tay hái được đóa hoa cắm trong tay nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58

Sau đó ngẫm ngẫm ra lời ca thiếu chút nữa làm cho Doãn Thiên Lương cười ngất: “Ta ở chỗ này đợi người trở lại, chờ người trở lại, đem hái đóa hoa nhỏ. Ta ở chỗ này chờ người trở lại, chờ người trở lại, đem đóa hoa nhỏ cho người. Ta ở chỗ này chờ người trở lại, ném thử một chút món ăn nhẹ nhàng, sum họp vui vẻ.”

Hơn nữa trở lại chính là mấy câu này, hình như là học đi học lại.

Doãn Thiên Lương đứng ở dưới ngẩng đầu nhìn người trên cây đào, nhưng Nhậm Quân Từ người ta căn bản không có cúi đầu nhìn nàng, chẳng qua là ánh mắt rất dịu dàng nhìn đóa hoa đào trong tay.

Lắc đầu một cái: “Cô đã không nhận ra tôi thì thôi đi, cô tốt nhất hãy bảo trọng.”

Trong lòng lại suy nghĩ tính tình đích thực của Nhậm Quân Từ, trước kia Nhậm Quân Từ còn có ý định thiên Hoàng thượng thì không thể nào yếu ớt như vậy, người nàng ấy chờ lại là ai đây?

Đi chưa được mấy bước, mắt thấy con đường trước mặt có một bóng đánh màu xanh ngọc, mà bên người giống như có một trận gió thổi qua. Sau đó Doãn Thiên Lương thấy được một màn trọn mắt há hốc mồm.

Nhậm Quân Từ thân thiết mà kéo cánh tay Doãn Liệt, trên mặt tràn đầy hăng hái, miệng nói: “Tần tiên sinh, người đoán ta hôm nay làm cái gì cho người ăn?”



Gương mặt Doãn Liệt xanh mét, hai người đi qua bên người nàng, chờ bọn họ đi qua Doãn Thiên Lương mới nhớ tới bỏ sung cái hành lễ.

Đi không xa thấy tiểu thái giám ban nãy vẫn đang chờ, im lặng không lên tiếng đưa nàng trở lại trong cung Thái hoàng thái hậu, cũng đúng lúc Quận Vương phi đã nói xong liền đi ra.

Trên đường trở về, Doãn Thiên Lương vẫn suy nghĩ về Nhậm Quân Tử, nếu như cô ấy giả bộ, vậy cũng bằng với 90% ... bởi vì phản ứng của người xem là Doãn Liệt quá giống như thật.

“Nhậm cô nương khỏe lên chút nào không?” Quận Vương phi hỏi.

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái, nói lại tình hình đã thấy, nàng không muốn có người biết bí mật của nàng và Nhậm Quân Tử, cho nên quan hệ của bọn họ không cần quá tốt trước mặt người ngoài.

“Nhậm cô nương không biết làm sao lại thành như vậy, thật đáng thương.” Doãn Thiên Lương nói.

“Trong cung đình có nhiều chuyện không biết nói thế nào, nhìn quan hệ của nàng và Lương nhi không sâu, rất tốt.” Quận Vương phi nói.

Doãn Thiên Lương liền không lên tiếng.

Trở về Quận vương phủ, quản gia liền đưa đến phong thư, nói là thư viết tay của Quận Vương gia, xem thì có vài chữ: “Bình an, nhớ nhớ.”

Quận Vương phi đưa thư cho nàng, nói giao cho nàng viết thư hồi âm, mình gia rồi không thể thức đêm viết những thứ đồ này, hao tâm tổn sức. Doãn Thiên Lương bên gạt đầu bên oán thầm: già cái gì mà già, thư hồi âm có thể viết mấy chữ đây.

Có điều là trở về phòng lấy giấy và bút mực, Doãn Thiên Lương thật đúng là buồn, chữ phồn thể nàng biết nhưng lại không biết viết mấy, nếu thật sự viết, người ta sẽ cười rụng răng hàm rồi hoa lệ úp lên đầu nàng cái mũ “mù chữ”.

Lại xem thư trong tay một chút, Doãn Thiên Lương chợt nhanh trí, nhắc bút tới trước chữ “bình an” thêm một chữ “cũng”, đơn giản như vậy thì sẽ không nhìn ra cái gì đi ...

... ..

Đóng thư lại để cho nha hoàn ngày mai giao cho quản gia, cuối cùng Doãn Thiên Lương thở phào nhẹ nhõm.

Ở biệt viện Quận vương phủ còn không yên tĩnh được hai ngày thì có người đưa bái thiếp đến, một cái là Du gia, một cái là Mai gia, bảo là muốn đến bái kiến hai vị Vương phi.

Du gia là nhà chồng Doãn Thiên Ngưng, Mai gia chắc là nhà chồng Doãn Thiên Tịnh rồi. Tới bái phòng? Không biết bày cái trận nào đây? Trực giác chính là Cáo chúc tết Gà.

Nhưng bái thiếp cũng tới không thể không cho người ta vào, Quận Vương phi tự mình trang điểm cho Doãn Thiên Lương thành một tiểu phu nhân.

Khi thời gian hai cặp vợ chồng Ngưng, Tịnh xuất hiện tại phòng khách, thiếu chút nữa Doãn Thiên Lương không nhịn được cười. Nhưng, ở trước mặt người ngoài nàng vẫn là một cô ngọc vị vậy liền hơi thấp đầu nghe Quận Vương phi cũng mấy người nói lời khách sáo qua lại.

Ở trong miệng Quận Vương phi, vị hôn phu của hai người Ngưng, Tịnh đơn giản chỉ có ở trên trời dưới đất không có, gần như không còn, chủng loại hiếm hoi, hai người Ngưng, Tịnh đó cũng là ngàn dặm mới tìm được, thật là một cô gái tốt, tóm lại, chính là người ta gì đều tốt, đối với con trai nhà mình cùng vợ thì một chữ cũng không nói tới.

Ở lại dùng tiệc đến quá trưa, hai đôi vợ chồng nhỏ cáo từ, Doãn Thiên Lương nhìn không được, Quận Vương phi hỏi nàng có gì hay mà cười, Doãn Thiên Lương nói không có, chẳng lẽ có thể nói cho mẹ chồng mình tỷ phu Mai gia chính là sắc lang đã bị mình đánh qua kia.

Những ngày ở kinh thành thật có chút nhàm chán, trong cung đình an không cần thường đi, có “triệu đến” là có thể đi, Doãn Thiên Lương cũng không còn có cơ hội nhìn thấy Nhậm Quân Tử, ngay cả tìm người để hỏi thăm cũng tìm không thấy. Cho nên bọn họ bây giờ lực chú ý đều tập trung vào tình hình chiến sự ở biên cương, nghĩ đến chiến sự ở biên cương dĩ nhiên sẽ nghĩ đến Lục Quân Tắc, nghĩ đến Lục Quân Tắc thỉnh thoảng sẽ nghĩ đến một vị đồng trí Hoa Mộc Lan.

Nhớ tới đồng chí Hoa Mộc Lan, Doãn Thiên Lương rốt cục nghĩ tới một vấn đề trọng yếu sau đó đi hỏi mẹ chồng.

“Mẹ, con gái triều ta cũng có thể ra chiến trường sao?” Thật là một triều đại tiến bộ.

Quận Vương phi ngược một đôi mắt đẹp nhìn nàng một lát mới cười hỏi: “Lương nhi là để ý Hoắc tiểu thư? Ha ha ...”

Kéo đi đâu? Rõ ràng chú ý của nàng chính là đại sự triều cương đến nơi mẹ chồng lại thành tư tình nam nữ, nàng có nhỏ mọn như vậy sao? NO, dĩ nhiên không có.

“Không có, mẹ. Con chỉ không biết con gái cũng có thể ra chiến trường.” Doãn Thiên Lương bắt đầu dĩ giải thích, Tội còn ước gì con trai ngài và Hoắc

tiểu thư kia thiên lôi địa hỏa một đời một thế đôi đôi người kia, như vậy tôi sẽ cả đời ăn ngon mặc đẹp tự tại đến già, lại không cần sinh con.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Điệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 59

“Chuyện con gái ra chiến trường là có nguyên nhân, con xem Hoa Mộc Lan đó không phải là không thể làm gì sao? Tuy nói Hoắc tiểu thư không phải thay cha nhập ngũ, nhưng lại vì cha báo thù. Mười lăm năm trước một lúc bắt giam hai cha con, Hoắc lão Tướng quân đúng cảm hi sinh cho tổ quốc, mặc dù dưới gối Hoắc lão Tướng quân chỉ có một con lại không làm gì được vì chưa kịp lớn, Hoắc tiểu thư từ nhỏ liền lập trí hướng báo thù cho phụ huynh, những năm này nàng ta cũng vẫn khổ luyện võ thuật và binh pháp, hôm nay rốt cục có cơ hội, hoàng thượng cũng đặc chuẩn nàng ta đi, nói cho cùng là hài tử số khổ.” Quận Vương phi nói.

Là mạng rất khổ, tính ra khi đó mấy tuổi à? Suy nghĩ một chút thì lúc ấy nàng ta mới năm sáu tuổi, nào biết trên đời có chuyện tàn khốc như vậy, quả nhiên, cũng là năm thường thu hoạch tốt.

“Hoắc tiểu thư là một cô gái làm cho người ta rất bội phục.” Những lời này của Doãn Thiên Lương là chân tâm thật ý.

“Ừ, vậy cũng được. Nhưng ...” Ngắm Doãn Thiên Lương một cái: “Dù thế nào thì lương nhi con cũng phải đề phòng, nhìn cho kỹ Quân Tắc.”

Phốc ...

Nhìn cho kỹ hả? Cầm dây truyền xuyên qua hay là tìm thầy phù thủy hạ cổ tình cho anh ta?

“Mẹ, thật ra thì ... Nếu như bọn họ thích nhau cũng không sao, dù sao ngài cũng gấp bông cháu.” Doãn Thiên Lương nói.

“Nói ngu gì đó? Cái đứa bé này, nhìn con ngày đó lợi hại như vậy, thế nào lại có ý nghĩ ngu xuẩn như thế.” Quận Vương phi dí trán nàng một chút: “Trượng phu giống như của hồi môn nhà mẹ tặng, bái đường vào động phòng liền thuộc về mình, người có thể hào phóng đưa đồ của mình cho người khác sao? Đứa nhỏ này ...”

Thì ra trượng phu là một loại tài sản riêng ... Nhìn mẹ chồng lý luận đúng đắn vậy đoán chừng cha đá cẩm thạch cũng chính là cha chồng của mình, cũng chính là một phần tài sản của mẹ chồng, khó trách người lớn đơn bạc. Có câu nói, tiền sinh tiền, tài sản sinh lợi, một phần tài sản dĩ nhiên “năng lực sản xuất” có hạn.

“Mẹ, cái này ... sau này hãy nói đi... Hiện tại suy tính cũng quá xa vời.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng cũng không tin nữ nhân Doãn Thiên Lương này lại dễ dàng mất đi cuộc hôn nhân này, nhìn tác phong của tên kia cũng biết là một siêu cấp Khổng tước, nơi nào dễ dàng lại tìm thêm một con siêu cấp Khổng tước cái như vậy ...

Lại nói, nàng đã ở trước Phật thành kính cầu nguyện cho anh ta qua ...

“Không xa, trước đó vài ngày ta cùng Thái hoàng thái hậu lão nhân gia nói ta có cô cháu gái nhân phẩm tướng mạo tốt, cái gì cũng tốt, Thái hoàng thái hậu lão nhân gia đang định đem nàng cho Thiên Lẫm đó.” Quận Vương phi nhẹ nhàng ném ra một quả lựu đạn.

“A? Nhị ca của con?” Doãn Thiên Lẫm cũng bị giải quyết.

Mắt chăm chú nhìn Quận Vương phi ... từ lúc bà chọn trúng tên ngốc Doãn Thiên Lương liền đối với nam cưới nữ gả của Doãn gia rất nhiệt tình, hai đời Ngưng, Tịnh này không chừng cũng cũng là bà ấy buôn bán, xong rồi, làm xong Doãn Thiên Lẫm ... mục tiêu của bà không phải còn dư lại một Doãn Thiên Lẫm sao?

Ông trời phù hộ Doãn Thiên Lẫm ý trí nhất định phải kiên cường, bây giờ không có được đào hôn hay không chịu cưới gì a...

“Năm nay hôn sự của Thiên Lẫm xong chỉ còn sót lại Thiên Lẫm, tuổi của Thiên Lẫm cũng không còn nhỏ, huống chi là Thế tử sẽ không kết hôn cũng không được đúng không?” Tay Quận Vương phi chống má cười híp mắt nói.

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

“Mẹ, điều này cũng hơi xa xôi...” Doãn Thiên Lương nói.

Vốn tưởng rằng có năng lực một chút, nhưng khi nhìn tốc độ này, không cần phải đến cuối năm đoán chừng hai vệ tinh còn lại cũng sẽ bị bắn hạ.

“Coi như Thiên Lẫm không muốn cưới, kéo dài hai năm cũng đủ rồi đi?” Quận Vương phi nói.

“Cái đó, con cũng không biết, đến lúc đó hãy nói thôi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Lương nhi đã nói thì cần phải giữ lời nhé, mẹ đang chờ bổng cháu đây.” Quận Vương phi nói.

Ách ... mẹ chồng, ngài nói chuyện có thể không cần trực tiếp như vậy không? Ngài không nhìn ra con dâu ngài thật ra thì vẫn đang còn là nọ hoa đọi để nở sao?

Thật ra thì, ở kinh thành, nếu như không đi thỉnh an, nếu như không đi gặp một ít người đáng ghét, nếu như không bị người đáng ghét đến vây xem, mỗi ngày vui ở trong biệt viện cũng rất thoải mái.

Hai mẹ chồng con dâu Doãn Thiên Lương cứ như vậy thoải mái làm tổ đến chim oanh bay múa trên cỏ, khí trời bắt đầu trở nên ấm áp, mẹ chồng nàng dâu hai người không có gì để cho người ta mang xích đu ở trong vườn hoa phơi nắng, ngày thoải mái làm quên mất đang chiến tranh ở biên cương .... cũng thuận tiện quên mất những người khác đang tắm máu chiến đấu anh dũng ở biên cương.

Cho đến một ngày sau khi nhận được một phong thư gửi đến, Quận Vương phi tựa hồ bừng tỉnh hiểu ra nói một câu: “A, cũng quên mất ta còn có con trai.”

Doãn Thiên Lương kích động đem miếng táo cứng rắn nuốt xuống, nghẹn đến trợn trắng hai mắt.

“Chiến trận đã đánh xong?” Doãn Thiên Lương hỏi. Không thể nào, ngày tốt lành nhanh như vậy đã hết.

“Không có đâu, chính là báo cái bình an.” Quận Vương phi nói, xem xong th đầu ư rồi mẹ chồng nàng dâu tiếp tục phơi nắng: “Lương nhi, ta ở trong phủ đã nhiều ngày không có ra cửa, hai ngày nữa đi đạp thanh đi.”

“A? Đạp thanh? Tốt.” Doãn Thiên Lương nói. Đạo chơi ở vùng ngoại ô, hình như là chủ ý thật tốt.

Nghe nói ngày mai đi đạp thanh, hôm nay mẹ chồng cho người chuẩn bị đồ, ở ngày xuân ấm áp này, đã quá trưa, Doãn Thiên Lương vẫn ở xích đu lắc qua lắc lại ... nha hoàn bên cạnh Quận Vương phi tới mời nàng đi qua, Doãn Thiên Lương đứng lên, nhìn mặt trời một chút, khoảng cách tối thì còn sớm, bây giờ đã chuẩn bị ăn cơm?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 60

Theo nha hoàn đi tới phòng khách thì sững sốt, nha, người này nhìn thật quen mắt. Cuộc chiến này như thế nào lại đánh nhanh như vậy?

“Quận vương đã trở về.” Doãn Thiên Lương nói.

“Ừ.” Cách nhiều tháng như vậy Lục Quân Tắc cũng không từ bỏ một âm tiết... vẫn nhiệt tình yêu thương như vậy.

“Quân Tắc, con một đường cũng mệt mỏi, hôm nay lại ở trong cung ép buộc một ngày, về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Quận Vương phi nói.

Trong cung ép buộc một ngày? Thì ra là về từ sớm ...

Lục Quân Tắc cũng không nhiều lời, trở về phòng.

Quận Vương phi nhìn nàng một chút, ngoắc ngoắc tay ý bảo nàng đi qua: “Lương nhi, mẹ nói với con chuyện này.”

“Mẹ, ngài nói đi.” Doãn Thiên Lương nói, không biết vì sao mẹ chồng lại thần bí như vậy.

“Con còn nhớ rõ vị Hoắc tiểu thư kia không? Hoắc tiểu thư lần này lập lên công trạng, tuy nhiên nó bị thương vì Quân Tắc, Thái hậu lão nhân gia nổi lên lòng thương hại, lại còn nói để cho Hoắc tiểu thư vào cửa. Con nói đây là đánh chỗ nào, con dâu nhà chúng ta vào cửa còn chưa tới một năm ... Lương nhi, mẹ nói cho con chính là để cho con chuẩn bị tâm lý, đến lúc đó Thái hậu hỏi tới, con cũng không thể đáp ứng.” Quận Vương phi nói.

Ách ... Nhanh như vậy đã có thiệp rồi hả? Theo như tốc độ một năm một, đoán chừng đến ngày bọn họ chết già có ít nhất ba mươi mấy.

“Mẹ, cái này phải xem ý tứ của Quận vương, Quận vương nói qua, nếu chàng muốn kết hôn Lương nhi cũng không ngăn được. Lại nói, ý tứ của Thái hậu lão nhân gia còn có thể đổi sao?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Có cái gì không thể đổi.” Quận Vương phi nhỏ giọng nói, suy nghĩ một chút. “Lương nhi, con không có nói thật với mẹ, thật ra thì con không thích Quân Tắc đúng không?”

“Mẹ, ngài phải nghe lời nói thật sao?” Doãn Thiên Lương nhìn mẹ chồng nàng nói tiếp: “Con cùng Quận vương trước kia cũng chưa từng gặp qua thì đã

bị buộc ở cùng một chỗ, phải nói thích ... nào có thể dễ dàng như vậy? Cũng không phải là củ cải hay cải trắng ném một cái là biết có ăn được hay không.”

“Ta biết Lương nhi sẽ ghét bỏ Quân Tắc, đều tại ta không có dạy bảo hấn tốt. Tính tình hấn khó chịu một chút, cũng không mong các cô gái sẽ thích như vậy.” Quận Vương phi nói.

Khó chịu? Cũng còn thêm cái chữ “rất” ... khó chịu mới đúng với bản tính con trai của ngài, ngài bị lừa rồi.

“Con không có ghét bỏ chàng, mẹ, Quận vương rất ưu tú, nếu không hoàng thượng có thể phái chàng đi trấn thủ biên cương sao? Chính là vừa mới biết chàng, người xem đây có phải là chiến thắng trở về chưa?” Doãn Thiên Lương nói.

“Không chê thì còn có thể tiếp nhận có phải hay không?” Quận Vương phi hỏi. Ánh mắt không để lại dấu vết đưa ra nhìn bên ngoài, đáng tiếc Doãn Thiên Lương đang trợn mắt không nhìn thấy.

“Mẹ, không chê và có thể tiếp nhận là hai việc hoàn toàn khác nhau. Coi như là người xa lạ có chút thói quen xấu gì con cũng có thể tiếp nhận nha, ai còn không có chút tật xấu? Mẹ, ngài nói không ép con, nói phải giữ lời.” Doãn Thiên Lương nói

“Vậy Hoắc tiểu thư làm sao bây giờ? Con để cho nàng vào cửa?” Quận Vương phi hỏi.

“Mẹ, cái vấn đề này ngài đi hỏi Quận vương. Còn có, ngài chó có vạch trần con nha, nếu không sau này con sẽ không chơi cùng ngài nữa.” Doãn Thiên Lương nói.

Quận Vương phi gật đầu, khước miệng vừa cười điểm lệ.

Lục Quân Tắc lại xuất hiện, nói là trong cung ban thưởng yến, Doãn Thiên Lương ngắm anh ta một cái, trong cung ban thưởng yến ngài là chủ của tối nay, người không mặc lễ phục đẹp đẽ, nhìn người này giống như vừa chịu ra tù trong nhà bếp vậy.

Ban thưởng yến, ca múa mừng cảnh thái bình không biết ồn ào thế nào, không biết có gì hay không ... Dù sao cũng đều là ban thưởng, cùng nhau ban thưởng cũng bớt việc.

Quận Vương phi dặn dò hấn mấy câu: “Đừng uống nhiều rượu như vậy, tránh cho uống say không rõ đông tây nam bắc, bất kể thứ gì hồng cũng không được đáp ứng.”

Hồng? Ban thưởng còn có đồ hồng?

Lục Quân Tắc không để ý tới đi thẳng ra cửa, sau đó Quận Vương phi liền dùng một loạt ánh mắt lo lắng nhìn Doãn Thiên Lương, thấy thế trong lòng Doãn Thiên Lương đều có điểm khó mà thoát rồi.

Ăn cơm xong, mẹ chồng nàng dâu ở trong phòng uống trà, ngược lại Lục Quân Tắc cũng không thấy bóng dáng, hai người liền tách ra trở về phòng của mình chuẩn bị ngủ.

Nằm ở trên giường, Doãn Thiên Lương có chút ngủ không được, Hoắc tiểu thư này vì đá cẩm thạch mà bị thương, ở niên đại này cũng là một tấm lòng nhiệt huyết nha, Lục Quân Tắc thật muốn cưới nàng ta cũng không bị chỉ trích nặng đi?

Vậy nếu cưới thật ...

Trong đầu Doãn Thiên Lương chợt xuất hiện một loạt hình ảnh ... tay trái Lục Quân Tắc dắt Doãn Thiên Lương tay phải dắt Hoa Mộc Lan ...

Nhìn tay mình một chút, lần trước đá cẩm thạch là dùng tay phải dắt tay của nàng, cái tay kia sau này cũng muốn dắt người khác... Suy nghĩ một chút, dùng sức chà xát, cọ sạch sẽ là tốt nhất ...

“Oh a, nàng làm gì vậy?” Âm thanh chợt đến ... cùng với mùi rượu khắp người chính là đá cẩm thạch, ôi a a, đôi mắt tí hí kia nhìn rất mê hoặc a.

“Quận vương, ngài đã trở lại.” Doãn Thiên Lương hỏi, đứng dậy, hôm nay có chút mùi nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61

Lục Quân Tắc đi tới mép giường vừa “phù phù” một tiếng cũng nằm xuống. Thua thiệt Doãn Thiên Lương đã đứng dậy nếu không thế nào cũng bị chặn ngang ép thành hai khúc.

Lục Quân Tắc hình như là uống nhiều quá, tư thế hi sinh giống như lúc động phòng, chỉ bắt qua lần này không giống chút là nơi khoe miệng tựa như còn có nụ cười.

“Hừ, cưới tiểu thiếp nha, nằm mơ cũng bật cười, tiến bộ, hừ.” Hừ một tiếng nữa, Doãn Thiên Lương đem chăn chuyển hướng, mặc dù là nằm ngang, thế nào so với trong góc còn tốt hơn một chút.

Kéo qua một cái chăn đắp lên cho Lục Quân Tắc, còn mình thì che kín lại chuẩn bị xoay sang chỗ khác, ai ngờ vừa mới chuyển qua thì một cánh tay liền quá giang đến hông của nàng.

Chuyển đi.

Bên tai còn có tiếng nói thầm: “Huynh đài, chính là bản thân ngươi, người sau này chính là muốn ‘một đôi cánh tay ngăn người gối, một đôi môi vạn người thương’ ... Ta lại một phần ngàn vạn lần không có hứng thú tham gia náo nhiệt này.”

Chính mình nói thầm xong lại cả cười, xem một chút Lục Quân Tắc không có phản ứng gì, Doãn Thiên Lương liền siết chặt mặt của anh ta: “Để cho tôi bóp anh, làm như tôi không biết? Cái tảng đá đen xì này, mặt ngoài một vẻ sau lưng một vẻ ... Anh không phải muốn biết khoai tây chuyển nhà sao? Tôi cho anh biết, khoai tây chuyển nhà chính là lăn hòn bi, có hiểu hay không?”

Còn không có phản ứng gì lớn, bất quá chỉ giờ giờ tay bày tỏ kháng nghị. Doãn Thiên Lương liền nằm xuống, quả nhiên báo thù xong trong lòng liền dễ chịu, đã dễ chịu liền vù vù ngủ thiếp đi.

Quận Vương phi đối với Doãn Thiên Lương đến phòng khách sớm hơn Lục Quân Tắc có chút kinh ngạc, lời kéo nàng nhỏ giọng hỏi: “Lương nhi, Quân Tắc hôm qua về có nói cái gì không?”

“Không có, Quận vương giống như uống say.” Doãn Thiên Lương nói. Kết quả của say rượu chính là dậy trễ.

Có người không khỏi nói thầm, xác định nói thầm bị phát hiện, giống như quý trong phim lãng yện không một tiếng động.

Ba người ăn điểm tâm, Quận Vương phi chỉ nhìn Lục Quân Tắc, bây giờ không nhịn được hỏi: “Quân Tắc, ngày hôm qua không có chuyện gì đặc biệt đi?”

“Ngày hôm qua?” Lục Quân Tắc giống như học phải cái đĩa, ngừng một chút mới lên tiếng: “Có, Hoàng thượng nói để cho Lũng Nguyệt đến phủ dưỡng thương.”

“Tốt tốt, đến nhà chúng ta dưỡng thương cái gì? Điều kiện trong nhà chúng ta không thể sánh bằng trong cung.” Quận Vương phi nói, dưới đáy bàn nhẹ nhàng đụng Doãn Thiên Lương một cái.

“Ngài đi hỏi hoàng thượng, ý tứ của hần.” Lục Quân Tắc nói.

“Con đáp ứng?” Quận Vương phi hỏi.

“Chẳng lẽ kháng chỉ?” Lục Quân Tắc hỏi ngược lại.

Quận Vương phi cau mày suy nghĩ hơn nửa ngày mới nói: “Hôm nay cũng nên vào cung thỉnh an Thái hậu lão nhân gia, mấy ngày nay thân thể Lương nhi cũng không thoải mái cũng đừng đi.”

Mình khi nào không thoải mái? Vì sao không ai nói cho mình biết?

Suy nghĩ một chút đoán chừng là mẹ chồng vào cung hỏi Thái hậu lão nhân gia chuyện gả đây mà, để cho nàng tránh cũng tốt cho nàng. Thật là mẹ chồng tốt.

“Thân thể không thoải mái” nên Doãn Thiên Lương tự nhiên trở về phòng để tĩnh dưỡng, Lục Quân Tắc cũng không thấy bóng dáng, đoán chừng là vào cung lấy ban thưởng đi.

Vẫn “tĩnh dưỡng” đến xế chiều mẹ chồng mới chờ lại, trên mặt không có sắc vui mừng, còn có chút than thở.

“Mẹ, ngài làm sao vậy?” Doãn Thiên Lương hỏi. Ngài đừng sợ dả thương con, nói thẳng đi, con chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi.

“Để cho ta nói thế nào đây, ai ...” Lại chờ dài một hơi: “Lương nhi, hôm nay mẹ vào cung thật ra là muốn cùng Thái hậu lão nhân gia tha thứ để cho bà ấy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhưng ... Thái hậu lão nhân gia bà... Ai ... Còn nói qua hai ngày nữa chờ trong phủ dọn dẹp phòng xong sẽ để cho Lũng Nguyệt tới đây.” Quận Vương phi lại lắc đầu.

“Vậy hãy tới đây đã, dù sao trong phủ cũng có phòng trống.” Doãn Thiên Lương nói.

Đến sớm đến chậm đều phải đến, còn không bằng đến sớm.

Quận Vương phi lại dùng sức thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

Biện viện Quận vương phủ muốn dọn dẹp ra một phòng đó là vô cùng nhanh, quả nhiên không có mấy ngày, trong cung phái người đưa tới một vị bị thương.

Bệnh nhân được hai gã cung nhân đỡ vào cửa, sắc mặt tái nhợt không có huyết sắc gì, có thể là bị thương nặng, cho nên hai má gầy lợi hại. Tuy nói như thế nhưng khí khái anh hùng giữa hai lông mày nàng ta không che giấu được.

Quả nhiên là một thể Hoa Mộc Lan, quả nhiên là nữ trung hào kiệt. Tuy nói Quận Vương phi ám hiệu công khai đều có, nhưng Doãn Thiên Lương không có cách nào đem nàng ta đối đãi như tình địch, nếu quả thật là tình địch thì cũng là một đối thủ đáng phải kính nể.

Hoắc Lũng Nguyệt đến để cho bọn hạ nhân trong vương phủ ngày thường không có gì náo nhiệt tìm được một ít đề tài, trên mặt cũng nhiều hơn một tia hứng phấn khi rình coi được. Dĩ nhiên Doãn Thiên Lương cũng không thể tránh khỏi trở thành một trong những đối tượng bị rình coi.

Hoắc Lũng Nguyệt cần tình dưỡng, cho nên bình thường sẽ không có người đi quấy rầy, Doãn Thiên Lương cũng chỉ là thỉnh thoảng cùng Quận Vương phi đi xem một chút.

Qua mấy ngày, Quận Vương phi vào cung ‘hồi báo’ bệnh tình của người bị thương cho Thái hậu lão nhân gia, chỉ còn lại một mình Doãn Thiên Lương ở trong phủ, tiết trời càng nóng, Doãn Thiên Lương bây giờ rảnh rỗi không có gì làm, để cho Hương Châu tìm mấy quyển ghi chép những cô gái bị áp bức và lưng nhục tới giết thời gian, mới vừa lật hai trang liền nghe tiếng bước chân dồn dập tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 62

Nguyên lai là Hoắc Lũng Nguyệt mới vừa xuống giường không cẩn thận bị ngã làm vết thương bị vỡ, bọn nha hoàn cũng bị máu dọa sợ, trong phủ còn dư lại một chủ từ này cho nên liền qua báo.

Doãn Thiên Lương đến gian phòng của Hoắc Lũng Nguyệt, đại phu còn chưa tới, bọn nha hoàn mặc dù cũng vây ở mép giường tuy nhiều đều không dám tiến lên, đầu vai Hoắc Lũng Nguyệt nhuộm đầy máu đỏ, người xem nhìn thấy ghê người còn có chút ... buồn nôn ...

Thấy một mảnh máu đỏ kia Doãn Thiên Lương cũng có chút run rẩy, nàng cũng sợ, nhưng cứ tiếp tục như vậy có phải sẽ chảy máu quá nhiều hay không? Hoắc Lũng Nguyệt cắn chặt môi tự mình đè lấy vết thương, trên trán đầy mồ hôi.

“Đại phu đâu?” Doãn Thiên Lương hỏi. Bọn nha hoàn nói đã đi mời, cũng tới rất nhanh.

Có khả năng không đến, mắt thấy máu đỏ lại nhiều thêm một chút, Doãn Thiên Lương dùng sức nắm chặt nắm tay mới hỏi Hoắc Lũng Nguyệt: “Giữ vết thương như vậy không có vấn đề gì chứ?”

Hoắc Lũng Nguyệt gật đầu một cái, Doãn Thiên Lương liền từ tay nha hoàn cầm lấy cái khăn đặt lên vết thương đầy máu: “Cô nhẫn lại chút, đại phu lập tức tới ngay.”

“Cám ơn.” Hoắc Lũng Nguyệt nói.

Thật vất vả đại phu tới, nhưng nghe nói không phải là nữ y quan, Hoắc Lũng Nguyệt liền sống chết cũng không chịu để cho đại phu giúp nàng cầm máu bôi thuốc, Doãn Thiên Lương cũng mau co gập, đầu năm nay, trình tiết cũng quan trọng hơn mạng sống.

“Hoắc tiểu thư, đại y nữ quan tới, máu của cô còn cũng không sai biệt lắm, lúc này còn muốn lộn xộn cái gì, mạng sống quan trọng hơn.” Doãn Thiên Lương nói.

Hoắc Lũng Nguyệt lắc đầu.

“Các người, tôi đây, giữ Hoắc tiểu thư không để cho nàng động, Hương Châu, người đi mời đại phu vào đi.” Cái nữ nhân ngoan cố này thật không hiểu nổi trong đầu các nàng ở đây muốn cái gì.

“Không muốn, ta không muốn.” Hoắc Lũng Nguyệt lắc đầu.

“Không muốn thì chờ chết đi.” Hoắc Lũng Nguyệt động dậy người cho nên máu lại chảy ra chút, trong tay Doãn Thiên Lương là hai cái khăn, máu từ giữa ngón tay từ từ rỉ ra: “Này, tôi nói cô biết, ra sân giết địch cô còn không sợ còn sợ gì đàn ông? Lựa chọn nhanh một chút, cô là muốn sống hay là muốn chết?”

Sắc mặt Hoắc Lũng Nguyệt khẽ chuyển thành hồng: “Sống.” Trong kẽ răng nặn ra một chữ.

Doãn Thiên Lương bận rộn phân phó đại phu đi vào.

Có đại phu ở đây tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, đầu gì cũng coi như là băng bó xong. Doãn Thiên Lương để cho nha hoàn đưa đại phu đi ra ngoài, còn mình tính toán đi ra ngoài hóng mát một chút, nơi có mùi máu tươi quá nặng nề buồn nôn, bây giờ trong bụng nàng đang muốn rời sông lấp biển đây, che miệng ra cửa nôn khan mấy tiếng, vỗ ngực một cái cho thuận khí mới thấy tốt chút.

“Lương nhi?” Âm thanh kinh ngạc của Quận Vương phi.

“Mẹ, ngài đã về?” Ngẩng đầu nhìn lại, Quận Vương phi ... còn có đá cẩm thạch, hai người bọn họ đang nhìn nàng chăm chăm.

Nhìn cái gì? Theo tầm mắt của bọn họ cúi đầu nhìn một chút, ngực có vết máu, ở bụng cũng dành ra mấy vết, Doãn Thiên Lương che miệng: “Mẹ, con đi thay quần áo trước.”

Nhìn bóng lưng của nàng, Quận Vương phi nhìn Lục Quân Tắc một chút, khuôn mặt nghi ngờ.

Trở về phòng thay quần áo lại uống rất nhiều nước rót cuộc cũng đề xuống cảm giác buồn nôn, háng giọng. Rất may là năm đó không đi học y tá nếu không ngày đó không thể tưởng tượng được.

Háng giọng tốt Doãn Thiên Lương đi tìm mẹ chồng, chuyện trọng đại như vậy phải bẩm báo xuống, nếu thật xảy ra chuyện nàng không đảm đương nổi, đây chính là Hoa Mộc Lan lập chiến công.

Quận Vương phi và Lục Quân Tắc đang ở phòng khách, Quận Vương phi cười híp mắt nhìn nàng, Lục Quân Tắc sắc mặt không đổi.

Khích lệ là có, tiền thưởng thì không thể nào. Doãn Thiên Lương ngồi nghe Quận Vương phi khen nàng giống như nữ hiệp khách giang hồ, lại có chút nghe không nổi nữa.

“Mẹ, không có ngư vậy đâu, cứu mạng quan trọng hơn, đổi lại ai cũng thế.” Doãn Thiên Lương nói, ngài khen nữa thì tàng da mặt này của ta cũng bay mất, vội vàng nói sang chuyện khác: “Mẹ, Hoắc tiểu thư không có gì nghiêm trọng chứ?”

Quận Vương phi cười gật đầu không để cho nàng lo lắng, không sao.

Com tối, không biết đầu bếp hôm nay nghĩ gì, bung lên một bàn màu đỏ, không biết bọn nha hoàn nghĩ thế nào bày món kia ở trước mặt nàng, bữa com này trong bụng Doãn Thiên Lương giống như sôi ùng ục.

Com tối ăn được sôi sục, suy nghĩ sớm một chút đi nằm, nhưng có người không để cho nàng yên tĩnh thế nào cũng phải nói mấy lời khách sáo.

“Oh a, hôm nay, cảm ơn nàng.” Lục Quân Tắc nói.

“Không khách khí, cần phải thế.” Doãn Thiên Lương nói.

“Cái gì kia là Oh a nhìn không cần?” Lục Quân Tắc hỏi.

“A?” Xem ra không cần hơn đi, nói có thể trở thành luật pháp à? “Ngoài ra chính là không nên thôi.” Ông trời bỏ qua tôi đi, bây giờ tôi đang rất mệt mỏi, chớ cùng tôi nói nên hay không nên, tạ ơn hay cảm ơn cũng coi như xong rồi đi.

“Cái gì là cần phải thế?” Lục Quân Tắc hỏi.

Ngoại trừ không phải thì chính là phải ... lái nhai như vậy ... lời ra đi khoanh tròn năm phút đồng hồ.

Vì để cho Lục Quân Tắc cảm miệng không hỏi nữa, Doãn Thiên Lương nhanh như gió đứng lên che miệng chạy ra bên ngoài, phương hướng ... nhà cầu, ta tránh đi ra ngoài một lát có được không?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Điều* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63

Mặc dù trong cầu tiêu không có mùi gì lạ, thế nhưng cũng không phải là nơi thanh nhã gì, ngủ một giấc cũng thật đúng là không được tự nhiên, cho nên nín mấy phút, tay Doãn Thiên Lương vuốt ngực làm ra bộ thôi phòng tâm trạng trở về phòng, nha hoàn hầu hạ nàng rửa tay, nằm vật xuống: “Quận vương, ta có chút không thoải mái, không muốn nói chuyện, ngủ trước.”

Rất cuộc, thế giới có thể yên tĩnh rồi.

Ngày thứ hai, đại phu lại tới xem qua ... nhưng lúc này tới lại là nữ y quan, đổi thuốc và băng bó lại cho Hoắc Lũng Nguyệt. Quận Vương phi lại xin y

quan xem cho Doãn Thiên Lương một chút, nói nàng hôm qua vẫn nôn mửa, có phải nơi nào không thoải mái hay không.

Y quan vừa nghe hai chữ “nôn mửa” ánh mắt liền chiếu lấp lánh, nhưng sau khi bắt mạch thì dần dần bình tĩnh: “Mạch tượng của tiểu Vương phi vững vàng, thân thể rất tốt, về phần nôn mửa, đại khái là ăn đồ hư hoặc là thấy mấy thứ khó chịu đi.”

“Thấy ít thứ? Máu?” Quận Vương phi hỏi.

“Ừ, có khả năng này. Trong ngày thường tiểu Vương phi chưa từng thấy qua cảnh đáng sợ như vậy cho nên trong khoảng thời gian ngắn trong lòng không tiếp nhận được, qua hai ngày tự nhiên không sao.” Y quan nói.

Nàng ta nói nhiều như vậy, Doãn Thiên Lương chỉ thấy được ba chữ lọt vào tai “Tiểu Vương phi” ... Người nghe cười khẽ...

Y quan đi, khuôn mặt xinh đẹp của Quận Vương phi cũng có chút ảm đạm, buồn bã nhìn Doãn Thiên Lương, Doãn Thiên Lương cảm thấy Tiểu Thiên chuyển thể cũng chỉ như thế.

Quận Vương phi nhìn, thỉnh thoảng mày lại nhíu lại, khoe miệng thỉnh thoảng lại nhếch một cái, cuối cùng là cười, khuôn mặt ảm đạm lập tức tan mây đen lộ ánh mặt trời rực rỡ.

Sau đó, ngày vẫn yên bình.

Sau đó, đất bằng nổi lên cơn sóng, hại Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa đứng không có vững.

Ngày đó, trời vẫn trong, nắng ấm, gió nhẹ tinh tế như cũ, Doãn Thiên Lương mới vừa ăn xong điểm tâm không lâu đang cùng mẹ chồng nói chuyện phiếm, chú quân gia vội vã qua báo nói trong cung có người đến, thần sắc có chút hoảng hốt, không thể nói cao hứng, vẫn là sợ.

Quận Vương phi phân phó bày hương án để tiếp chi nhưng chú Quân gia nói không tới tuyên chỉ, mà tới ban thường. Ban thường cũng phải ra cửa quỳ nhận à, Lục Quân Tắc không ở nhà, Quận Vương phi liền mang theo nàng đến cửa, nhìn thấy vật kia, mẹ chồng nàng dâu hai mặt nhìn nhau, đây là ... ban thường ?

Một thái giám mặt không biểu tình đi tới, giống như ai buổi sáng rời giường không nhìn thấy đập vào mặt hán một cái vậy.

“Lão nô cho Quận Vương phi, tiểu Vương phi thỉnh an, hôm nay lão nô là phụng ý chỉ Thánh thượng đưa vật này cho tiểu Vương phi, hoàng thượng nói, đây là vật Nhậm cô nương thích nhất, tiểu Vương phi và Nhậm cô nương hợp ý, cho nên vật này liền giao cho tiểu Vương phi, Nhậm cô nương cũng yên tâm”

“Nhậm cô nương nàng ... Thế nào?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nói lời này là lời không may, nhưng cũng không đoán ra rốt cuộc là như thế nào ... Bọn họ trong cung cũng không nói chuyện được.

“Tiểu Vương phi không làm khó lão nô, lão nô bây giờ không biết, chẳng qua là phụng ý chỉ tới tặng đồ cho tiểu Vương phi. Nếu đồ đã đưa đến lão nô liền cáo từ.” Thái giám vội vã chỉ huy người đem đồ khiêng tới để yên ổn liền lên ngựa quay đầu rồi đi.

“Nhậm Quân Từ ...” Doãn Thiên Lương không tự chủ nuốt nước miếng, thái giám cũng không tốt nói, còn đem đồ cô ấy thích nhất đưa tới, đây là ...

Quận Vương phi phân phó người đem lồng tre này vào trong phủ, mẹ chồng nàng dâu hai người đứng ở trong viện nhìn hai con vật nhỏ đáng điệu ngây thơ chân thành ở trong lồng.

Vật kia, là hai con gấu mèo nhỏ thứ thiệt, đang núp ở một góc trong lồng tre, nhìn hai người a lạ.

“Mẹ, ngài đã gặp nhiều chuyện, ngài nghe ý tứ của công công có phải hay không Nhậm cô nương nàng ... Đã xảy ra chuyện?” Doãn Thiên Lương hỏi, hai tay đan chéo, hơi run rẩy.

“Đại khái, dữ nhiều lành ít.” Quận Vương phi nắm ở bả vai nàng: “Lương nhi, mẹ biết trong lòng con nhất định có chút không thoải mái, nhưng chuyện của Nhậm cô nương chúng ta cũng không cần thiết phải can thiệp, nếu đây là cái nàng thích nhất thì con thay nàng chiều cổ đi, cũng coi như không làm ... thất vọng một hồi kết bạn với người đó.”

Doãn Thiên Lương không lên tiếng, nhìn chằm chằm hai con gấu mèo. Nhậm Quân Từ là điên chết hay bị Doãn Liệt giết?

Vì vậy, Doãn Thiên Lương ngày này rất yên tĩnh, làm cho người ta dọn một căn phòng nhỏ thu xếp hai con gấu mèo nhỏ, sau đó ngồi ở ngưỡng cửa nhìn. Hai con gấu mèo nhỏ thấy nàng hình như cũng không sợ người lạ, thân thể nhỏ tròn vo từ từ đi tới, ở bên người nàng ngửi ngửi một cái rồi lùi đến trong góc gỗ là trúc. Rất tốt là gấu mèo không giống chim, nếu không lại bị dị ứng rồi.

Khá tốt là buổi sáng khi đưa gấu mèo tới còn tặng kèm một xe lá trúc. Tiểu thái giám này nói, lá trúc sẽ từ nội vụ phủ đưa tới, tiểu Vương phi không cần phải lo lắng. Trước khi đi còn để lại một tiểu thái giám vẫn phục vụ gấu mèo nhỏ ở trong cung.

“Ai, nếu các người nói được, thì có thể nói cho ta biết Nhậm Quân Từ sống hay chết, đáng tiếc các người chỉ biết ăn lá trúc.” Doãn Thiên Lương than thở nói. Vốn nghĩ rằng có người đi cùng đường, ai biết nửa đường thì mất.

Com tối Doãn Thiên Lương ăn rất ít, trở về phòng nằm cũng không ngủ được, sau lưng truyền đến tiếng hít thở vững vàng của Lục Quân Tắc, Doãn



Thiên Lương liền nhẹ nhàng thở dài.

Từ đó, Doãn Thiên Lương nhiều thêm một việc, chăn nuôi gấu mèo nhỏ.

Doãn Thiên Lương hỏi tiểu thái giám tên của gấu mèo nhỏ, tiểu thái giám nói một con tên là đen trắng, một con tên là trắng đen, nhưng Nhậm cô nương chỉ gọi bọn nó là cún cún.

Hai con gấu mèo nhỏ mặc dù thấy nàng không có tránh, nhưng vẫn không chịu thân cận với nàng, Doãn Thiên Lương nhìn vật nhỏ cao hứng, chuyện nghĩ trong lòng cũng ít đi, tỷ nhẹ vết thương của Hoắc Lũng Nguyệt từ từ khôi phục linh tinh ...

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 64

Cho đến bữa cơm sáng ngày đó, Hoắc Lũng Nguyệt “sáng bừng lên” xuất hiện tại phòng ăn, người kinh ngạc chỉ có Doãn Thiên Lương, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, bị bệnh cũng có hai loại, một loại là không biết rõ. Nếu là một loại trước cho dù kéo dài cũng có ngày tốt đó.

Hoắc Lũng Nguyệt thoải mái cho Quận Vương phi thỉnh an sau đó yên lòng ngồi xuống, Doãn Thiên Lương bây giờ rất thương thức loại hình lưu loát này ... mặc dù ngày đó vết thương làm nàng ta có chút xiên xẹo, nhưng trong hoàn cảnh đó cũng có ý thức chủ yếu, không trách Hoắc Lũng Nguyệt.

Điểm tâm này ăn một chút lúng túng cũng không có, nếu có người ngoài đi vào nhìn thấy khẳng định cho là một nhà hòa thuận. Doãn Thiên Lương đang ăn cơm suy nghĩ ngày nào thì Lục Quân Tắc nói với mình chuyện cưới vợ bé.

Ăn xong điểm tâm, Lục Quân Tắc đường hoàng nói đi trong cung làm việc, còn dư lại ba người phụ nữ ở phòng khách mất to nhỏ, Quận Vương phi nói với Hoắc Lũng Nguyệt: “Lũng Nguyệt à, người xem thương thế của người cũng không có khỏi hẳn, như vậy thì đi lại không cẩn thận sẽ đụng vết thương, không bằng trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hoắc Lũng Nguyệt cười cười: “Hạ di, ta không sao, không có dễ hỏng như vậy. Mấy ngày nay nhờ ngài cùng tiểu Vương phi chiếu cố, bây giờ không biết nên cảm tạ như thế nào.”

“Lũng Nguyệt tại sao nói như thế? Đầu tiên, thương thế của người bị là vì Quận Tắc, người là ân nhân của Lục gia chúng ta, ta và Lương nhi còn không biết cảm ơn người như thế nào mới phải. Còn nữa, Lũng Nguyệt là đại anh hùng, hoàng thượng cho Lục gia chúng ta cơ hội này là vinh dự a. Thứ ba, Lục gia và Hoắc gia là thế giao, ta thẳng một đường đem Lũng Nguyệt người đối đãi như con gái mình, chiếu cố nữ nhi làm sao lại phiền toái.” Quận Vương phi cười nói.

Con gái? Mẹ chồng ngài thật đúng là nhà từ thiện, bất người nào cũng nhận làm con gái ... Hơn nữa bị ngài nhận làm con gái đều đã làm vợ rồi.

Thần sắc Hoắc Lũng Nguyệt có chút lúng túng trở về phòng nghỉ ngơi, nhìn bóng lưng của nàng ta, Doãn Thiên Lương cảm thấy cô nương này thật ra thì cũng đáng thương, cha và anh trai chết, em trai còn tám bé, một cô gái như nàng ta mang trên vai gánh nặng báo thù cho cha anh cũng nhiều khó khăn, con gái người ta được phụ huynh che chở, thời gian trong ngày trải qua cuộc sống gia đình dễ chịu, nàng lại làm trụ cột trong nhà. Đưa nhỏ nhiều kiên cường.

Thường thường những cô gái này nhìn như kiên cường lạnh lùng nội tâm đều là đa cảm, cần một cánh tay mạnh mẽ cùng một gia đình ấm áp.

Suy nghĩ một chút, cánh tay Lục Quân Tắc ... còn giống như gầy chút ...

Gia đình sao ... trái lại rất ấm áp.

“Lương nhi, con ngồi xuống, mẹ có lời muốn nói cùng con.” Quận Vương phi thần bí cười hề hề.

“A? Còn nói ạ, mẹ, nếu như chuyện ngài nói là về Hoắc tiểu thư thì đừng nói, đối với chuyện như vậy con không có quan điểm nào.” Có quan điểm gì con cũng không nói.

“Mẹ không phải nói với con cái này, mẹ nói là ...” Thế là âm thanh nho nhỏ như vậy ở bên tai Doãn Thiên Lương nói thầm đã hơn nửa ngày.

Ánh mắt Doãn Thiên Lương càng trừng càng lớn, nghe xong giống như là nhìn ET một dạng nhìn mẹ chồng nàng. (ET: vật thể ngoài hành tinh.)

“Thế nào, Lương nhi, con cảm thấy chủ ý này có tốt không?” Quận Vương phi lại chạy nhẹ mày hỏi.

“Mẹ, con hỏi ngài, Quận vương đã đồng ý?” Doãn Thiên Lương hỏi. Người anh em, nếu anh đồng ý tôi sẽ không có lời nào để nói, anh nhất định là loại người thích chặt tay áo. (ý của chị là anh thích đàn ông).

“Đồng ý rồi. Hắn coi như không muốn đồng ý cũng không có thể nhìn người cha Vương gia đã mất a. Hơn nữa ...” Quận Vương phi lại ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo nàng tiến tới: “Đây bất quá là tri hoãn thời gian mà thôi, thừa dịp trong thời gian này mẹ sẽ lên lên tìm cho Lũng Nguyệt một mối hôn sự, đến lúc đó ta cũng không cần đi cùng Thái hậu lão nhân gia xin chỉ, con tự mình đi đến hoàng thượng xin chỉ là được. Niệm tình Nhậm cô nương, hoàng thượng cũng sẽ không làm khó con.”

“Mẹ, ngài cảm thấy lợi dụng một người không còn nữa là tốt sao?” Doãn Thiên Lương suy nghĩ một chút: “Dù sao con sẽ không lợi dụng bạn bè của con, mặc dù Nhậm cô nương và con cũng không coi như bạn bè, nhưng nàng đã cứu mạng của con, con còn không có báo đáp, nếu còn lợi dụng nàng ấy như vậy thì lương tâm của con sẽ bất an. Mẹ, Thiên Lương gả tới đây đã biết trước nhất định Quận vương sẽ thế thiếp thành đoàn, nếu là chuyện nhất định thì để ý là sớm hay muộn đây? Tới sớm cũng tốt, tới sớm thì quen sớm”

Lúc này đến lượt Doãn Thiên Lương biến thành ET rồi.

Quận Vương phi lấy ngón tay ấn trán của nàng: “Lương nhi, con có phải hay không bị chuyện của Nhậm cô nương kích thích? Cho nên ...”

“A, nói đến Nhậm cô nương... Mẹ, hôm nay con còn chưa có đi cho gấu trúc ăn, con đi trước xem một chút, chờ rảnh rồi sẽ cùng ngài thảo luận a...” Chạy như một làn khói.

Hướng về phía bóng lưng ngoài cửa, tay Quận Vương phi nâng má khẽ mỉm cười: “Tiểu nha đầu thật đúng là gánh vác được, xem ra còn không có động tâm tư, muốn thêm chút sức mới được ...”

Lại nói Doãn Thiên Lương cầm lá trúc treu chọc gấu mèo, bên treu chọc bên suy nghĩ, đá cẩm thạch là thịt trên người mẹ chồng rút xuống? Không phải nói mẹ chồng muốn có nhiều cháu trai cháu gái mà, vì sao lại trái ngược phải cần không để cho con trai cưới thiếp sanh con? Nói bà bởi vì thích con dâu gốc là mình đi ... thì cũng không thích đến nỗi để cho con trai cũng tôn sùng đến trình độ đó? Con trai của bà cũng đến thời kì trưởng thành, đề nên như vậy chỉ có thể đề nên đến biến chất hay là tại đề nên thành biến thái ...

Ách, sau đó, biến thái ... chẳng lẽ mẹ chồng biết con trai mình chịu lấy vợ là có ý che giấu việc xấu trong nhà?

Ừ, rất có thể. Nhưng là ... nhìn bộ dạng kia của đá cẩm thạch còn muốn Doãn Liệt ... hai con đều giống như tiểu công ...

Cười hắc hắc, hai con tiểu công ở cùng một chỗ vì quyết định ai là tiểu thụ ... hắc hắc ...

“Đen trắng là đực, sau này gọi đen tiểu công. Trắng đen là cái, sau này gọi trắng tiểu thụ. Nhớ thân phận của mình sau này cũng đừng tranh cãi nha, nếu không sẽ có roi phạt vạ.” Doãn Thiên Lương nhìn hai con gấu mèo nhỏ nói. Tiểu thái giám bên cạnh khẽ cau mày, gì mà đen tiểu công trắng tiểu thụ... So với Nhậm cô nương đặt tên còn kỳ quái hơn

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 65

“Phục vụ bằng roi ước chừng là không thể được.” Sau lưng chợt vang lên một âm thanh dọa Doãn Thiên Lương giật mình, âm thầm cắn răng.

“Quận vương, ngài đã về.” Doãn Thiên Lương nói. Trung Quốc có bộ tộc “Phương bắc”, nơi này có một loại “Quý bắc”.

“A, đã trở về.” Lục Quân Tắc cúi người bên cạnh nàng nhìn hai con gấu mèo nhỏ một chút: “Hoàng thượng nói, hai con này không thể đánh không thể mắng, phải chăm sóc cẩn thận.”

Có muốn hay không làm một cái chuông vàng, bày một cái bàn thờ, một cái bát hương, một cái bồ đoàn và mõ không?

“A, thiếp biết.” Doãn Thiên Lương ngoài miệng đáp ứng.

Nha hoàn bên cạnh Quận Vương phi tới mời Lục Quân Tắc nói Vương phi có chuyện quan trọng cần thương lượng. Lục Quân Tắc đi qua, trong lòng Doãn Thiên Lương vang lên tiếng trống nhỏ không biết trong hồ lô của mẹ chồng lúc này lại đưa thuốc gì ... Thật là kỳ quái, một người ở hiện đại như nàng cũng có thể tiếp nhận đàn ông cô đại tam thế tứ thiếp, mẹ chồng ở cô đại của nàng lại muốn thực hiện “chồng là sở hữu tư nhân” hóa...

Về mặt lúc ăn cơm tối của Quận Vương phi và Lục Quân Tắc bình thường không thể bình thường hơn được nữa, nhưng càng như thế Doãn Thiên Lương lại càng thấy phải có cái gì không đúng mà. Bất kể đạt hay không đạt thành nhất trí, thì phải có một là sắc mặt uất ức mới đúng chứ?

Bình thường như thế ... bây giờ là quá không bình thường. Cúi đầu nhìn chén, một tiểu nhân trong đầu nhảy ra ngoài, đỉnh đầu viết một biểu ngữ “0 \$ 1”

...

Ăn xong trở về phòng, hai người đi một trước một sau, Doãn Thiên Lương liền suy nghĩ, thoát nhìn một tiểu tử rất MAN làm sao lại hết lần này đến lần khác khắc khẩu? Quả nhiên người không thể xem bề ngoài.

Rửa mặt xong ngồi ở trước bàn trang điểm để cho nha hoàn tháo tóc, từ trong gương đồng thấy người khác đang cởi quần áo chuẩn bị ngủ, nàng chợt nảy sinh một ý nghĩ: một đồng tính khi bị phụ nữ xxoo sẽ có phản ứng gì, trên mặt là vẻ mặt gì?

Nghĩ thì nghĩ, nàng lại không muốn đem mình ra thử, vạn nhất kiểm tra xong tật xấu của anh ta lại bình thường thì làm sao?

Nằm xuống nhắm mắt lại, trong đầu Doãn Thiên Lương không thể ngăn chặn hiện lên hình ảnh người nào đó cùng người nào đó đang sinh hoạt cái gì kia ... Đang muốn đến chỗ đặc sắc nhất thì một âm thanh quấy nhiễu cắt ngang sự phát sóng trực tiếp đó.

“Oh a, vì phu có một vấn đề.” Một làm chồng nói.

“Vấn đề gì?” Một làm vợ hỏi.

“Sau này đưa nhỏ tên gọi là gì?”

“Cái này ... Đến lúc đó hãy nói.”

“Nhân làm chữ lót, gọi tên không hay.” Lục Quân Tắc nói, khóe miệng cười khê.

Lục Nhân X ? Người đi đường X ...

“Người đi đường Giáp.” Doãn Thiên Lương bật thốt lên, lấy có gì khó khăn, người đi đường Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý ... Bây giờ không đủ dùng còn có mười hai con giáp, con Trâu, Hổ, Mèo, Ròng, Rắn, Ngựa, Dê, Khỉ, Gà, Chó, Lợn ... gọi tên loài vật là được rồi.

Tên thì không bao giờ hết, chỉ sợ anh không có thực lực mạnh như vậy. Ông già Khang Hi lợi hại không? Mới có hơn năm mươi đứa con ... Một giáp là đủ rồi.

“Cái gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Cái Quế Lâm Sơn Thủy đệ nhất trong thiên hạ ấy.” Doãn Thiên Lương nói.

“Ừ, không tệ, Nhất, đệ nhất thiên hạ.” Lục Quân Tắc nói.

Không tệ? Không tệ thì hãy để cho con trai của anh gọi là người qua đường Giáp đi.

“Oh a, Từ Quý đại khái muốn thành hôn.” Lục Quân Tắc nhẹ nhàng nói.

“Thành thân? Cùng ai?” Không thể nào, động tác của mẹ chồng bây giờ cũng quá nhanh, ra tay khi nào? Đây quả thực là giết người vô hình a.

“Cái này ... Hoàng thượng chưa nói, ta cũng không có hỏi.” Lục Quân Tắc nói, liếc xéo nàng: “Nói Từ Quý thành hôn, Lục Nhân Nhất cũng không xa đi?”

Lời này nghe thế nào cũng không được tự nhiên như vậy ...

“A .... A.” Doãn Thiên Lương lật người. Bào thai a bào thai.

“Lão đại gọi Lục Nhân Nhất, lão nhị tên gì?” Một người không tự chủ tiếp tục hỏi.

Lão nhị? Lão nhị gọi JJ.

Thấy nàng không có động tĩnh người khác lại làm bầm lâu bầu: “Oh a gần đây rất hay ngủ, nguyên nhân chẳng lẽ là khí trời ẩm áp?”

Doãn Thiên Lương hung ác cắn cắn, ngũ quan cũng vận vẹo nho nhỏ.

Ngày thứ hai, Doãn Thiên Lương thất thần, Quận Vương phi hỏi nàng tại sao, Doãn Thiên Lương nói bởi vì khí trời ẩm áp cho nên mình muốn ngủ.

Đêm hôm đó Lục Quân Tắc kia rất khuya còn chưa có về, trong lúc hai mẹ con chờ Quận Vương phi vô tình nói: “Đã trễ thế này còn chưa về, lại bị ở lại trong cung làm cái gì đây?”

Người nói vô ý người nghe có lòng, lỗi tại Doãn Thiên Lương lập tức dựng lên.

Ở lại trong cung ... còn “lại”? Xem ra chuyện như vậy phát sinh không có ít.

Quận Vương phi đang cùng Doãn Thiên Lương nói: “Trời chiều rồi, Lương nhi trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Liền nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, là Lục Quân Tắc về, quả nhiên rất nhanh anh ta xuất hiện tại cửa, Doãn Thiên Lương ngắm anh ta một cái lập tức cảm thấy thần sắc anh ta rất mệt mỏi.

Xem ra lượng công việc vẫn còn rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 66

Quận Vương phi hỏi tại sao lại ở lại trong cung. Lục Quân Tắc nói có chính sự. Doãn Thiên Lương hắc hắc cười thầm, tựa như trong rạp hát vậy, chiến trường trên long sàng, thay võ trang mặc vào trang sức màu đỏ ... hai chữ, thật bận rộn.

Ngày thứ hai, có lẽ là hoàng đế suy tính đến gần đây Lục Quân Tắc “quá bận rộn”, sợ hãi “thân thể không chịu nổi” cho nên nói cho hắn đi ra ngoài thành có tên Hoàng loa xin xâm vân vân.

Dĩ nhiên, lời này nghe vào tai Doãn Thiên Lương liền có hứng thú, xin xâm? Là xin thuốc đi? Đạo này xem gì cũng không phải là cũng thích luyện đan chữa khỏi trăm bệnh hay sao? Nhìn nhìn tên chữ kia, ở ngoài thành Bắc Kinh người ta có Hồng Loa tự, cảm giác nghe thật tốt, đây là Hoàng Loa vừa nghe giống như trong siêu thị bán gì gì đó.

Quận Vương phi nói vài ngày trước các nàng muốn đi đạp thanh, vừa đúng còn chưa đi, Hoàng Loa lại ở bên ngoài thành, Hoắc Lũng Nguyệt bệnh nặng mới khỏi cũng đúng lúc muốn đi cầu cái gì đó, cho nên liên tính toán tới một loại hình đi chơi xuân.

Lục Quân Tắc lại không có ý kiến gì, nhưng đối với Hoắc Lũng Nguyệt cũng đi có thái độ nheo nhỏ, đại khái chính là nàng ta hiện tại thân thể suy yếu, không nên đi xe ngựa lắc lư vẫn cần tĩnh dưỡng đi.

Trong long Doãn Thiên Lương xuất hiện một cái bóng nhỏ nhoi. Nàng từ Vân Trung xa xôi lắc lư trở lại còn gặp phải giấc cướp thiếu chút nữa “trò chơi kết thúc” đây.

Hoắc Lũng Nguyệt quả nhiên là nữ trung hào kiệt, vết thương của mình đã lành, khó chịu lâu như vậy cũng nên đi ra ngoài một chút. Nếu bản thân người ta đều nói đi được dĩ nhiên không ai phản đối, vì vậy, đoàn người thu dọn đầu ra đẩy rồi xuất phát.

Xe ngựa tới bên ngoài thành đi xem Hoàng Loa. Hoàng Loa ở trên một sườn núi nhỏ nhỏ, thấp thoáng ở trong một màu xanh um, từ dưới chân núi có thể thấy một tòa mộc tháp bảy tầng đứng sừng sững. Nhìn còn rất trắng lẹ.

Dọc theo đường núi nhỏ bé, mặc dù hai bên đường không phải là những cây cổ cao ngút trời, nhưng bóng râm cũng che đầy đất, trên cây thỉnh thoảng vang lên một tiếng chim hót càng lộ vẻ tĩnh mịch hơn. Nhìn người chung quanh tới dâng hương, xem ra đúng là hương khói hưng thịnh.

Đến đại điện đốt hương xong, Quận Vương phi lôi nàng đi cầu xâm, cầm lấy ống thẻ lắc lắc, Doãn Thiên Lương rút ra một cây. Cầm cây xâm đi tìm đạo sĩ đổi lời xâm xem, trên giấy trắng viết mấy câu: “Trắng sáng đi dạo đến hoa lan, không làm sao có thể tiêu diệt kẻ gian. May mắn có Điều Thuyền nhớ Định quốc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Điều Thuyền nhớ Định quốc ... lại còn anh hùng khó qua ải mỹ nhân ...

Phản đối, rõ ràng là nàng tự rút thăm cho mình, thế nào bây giờ lại giống như là rút thăm cho Lục Quân Tắc vậy.

Quận Vương phi cầm lấy xem, suy nghĩ một chút: “Đây là Vương Doãn hiến Điều Thuyền trừ Đồng Trắc, xâm này là đại cát đại cát.”

Ách ... Hiểu sai lắm thật lớn. Quận Vương phi lôi kéo nàng đi hỏi đạo sĩ kia, đạo sĩ cười, giương mắt nhìn hai người một chút: “Phu nhân cầu xin chuyện gì?”

“Tiên sư, ta muốn coi là coi năm nay có Tôn nhi ôm hay không.” Còn chưa có đợi Doãn Thiên Lương mở miệng Quận Vương phi đã nói trước.

Đạo sĩ cười, vuốt râu: “Xâm này là Vương Doãn hiến Điều Thuyền, chính là xâm may mắn. Nhưng, trên quẻ này không thể nói rõ năm nay có con cháu hay không, nhưng cũng khẳng định là, nếu sinh hạ chính là con gái, tương lai tất thành châu báu.”

“A? Thật? Cảm ơn Tiên sư.” Quận Vương phi cười rất là sáng lạn.

Doãn Thiên Lương rất là ức chế. Châu báu ... nếu là tài năng của Điều Thuyền thì còn tính, nói đến cũng còn không phải là quân cờ mỹ nhân kế sao.

Hoắc Lũng Nguyệt cũng rút xâm cho đạo sĩ nhìn, xâm nói: “Nắng hạ gặp mưa rào nảy sinh cái mới, mùi hoa thời kỳ ấy, cây đào đua tranh Thiên Hồng tím, một thuyền đánh cá lơ lửng sông.” (còn không hiểu gì hết ?????)

Doãn Thiên Lương nghe đạo sĩ vừa nói, chỉ cảm thấy mấy từ trong xâm viết xuân ý rất dồi dào nhân nhĩ tự đắc, sau đó trong lòng lại buồn bực, một tiểu phụ nhân như mình rút ra lại là trừ gian diệt ác, người ta một nữ anh hùng ra chiến trường lại rút được giống như chôn đào nguyên, đi đâu mà nói lý lẽ đây.

“Xâm này ‘kỷ vương đạo thật ngổ nhập đào nguyên’, không biết tiểu thư cầu cái gì?” Đạo sĩ hỏi.

“Cầu xin ...” Hoắc Lũng Nguyệt muốn nói lại thôi. Có lẽ là cô gái khó mà nói ra miệng?

“Tiên sư, khuê nữ dĩ nhiên là cầu duyên, ngài giải thích cho.” Quận Vương phi cười nói.

“Cầu duyên rất tốt, ngôi sao may mắn của tiểu thư năm nay chuyển động.” Đạo sĩ cười nói: “Nhưng, nhân duyên còn phải đợi thời cơ, sợ không phải là chuyện trong chốc lát.”

Hai xâm này rút ra, một anh hùng khó qua ải mỹ nhân, một ngôi sao may mắn chuyển động, đây cỡ nào là JQ sáng loáng a ...

“Nguyên lai là như vậy, cảm ơn tiên sư.” Quận Vương phi lại cảm ơn, để cho nha hoàn cầm một thỏi bạc tạ Tiên sư.

Mấy người ra khỏi cửa điện, Quận Vương phi còn lăm bắm mấy câu xâm Doãn Thiên Lương rút được, đọc xong vỗ vỗ bả vai Doãn Thiên Lương: “Cháu gái tương lai của ta liền gọi là Điều Thuyền đi, nhưng nha đầu này sẽ thành châu báu nhà.”

Còn không bằng gọi Lục Châu Báu đi, Lục Điều Thuyền ... Lộc con ve sầu, tuyệt không dễ nghe. Còn không bằng người qua đường giáp đầu.

Ra khỏi điện là đi chơi xuân, Quận Vương phi nhìn bảo tháp bảy tầng quen mắt nên muốn lên xem một chút, lại hết sức thuyết phục Hoắc Lũng Nguyệt cùng Lục Quân Tắc ở phía dưới xem phong cảnh là tốt rồi.

Bất quá, dường như người ta vốn cũng không có hứng thú leo cao như vậy. Doãn Thiên Lương cũng không muốn đi, nhưng tay lại bị mẹ chồng nắm chặt kéo đi vào tháp này.

Vừa đi Doãn Thiên Lương vừa nghĩ hành động của mẹ chồng thật rất quái dị, rõ ràng hôm qua mới nói không muốn để cho Hoắc Lũng Nguyệt vào phủ làm tiểu thiếp, hôm nay rút xâm xong thái độ liền chuyển biến 180 độ, chế tạo cơ hội cho bọn họ ở cùng một chỗ ... Thật là lòng người giống như mò kim dưới đáy biển ... hay là quyết định trong chốc lát làm cho người ta không sờ được cửa ?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Điều* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 67

Sống an nhàn sung sướng quá lâu Doãn Thiên Lương đi đến lầu bảy liền thờ đốc, thờ hồng hộc, thờ như trâu ... nàng xem xét lại thấy mẹ chồng thoát nhìn nhu mì giống như nước mật lại không đổi sắc, hô hấp đều đặn, chỗ dừng lại được đánh giá cao, đứng ở tầng bảy của tháp có thể nhìn thấy cửa thành xa xa, còn có thể nhìn thấy một mảnh màu vàng ngói lưu ly ở nóc nhà hoàng cung, nhìn thật TNND trắng lẹ vậy, màu sắc này quá chói con mắt rồi.

Quận Vương phi lôi kéo nàng đi một vòng quanh tháp, đem phong cảnh bốn phía đều nhìn một chút, hành động rất là đặc ý, nhưng, Doãn Thiên Lương thật không có nhìn ra trên mặt bà ấy có một chút mồ hôi nào.

“Ai nha, Lương nhi thế nào lại ra nhiều mồ hôi vậy, để mẹ lau cho con.” Quận Vương phi khẽ kéo tay của mình nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng.

“Không cần, mẹ, con tự mình lau.” Doãn Thiên Lương nói, mẹ chồng là đang biểu diễn động tác mẫu, tự mình cầm khăn tay lau vẫn tốt hơn.

Nàng muốn làm Quận Vương phi liên cho, không biết nàng có nhận ra trước khi mẹ chồng buông tay, khăn tay lụa kia nhẹ nhàng bay ra ngoài, chiếc khăn tay dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng rơi xuống đất, Quận Vương phi ngăn ra, tay lập tức nắm lan can muốn lật người bắt chiếc khăn, dọa sợ Doãn Thiên Lương một thanh kéo bà lại: “Mẹ, một chiếc khăn thôi mà, ngài cẩn thận chút.”

“Cái gì mà một chiếc khăn mà thôi, đó là cha Quân Tắc đưa cho ta...” Thân thể Quận Vương phi hơi nghiêng ra bên ngoài, một tư thế cứng với chiếc khăn đồng sinh cộng tử, dĩ nhiên Doãn Thiên Lương không thể để cho mẹ chồng mình làm thế, cho nên liền dùng sức lôi ...

Nhưng ai biết ...

Té xuống lại là nàng?

Nghe được tiếng gió vù vù bên tai, Doãn Thiên Lương không tự chủ “a” lên ... Thần a, tầng bảy đó, nàng té xuống đoán chừng thành một đồng thịt nát rồi ...

Xa xa, tựa như nhìn thấy mẹ chồng nàng ở trên tầng bảy hướng về phía nàng cười ...

“A...” Doãn Thiên Lương nhắm mắt lại bịt lỗ tai kêu to.

Nghe nói là to có thể giảm bớt sợ hãi.

“A đủ chưa, Oh a?” Có người hỏi nàng.

“Tôi không có chết?” Tạm ngừng xuống.

“Đại khái là không có chết đi, chính nàng nhìn một chút đi.” Người kia nói.

Mới vừa rồi Doãn Thiên Lương là vật rơi tự do thì tốc độ ba hôn bảy vía không có theo kịp giờ phút này rốt cục thờ hồng hộc chạy tới mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng rồi. (cò: ý của chị là ba hôn bảy vía của chị đã quay về.) Mờ mắt, một đôi mắt đẹp ... cùng với khuôn mặt hơi mỉm cười, tảng đá nhà nàng.

“Ha ha, thật tốt, tôi còn sống ... Ha ha ...” Quay đầu đi ... chết rồi.

Khỏe miệng Lục Quân Tắc cong thành vòng cung, ôm nàng từ tảng đá cao nhẹ nhàng rơi xuống đất, đi tới bên người Hoắc Lũng Nguyệt.

“Phản ứng của tiểu cô nương thật đáng yêu, nhưng mà, xem ra dạo chơi không thành.” Hoắc Lũng Nguyệt cười nói.

Ở nơi xa có một bóng người nhàn nhã tự đắc đi tới còn mang theo khuôn mặt cười.

“Lương nhi bị sợ? Lá gan của tiểu nha đầu này cũng không lớn ...” Nói chuyện chính là cái mẹ chồng làm chết ngắt người khác, nếu như biết mẹ chồng nàng vô lương tâm như vậy ban đầu còn không có thể kêu gào để cho thổ phỉ thả bà ấy.

“Mẹ, chơi như vậy là quá đáng.” Lục Quân Tắc ôm cái người đang trong trạng thái giả chết bỏ đi.

Còn dư lại hai người phụ nữ nhìn nhau cười một tiếng.

“Đời Lẽ ca ca đã biết đau lòng người.” Hoắc Lũng Nguyệt nói.

“Đây còn không phải là ta chọn vợ tốt cho nó sao, lần này thật đúng là cảm ơn Lũng Nguyệt, bắt quá, còn phải phiền toái người một đoạn thời gian.” Quận Vương phi nói.

Hoắc Lũng Nguyệt gật đầu một cái: “Ha ha, không thành vấn đề, Hạ di. Vừa đúng ta cũng muốn xem một chút Đời Lẽ ca ca đau lòng người như thế nào.”

Mơ hồ, tựa như xa lại gần nhẹ nhàng thấm thoát như nữ quý u oán khóc thút thít không ngừng lượn lờ ở chung quanh đầu, lượn qua lượn lại ba ngày rồi ...

Đây là người nào thế, khóc còn du dương hơn cả hát?

Mờ mắt nhìn một chút, nhé nhé nhé, đây không phải là mỹ nhân mẹ chồng sao? Tại sao giờ phút này lại có bộ dạng giống như cha mẹ chết thế.

Một giây kế tiếp khi mờ mắt liền bị ôm vào trong ngực thơm thơm: “Lương nhi con đã tỉnh, hù chết mẹ, nếu con xảy ra chuyện không may thì để cho mẹ sống thế nào a, rất tốt là không có sao, Bỏ tát phù hộ.”

“Mẹ, con không sao, ngài đừng khóc được không?” Doãn Thiên Lương nhớ lại vì sao mẹ chồng nàng lại khóc, thật ra thì cũng không thể trách bà ấy, cũng không biết là ai sẽ rơi xuống ...

“Lương nhi, mẹ không phải cố ý, con đừng trách mẹ.” Quận Vương phi nói, thút tha thút thít, mặt mày ảm đạm, thấy thế Doãn Thiên Lương cũng đau lòng.

“Sẽ không trách ngài, ngài cũng không phải là cố ý.” Doãn Thiên Lương nói. Trong đầu chợt hé ra một khuôn mặt tươi cười, khuôn mặt đó là của mẹ chồng nàng, nụ cười này ... Rất xinh đẹp, nhìn mẹ chồng nàng một cái, mưa khóc hoa buồn cũng chỉ như thế đi? Chẳng lẽ là mình hoa mắt?

Có điểm đáng ngờ ... tuyệt đối có điểm đáng ngờ.

“Lương nhi, con phải tin tưởng, mẹ làm hết thấy đều vì tốt cho con, biết không?” Quận Vương phi nói.

Doãn Thiên Lương cười ngọt ngào. Biết mới có quý, mẹ chồng à mẹ chồng, ngài có thể đem ta đây xuống tới đâu ... Đây là một đầu bài cần phải luận chứng.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 68

Đêm hôm đó Doãn Thiên Lương vừa nhắm mắt là bên tai có thể nghe thấy tiếng gió, còn không có thấy đáy vực sâu, vì thế bị dọa cho sợ đến tỉnh lại vài lần.

Sau khi tỉnh lại lần thứ năm, Doãn Thiên Lương lau sạch sau gáy, lá gan càng ngày càng nhỏ, sợ gì? Không phải là treo dây thừng chơi nhảy đỉnh cao sao? Nhảy đỉnh cao còn không sợ còn sợ cái này?

Lại nói có người thất lễ tiếp được mình sao? Nếu tảng đá lợi hại như vậy nàng còn sợ gì, sau này không có sao liền nhảy, dù sao nhảy cũng quãng không chết, tìm khắp nơi có thể thử nghiệm “nhảy đỉnh cao không cần dây thừng” ...

Cuối cùng đem mình thuyết phục an tâm một chút, dần dần buồn ngủ lại ập tới ...

... ..... bịch ... ..... ....

Lại rơi xuống, nhưng lúc này không phải là vực sâu tối đen không thấy đáy, lúc này là rơi xuống đất ... Mặc dù có chút đau, nhưng còn không có ngã chết, thật tốt.

Phía dưới người lạnh lạnh, sột sỏ trên người hình như cũng không có chấn, mở mắt ngồi dậy, tại sao nàng lại ngủ trên mặt đất? Xem một chút độ cao của giường này, rất tốt là không phải giường tầng nếu không nàng đã có thể thành người tiêu bản rồi.

Nhè nhẹ bò lên giường bọc chăn kỹ lưỡng, xem ra ngã là có bóng ma trong lòng, cũng không có người khuyên giải cho nàng hạ xuống, số khổ.

Cánh tay. Lại là cánh tay khoác lên ngang hông nàng.

Đang muốn đứng lên dọn dẹp, suy nghĩ một chút vẫn là ... coi như cánh tay này là hàng rào, quá nửa đêm nàng cũng không muốn té xuống nữa.

Sớm biết cái hàng rào này hữu dụng như vậy nàng liền mang đi... Doãn Thiên Lương dậy sớm còn muốn cái hàng rào này.

Mới vừa ăn điểm tâm thì có người tới nói, một tiểu thái giám trong cung tới nói lỏa thái thái muốn Hoắc Lũng Nguyệt, muốn tìm nàng ta tới ôn chuyện.

Hoắc Lũng Nguyệt vào cung, Doãn Thiên Lương bị Quận Vương phi lệnh cưỡng chế trở về nằm, ngày hôm qua Doãn Thiên Lương làm vận động rơi tự do nhiều, xương thịt rơi xuống cũng có chút đau cho nên trở về nằm cũng không phải là ý kiến hay gì.

Chạy đi xem gấu mèo, tiểu thái giám không có ở đây, hai con gấu mèo nhỏ đang cùng nhau chơi đùa, ngây ngốc khoanh ở cùng nhau, chỉ bất quá tiểu thụ hình như có chút tinh thần không dậy nổi, hay là ngã bện rồi? Đang suy nghĩ thì tiểu thái giám ôm lá trúc xanh nhạt tới, Doãn Thiên Lương liền hỏi hấn có hay không có chỗ không đúng, tiểu thái giám nói rằng tiểu thụ có lúc không thích ăn, trước kia tiểu thụ cũng có lúc như thế, hai ngày nữa là tốt.

Mặc dù hấn nói như vậy, nhưng Doãn Thiên Lương cũng không dám phớt lờ, hai vật nhỏ hiện tại chính là tổ tông, tổ tông nếu xảy ra chút chuyện thì lại phiền toái, vì vậy ăn cơm xong lại tới trông coi.

Mặt trời ấm áp, Doãn Thiên Lương để cho tiểu thái giám ôm hai con gấu mèo ra ngoài phơi nắng, mình ngồi ở trên bậc thanh nhàn, nhìn một chút liền mệt rồi, cánh tay chống vào đầu gối ôm mộng đi gặp Chu công.

Có thứ gì đang động? Còn đi tới đi lui ... mở mắt xem một chút, hai con gấu mèo đem đầu gối của nàng thành cái cây, nhưng còn quá ngu nên không có trèo lên được.

“A? Tốt lắm ? Tiểu thụ không còn buồn bực?” Xong rồi, lại muốn bị dị ứng, có muốn hay không đẩy bọn nó ra?

Vật nhỏ đáng yêu như thế này mà đẩy chúng ra liệu có làm tổn thương lòng của bọn nó? Bất kể, gác quá tương lại đây là quốc bảo, căn bản nàng cũng không vinh hạnh được ôm một cái, gác qua hiện tại, đó là tổ tông, tổ tông đùa với cô đó là cho cô mặt mũi, quên đi, dị ứng thì dị ứng đi.

Hai con gấu mèo nhỏ nhìn nàng không có phải ứng gì liền tự tiêu khiển, Doãn Thiên Lương chống cằm nhìn. Hòa thuận vui vẻ, cảnh xuân sau giờ ngọ trình diễn hình ảnh hài hòa của “thế giới động vật” rồi.

Không biết vì quá mức, thời gian Doãn Thiên Lương muốn vui vẻ luôn có người không hài hòa đến sát phong cảnh, trước kia là Lục Quân Tắc, hiện tại giờ phút này là Hoắc Lũng Nguyệt.

“Tiểu Vương phi thật hăng hái, xem ra là không có gì đáng ngại rồi.” Hoắc Lũng Nguyệt nói, âm thanh thấm qua gió xuân cũng nhẹ nhàng như vậy.

“Hoắc tiểu thư trở lại, có chuyện gì sao?” Doãn Thiên Lương hỏi, trong đầu hiện ra hàng chữ “ngôi sao màu đỏ di động”, xem ra ngôi sao di động quá lợi hại làm sắc mặt cũng ánh đỏ.

“Không có việc gì buồn bực muốn tùy ý đi một chút, không nghĩ tiểu Vương phi cũng ở đây.” Hoắc Lũng Nguyệt đến gần chút, hai con gấu mèo liền hướng bên người Doãn Thiên Lương ra sức đụng.

“Nghe nói hai con này là Triền thiếu gia cố ý từ đất Thục đưa tới Kinh thành, không nghĩ cũng đang ở nơi này, nguyên lai là đưa cho tiểu Vương phi.”



Hoắc Lũng Nguyệt cười nói.

“Ta lại không có mặt mũi lớn như vậy, thay người chăm sóc chúng mà thôi.” Doãn Thiên Lương nói. Tốt tốt, nói đến tình trạng động vật này làm gì?

“Xem ra tiểu Vương phi không thích Lũng Nguyệt, có phải hay không bởi vì Đới Lễ ca ca?” Hoắc Lũng Nguyệt hỏi.

Thật là có chuyện với tảng đá, còn không có vào cửa đã muốn tuyên chiến? Thật là ... Vô ích khám phục cô ta là một cái nữ anh hùng rồi.

“Hoắc tiểu thư nói lời này ta thế nào không hiểu? Tôi với cô làm bạn không lâu lắm còn không phải nói có thích hay không, đây cùng Quận vương có quan hệ gì?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Hoắc Lũng Nguyệt nhẹ giọng cười: “Người ngoài đều nói tiểu Vương phi đàn độn ít nói một chút cũng không có thú vị, xem ra là tiểu Vương phi trong ngoài không đồng nhất, rất tốt là trước đó vài ngày Lũng Nguyệt đã thấy, sau này cũng sẽ không làm tiếp nha.”

Doãn Thiên Lương liền nhìn cô ta: “Tốt nhất là thấy rõ, thấy rõ rồi cũng đừng chọc tôi. Xin khuyên Hoắc tiểu thư cô một câu, tìm địch nhân cũng phải tìm địch nhân thật, người ta không bắt chuyện cũng đừng đi trên chóc, nếu không phiền toái là mình. A, còn có một câu, tôi cho là Hoắc tieut hư là nữ anh hùng cũng hiểu được đạo lý tri ân đồ báo đi, nhưng bây giờ giống như không phải là chuyện như vậy, cô không cần cảm ơn tôi không quan hệ, nhưng ngàn vạn lần đừng đem tôi làm địch nhân.”

Hoắc Lũng Nguyệt lựa chọn khí khái anh hùng nhún mày nhìn nàng: “Vì sao?”

“Bởi vì, đối với tôi mà nói thì Hoắc tiểu thư cô với người đi đường không có sự khác biệt.” Doãn Thiên Lương cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 69: Chương 69.

Kinh ngạc trên mặt Hoắc Lũng Nguyệt chợt lóe rồi biến mất: “Tiểu Vương phi nói chuyện thật đã thương người, ta còn muốn sau này chúng ta sống chung với nhau giống như tỷ muội.”

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái: “Ta không có thói quen tùy ý nhận thức thân thích.”

Sắc mặt Hoắc Lũng Nguyệt trầm xuống: “Đa tạ tiểu Vương phi chỉ giáo, cáo từ.”

Nhìn bóng lưng đi mất của cô ta, Doãn Thiên Lương trở mặt nhìn trời, người đang ngồi trong nhà họa từ trên trời rơi xuống, thật là không có biện pháp.

Vỗ vỗ đầu đen của tiểu công: “Tiểu công à tiểu công, mày hãy nhớ, đời này của mày có một người phụ nữ là tiểu thụ, để cho mày không có cách nào hưởng thụ cuộc sống, có nhớ không?”

Sau cây cột xa xa có một bóng người nhẹ nhàng che miệng, sợ mình bật cười ...

Bởi vì Doãn Thiên Lương đụng vào lòng nên dĩ nhiên bị dị ứng, không chỉ trên tay, trên cánh tay và trên bắp chân bị gấu mèo cọ tới cọ lui cũng ngứa, vì vậy ăn xong cơm tối liền vội vã trở về phòng để Hương Châu xúc thuốc cho nàng.

Hương Châu vẫn trước sau như một nhẹ giọng trách cứ nàng không nên đụng vào mấy con gấu mèo này, Doãn Thiên Lương cũng im lặng nghe, hiện tại trong phủ chỉ có hai con gấu mèo này nhìn còn thuận mắt chút.

Hương Châu đang quần ông quần để bôi thuốc lên bắp chân cho nàng thì cửa chợt mở, Lục Quân Tắc như thường tiến vào, ánh mắt thấy hai bắp chân nàng thì sùng sốt một chút. Doãn Thiên Lương giả bộ không nhìn thấy, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm tay Hương Châu.

“Tại sao lại bị như thế này?” Lục Quân Tắc đến bên cạnh nàng ngồi xuống, cũng nhìn chăm chăm tay Hương Châu.

“Hỏi Quận vương, Quận chúa từ nhỏ miễn cảm với da lông, đụng vào liền bị dị ứng.” Hương Châu cung kính đáp.

“A, đây là do hai con gấu mèo tạo ra?” Lục Quân Tắc hỏi, những lời này là hướng về phía Doãn Thiên Lương.

“Không có sao, bôi thuốc vào là tốt.” Doãn Thiên Lương nói.

“Sau này phu nhân vẫn ít đụng vào gấu mèo là tốt, dị ứng như vậy thật là khó coi.” Lục Quân Tắc nói.

“Ngài không nhìn không được sao?” Doãn Thiên Lương nói, cũng không ngẩng đầu. Để cho anh nhìn? Không có thu tiền phí thăm quan của anh đã sai rồi, than thở cái gì?



“Nhưng là ở chung một phòng cho dù cẩn thận hơn cũng không tránh khỏi sẽ thấy.” Lục Quân Tắc nói.

“Vậy thì tách ra là được.” Doãn Thiên Lương nói. Cái đuôi sói lộ ra rồi hả?

“Tách ra? Làm sao tách?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Phân giường phân phòng.” Doãn Thiên Lương nói. Để cho anh vừa lòng, sắc lang.

“Chú ý này không tệ.” Lục Quân Tắc ngừng chút lại nói: “Nhưng mà, phân giường phân phòng thì Lục Nhân Giáp và Lục Điều Thuyền làm sao bây giờ?”

Trong lòng Doãn Thiên Lương nổi lên trận bão lớn, người nào quy định mẹ của Lục Nhân Giáp và Lục Điều Thuyền phải là nàng?

“Ngài xem rồi làm thôi, ta cũng không ngăn Quận vương ngài cái gì.” Doãn Thiên Lương thấy đã bôi xong thuốc thì động tác nhanh nhẹn để xuống ống quần, Tiểu Đào bung nước cho Doãn Thiên Lương rửa tay, lau tay xong lại nói: “Quận vương, bệnh dị ứng này sẽ lây. Ngài cẩn thận một chút.” Cho anh lý do tránh xa một chút.

“Lây bệnh? Phải không?” Lục Quân Tắc chột cười: “Vi phu từ nhỏ đến lớn không có lây qua bệnh dị ứng, cũng nên thử một lần cho biết, vừa đúng cũng coi như cùng phu nhân đồng cam cộng khổ.”

... ..

Đêm khuya vắng người, trong phòng yên tĩnh, chỉ có một người không ngủ - Doãn Thiên Lương.

Không phải là nàng không muốn ngủ, thật sự là ngủ không được.

Động động cái tay muốn từ trong cái tay kia thoát ra ngoài, lại nghe được trên đỉnh đầu một tiếng nói nhỏ “Tay lại ngựa?”

“Không có, có chút tê, Quận vương, ngài có thể buông tay ra không?” Doãn Thiên Lương nói.

Lỡ bước một chân hận thành thiên cổ, ý định ban đầu của nàng là kiên quyết phân phòng ngủ với anh ta, ai biết người anh em này nói cũng muốn một lần bị dị ứng để bôi phu nhân đồng cam cộng khổ, sau đó thuận lý thành chương nắm tay của nàng ngủ, nói như vậy có lợi cho việc lây bệnh ... không biết học được nơi nào cái lý luận chó má đó.

Chẳng qua, nàng thấy, đá cẩm thạch chính là khối đá thích ngược.

“Có chút tê? Vậy nói lỏng một chút là được.” Lục Quân Tắc nói, quai hàm đung đung đỉnh đầu của nàng. “Bây giờ thì ngủ ngon đi.”

.... Ngủ được sao?

Ngày thứ hai Lục Quân Tắc dậy sớm, nhìn cánh tay của mình và cánh tay kia, sau đó nghi ngờ nhìn Doãn Thiên Lương: “Phu nhân, giống như không có thay đổi gì.”

Đó là anh da dày thịt béo.

Vì vậy, buổi tối, Lục Quân Tắc lần nữa bắt được tay của nàng: “Có thể là thân thể vi phu tương đối khỏe mạnh cho nên rất khó lây nhiễm bệnh tật, xem ra phải mất nhiều công phu chút: thời gian.”

Ngày thứ ba cũng là như thế ...

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 70

Mặc dù Doãn Thiên Lương không thể không thừa nhận được anh ta nắm tay rất thoải mái, nhưng có mấy lời còn phải nói rõ ràng.

Ngày thứ tư, ban ngày rất tốt, buổi tối đang ăn cơm, Hoắc Lũng Nguyệt chột mở miệng: “Thế Lễ, ngày mai ta muốn vào cung cho Thái hậu thỉnh an, người đi theo ta được không?”

“Được.” Lục Quân Tắc lờ đi ý nhiều.

Nhanh như vậy cả hai đã bắt đầu rồi ...

Trở về phòng, Doãn Thiên Lương dùng sức rửa tay, thái độ ghê tởm. Hôm nay kiên quyết không cho anh ta nắm nữa. Muốn mình bị dị ứng thì ra nơi gió lớn để tắm đi.

Đang suy nghĩ sẽ mở miệng nói thế nào, chỉ nghe Lục Quân Tắc nói: “Oh a, vì sao bệnh dị ứng của nàng đã tiêu mất mà vì phu vẫn không còn có lây bệnh?” Ánh mắt chợt lóe: “Chẳng lẽ căn bản sẽ không lây bệnh?”

Doãn Thiên Lương lắc đầu, lây bệnh, lây bệnh cái đầu anh.

“Thế vì sao phu nhân gạt ta?” Lạnh lạnh nhìn về phía Doãn Thiên Lương: “Chẳng lẽ phu nhân vì để cho vì phu nắm tay của nàng nên cố ý dùng chút thủ đoạn nhỏ?”

Người đó nói, không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn.

“Ngài không nói ta còn muốn nói với ngài đây, sau này ngài ngàn vạn lần chớ cầm tay của ta, không thoải mái, so với bị dính da lông còn làm cho người ta khó có thể chịu được.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc nhìn nàng cũng không nói lời nào. Nửa ngày mới nói một câu: “Oh a, nàng có phải mất hứng hay không? Bởi vì ngày mai ta muốn bồi Lũng Nguyệt vào cung?”

“Không có, đừng nói bồi nàng vào cung, bồi nàng vào động phòng ta cũng không có ý kiến.” Doãn Thiên Lương nói. Hương Châu đang bồi thuốc nhìn sắc mặt của nàng một chút cũng cẩn thận lui ra, hầu hạ tiểu Quận chúa mười mấy năm lần đầu tiên nghe nàng nói như vậy.

Bọn nha hoàn cũng bị Hương Châu ám chỉ đi ra ngoài, trong phòng còn dư lại hai người này, yên lặng, yên lặng ...

Lục Quân Tắc không phản bác cũng không nói đồng ý, dù sao chính là không tỏ vẻ. Không khí liền có chút lúng túng.

“Hai ngày nay gấu trúc có vẻ không thoải mái, ta đi xem một chút, Quận vương nếu mệt mỏi thì ngủ trước đi.” Doãn Thiên Lương nói.

Ra cửa, trăng sáng vừa đúng, trăng sáng lên trăng sáng lên, trong sân đình đài lầu các cũng nhìn thấy rõ ràng, lúc này trong viện rất yên tĩnh, chỉ có đèn lồng bị gió thổi nhẹ thỉnh thoảng lắc lắc, dọc theo hành lang đi tới gian phòng nhỏ của gấu mèo, hai vật nhỏ nhút chung ngủ cùng một chỗ.

Doãn Thiên Lương ngồi xuống nhìn bọn nó ngủ trên cỏ mềm, tiểu công và tiểu thụ đầu hướng vào nhau, chân của mình gác lên người đối phương.

“Thế nào mà ngủ giống tuyên thủ đồ vật vậy? Nằm ngủ như vậy cũng không khỏe mạnh ... Thật là ...” Doãn Thiên Lương đem tiểu thụ ôm lấy đặt bên cạnh tiểu công, lại đem tiểu công lật quay lưng lại phía tiểu thụ: “Như vậy mới là dựa sát vào nhau.”

Gấu mèo nhỏ rất là dễ thương, ngủ cũng rất đáng yêu, nhưng cũng không thể ngồi nơi này nhìn một đêm a?

Trở về phòng, Lục Quân Tắc đã ngủ, bĩu môi, thật đúng là nghe lời, để cho ngủ trước là ngủ, thật đúng là tuyệt không lo lắng lão bà, dĩ nhiên, cũng có thể là không quan tâm.

Nằm ở trong chăn, Doãn Thiên Lương có chút mất ngủ, hôm nay nói như vậy có chút hơi quá, có chút không có đầu óc, nhưng lời đã nói ra miệng không thể thu trở lại, sau này có thể vẫn ở trước mặt Lục Quân Tắc giả bộ ngây ngô giả bộ thiếu hụt tình cảm sao?

Ai, mặc kệ, chuyện sau này thì sau này hãy nói.

Ngày hôm sau, sau khi điểm tâm, Lục Quân Tắc và Hoắc Lũng Nguyệt có đôi có cặp vào cung đi thỉnh an, sắc mặt Quận Vương phi có chút tối tăm, càng không ngừng uống trà, có thể là đã uống no nên mở miệng nói: “Thật đúng là không thể trông cậy được, Lương nhi, ta phải nghĩ cách.”

“Mẹ, ngài chớ đẩy lên người con, con không có ý kiến.” Doãn Thiên Lương nói.

Quận Vương phi liền dùng một loại ánh mắt giận không tranh kia nhìn nàng. Doãn Thiên Lương cũng không nói chuyện, tiếp tục uống trà.

Buổi trưa, hai người không có trở về. Xế chiều, hai người không có trở về. Chạng vạng tối, hai người vẫn chưa có trở về.

Lúc cơm tối rốt cục hai người cũng trở về, nhưng trên mặt Hoắc Lũng Nguyệt có chút không vui, về mặt Lục Quân Tắc không có gì đặc biệt. Cái này, có chút đáng đo.

Hoắc Lũng Nguyệt nói Quận Vương phi ngủ ngon liền trở về phòng, ánh mắt Quận Vương phi liền chăm chú vào trên người Lục Quân Tắc.

“Quân Tắc, Lũng Nguyệt sao vậy?” Vấn đề Quận Vương phi hỏi thật ra thì Doãn Thiên Lương cũng rất muốn biết đáp án. Không thể a, ngày đó còn tới tuyên chiến thị uy với nàng, hôm nay thế nào không còn khí thế vậy?

“Không biết.” Lục Quân Tắc đơn giản hai chữ.

“Con không phải bồi nàng tiến cung sao? Làm sao lại không biết?” Quận Vương phi hỏi.

“Con đi cấp Thái hoàng Thái hậu, Hoàng thái hậu tỉnh an xong liền đi gặp hoàng thượng, cho nên không biết.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương tự động tự giác lựa ra từ ngữ trong điểm “gặp hoàng thượng” sau đó đại não bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, chẳng lẽ là ...

Trong đầu lại tự động hợp thành một “màn ảnh nhỏ”.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 71

Ông kính từ từ kéo xa, trong cung Thái hoàng thái hậu đi ra một vị anh hùng anh khí bừng bừng, dọc theo đường nhỏ quanh co bị cảnh đẹp hấp dẫn, có rất ít cơ hội đi lại ở trong cung nên nàng bị mê hoặc, từ từ đi từ từ xem, bước đi bước đi, đi ngang qua một cây cầu nhỏ bắc ra một cái đảo nhỏ giữa hồ, cái đảo nhỏ cỏ xanh biếc, hoa nở rộ xinh đẹp vô cùng, cũng rất an tĩnh.

Ông kính từ từ gần hơn nữa, gần hơn nữa, cô gái lúc này chợt nhủ này, sau đó nàng lại làm hình dáng như là đang lắng nghe, hình như có âm thanh bất thường. Vì vậy nàng rón rén thả chậm tốc độ men theo âm thanh kia đi tìm ...

Nàng đi dọc theo con đường lát những hòn đá tròn nhỏ, âm thanh càng ngày càng gần, âm thanh kia nghe như làm cho trong lòng người ta nhột nhạt khó chịu? Hình như là thống khổ vừa như có chút sung sướng ... Cô gái bị mê hoặc ...

Chuyển qua núi giả, cô gái ngây ngẩn cả người, hình ảnh trước mắt để cho nàng khiếp sợ ...

Ông kính chuyển tới đối diện cô gái, nơi đó, có hai người ...

Ông kính lại chuyển đổi, nàng kia lặng lẽ rời đi ...

Hắc hắc ... Thì ra là như vậy, vậy thì giải thích được thông qua ... Ha ha ha ...

“Lương nhi, con cười cái gì?” Quận Vương phi hỏi.

“A? Con cười sao? A, nhớ tới ngày đó gấu mèo đánh nhau rất thú vị.” Doãn Thiên Lương nói.

Nàng chính là một đóa hoa cải đang nở rộ. Cười một tiếng như vậy về lo lắng trong lòng trở thành hư không rồi.

Một đêm nằm ngủ thật ngon.

Ngủ ngon thì khí sắc tốt tâm tình tốt, cho nên hôm sau lúc Quận Vương phi nói mang nàng đi vào cung thỉnh an Doãn Thiên Lương cười đáp ứng, nếu bình thường nàng nhất định là tâm không đồng nhất.

Trên đường vào cung Quận Vương phi nghỉ ngơi nhìn nàng: “Lương nhi à, con có chuyện gì cao hứng sao?”

“Không có ạ, làm sao vậy?” Doãn Thiên Lương hỏi. Có phải hay không biểu hiện quá rõ ràng? Được rồi, phải khiêm tốn khiêm tốn.

“Về mặt Lương nhi hôm nay nhìn rất có tinh thần rồi.” Quận Vương phi nói.

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái, hạ xuống khăn cấp ...

Vào cung thỉnh an vẫn là cái trình tự hết sức nhàm chán như vậy, đứng dịp chính là các nàng vừa mới ngồi không lâu thì Doãn Thiên Tịnh cùng với một phụ nữ trung niên cũng tới thỉnh an, đoán đại khái đó là Mai gia lão phu nhân, đây là mẹ chồng Doãn Thiên Tịnh.

Không biết vì sao Doãn Thiên Lương cảm thấy Doãn Thiên Tịnh đối diện với mình luôn có ý cười không tốt. Vì sao đây? Gần đây nàng cũng không có làm ra chuyện gì xấu ...

Bởi vì quá chuyên chú nghiên cứu Doãn Thiên Tịnh, cho nên khi nhìn thấy Doãn Thiên Tịnh đứng lên nàng nhất thời không có phản ứng kịp.

“Lương nhi, cùng tỷ tỷ của con ra ngoài tùy tiện đi một chút.” Quận Vương phi nói.

Có đề tài gì quan trọng không nên để nàng nghe còn phải đuổi các nàng ra ngoài? So với cùng Doãn Thiên Tịnh đi ra ngoài “cùng nhau” nàng thà bị ngồi ở đây nghe buổi phát biểu ý kiến nhàm chán này.

Ra ngoài cửa cung Doãn Thiên Tịnh ngừng bước đợi nàng: “Sắc mặt Lương nhi nhìn không được tốt, có phải có tâm sự gì hay không?”

Ánh mắt thật tình nhi, bà cô đây tâm tình rõ ràng rất tốt.

“Không có. Tỷ tỷ ngược lại thật cao hứng, có chuyện gì vui?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Ta không có chuyện gì vui, nhưng Quận vương phủ hình như có chuyện vui thì phải, nghe nói hôm qua Quận vương và Hoắc Phó tướng cùng nhau vào cung thỉnh an, không biết vì chuyện gì?” Doãn Thiên Tịnh hỏi.

JQ cũng không biết lén lút lút, lúc này tốt lắm, người cả đất này đều biết rồi. Nghĩ lại, có lẽ đây chính là Doãn Liệt và Lục Quân Tắc cố ý, cứ như vậy mọi người cũng sẽ không hoài nghi đến bọn họ là gì kia rồi.

“Không biết.” Doãn Thiên Lương nói.

Hai chị em một trước một sau đi dọc theo con đường trong “màn ảnh nhỏ” tối ngày hôm qua của Doãn Thiên Lương, trong hồ mấy con uyên ương đang nghịch nước ... thật hợp với tình hình mà, nàng dám cam đoan Doãn Thiên Tịnh lại có lời muốn nói rồi.

“Uyên ương đều có đôi có cặp, thật không có ba còn cùng nhau, thật đúng là si tình. Ngươi cứ nói đi, Lương nhi?” Doãn Thiên Tịnh nói.

“A? Như vậy à? Ta nghe nói uyên ương cái chết, uyên ương được lập tức sẽ tìm tới con mới thay thế, nói thế nào với si tình được đây?” Doãn Thiên Lương nói.

Doãn Thiên Tịnh lập tức dừng chân quay người về nhìn Doãn Thiên Lương, trên vẻ mặt tựa như Doãn Thiên Lương là một con quý có mặt mũi hung ác hiện hình giữa ban ngày rồi.

“Chuyện Lương nhi biết thật đúng là nhiều, bất quá có chuyện không cần biết, có chuyện nhất định phải biết, nếu không sợ là một chút cũng không có chuẩn bị. Tựa như uyên ương trong ao này, nếu ngày nào đó bị thay thế mình còn khổ sở biết bao nhiêu ...” Doãn Thiên Tịnh nói, trên mặt thay đổi cười nhẹ.

“Ừ, tạ tỷ tỷ nhắc nhở. Thật ra thì ta cảm thấy bị thay thế cũng không có gì khổ sở, khó khăn nhất trải qua phải là uyên ương được ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, dẫn đến cả người không biết gì trở về, ghê tởm chết người.”

“Lương nhi có gì chỉ điểm?” Doãn Thiên Tịnh hí hóp ánh mắt.

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái: “Không có.” Nhưng vẻ mặt thì bày ra: tôi biết cũng không nói cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 72

Trong ấn tượng đại khái còn có thể tìm được chỗ ở của Nhậm Quân Tử, rẽ vào con đường nhỏ bảy ngoặt tám lượn thật vất vả mới tìm được: hai gốc cây hoa đào, hoa vẫn nhỏ mềm mại như cũ, nhưng không còn có ai treo trên cây rồi.

Đi tới dưới tàng cây, chỗ này an tĩnh đến chút âm thanh cũng không có, Nhậm Quân Tử vượt qua như thế nào? Cô ấy bây giờ đã đi nơi nào? Nhớ cô ấy ôm cánh tay Doãn Liệt gọi “Tần tiên sinh”, vị Tần tiên sinh này là ai?

Nhìn kỹ một chút xung quanh không có ai, Doãn Thiên Lương túm túm ống quần trèo lên cây, đừng nói hoa này làm rất giống thật, tí mị ngữi còn giống như có mùi thơm, không biết là người nào giỏi tay nghề làm ra, cũng ngắt một bông hoa, sau này giữ làm kỉ niệm đi.

Ngẩng đầu nhìn hướng ngọn cây một chút, trong các kẽ hở rậm rạp của hoa chỉ thấy bầu trời nhỏ, không biết ban đầu Nhậm Quân Tử ngồi ở đây, Doãn Liệt vì nàng chuẩn bị những bông hoa trên cũng có chút ... Bên kia hình như có ít chữ, chuyển qua xem một chút, là dùng dao găm khắc ra rất nhiều câu thơ, đều là rải rác ... thí dụ như “Cả đời sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, lại ốm tương tư.”, “Hai chuyện nếu lâu dài thì tồn tại chiều mai sớm hôm”, “không tự đình giá, chết khó quên”, “hỏi thế gian tình là vật gì? Trục giáo nhân sinh tử tương hứa.” ...

“Hứa cùng sông chết ... vậy hôm nay ngươi còn sống hay đã chết ...” Doãn Thiên Lương có chút buồn ngủ. Cùng là người xuyên không tới, Nhậm Quân Tử so với nàng đúng cảm hơn nhiều, nàng thậm chí không thích hoàng đế, chết cũng phải cùng người nọ gần nhau.

Dưới tàng cây chợt truyền đến một tiếng cười khê, nhìn xuống, một người đàn ông mặc trang phục nước ngoài đang chấp tay nhìn lên cây.

Nàng thế nào lại không có chú ý? Người này đến đây lúc nào? Hắn là ai? Chạy tới nơi này làm gì?

Nàng nhìn hắn, hắn liền đối với nàng nhẹ răng cười một tiếng.

Cười, cười cái gì? Anh biết tôi sao mà cười.

Nhảy xuống, Doãn Thiên Lương cũng không phản ứng đến hần tính toán vội vàng rời đi chỗ này.

“Ngươi là ai?” Người đàn ông kia mở miệng nói chuyện.

“Có liên qua gì tới ngươi?” Doãn Thiên Lương nói, bước nhanh hơn.

Rất may là người đàn ông kia không có đuổi theo, chạy ra khỏi phạm vi đó Doãn Thiên Lương có chút thở gấp, thật không biết Doãn Liệt đem Nhậm Quân Tử giấu ở một nơi vắng vẻ như vậy làm gì ...

Còn chưa tới cung Thái hậu thì thấy tiểu thái giám tìm tới, nói Quận Vương phi chờ tiểu Vương phi xuất cung.

Trên đường trở về Quận Vương phi nhìn đóa hoa giả trong tay nàng thì kỳ quái, hỏi nàng lấy ở đâu, Doãn Thiên Lương nói nhặt trên đường, Quận Vương phi nói hoa này nhìn rất đẹp mắt, liền vội cầm tới cái bên tai nàng.

Kỳ quái là Quận Vương phi một chữ cũng không nói tới chuyện tứ hôn, như là chuyện kia đã được giải quyết xong.

Trở lại Quận vương phủ, Lục Quân Tắc còn chưa về, nghe nói là bị Đại Cữu Tử tìm đi uống rượu. Ăn cơm trưa xong Doãn Thiên Lương đi xem gấu mèo nhỏ, xa xa thấy ở cửa ngồi một người, nhìn bóng lưng giống như là Hoắc Lũng Nguyệt.

“Hoắc tiểu thư không có nghỉ trưa?” Doãn Thiên Lương hỏi. Đang bệnh nặng không dưỡng bệnh chạy tới trêu chọc gấu mèo của nàng.

“Không ngủ được. Trong cung tiểu Vương phi nghe được tin tức gì?” Hoắc Lũng Nguyệt cười hỏi.

“Không có.” Doãn Thiên Lương nói.

“Thật không có hay không muốn nói?” Hoắc Lũng Nguyệt nói, có chút khí thế của người gây chuyện.

“Hoắc tiểu thư, cô có di chứng hậu chiến tranh sao? Có phải hay không ý vào đánh cho nhiều rồi nhìn ai cũng muốn đánh cái hả?” Doãn Thiên Lương ngắm cô ta một cái.

“Không, chỉ có thấy dễ cho ta xúc động muốn đánh mới muốn đánh thôi.” Ngược lại Hoắc Lũng Nguyệt rất thẳng thắn.

“Là cô cho rằng làm trò ngại cô, cô mới đánh đi? Cái cô này, làm sao đã nói rồi mà cô cũng không hiểu, muốn đánh thì tìm người khác đi, tôi không rảnh cũng không có tâm tình.” Doãn Thiên Lương nói.

“Vậy như thế nào mới có tâm trạng? Nếu như Đới Lễ yêu thích ta thì ngươi có tâm tình hay không?” Hoắc Lũng Nguyệt nói.

Cô gái này nhất định là từ Sao hỏa tới.

“Anh ta thích cô, cô thích anh ta là chuyện của hai người cùng tới một đồng tiền cũng không có quan hệ, không tâm tình.” Doãn Thiên Lương nói. Cô gái này sao lại cố chấp như vậy, cố chấp phải cho người cảm gậy gỗ đầu cô ta.

“Nhưng nếu hần yêu thích ta thì sẽ không thích ngươi.” Hoắc Lũng Nguyệt nói.

“Ha ha, Hoắc tiểu thư, đây là chuyện giữa tôi và anh ta, có quan hệ với tôi, nhưng cũng chưa có liên quan tới cô.” Doãn Thiên Lương nói, cảm lá trúc trêu chọc gấu mèo nhỏ chơi.

“Vậy nếu như ngươi thích hần mà hần lại yêu thích ta, thì chúng ta đều có liên quan đi?” Hoắc Lũng Nguyệt nói.

“Xin lỗi, nếu là như vậy, đó chính là chuyện riêng của tôi, các người cứ đi con đường dài của các người, chuyện của tôi thì tôi sẽ tự xử lý tốt. Không phiền cô lo lắng.” Doãn Thiên Lương nói.

“Ha ha.” Hoắc Lũng Nguyệt liền cười.

Hoắc Lũng Nguyệt không lên tiếng, ở một bên nhìn nàng chơi cùng với gấu mèo.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 73

Lúc trở về phòng mới phát hiện, Lục Quân Tắc đang nằm ngủ ở trên giường, trong phòng phảng phất không ít mùi rượu, Doãn Thiên Lương bóp lỗ mũi

tính toán rút lui đến chỗ an toàn, tay mới vừa đụng vào cửa thì nghe được tiếng Lục Quân Tắc nói khát nước ...

Lại khát nước, mỗi khi nàng ở đây mới nói khát nước, đây rõ ràng chính là cố ý.

Trong phòng cũng không có nha hoàn nào, Doãn Thiên Lương cảm thấy cũng chỉ là thuận tay làm người tốt một lần, nàng vẫn đi làm. Đồ nước diu uống, cầm cái chén không muốn đi lại bị anh ta một thanh kéo ngã nhào tới trên người mình.

“Oh a.” Ánh mắt hơi mờ, cố ý làm ra dáng vẻ hấp dẫn người.

Anh ta vừa mờ miệng, mùi rượu đậm đặc càng xông vào mũi, Doãn Thiên Lương nhú lông mày che lỗ mũi: “Uống say thì ngủ ngon là được rồi.”

Thấy nàng bịt mũi Lục Quân Tắc giờ trò đùa dai ôm chặt lấy nàng, lại ở trên mặt nàng thổi một hơi. Doãn Thiên Lương lúc này khẳng định anh ta thật sự rất say ...

Chính xác người ta nói say rượu sẽ ói ...

“Quận vương, ngài nhìn đây là mấy?” So cái tư thế chiến thắng.

“Ba.” Lục Quân Tắc đáp, trong đôi mắt một mảnh mông lung sương mù. Giống như là chú nai con lạc đường.

“Ngài là ai? Tên gọi là gì?” Hỏi.

“Lục Quân Tắc.” Đáp rõ ràng.

“Ta là ai?”

“Phu nhân ...” Thuận tiện còn nhéo mặt của nàng, bị Doãn Thiên Lương một phen đẩy ra.

“Lũng Nguyệt họ gì?” Nhớ không? Lũng Nguyệt muối muối.

“Họ gì? Họ Lục.” Lục Quân Tắc đáp.

“A, ngài thích Lũng Nguyệt muối muối sao?” Hỏi ...

Cẩn môi trò trả lời.

“Thích.” Vừa nói cặp mắt vừa được che chắn.

Thật TMD thân nhiên.

Đẩy ra Lục Quân Tắc, bò dậy ở trong ngực, trên cao nhìn xuống cười gần nhỏ giọng thầm nói: “Thích à? Thích thì anh liền bắt đầu suy nghĩ đi, nghĩ đến lừa dục trong lòng đốt cháy anh đi ... Người ... Hư ...” Rõ ràng đem chữ “mất” nuốt trở về.

“Oh a, ta khát.” Lục Quân Tắc đưa tay gọi nàng.

“Khát?” Cúi người vỗ vỗ mặt của anh ta: “Bò đi tìm Lũng Nguyệt muối muối của anh đi, bà cô ta là Quận chúa không phải nha hoàn.”

Tự mình đi tới bên bàn rót trà uống, uống xong hai chén giết mình giống như lại không không chế được nóng nảy, ngồi xuống nhìn người ngủ trên giường.

Lúc này đều đã nói ra thích Hoắc Lũng Nguyệt, nàng có hay không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn ...

Suy nghĩ một chút, Doãn Thiên Lương chạy đến phòng ngoài cầm bút xiên xiên vẹo vẹo viết mấy chữ, viết xong đi trở lại, cười híp mắt đi tới mép giường kéo Lục Quân Tắc.

“Quận vương, ngài khát không?” Thanh âm mềm mỏng.

“Khát.” Lục Quân Tắc nói.

“Ta rót nước cho ngài uống có được hay không?” Giọng nói dụ dỗ con mèo nhỏ.

“Tốt.” Con mèo nhỏ tựa hồ rút lui.

Đỡ anh ta dựa tốt, Doãn Thiên Lương đi qua cầm giấy cùng mực đóng giấu tới đây, đem giấy ở trước mặt anh ta lắc lư một cái: “Vay ấn dấu tay vào đây ta sẽ rót nước cho ngài uống có được không?”

Lục Quân Tắc hình như rất miễn cưỡng trợn to hai mắt: “Oh a, cái gì?”

“A, cái này à, cái này là chi phí ta rót nước cho ngài, ta sợ ngài quên, cho nên kí tên đồng ý.” Doãn Thiên Lương nói.

“Cho ta nhìn một chút.” Mặc dù trông mắt Lục Quân Tắc đầy sương mù, nhưng hình như cũng không hồ đồ.

Đầu tiên dựng hàng thẳng đứng một chữ nước, dựng thẳng đứng hàng thứ ba một chữ phí.

“Xem không hiểu ...” Lục Quân Tắc hỏi.

“Là chi phí nước, đồng ý đi.” Doãn Thiên Lương lỏ ngón tay của anh ta dính mực đóng dấu ấn dấu vân tay: “Đừng quên.” Sau đó đi lấy nước để vào trong tay anh ta, thái độ phục vụ thay đổi 180 độ, cười híp mắt cầm bản cam kết có chữ kí đi tới phòng ngoài suy nghĩ tiếp.

Người ở bên trong uống nước xong chậm rãi nằm xuống tự nhủ: “Oh a lại suy nghĩ gì thế ...”

Doãn Thiên Lương suy nghĩ cái gì? Nàng cầm bút đem chỗ còn trống bỏ sung đầy đủ. Sau đó cẩn thận đem tờ giấy giấu kĩ rồi đi ra cửa tìm mẹ chồng, nhìn bầu trời cũng nên ăn cơm tối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 74

Mẹ chồng nàng đang nằm dựa trên xích đu nhắm mắt dưỡng thần, nghe động tĩnh của nàng mới mở mắt: “Quân Tắc ngủ?”

Doãn Thiên Lương gật đầu, ngủ, ngủ được cũng giống heo.

“Lương nhi, con đoán ngày hôm qua Thái hậu lão nhân gia nói với ta cái gì?” mẹ chồng nàng thần bí hề hề.

“Thái hậu lão nhân gia nói mẹ lại đẹp lên.” Tâm tình tốt nên những lời ca ngợi không tự chủ liền chạy ra ngoài.

“A ? Lương nhi, mẹ nhìn coi như đẹp?” Quận Vương phi hỏi.

Hắc tuyến !!! Nói gì cũng tin, bất quá là lời nói xã giao mà thôi.

“Mẹ vẫn luôn xinh đẹp, nếu không lúc đầu con làm sao mà nhận nhầm đây?” Doãn Thiên Lương nói. “Mẹ, Thái hậu lão nhân gia nói gì vậy?”

Quận Vương phi che miệng cười không nói lời nào, vẻ mặt tuyệt đối gian trá: “Thái hậu nói phiên bang thuần phục, trình quốc thư muốn hòa thân, con đoán người phiên bang nhìn trúng muốn hòa thân là ai?”

Là ai? Chẳng lẽ là Lục Quân Tắc?

“Mẹ, ngài cho chút gợi ý.” Doãn Thiên Lương cười híp mắt nói.

Trong Kinh thành này nam nữ hào môn quý tộc chưa lập gia đình nhiều như biển, nàng làm sao đoán được.

“Ừ, con không thích.” Quận Vương phi nói.

“Thanh Uyển công chúa.” Doãn Thiên Lương bật thốt lên. Có ba người nàng không thích, chị em Ngưng, Tịnh còn thêm Thanh Uyển, nay hai người đã thành tiểu phụ nhân, thì còn dư lại một đứa trẻ xui xẻo Thanh Uyển.

Quận Vương phi cười hiểu biết: “Ta biết con sẽ nói Thanh Uyển, không phải là nàng ta, đoán nữa.”

“Không có, con không thích chỉ có một. Chẳng lẽ công chúa phiên bang muốn kết hôn? Hòa thân không phải chính là hoàng thượng?” Doãn Thiên Lương nói.

Doãn Thiên Lương cũng không cho phép, cô gái người ta đưa tới bất kể có thích hay không hẳn cũng phải coi chừng.

Quận Vương phi lại lắc đầu: “Mẹ nói cho con biết, phiên bang muốn kết hôn chính là nữ Tướng quân.”

“Nữ Tướng quân? Hoắc tiểu thư ...”

Quận Vương phi gật đầu một cái.

Doãn Thiên Lương vẫn trong khiếp sợ, thật là chuyện thần kì, người ta hòa thân đều phải là công chúa, lần đầu tiên như vậy, đây là sách lược gì?

Lúc ăn cơm tối nha hoàn nói Quận vương đang ngủ không ăn, Hoắc Lũng Nguyệt tới, chân mày càng thêm khóa chặt. Doãn Thiên Lương chợt cảm thấy thương cho cô ta, phải gả tới nơi đất khách xa như vậy, phong thổ cũng chưa quen thuộc, nhưng cũng may, cô ta là một phụ nữ vạn võ cũng sẽ không bị bắt nạt.

Ăn xong cơm tối Quận Vương phi thúc giục nàng về phòng “xem một chút” Lục Quân Tắc, trong lòng Doãn Thiên Lương cục cục, xem cái gì vậy ạ, ngủ cũng bị rơi xuống đất?

Thấy người kia cũng không thoải mái. Vì vậy liền vòng một vòng đi xem gấu mèo nhỏ, đến lại thấy Hoắc Lũng Nguyệt đang ngồi trên bậc thang, cô gái này gần đây thế nào lại thích gấu mèo rồi? Không có gì lại chạy đến xem.

Tính toán một chút, cô ta thích xem thì xem đi, dù sao phía Bắc rét như vậy cũng sẽ không có gì đáng yêu đâu. Doãn Thiên Lương len lén xoay người đi.

Trở về phòng, Lục Quân Tắc vẫn ngủ rất an ổn, Doãn Thiên Lương ngồi ở mép giường khoanh tay nhìn anh ta: “Một tháng ngồi một mình mượn rượu tiêu sầu, tôi còn thật đáng thương cho các người, nếu không, nếu không các người tính bỏ trốn ... Tôi sẽ làm như không nhìn thấy.”

Đêm khuya dần, Doãn Thiên Lương lại có chút mất ngủ.

Ngày thứ hai người một nhà ăn điểm tâm, chủ quản gia lại chạy vào, nói là trong cung có tin tức, hoàng hậu nương nương mang thai long chủng, nghe tin tức thế, theo bản năng Doãn Thiên Lương nhìn Lục Quân Tắc một cái, chẳng lẽ Doãn Liệt còn không phải “một mình lựa chọn đề tài” ...

Cũng đúng, nói thế nào cũng phải chế tạo mấy người nói nghiệp mới được, nếu không giang sơn tốt đẹp này sẽ phải chấp tay cho người ta rồi.

Hoàng hậu có thai vậy thì khắp chốn mừng vui như lễ hội quá, cho nên ăn cơm xong Quận Vương phi mang theo vợ chồng con trai và Hoắc Lũng Nguyệt vào cung chúc mừng.

Đúng lúc Hoàng hậu cũng ở trong cung Thái hậu, các nữ nhân vừa thỉnh an vừa chúc, đưa lễ vật của mình lên, rất tốt là những chuyện nhỏ nhặt này người đẹp mẹ chồng chưa bao giờ để nàng phải quan tâm.

Doãn Liệt tới, còn không có thay long bào chói lọi này đi, phi tử, Vương phi, cáo mệnh đứng dậy thỉnh an, Doãn Liệt nhàn nhạt vung tay lên ngay cả câu “Miễn lễ” cũng không có, len lén liếc một cái, thần sắc cũng rất thường, còn không bằng trước kia sắc mặt có chút vui mừng. Nhưng, Doãn Liệt có một luồng hơi thở mãnh liệt như vậy, làm cho người ta thấy liền không tự chủ muốn khom lưng cúi đầu.

Hắn tới không nói gì nhiều, ngồi một chút liền đi, Doãn Thiên Lương thấy trên mặt Hoàng hậu lóe lên một chút thất vọng. Bởi vì Hoàng hậu có thai nên Thái hậu lão thái thái đối với cái bụng của vợ nhà khác cũng cảm thấy hứng thú, cười hỏi bà cùng Thái hoàng thái hậu chỉ cười mấy đôi cũng đều có động tĩnh, chỉ có mẹ chồng hai nhà gật đầu cười – dĩ nhiên không bao gồm Quận Vương phi, Doãn Thiên Lương nhìn mắt bà – rất buồn bã.

“Lương nhi là đôi thành thân sớm nhất mà, thế nào còn không có động tĩnh đây?” Lời này của Thái hậu làm mọi người đều nhìn bụng của nàng.

Nhìn, nhìn cái gì? Tôi vẫn trong sạch.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 75

“Nói đến chuyện này còn phải cầu xin miệng vàng lời ngọc của Thái hậu lão nhân gia nữa.” Quận Vương phi cười nói, Doãn Thiên Lương liền có một linh cảm, mẹ chồng à, ngài thật là không buông tha bất cứ cơ hội nào muốn giải quyết xong thanh niên lớn tuổi của Doãn gia chúng ta.

“A ? Lại tới cầu xin lão bà ta cái gì?” Thái hậu cũng cười híp mắt nhìn Doãn Thiên Lương.

“thỉnh cầu nhanh lên một chút chỉ cười cho Thiên Lăng, trước đó vài ngày ngài nói khuê nữ này cũng không sai a.” Quận Vương phi nói.

“Người không nói ta đều quên hết, vừa đứng nha đầu kia cũng ở trong cung, hôm nào để cho bọn họ gặp nhau.” Thái hậu nói.

Cầu mong tiểu thư kia nhà người ta còn không vui mới được ... Doãn Thiên Lương cầu nguyện trong lòng.

Chủ đề của các lão thái thái lại chuyển rồi đến bụng của hoàng hậu đi, để cho người trẻ tuổi các nàng đi ra ngoài một chút.

Không có sáng ý, mỗi lần đều lấy cớ này. Ra khỏi cửa điện, các cô dâu nhỏ giải tán ở cửa, Hoắc Lũng Nguyệt bị một người quen biết lôi đi, Doãn Thiên Lương thì vẫn trước sau như một “chó con không đẻ ý tốt”.

Nay hai cây hoa đào kia nang không dám đến, núi giả gì gì đó nàng cũng không thể đi, suy nghĩ một chút đi Ngự hoa viên xem hoa cũng được.



Phong cảnh trong Ngự hoa viên rất đẹp, không ít cung nữ cầm giỏ nhỏ hái hoa, nhìn cũng vui vẻ hòa thuận. Nhiều người, không thích, lại đi ...

Không để ý tới vừa đúng, nàng có thể yên tĩnh yên tĩnh.

Trời mưa. Không thể ngờ trời mưa. Rõ ràng là trời đẹp có được hay không ... Bây giờ ông trời mưa đối với nàng thật là ưu ái. Trời mưa cũng không lâu, nhưng cũng đủ làm cho nàng bị ướt, có mấy lọn tóc rải rác dính vào trên mặt và trán nàng, y phục cũng không thể nào tránh khỏi bị ướt thoạt nhìn giống như là từ trên lầu nhà ai dội xuống một chậu nước rửa chân vậy.

“A ? Đứa nhỏ nhà ai mà trời mưa cũng không biết tránh thế này?” Một bóng dáng sẫm màu tung bay ở trước mặt nàng.

Thoạt nhìn qua là một người con gái rất đẹp.

“Không có nơi trú mưa.” Doãn Thiên Lương nhìn cô ta, những người phụ nữ trong cung này hận không thể đem y phục khoét sâu ngực xuống mặc, cô ta lại mặc một bộ sáng bóng ... sa tanh màu tím đen, ngược lại cô ta càng lộ vẻ mặt trắng không còn chút máu, cũng coi như muốn nổi bật đi.

“Hài tử ngu ngốc đáng thương, tên là Lăng Tiễn Tuyết, người tên gì?” Mỹ nữ cười híp mắt.

“Doãn Thiên Lương.” Tên thật là đẹp, tình thơ ý họa, không giống thẳng đứng như của nàng vậy.

“Doãn Thiên Lương? Vậy người có biết một người tên Doãn Thiên Lăng không?” Hình như nghe được âm thanh quả đấm rắc rắc rắc rắc.

Nghe được âm thanh rắc rắc này, trong lòng Doãn Thiên Lương vang lên tiếng trống nhỏ: “Coi như là ... biết, Lăng cô nương cũng biết anh ta?”

“Không biết, người nói cho ta biết một chút, cái người kia như thế nào?” Lăng Tiễn Tuyết hỏi.

Loại người nào ... hỏi người tốt tốt, chẳng lẽ chính là cái đứa trẻ xui xẻo theo trong miệng Thái hậu lão nhân gia nói muốn chỉ hôn cho Doãn Thiên Lăng kia sao? Loại người nào, coi như cô hỏi đúng người.

“Anh ta à, được cho là ngọc thụ lâm phong tiêu sái phong lưu, nhưng ngay cả có chút ... Có chút ... Thật ra thì cũng không coi là thói hư tật xấu gì ...” Doãn Thiên Lương cố ý ập a ập ứng.

“Có chút cái gì?” Lăng Tiễn Tuyết nhíu lông mày.

“Thật ra thì cũng không coi như là tật xấu, bởi vì anh ta quá ngọc thụ lâm phong, mặc dù giữ mình rất trong sạch nhưng vẫn trêu chọc phụ nữ ... Yêu thích, có nấy hồng nhan tri kỉ mà thôi ...” Doãn Thiên Lương nói.

Đôi mắt đẹp của Lăng Tiễn Tuyết tròn lên: “Cám ơn người, a, người cùng Doãn Thiên Lăng quan hệ như thế nào?”

“Anh ta là ca ca của tôi. Lăng cô nương có phải thích ca ca tôi hay không? Vậy thì cô đừng chậm bước, mới vừa rồi Thái hậu lão nhân gia nói chỉ cười cho ca ca đó, không biết là người nào ...” Doãn Thiên Lương nói. Nếu như là cô thì cô nhớ vạn lần đừng đồng ý.

“Chỉ không được.” Cánh tay Lăng Tiễn Tuyết vỗ lên bả vai nàng: “Ca ca người thật không phải đồ tốt ...”

Được rồi, không sai. Ách, không đúng, thật ra thì ngay cả hoa thủy tiên cũng có điểm tự luyện, thật ra thì cũng rất tốt ...

“Lăng cô nương, cô đừng nói ca ca tôi như vậy. Ca ca tôi cũng là không có biện pháp, vóc người anh tuấn cũng không phải là lỗi của hắn.” Doãn Thiên Lương nói.

Lăng Tiễn Tuyết giả cười, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Đúng dịp, ta rất ghét đáng ghét anh tuấn. A, ta còn có chuyện đi trước, người nhanh lên một chút trở về đi thôi, không chừng một lát trời còn mưa nữa đó.”

Lăng Tiễn Tuyết chạy đi, Doãn Thiên Lương lau nước mưa trên mặt cười: “Doãn Thiên Lăng, tìm không được vợ cũng đừng oán tôi, tôi thật sự không nói gì ...”

“Không hiền hậu.” Có người lại nói tiếp. Doãn Thiên Lương buồn bực, không phải trời mưa sao, thế nào chạy ra nhiều người nhàm chán như vậy?

Xoay người, anh chàng này nhìn rất quen mắt nha. Ăn mặc giống ngoại tộc, duyên phận.

“Cùng anh ... Không liên quan.” Doãn Thiên Lương nói. Người này giống như rất có lòng hiếu kỳ lại rất thích cùng người xa lạ nói chuyện.

Ánh mắt ngăm ngăm bốn phía, ách, mới vừa rồi bọn họ lập tức bốc hơi giống như trời mưa ...

Nơi đây không nên ở lâu, nhưng, người này đứng đây, liền vững vàng đứng ở giữa đường, thấy thế nào cũng giống như là xuất hiện nhân sĩ chánh nghĩa ngang ngược, còn nhìn nàng, giống như hắn muốn chủ trì chính nghĩa vì dân trừ hại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76

Nhún nhún vai, lông mày nhú lại, Doãn Thiên Lương xoay người đi, Ngự hoa viên lớn như vậy nàng lượn quanh vài vòng không được sao.

Bảy rề tám lượn quanh trở lại cung Thái hậu thì cũng tan cuộc, Quận Vương phi mặt mày hớn hờ, Doãn Thiên Lương liếc trộm hai mắt: mẹ yêu, ngài cao hứng hơi sớm đó.

Mẹ chồng nàng dâu hai người về phủ ngồi xuống uống vài ấm Thiết Quan Âm nóng bỏng, Lục Quân Tắc và Hoắc Lũng Nguyệt mới trở lại. Hoắc Lũng Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, cái nhìn kia làm cho người ta hiểu biết vô hạn, nội dung quá nhiều.

Buổi trưa ăn cơm xong, nghỉ trưa theo thường lệ, Doãn Thiên Lương theo lệ cũ đi xem gấu mèo nhỏ, không nghĩ Hoắc Lũng Nguyệt trước nàng một bước đã ở đó, Doãn Thiên Lương âm thầm than thở, chị gái, may mắn cô là phụ nữ, nếu cô là đàn ông thì người ta sẽ coi hai ta là có gì.

“Thủ đoạn của tiểu Vương phi, Lũng Nguyệt đúng là đã xem thường.” Hoắc Lũng Nguyệt mở miệng đã nói.

“Nói nghe một chút.” Đầu óc Doãn Thiên Lương đang đi loanh quanh, không đến nỗi hôm nay nàng cùng Lăng Tiễn Tuyết nói chuyện nhanh như vậy đã truyền tới nơi của cô ta đi?

“Chuyện Lũng Nguyệt đi hòa thân có một phần nỗ lực của tiểu Vương phi đi? Không nghĩ tới, hai con gấu mèo này lại có tác dụng như vậy.” Hoắc Lũng Nguyệt ôm lấy một con, cúi đầu không nhanh không chậm xoa đầu nó.

Gấu mèo chính là gấu mèo -> gấu mèo là Nhậm Quân Từ -> tác dụng của gấu mèo cũng chính là tác dụng của Nhậm Quân Từ -> tác dụng của Nhậm Quân Từ -> đương nhiên là có người lợi dụng cô ấy đi theo Hoàng đế cầu xin cái gì -> theo lẽ thường, trước mắt nhìn cô ta không ... thuận mắt nhất, chính xác chính là Lục gia tiểu Vương phi Doãn Thiên Lương.

“Có tác dụng thì cô ôm đi là được, dù sao thì tôi bất quá cũng chỉ là trông nom hộ người ta, sau đó cô chờ một chút xem gấu mèo có dùng được hay không.” Doãn Thiên Lương bỗng nhiên dừng lại: “Thật ra thì, nếu như hai con gấu mèo này có tác dụng như vậy thì tôi sẽ không câu một chuyện nhỏ như vậy, đối với tôi mà nói, đàn ông tam thê tứ thiếp là tất nhiên, cô hay người khác đối với tôi không có sự khác biệt. Tôi coi như gấu mèo đuổi cô đi còn có thể đuổi được bao nhiêu người nữa. Chẳng lẽ còn có thể quản lý sao? Cho nên cô nên suy nghĩ đi – cô bị người lừa.”

“Người không ngại Đới Lễ tam thê tứ thiếp?” Hoắc Lũng Nguyệt nói.

Doãn Thiên Lương nhún vai lắc đầu một cái: “Cô đề ý hoàng thượng tam cung lục viện sao?”

“Dĩ nhiên không, có quan hệ gì với ta.” Hoắc Lũng Nguyệt nói.

“Như nhau. Cùng tôi có quan hệ gì.” Doãn Thiên Lương nói: “Có việc, luôn luôn không giống như cô nghĩ, nữ Tướng quân. A, cô đã thích hai con gấu mèo như vậy thì chăm sóc nó hộ tôi đi, lúc buổi trưa tôi dính chút nước mưa có chút không thoải mái, trở về nghỉ ngơi một chút.”

Xoay người đi hai bước thì nghe Hoắc Lũng Nguyệt nói: “Người không thích Đới Lễ.”

“Thích là phải trả giá thật lớn, giống nhau, nếu muốn được thích cũng phải trả giá thật lớn, chỉ bỏ ra mà không yêu cầu báo đáp chính là đũa ngọc.” Doãn Thiên Lương nói.

Đạo lý dễ hiểu như vậy mà cũng phải hỏi ...

Còn dư lại Hoắc Lũng Nguyệt ôm gấu mèo nhỏ nhéo a nhéo ...

Trở về phòng nghỉ trưa, đắp chăn mỏng nằm ở trên giường, Doãn Thiên Lương chợt nghĩ đến một vấn đề, cuộc sống của nàng giống như ở trong hình tam giác không theo luật lệ gì cả chính là xuyên qua ở phòng ngủ cùng phòng khách và hoàng cung – khó trách sẽ cảm thấy nhàm chán như vậy.

Mà trung tâm của cái hình tam giác đó chính là Lục Quân Tắc. Khó trách sẽ nhàm chán hơn. Bọc chăn lẩn từ ngoài giường vào trong đem mình biến thành một xác ướp.

Xác ướp vừa mới thành hình thì một người đi vào.

“Mắc mưa, Oh a?” Người anh em này cũng nên đổi tên là Tào Tháo – nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Tào Tháo nhìn tạo hình của nàng một chút: “Ngày nóng còn bị kín như vậy, phát lạnh sao?”

“Có chút. Không có sao. Ngủ một cái là tốt.” Diễn đạt có đủ rõ ràng không? Nàng buồn ngủ.

“Tốt, ngủ đi.” Lục Quân Tắc nói.

Ngủ đi ... Vâng ngủ đi. Nhưng tại sao lại là kiểu ngủ này?

Người nào đồng ý cho anh ôm xác ướp ngủ thế?

Cái gì? Bởi vì xác ướp lạnh vừa đúng anh đang nóng? Anh cho rằng vật lý học là năng lượng sẽ chuyển đổi đúng không?

Muốn đập một cuộc cũng không có biện pháp.

Đập không được, tôi lần tôi lần tôi lần – lần không được, hai cánh tay Lục Quân Tắc giống như cái kim.

Gọi anh ta một tiếng, không có phản ứng, giả làm bức tượng ngủ thiếp đi – ai mà tin, hai phút anh liền ngủ mất ... anh thấy hoảng đẽ ả.

Hụt hơi thiếu dưỡng khí, Lục Quân Tắc trước mặt áo màu lam nhạt từ từ thay đổi ... cuối cùng biến thành màu đen ...

“Nhanh như vậy đã ngủ mất rồi ...” Người khác mới vừa rồi ngủ chợt tỉnh, siết chặt mặt người trong ngực: “Chỉ phí ... Là cái chi phí gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 77

Cái giấc ngủ trưa đó của Doãn Thiên Lương khi ... tỉnh lại mặt trời đã ngả về tây, xuyên thấu qua cửa sổ mở có thể nhìn thấy cảnh xuân thật đẹp trong đình viện, trời chiều từ phía tây bỏ vào trong phòng, đèn đồ dùng trong nhà cũng dính vào màu vỏ quýt rực rỡ, sắc thái như vậy rất thích hợp để lười biếng trong ổ, cái gì cũng không làm ...

Cuộc sống mỗi ngày đều như vậy có phải rất tốt hay không ...

Đáng tiếc cuộc sống chắc chắn sẽ luôn không làm cho người ta được như nguyện, cho nên mặc dù nghĩ như thế nhưng cũng không thể không rời giường để nha hoàn bôi cho mình bôi tóc đơn giản, đem y phục có chút nhăn nhúm đổi sang bộ mới rồi hướng phòng khách đi tới.

Vừa rẽ đến hành lang trước phòng khách thì nghe được tiếng cười trong sáng vọng lại, có một là hoa thủy tiên, một người khác ... Hình như là tình trùng động vật ...

Tình trùng động vật lại tới kinh thành, lại còn đến nhà nàng, lại còn cười vui vẻ đến như vậy, quái dị.

Đang suy nghĩ xem mình có cản trở về giả vờ ngủ hay không thì nghe được tình trùng động vật nói bên trong: “Tôi đã một canh giờ thế nào không thấy Lương nhi?”

“Nàng mặc mưa có chút lạnh, còn ngủ.” Lục Quân Tắc nói.

“Ngủ rồi, vậy thì không nghe được tin tức tốt.” Triển Vọng Phi chế nhạo nói.

Tin tức tốt? Tin tức tốt gì? Lặng lẽ đi lên phía trước mấy bước tính toán muốn nghe lên.

“Quận chúa, ngài ...” Hương Châu vội vàng đưa khăn cho nàng thấy nàng giống như xoay cổ đem mặt dính vào trên cửa liền nhẹ giọng hỏi một câu. Cô nào biết Doãn Thiên Lương đang hết sức chăm chú chuẩn bị nghe lên ...

“A ... ..” Doãn Thiên Lương la lên sợ hãi, bây giờ không thể trách nàng ... người đang làm chuyện xấu ... nhất thời bị hù dọa, nếu không sẽ có người bị chồng YW rồi.

Nàng “A” xong rồi vừa quay đầu lại chỉ thấy ở cửa có ba cái đầu đang đồng loạt nhìn nàng, chỉ là vẻ mặt khác nhau, từ trái sang phải theo thứ tự là Lục Quân Tắc lông mày hơi nhíu, Triển Vọng Phi vui vẻ ra mặt, Doãn Thiên Lăng khóe miệng có chút lạnh lẽo.

“Ca, Thừa Dục ca ca, các người đã tới.” Doãn Thiên Lương nói.

“Cho Thừa Dục ca ca nhìn một chút, Lương nhi gầy đi.” Triển Vọng Phi nói.

“Thừa Dục ca ca tại sao lại tới kinh thành?” Doãn Thiên Lương hỏi. Không phải là đang ở đất Thục làm quan sao?

“Phụng chỉ vào kinh, thuận tiện tới thăm Lương nhi một chút.” Triển Vọng Phi nói.

Người này không phải là cố ý quấy rối sao? Lời như thế không thể giữ lại đến lúc không thể giữ lại đến lúc không thể giữ lại thì nói sao.

“Người chủ yếu đến xem gấu mèo.” Lục Quân Tắc nói.

Lòng ghen tị của tăng đá phát tác, cho là gấu mèo có thể so sánh với nàng sao ...

“Các người giống như có chuyện quan trọng phải nói, vậy ta đi nói chuyện với mẹ.” Doãn Thiên Lương nói, xoay người muốn đi.

“Chuyện quan trọng này ... com tôi rồi nói, Lương nhi cũng cao hứng theo, không có chuyện xấu là tốt rồi.” Triển Vọng Phi nói.

“A, tốt, vậy ta đi trước gặp mẹ một chút.” Doãn Thiên Lương nói.

Vốn định cùng Quận Vương phi nói vài lời khách sáo, nhưng Quận Vương phi nói bà cũng không biết. Doãn Thiên Lương không thể làm gì hơn là ngoan ngoãn chờ đến buổi tối.

Com tối, sáu người ngồi vây quanh, vừa mời rượu vừa khách sáo, com ăn cũng được một nửa mà cũng không có người nói ra tin tức tốt gì, từng người một thần thái nhàn nhai. Không vội? Không vội thì thôi, dù sao cũng không liên quan đến Doãn Thiên Lương nàng, lại càng không gấp.

“Thiên Lăng, Vọng Phi, trước com tối Lương nhi giống như nói có tin tức tốt gì, là chuyện gì tốt à?” Quận Vương phi rốt cục chiếu cố đến tâm tình của nàng rồi.

“Hạ di, hôm này ngài vào cung có nghe Thái hậu lão nhân gia nhắc tới gì không?” Triển Vọng Phi liếc mắt nhìn Doãn Thiên Lăng: “Thái hậu lão nhân gia buổi trưa hạ chỉ tứ hôn cho Từ Quý.”

“A? Thật? Là tiểu thư Lăng gia?” Quận Vương phi cười hỏi.

“Đúng vậy ạ.” Triển Vọng Phi gật đầu.

“Khụ khụ...” Doãn Thiên Lương hổi hận vì sao lại ăn bữa com này ...

“Lương nhi có phải cao hứng hay không?” Quận Vương phi nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng cười nhẹ hỏi.

Mẹ chồng rất là gian xảo. Vừa lòng ba người bọn họ biết hôn sự của Doãn Thiên Lăng cùng nàng “quan hệ quan trọng” còn hỏi như thế, nếu nàng nói “minh thật cao hứng” ... Lục Quân Tắc kia không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mơ hồ gạt cái đầu một cái coi như trả lời, Lăng Tiễn Tuyết tiểu thư, cô ta không phải nói cô ta ghét thanh niên anh tuấn sao? Thế nào vừa quay đầu lại thấy đóa hoa Doãn Thiên Lăng này cô liền đáp ứng, quả nhiên, người gì cũng bị sắc đẹp bắt giam.

“Lăng cô nương ta đã gặp, hình dáng tốt tính tình cũng tốt, cùng Thiên Lăng quả thực là ông trời tác hợp cho, con nói có phải không Lương nhi?” Quận Vương phi nói. Bà đang vui vẻ nên giọng điệu không biết còn cho là Doãn Thiên Lăng là con trai của bà ấy.

Cười hai tiếng, Lăng Tiễn Tuyết à Lăng Tiễn Tuyết, người ta bắt đầu rồi đó ... Uống cho tôi tốn công chỉ điểm.

“Ông trời tác hợp cho ... nhưng là mất chút trắc trở ... Ha ha, nhưng, cuối cùng cũng được rồi.” Triển Vọng Phi gian trá, đoán chừng là vui mừng trề cười Doãn Thiên Lăng.

“Chung thân đại sự của Thiên Lăng đã định ra rồi, còn Vọng Phi thì sao? Đất Thục núi cao nước xa, cũng không có người tri kỷ bên cạnh, thế nào không vội?” Quận Vương phi lại bắt đầu quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 78

Doãn Thiên Lương uống trà, trong lòng lâm bẩm: mẹ chồng, vậy thì phiền ngài một lần nữa ra tay giải quyết nốt tình trùng động vật đi, dù sao tốc độ của ngài cũng không ai bằng.

“Ta ? Duyên phận chỉ có thể gặp không thể cầu, lại nói ta vừa tới đất Thục làm quan còn không có cái dáng vẻ gì nên cũng không tốt suy tính chuyện như vậy.” Triển Vọng Phi nói.

Nhìn một chút giác ngộ của người ta, vừa nhìn là biết được giáo dục quá cao.

“Nếu không Hạ di để ý giúp người? Đến lúc đó đi cầu hai vị lão nhân gia chỉ cười cho nhà người.” Quận Vương phi hỏi.

“Mẹ, chúng ta lập tức phải trở về Vân Trung rồi.” Lục Quân Tắc chọt nói một câu như vậy.

“Trở về Vân Trung? Lúc nào đi?” Quận Vương phi hỏi.

“Không chỉ ngài trở về Vân Trung, ta và Từ Quý cũng phải đi.” Triển Vọng Phi nói.

“Hạ di, chúng ta phụng chỉ hộ tống An Quốc công chúa đến Bắc Chu.” Vẫn không lên tiếng Doãn Thiên Lăng bỗng nói.

“An Quốc công chúa?” Quận Vương phi lăm bằm nhìn Hoắc Lũng Nguyệt vẫn an tĩnh ăn cơm một chút: “Ngày định ra rồi?”

“Định ra rồi, đại khái ý chỉ sẽ đến trong hai ngày tới.” Doãn Thiên Lăng nói.

Ách ... An Quốc công chúa ... danh tiếng này nghe với “tiểu Vương phi” thì vang dội hơn nhiều, thật hâm mộ.

“A.” Quận Vương phi như có điều suy nghĩ: “Vậy chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút để lên đường, đồ cưới của Lũng Nguyệt chuẩn bị nhất thời có chút vội vàng.”

“Hạ di, không cần. Mấy ngày nay cũng rất phiền phức.” Hoắc Lũng Nguyệt nói, cúi đầu, như có như không.

“Hạ di vẫn xem người giống như con gái, con gái xuất giá làm mẹ tại sao có thể không chuẩn bị đồ cưới, tuy nói thời gian có chút vội vàng, nhưng vẫn còn kịp.” Quận Vương phi nói.

Bởi vì Hoắc Lũng Nguyệt hòa thân lấy chồng ở xa, trên bàn liền có sự trầm mặc ngán ngùi.

Trong lòng Doãn Thiên Lương than thở, ở nơi này gần xa như vậy đồng nghĩa với việc cả đời không gặp lại, đứa nhỏ này không có phụ huynh, cô ấy đi rồi trong lòng nàng hẳn sẽ khó chịu. Sớm biết mọi người nghĩ gấu mèo có ích cho cô ấy thì nàng đã đi cầu cho Doãn Liệt tốt hơn.

Cơm tối có chút nặng nề cũng kết thúc, Doãn Thiên Lăng và Triển Vọng Phi lại ngồi uống mấy ly trà mới cáo từ. Quận Vương phi hình như cũng có chút không thoải mái, lôi kéo Hoắc Lũng Nguyệt nói chuyện, để cho Doãn Thiên Lương cùng Lục Quân Tắc trở về phòng sớm một chút.

Trở về phòng sớm ... Doãn Thiên Lương đi ở phía sau. Nói chuyện còn không có kín đáo như vậy.

Trở về phòng, Doãn Thiên Lương liếc trộm Lục Quân Tắc, vẻ mặt vẫn không có gì, thật còn chịu đựng được, người mình thích muốn gần cho người khác còn có thể lãnh tình như vậy, quả thật không phải loại người bình thường.

Đại khái sau này chỉ có thể hướng về phía trắng sáng hát “Trăng sáng đại biểu lòng của ta” rồi.

Đội nàng rửa mặt xong thì Lục Quân Tắc đã nằm ở trên giường, trong lòng Doãn Thiên Lương có chút đánh trống, bất quá nàng rất nhanh liền an ủi mình: không quan hệ, thật ra anh ta đã ký ước hẹn.

Mới vừa nằm xuống, một tay của Lục Quân Tắc liền sờ trán nàng: “Hình như có chút lạnh.”

Ách ? Doãn Thiên Lương đưa tay sờ sờ mình, không lạnh cũng không nóng có được hay không ...

“Không có sao, ta không lạnh rồi.” Doãn Thiên Lương nói, cũng không muốn lại bị ôm như vậy, khó chịu chết.

Lục Quân Tắc “a” một tiếng liền im lặng, bởi vì buổi chiều ngủ nhiều cho nên bây giờ Doãn Thiên Lương có chút không ngủ được, suy nghĩ đi theo Lăng Tiên Tuyết làm sao lại đồng ý gần cho hoa thủy tiên.

Vì sao ... Duy nhất nàng có thể nghĩ ra được có thể là bị uy hiếp, Thái hậu cầm quyền thế áp người ... thế nhưng lại lịch Lãng tiểu thư là gì ?

Đang suy nghĩ, một khối thân thể nóng nóng dán lại sau lưng nàng, cái này cũng chưa tính, ngay cả người cũng kéo gần đem nàng trói vào trong ngực anh ta.

Thói quen này của anh là thế nào? Doãn Thiên Lương tổn hơi thừa lời, chuẩn bị chui ra, mới vừa động thì nghe âm thanh của Lục Quân Tắc trên đỉnh đầu: “Oh a, vì phu có chút lạnh.”

“Tôi đi lấy chăn cho anh.” Doãn Thiên Lương nói. Lạnh ? Không thể đi, cảm giác rất nóng ...

“Không cần phiền toái thế, nàng cấp nhiệt cho vì phu là tốt rồi.” Lục Quân Tắc nói.

Mượn ? Mượn ngược lại không thành vấn đề, anh trả lại à?

“Không phiền toái, tôi sai người ta lấy chăn lại.” Doãn Thiên Lương vừa nói vừa lật tay mở cánh tay người khác ra.

Bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, vạn nhất làm ra chuyện gì nói cũng không tốt. Anh ta thờ ơ ... nhưng là nàng có nào đó ...

Lấy đi ... cánh tay này là Định Hải Thần Châm, xê dịch không nổi.

“Oh a, nàng sợ vì phu có phải hay không?” Lục Quân Tắc hơi thở cũng không gấp nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 79

A? Sao nói lời ấy?” Doãn Thiên Lương hỏi, tay cũng dừng lại động tác, quay đầu nhìn Lục Quân Tắc, người anh em, coi như anh là hòn đá còn có thể làm? Tôi còn xem qua mặt thầy ma đấy.

“vậy vì sao nàng luôn kháng cự vì phu thân cận.” Lục Quân Tắc nói.

Lời này là Lục Quân Tắc nói? Nói lưu manh trắng trợn như vậy ...

Doãn Thiên Lương nhìn anh ta, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng kịp, chỉ biết chớp chớp con mắt, quá kinh sợ rồi.

“Oh a à, các ca ca tỷ tỷ của nàng cũng đã thành thân, giao hẹn nàng còn nhớ rõ?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Vẫn nhớ kỹ, nhưng mà ...” Trong lòng Doãn Thiên Lương không ngừng nguy hiểm thật nguy hiểm thật, rất may là đã có tính toán trước, nếu không sẽ không hiểu mà bị ăn sạch xóa sạch rồi.

“Nhưng mà cái gì?” Về mặt Lục Quân Tắc nghi hoặc.

“Không có gì, hôm khác rồi nói, dù sao anh ta cũng còn chưa có tổ chức nghi thức thành thân.” Doãn Thiên Lương nói, nàng mới không muốn thừa nhận bí mật gì đó của mình trước mặt anh ta: “Quận vương, ta đi lấy chân cho ngài, ngài ôm như vậy ta không thoải mái.”

“Cứ như vậy đi. Đêm đã khuya, không muốn đi qua đi lại.” Lục Quân Tắc nói, lại đem cánh tay ôm chặt chút.

Ách ... đi qua đi lại? Tôi không chê đi qua đi lại thì anh ngại cái quý à ... Cái con sói này.

Ngày thứ hai, Quận Vương phi cùng Doãn Thiên Lương ngồi ở trong thư phòng cầm giấy bút viết chi tiết đồ cưới, viết rồi sửa đổi một chút. Viết đi viết lại cuối cùng đến bữa cơm trưa có thể phân công người làm đi đặt mua đồ rồi.

“Mặc dù trong cung sẽ chuẩn bị đồ cưới phong phú, nhưng không chuẩn bị cho Lũng Nguyệt chút gì đó trong lòng ta cảm thấy rất băn khoăn.” Quận Vương phi nói.

Vậy thì chuẩn bị xong, ai cũng không có ngăn cản ngài có phải không?

Quận Vương phi hành hạ ở trong phòng chuẩn bị đồ cưới, đợi hai ngày một đạo ý chỉ cho đòi Hoắc Lũng Nguyệt vào cung, nghe nói vì chuẩn bị buổi lễ sắc phong cho An Quốc công chúa.

Bởi vì buổi lễ giản lược, cho nên Doãn Thiên Lương cũng không có cái vinh hạnh đi trong cung làm một ít trình tự dập đầu quỳ lạy. Sau khi buổi lễ chấm dứt, đã thăng cấp làm công chúa, Hoắc Lũng Nguyệt tự nhiên sẽ không tới ở biệt viện của Lục gia, Doãn Thiên Lương đi xem gấu mèo nhỏ không thấy bóng dáng của cô ta còn cảm thấy hình như thiếu gì đó.

Lục Quân Tắc mỗi ngày bề bộn nhiều việc, theo Quận Vương phi nói hộ tống công chúa đi hòa thân có Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lăng và Triển Vọng Phi, cho nên tất cả bọn họ đều bận rộn.

Lục Quân Tắc cũng đi ... Doãn Thiên Lương trước tiên là nghĩ đến một câu ca: “Đưa người rồi đi, ngoài ngàn dặm ...”

Đáng tiếc, là có đi không về. Mỗi ngày Lục Quân Tắc bận đến nỗi hai bên chưa gặp mặt, cho nên Doãn Thiên Lương còn không có cơ hội thấy biểu tình gì từ anh ta.

Giăng co hơn nửa tháng, ở hạ tuần tháng bảy rốt cục coi như chuẩn bị xong muốn lên đường rồi. Ngày mai chính là ngày vào cung từ giả sau đó rồi đi.

Rốt cục tối hôm đó Lục Quân Tắc trước lúc Doãn Thiên Lương ngủ đã về nhà, trên mặt có chút mệt mỏi, ăn xong cơm tối không cần Quận Vương phi thúc giục Lục Quân Tắc đã nói phải về phòng nghỉ ngơi sớm, Doãn Thiên Lương nhìn bóng lưng anh ta rồi đi cảm thấy bước chân đó rất nặng nề.

Cảnh công chúa xuất giá Doãn Thiên Lương may mắn thấy được, trên mặt thăm dò sắc Hoắc Lũng Nguyệt mũ phượng khăn quàng vai hướng Hoàng đế, Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu quỳ xuống đất từ giả, những điều dặn dò kia Doãn Thiên Lương không nghe thấy, nhưng không đoán cũng biết đều là những lời khách sáo mà thôi, biểu tình của Doãn Thiên Lương rất bình tĩnh, Doãn Thiên Lương liền muốn, nếu em gái ruột của hắn đi hòa thân thì hắn cũng có thể bình tĩnh như thế hay không?

Các cung nữ đỡ Hoắc Lũng Nguyệt dậy, hoàng hậu tự mình đem khăn thêu long phượng trùm xuống, nay công chúa lấy chồng ở xa, coi như đã hoàn thành những nghi thức ở trong cung.

Khi sứ thần ngoại quốc hướng Hoàng đế Doãn Liệt từ giả, Doãn Thiên Lương phát hiện trong số đó có một người nàng biết, cái tên có duyên phận hai lần gặp mặt kia, hơi lớn tuổi đứng bên cạnh nghe nói chính là Quảng vương mà Hoắc Lũng Nguyệt phải gả, nhìn thế nào cũng thích hợp, chính là dễ râu hai bên mép khiến nàng nhớ tới Sở Lưu Hương nướng thịt.

Lạy cũng đã lạy, từ biệt cũng đã từ biệt, chỉ còn sót lại chuyện lên đường. Ba người Lục Quân Tắc không khỏi phải đến trước mặt Hoàng đế từ giả lại nghe một hồi răn dạy, cách khá xa, Doãn Thiên Lương cũng không nghe thấy cái gì.

Một phen dầy vò lăn qua lăn lại rốt cục đội ngũ cũng ra khỏi kinh thành, Doãn Thiên Lương vẫn cùng mẹ chồng một chiếc xe ngựa, Quận Vương phi nhìn nàng liền cười, cười đến mức Doãn Thiên Lương cũng sợ hãi, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Mẹ, ngài cười gì vậy?”

“Con nói mẹ cười cái gì?” Quận Vương phi vẫn cười: “Ta cười không biết tiểu Điều Thuyền sinh ra sẽ có đáng điệu như thế nào ...” Lọt vào giữa mơ hồ.

Tiểu Điều Thuyền ... có thể có hình dáng gì, không giống cha thì chính là giống mẹ thôi.

Bây giờ không muốn đả kích Quận Vương phi “đoán mò”, cho nên Doãn Thiên Lương liền giật nhẹ khóe miệng coi như trả lời.

Đội ngũ đi tiếp, tốc độ không nhanh, lệch trái lệch phải liên tục dễ dàng một chỉ muốn ngủ, Doãn Thiên Lương liền suy nghĩ, với tốc độ thế này đi đến Bắc Chu đoán chừng chim Nhạn cũng từ nam sang bắc cũng qua lại mấy lần rồi.

Buổi trưa đội ngũ chẳng qua chỉ dừng lại nghỉ ngơi chút rồi tiếp tục lên đường, cho đến buổi tối đến một chỗ dịch quán mới râm rộ sỏi nổi dừng lại. Các nữ quyến được mời cùng nhau, Hoắc Lũng Nguyệt đã thay mũ phượng khăn trùm thành ăn mặc bình thường, các nàng coi như là người quen, ngồi chung một chỗ cũng không có cảm giác xa lạ.

Ăn cơm xong trở về phòng của mình nghỉ ngơi, Doãn Thiên Lương theo tới phòng của Quận Vương phi, nha hoàn nắm thắt lưng cho Quận Vương phi, Doãn Thiên Lương liền ngồi nghĩ đến chuyện: biểu tình của Hoắc Lũng Nguyệt hình như trong lòng cũng không buồn lắm, thật kỳ quái, theo lý thuyết, cô ta không phải nên có một bộ mặt bi thương ảm đạm sao? Nhưng vì sao nét mặt của cô ta cũng giống mặt Lục Quân Tắc, tựa như chuyện này căn bản là thuận lý thành chương vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Điệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 80: Chương 80.

Lục Quân Tắc có lẽ là gì kia của Doãn Liệt, nhưng Hoắc Lũng Nguyệt đâu? Chẳng lẽ là bị đả kích quá lớn lập tức ghét Lục Quân Tắc rồi sao?

Dĩ nhiên, hai người là nhân vật đã trải qua đao kiếm trên chiến trường, có thói quen phục tùng mệnh lệnh nên chỉ cảm thấy đây cũng là một nhiệm vụ mà thôi, không có gì cùng lắm thì ... đây là Doãn Thiên Lương suy nghĩ cả nửa ngày sau đó cho ra kết luận.

“Lương nhi, con có mệt mỏi hay không? Trở về phòng nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng sớm ngày mai còn phải lên đường đó.” Quận Vương phi nói.

“A? Con biết, mẹ, ngài cũng nghỉ sớm chút đi.” Doãn Thiên Lương cáo từ, đi theo nha hoàn trở lại gian phòng chuẩn bị cho nàng, gian phòng tuy nhỏ nhưng dọn dẹp cũng rất sạch sẽ. Chờ Doãn Thiên Lương rửa mặt chuẩn bị ngủ. Trong ánh trăng mờ hồ hình như có người đẩy cửa tiến vào, hình như có tiếng bước chân bước tới giường, hình như vẫn ngồi ở mép giường ...

Mở mắt, Lục Quân Tắc.

“Àm ỉ đến nàng?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Không có. Nhưng, Quận vương tại sao lại ...” Doãn Thiên Lương hỏi. Anh ta không phải đang trực cùng Doãn Thiên Lăng và Triển Vọng Phi sao?

“Không về thì đi nơi nào?” Lục Quân Tắc kỳ quái liếc nàng một cái rồi nằm xuống bên cạnh nàng, động tác lưu loát tự nhiên ôm nàng vào trong ngực: “Oh a, trên đường có mệt mỏi không?”

“Rất tốt. Quận vương, đại khái muốn bao nhiêu ngày nữa đến Bắc Chu?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Đến trước hẻm núi ta sẽ sai người hộ tống nàng và mẹ về Vân Trung trước, chờ Lũng Nguyệt ở Bắc Chu đám cưới xong ta sẽ trở về Vân Trung.” Lục Quân Tắc nói.

Rất may là không cần đi qua đi lại như vậy, bất quá đáng tiếc không thấy được phong cảnh Bắc Chu rồi.



“A, như vậy à.” Doãn Thiên Lương tùy ý ứng một tiếng.

Hẻm núi, cái hẻm núi có thổ phi đó, không biết hiện tại đã thanh trừng hết chưa.

“Lúc này hẻm núi không có thổ phi nữa.” Lục Quân Tắc nói: “Oh a không cần sợ.

Sợ? Rất sợ? Lần trước vẫn là nàng dũng cảm đối mặt với thổ phi đó. Nhưng, “không cần sợ” là có ý gì? Anh ta biết cái gì?

“Có nhiều người bảo vệ như vậy ta còn sợ cái gì? Ta một người trước.” Doãn Thiên Lương vừa nói vào đề đẩy đẩy lồng ngực Lục Quân Tắc, muốn dọn ra cho mình một không gian tự do.

“Oh a, trùm thổ phi lần trước hình dạng như thế nào?” Lục Quân Tắc một lát mới hỏi.

“Hà? Hẳn à, cao lớn khôi ngô, râu quai nón, tóc giống như cỏ, quần áo rất bẩn, thế nào?” Doãn Thiên Lương đáp. Không biết thế nào chợt buồn ngủ, đầu óc một lát rõ ràng một lát hồ đồ.

“Oh a, nàng không sợ hắn?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Sợ ... Không sợ ... đi.” Bây giờ rất muốn nghe rõ vấn đề của Lục Quân Tắc, nhưng lại bị khống chế.

“Rốt cuộc là sợ hay không sợ ... Kỳ quái Oh a.” Lục Quân Tắc xoa xoa tóc của nàng, lại lười kéo chăn che kín.

“Sợ ... rất sợ ...” Trước khi ngủ say Doãn Thiên Lương lẩm bầm một câu.

Lục Quân Tắc suy nghĩ một chút, cười.

Ngày thứ hai dậy sớm vội vã ăn điểm tâm rồi tiếp tục lên đường. Hoắc Lăng Nguyệt tiếp tục ngồi “xe riêng của Công chúa”, Doãn Thiên Lương và mẹ chồng tiếp tục ngồi trong xe nói chuyện phiếm.

“Lương nhi, tối hôm qua Quân Tắc về phòng rồi hả?” Quận Vương phi hỏi.

“A? Vâng.” Doãn Thiên Lương nhìn mẹ chồng: “Mẹ, con biết ngài muốn hỏi gì, nhưng con nói cho ngài, không có.”

Quận Vương phi liền hiện ra chút thần sắc thất vọng, thì thầm một câu: “Tiểu Điều Thuyền của ta ... Lương nhi, mẹ cũng lớn tuổi như vậy, con nhẫn tâm nhìn mẹ cô đơn một mình sao?”

Lớn tuổi như vậy ... Rõ ràng mới vừa vặn bốn mươi tuổi có được hay không.

“Mẹ, con không có ngăn Quận vương cười thiếp, ngài muốn ôm hôn tử thì nói với anh ta đi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Hài tử ngốc nghếch này, người khác cùng còn sinh giống nhau sao? Con sinh chính là trưởng tử, tương lai sẽ kế tục tước vị, nếu con không sinh thì chiếm tiện nghi cho người khác đi.” Quận Vương phi nói.

“Dù sao đều là cháu trai của ngài và con trai của Quận vương, không có gì sai biệt.” Doãn Thiên Lương nói.

“Ai nha, nha đầu con sao lại cong vẹo như thế, đối với ta hay Quân Tắc đều giống nhau, đều là cốt nhục Lục gia, nhưng mà đối với con thì sao? Giống nhau sao? Con trai người ta và con trai của mình giống nhau sao? Chờ già rồi người ta hiểu kính mẹ ruột, vậy con làm sao?” Quận Vương phi nói.

“Con? Con chết trước Quận vương là được.” Doãn Thiên Lương nói.

Quận Vương phi hít sâu một hơi: “Lương nhi, con nói thật với mẹ, có phải con có người thích hay không? Thật ra con không muốn gả cho Quân Tắc?”

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái, nàng thích cái quý à, tới nơi này biết đàn ông trừ Doãn gia còn dư lại dùng năm đầu ngón tay cũng có thể đếm rõ ... trong mấy người này còn bao gồm gã thổ phi Lý Đăng Long ... nàng có thể thích người nào ...

“Lương nhi, vậy con nói cho mẹ biết vì cái gì?” Quận Vương phi nước mắt lưng tròng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 81



Doãn Thiên Lương suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Bởi vì con không thể nhẫn nhịn cùng một người khác chia sẻ một người đàn ông, hôm nay anh ta ôm một người mai lại đi hôn người khác, cảm giác rất ghê tởm, giống như ăn phải con ruồi.”

Quận Vương phi che che miệng giống như cũng bị ghê tởm đến.

“Không để cho hấn cưới vợ bé không phải là được sao.” Quận Vương phi nói.

Không cho? Anh ta muốn nạp thì ai cũng không ngăn cản được, ai biết ngày nào đó anh ta nhìn cô gái nào liền tê tâm liệt phế muốn kết hôn ...

“Lòng người dễ dàng thay đổi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Bất kể không thay đổi, Lương nhi con cũng phải sinh con trai làm chỗ dựa, tương lai mẹ già rồi không còn, con lại không có cái dựa vào, mẹ thế nào yên tâm xuống dưới.” Quận Vương phi hỏi.

“Mẹ, ngài nghĩ đến cũng quá lâu dài, ngài nghĩ đến có mới thật là có.” Doãn Thiên Lương nói.

“Cái gì có với không có? Ta đã nói với con là chuyện đứng đắn, Lương nhi à, bây giờ nữ nhân nếu không có con trai tương lai sẽ không có địa vị, rất thể thảm.” Quận Vương phi thoáng suy tư nói: “Lương nhi, biện pháp lần trước mẹ nói tốt nhất con hãy suy nghĩ một chút, trước sinh hai đứa con trai, sau này Quân Tắc bất kể thế nào qua lại con cũng có cái đảm bảo không phải sao?”

“Mẹ, rồi hãy nói.” Doãn Thiên Lương nói.

Quận Vương phi liền buồn bã nhìn nàng, âm thanh uyển chuyển nhỏ nhẹ nói một câu: “Tiểu Điều Thuyền của ta ...”

Tiểu Điều Thuyền, còn có cái Người qua đường Giáp đầu.

Tuy nói trên đầu lưỡi bác bỏ chủ ý của Quận Vương phi, nhưng khi nhắm mắt dưỡng thần Doãn Thiên Lương phát hiện cái ý niệm này không ức chế được cứ không ngừng xuất hiện trong đầu nàng, sinh hai đứa bé sinh hai đứa bé ...

Thật ra thì, trẻ con cũng rất đáng yêu.

Hôm nay, sau bữa cơm chiều, bởi vì Doãn Thiên Lương luôn muốn chuyện này cho nên có chút không ngủ được, đẩy cửa sổ nhìn một chút, ngoài phòng một thân cây đang trải dài, đáng tiếc rời khỏi phòng lúc này có chút xa, đại khái nhân tài biết bay có thể trực tiếp từ trong phòng này nhảy qua đi.

Doãn Thiên Lương nâng mặc dù có chút khoa trương công phu mèo ba chân, thế nhưng “phĩ” một cái còn là khó khăn quá lớn. Đi xuống ... còn phải vòng tới vòng lui rất xa. Hơn nữa, nhiều người ở đây không chừng nơi nào đó nhô ra cái người không nên xuất hiện thì phiền toái, cho nên vẫn là đoàng hoàng ngồi đợi ở trong phòng đi.

Ngồi ở bên cạnh bàn nhìn ngoài cửa sổ, trong lá cây thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng dáng nhẹ nhàng của mấy con đom đóm.

Chống cằm, Doãn Thiên Lương thờ dài, sinh hai đứa bé ... thật ra thì những lời mẹ chồng nói cũng không sai, coi như nàng có phản đối thì cũng phải phân tích vấn đề một cách cụ thể, đây là cổ đại, đây là nơi áp bức và lăng nhục, không có sinh con cũng có thể quang minh chính đại bị bỏ rơi về nhà mà ăn ngô, huống chi Lục Quân Tắc còn là một Quận vương, con trai anh ta tương lai muốn kế tục tước vị, nếu như mình sau này chết trước anh ta thì tốt, còn nếu như nàng chết sau thì đoán chừng sẽ không có ngày tốt quá.

Ai ...

Thờ dài nữa, sanh con ... không phải nói sinh là trời sinh, hay là nói ai biết nhất định sẽ sinh ra được con trai? Thật phiền phức.

Sinh ra con trai còn phải gọi Người qua đường Giáp, con gái phải gọi Lục Điều Thuyền, tên khó nghe như vậy ...

Nằm ở trên bàn, đầu ngón tay gõ tới gõ đi ở trên bàn.

“Lục Nhân Giáp, Lục Điều Thuyền, Lục Điều Thuyền, Lục Nhân Giáp ... Ai ...” Thờ dài tiếp lại lầm bầm lầu bầu: “Nếu không ... sinh hai?”

“Sinh nhiều như vậy vì phu cũng không để ý.” Âm thanh của Lục Quân Tắc chợt xuất hiện, tay Doãn Thiên Lương đang gõ tới gõ lui liền dừng lại.

“Quận vương? Ngài không phải trực đêm?” Doãn Thiên Lương hỏi. Rõ ràng ngày hôm qua bảo đêm hôm nay trực tại sao lại trở về xuất quỷ nhập thần thế.

“A, Thừa Dục nói hấn sẽ thay ta.” Lục Quân Tắc đi tới ngồi bên cạnh bàn, cười nhìn Doãn Thiên Lương: “Oh a, tính toán thực hiện hiệp ước?”

“Anh ta còn không có thành thân đó.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng chính là lắm bả một mình, sao đen đuôi như vậy ...

“Thời gian sớm muộn mà thôi, nàng nói đi Oh a?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Ta ... Còn muốn nghĩ.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc gật đầu một cái, rõ ràng đang nín cười.

Doãn Thiên Lương cảm thấy có chút không biết làm sao, bây giờ đối mặt với Lục Quân Tắc có chút áp lực.

Sáng sớm ngày hôm sau ăn cơm rồi lên đường, Triền Vọng Phi và Doãn Thiên Lăng vội tới vấn an Quận Vương phi, Triền Vọng Phi có bộ dáng như bị chuột rút đau lưng, vẻ mặt này hình như là tối hôm qua phải kiêng bao tải cả đêm.

“Thừa Dục đây là thế nào? Không có nghỉ ngơi tốt?” Quận Vương phi hỏi.

“Còn không phải là vì Đới Lễ, hửn ngược lại thoải mái trở về phòng nghỉ ngơi sớm, làm hại ta và Từ Quý trực đêm thay hửn.” Triền Vọng Phi nói.

Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa không khống chế được mà ném ly trà qua đập Triền Vọng Phi. Này này này ... bọn này không CJ, anh có thể nói hay không nói đầy màu sắc như vậy không ... Nàng vẫn là thiếu nữ vị thành niên.

Chỉ có điều, giống như không ai chú ý tới vấn đề tuổi tác của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 82

Lúc ánh mắt mọi người đang mập mờ thì đội ngũ lại lên đường, trước khi lên xe ngựa Doãn Thiên Lương ngẫm thờ dài, quả nhiên lên xe chỉ thấy mẹ chồng đang híp mắt nhìn nàng, ánh mắt lấp lánh.

“Lương nhi, con đã nghĩ thông?” Quận Vương phi bận rộn lôi kéo tay nàng hỏi.

Nghĩ thông suốt cái gì ... Nghe giống như hỏi khách hàng muốn hay không muốn nhận cái gì kia vậy.

“Mẹ, ngài đừng nghe Thừa Dục nói hươu nói vượn, con vẫn trong sạch.” Doãn Thiên Lương nói, trong lòng hận nha, Triền Vọng Phi a Triền Vọng Phi, cái người tinh trùng đầy não này, mỗi lần không trêu chọc tôi, trong lòng anh khó chịu phải không?

Quận Vương phi bữu môi ngấm nàng một cái: “Trong sạch ... Làm vợ người ta còn trong sạch như vậy cũng không cần nói a. Lương nhi à, tốt nhất con hãy suy nghĩ một chút, mẹ thật không hại con, mẹ là vì tốt cho con.”

Nói đến cha của Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương cảm thấy rất kì quái, theo lý thuyết lão Quận vương có phải hay không cũng phải có bài vị để thỉnh thoảng tế bài gì đó? Nhưng vì sao nàng đã vào cửa gần một năm cũng không có loại “hoạt động” ra mắt này ... Nhưng nếu nói còn sống thì vì sao trên dưới trong phủ lại không có người này?

Đây là chuyện rất kì quái. Nhưng chuyện này nàng cũng không dám hỏi, thứ nhất nếu thật sự không còn thì sẽ tổn thương tâm mẹ chồng, thứ hai, nếu đây là chuyện tất cả mọi người đều biết nàng còn hỏi vậy sẽ đưa tới sự nghi ngờ từ mẹ chồng. bây giờ nàng phát hiện, mẹ chồng nàng tuyệt đối chẳng qua là người phụ nữ ôn nhu ngoài mặt, trên thực tế là một quý bà rất phúc hắc.

Bởi vì Doãn Thiên Lương không biết bố chồng mình bây giờ còn sống hay đã chết cho nên lời kịch buồn bã này của mẹ chồng nàng liền không có câu kế tiếp, căng qua là bất đắc dĩ nhìn mẹ chồng nàng một chút.

Bởi vì tối qua bị lời nói của Lục Quân Tắc quấy nhiễu nên không có tâm tư ngủ, cho nên hôm nay trên đườn thì có chút buồn ngủ, đầu dựa vào thành xe thỉnh thoảng gật gật, Quận Vương phi nhìn nàng như vậy liền để cho nàng gối lên chân của mình một lát.

Xe chạy vững vàng, hơn nữa trên xe cũng trải thảm thật dày, chân Quận Vương phi lại ấm áp mềm mại cho nên Doãn Thiên Lương rất nhanh ngủ thiếp đi.

Trong mơ, mơ thấy hai đứa trẻ con chạy tới gọi nàng là mẹ, một nói mình là Lục Nhân Giáp (người qua đường Giáp, bây giờ sẽ gọi là Lục Nhân Giáp), một nói mình là Lục Điều Thuyền ... Sau đó Doãn Thiên Lương bị dọa một cái đến tỉnh lại.

Xe dừng lại Doãn Thiên Lương cũng không biết, là bị Quận Vương phi đánh thức, xuống xe còn có chút phân không rõ Đông Tây Nam Bắc, vào trạm dịch nghỉ ngơi Quận Vương phi không biết là cố ý hay vô ý nói một câu: “Sau này, buổi tối Lương nhi chớ dầy vò quá muộn, nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong câu đó, Hoắc Lũng Nguyệt đi trước mặt quay đầu nhìn nàng một chút, sau đó khước miệng mang theo một tia vui vẻ quay đầu lại.

Doãn Thiên Lương thật muốn đâm chết .... Tại sao cuộc đời nàng liền thoát không khỏi cái loại ... trắng trợn này? Có lúc nàng thật là muốn làm khó mẹ chồng cũng không có biện pháp, BH a BH.

Buổi chiều, vì phòng ngừa mẹ chồng nói những lời xa xôi chọc người, Doãn Thiên Lương làm bộ như tinh thần rất dồi dào, còn lôi kéo Quận Vương phi

nói chuyện, còn muốn hướng lời Quận Vương phi nói về cha của đá cẩm thạch. Sau đó nàng nghe được rất nhiều nghe nói.

Nghe nói cha của đá cẩm thạch là phi thường ngọc thụ lâm phong, chỉ tiếc mặt râu quai nón rất ảnh hưởng đến hình tượng, nghe nói cha của đá cẩm thạch còn vô cùng khôi hài, nghe nói cha của đá cẩm thạch thân cao bảy thước, nghe nói cha của đá cẩm thạch ngâm thơ hay một tay viết chữ đẹp ... Nghe nói cha của đá cẩm thạch chính là người văn võ toàn tài, nhưng là “nghe nói” nhiều như vậy còn không thấy nghe đến trong điểm muốn nghe ... như vậy con người như Thần Tiên này đến hôm nay còn sống hay đã chết rồi ...

Thời gian nghe chuyện xưa luôn qua thật nhanh, chờ mẹ chồng nàng dâu miệng đắng lưỡi khô vén rèm lên thì đã đến hoàng hôn, trời chiều không chút nào tiếc rẻ ánh sáng rực rỡ hào phóng vung vãi khắp ruộng đồng, khắp nơi tràn ngập màu sắc nhu hòa.

“Thật đẹp, trước kia cha Quân Tắc rất thích thời điểm như vậy.” Quận Vương phi nói, làm như lâm vào hồi ức.

Những điều tốt đẹp kia cũng đủ cho bà nhớ lại cả đời.

Không nghĩ tới cha đá cẩm thạch còn lãng mạn như vậy, đáng tiếc lại sinh ra tảng đá.

Nhưng, vẫn rất hâm mộ mẹ chồng, ở độ tuổi của bà cũng tình thơ ý họa như vậy, ở chút “nghe nói” đó tình cảm của cha mẹ chồng giống như mật vậy, khó trách bây giờ một mình mẹ chồng vẫn có thể sống vui vẻ như thế.

Bầu trời đen tối cuối cùng cũng tới trạm dịch, ba người phụ nữ ăn cơm xong đang chuẩn bị trở về phòng của mình nghỉ ngơi, người làm nói Bắc Chu Nghiễm Vương gia cầu kiến công chúa, Quận Vương phi và Doãn Thiên Lương lập tức nhìn về phía Hoắc Lũng Nguyệt.

Khá lắm, xem một chút người ta rất thành thật, nhanh nhẹn, nhiệt tình, dưới con mắt mọi người sẽ phải là hoa dưới ánh trăng rồi.

Hoắc Lũng Nguyệt mặt đỏ lên khiển trách cung nữ này: “Hỗn trưởng, hần nói đến gặp người sẽ tới báo, quy củ cũng quên sao?”

Cung nữ có chút ủy khuất lui ra, Doãn Thiên Lương quay đầu nhìn Quận Vương phi một chút, con người xoay xoay, vì sao nàng cảm thấy Hoắc Lũng Nguyệt này có chút nghĩ một đằng làm một lẽ thế?

“Lương nhi à, trời không còn sớm, về nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Quận Vương phi cũng đứng dậy: “Ta cũng nên trở về ngủ, một lão già lồm khộm không chịu nổi giày vò nữa.”

Trở về gian phòng của mình rửa mặt xong rồi thoải mái khoan khoái mà nằm ở trên giường, tối hôm nay Lục Quân Tắc kia sẽ không trở về ... buổi sáng nàng đã nhiều lần hỏi thăm xcs định qua, cho nên nàng có thể tùy ý chiếm đoạt cả cái giường.

Nhắm mắt lại tưởng tượng cha của đá cẩm thạch hình dáng như thế nào... lại phát hiện nàng chỉ có thể tưởng tượng mặt Lục Quân Tắc gắn lên râu ria, suy nghĩ bộ dạng Lục Quân Tắc ngâm thơ vừa bút thành văn thật đúng là có điểm là lạ, còn muốn Lục Quân Tắc dính râu ria lúc hoàng hôn nhàn nhã ngắm trời chiều ...

Chỉ có một chữ ... Phốc !!!

Nghĩ đi nghĩ lại có chút buồn ngủ, Doãn Thiên Lương tìm tư thế thoải mái chuẩn bị đi tìm Chu Công.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 83

Trong ánh trăng mờ hình như có tiếng sột soạt, âm thanh lớn hơn tiếng chuột gặm đồ một chút. Doãn Thiên Lương liền an ủi mình, đây là trạm dịch, điều kiện không thể so với trong phủ, có chuột cũng là bình thường, con chuột cũng phải di chuyển ở trạm dịch.

Vỗ vồn ván giường, âm thanh dừng lại một chút, một lát sau lại bắt đầu, như thế lặp đi lặp lại mấy lần Doãn Thiên Lương quyết định bất kể: “Con chuột chết tiết kia liền cắn đi, ta không tin mi có thể cắn sập giường của ta.”

“Doãn Thiên Lương, cô thật đúng là ... Một chút lòng hiếu kì cũng không có.” Tiếng của một cô gái.

Tiếng này không phải của Quận Vương phi cũng không phải của Hoắc Lũng Nguyệt, là một âm thanh xa lạ. Nghĩ đến điều này Doãn Thiên Lương giật mình mở mắt, sau đó ánh mắt trùng thành hai cái chuông đồng ...vừa mở mắt thấy trên đỉnh màn treo một người, nàng không có bị dọa sợ đến ngẩn cổ họng là to đã rất là có can đảm rồi.

“Lăng Tiễn Tuyết, tại sao cô lại ở chỗ này?” Doãn Thiên Lương ngồi dậy hỏi, cô gái này là Lăng Tiễn Tuyết, con ăn mặc một thân đen xì như thị vệ. Trời tối đen thế này nhìn rất giống quỷ.

“Đương nhiên là có chuyện.” Lăng Tiễn Tuyết nhảy xuống ngồi đối diện nàng, cười híp mắt nhìn nàng: “Chừng mấy ngày nay ta không có biện pháp nào để tắm, người cho các nàng lấy nước tới cho ta tắm rửa.”

“Bây giờ?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Thì bây giờ thay ca có chút rảnh rồi. Cũng đúng lúc tối nay Lục Quận vương không có trở về phòng.” Lăng Tiễn Tuyết nói.

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, mang giày xuống đất mở cửa kêu hai nha hoàn tới sai các nàng đi mang chút nước tới nàng muốn tắm rửa, nha hoàn mặc dù có nghi ngờ nhưng cũng đi làm.

Chờ chuẩn bị xong nước, Doãn Thiên Lương đuổi nha hoàn đi ra ngoài nói chính nàng tự làm được là rồi.

Nhìn Lăng Tiễn Tuyết thoải mái ngâm mình ở trong nước, Doãn Thiên Lương nhớ lại một chuyện quan trọng: “Lăng cô nương, tại sao cô lại nữ giả nam ở chỗ này?”

Lăng Tiễn Tuyết cười, ánh mắt híp lại thành vòng cung: “Điều tra anh nguoi.”

Ách ... Điều tra? Chẳng lẽ điều tra thực tế nhân phẩm trước hôn nhân?

“Điều tra ra cái gì rồi?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Bây giờ còn không có, nhưng đều sẽ điều tra ra được.” Lăng Tiễn Tuyết nói.

“Sau này tôi nên gọi cô là chị dâu đi?” Doãn Thiên Lương hỏi. Cũng bởi vì cô ta đồng ý gả cho hoa thủy tiên làm hại nàng bây giờ có chút lo lắng đề phòng.

“Tốt. Ta nói co em chồng, làm sao nguoi và anh trai nguoi một chút cũng không giống nhau vậy.” Lăng Tiễn Tuyết nói.

“Bởi vì tôi là tiểu thiếp sinh.” Doãn Thiên Lương nói.

Lăng Tiễn Tuyết nhìn nàng một chút vừa nghi hoặc: “Nguoi và Doãn Thiên Ngưng, Doãn Thiên Tịnh cũng không giống nhau.”

“Bởi vì chúng ta không phải là một mẹ.” Doãn Thiên Lương nói. Nếu như thế nào cũng phải để nàng giống người nào trong các anh chị em, nàng hy vọng nhất là Doãn Thiên Lâm, lạnh nhạt như gió, khí chất như thần tiên, chia cho nàng một ít thôi cũng được.

Lăng Tiễn Tuyết thoải mái ngâm đến khi nước lạnh mới đi ra, không ngần ngại chút nào khi cánh xuân của mình bị Doãn Thiên Lương nhìn, vẫn còn rất hào phóng ở trước mặt nàng đem ngực mình quấn thành bằng phẳng, sau đó đem đồ của thị vệ mặc vào, còn tới trước gương chiếu chiếu nhìn không có nơi nào sơ hở mới quay đầu hướng Doãn Thiên Lương nói tiếng cảm ơn, sau đó ... mở cửa sổ cẩn thận nhìn không có ai liền bay đi.

Doãn Thiên Lương hướng về phía thùng nước lạnh thở dài, người chị dâu này và Doãn Thiên Lăng đúng là trời sinh một đôi, từ trước đến giờ đều tự luyện như vậy ... thích soi gương, có người ít nhiều đều thích tự luyện.

Để cho bọn nha hoàn mang nước đi ra ngoài, Doãn Thiên Lương đóng cửa sổ rồi bò lên giường, lúc này không cần con buồn ngủ, nàng cũng thật mệt nhọc.

Kể từ sau đêm đó, chỉ cần Lục Quân Tắc trực đêm, Lăng Tiễn Tuyết sẽ lén lút chạy đến chỗ nàng mượn nước tắm rửa, vì vậy bọn nha hoàn rất kì quái, bởi vì Doãn Thiên Lương thỉnh thoảng sẽ tắm hai lần.

Mất thấy rồi kinh thành đã tám chín ngày, mất thấy sẽ đến khe núi, sau đó nàng cùng mẹ chồng sẽ về Vân Trung trước rồi.

Hôm nay Lăng Tiễn Tuyết lại tới, vừa tắm còn không ngừng cười, Doãn Thiên Lương ngồi nhìn cô ta, cười, cười quá mức? Chẳng lẽ càng ngày càng thấy hoa thủy tiên tốt lắm? Quả nhiên là người cùng đường, càng xem càng thuận mắt.

“Cô em chồng, tại sao nguoi không hỏi ta cười cái gì?” Lăng Tiễn Tuyết hỏi.

“Lăng cô nương, cô cười cái gì?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Cười ăn trộm giữa đêm giữa hôm, thật đúng là chơi rất thích.” Lăng Tiễn Tuyết cười nói.

Ăn trộm, ách, đó không phải là gian tình sao? Thị vệ và tiểu cung nữ tư tình cũng có thể hiểu.

“Chẳng qua là hoa này không để cho hái, ăn trộm lòng lại như lửa đốt, buồn cười buồn cười.” Lăng Tiễn Tuyết nói tiếp.

“Không nghĩ tới Lăng tiểu thư lại có loại yêu thích này ...” Doãn Thiên Lương nói. Chẳng lẽ là đi theo hoa thủy tiên? Như vậy nói tới ... sở thích của hoa thủy tiên đúng là đặc biệt.

“Ta mới không có loại yêu thích này, ta là không thể không nhìn, nhìn sân của công chúa chẳng lẽ có thể nửa đường chuồn mất?” Lăng Tiễn Tuyết nói: “Muốn trách, chỉ có thể trách Nghiễm vương quá nóng lòng, đều là thức ăn trong nôi của hắn thế nào cũng phải ném thử một chút xem có chín hay

chưa.”

Doãn Thiên Lương cười, ví dụ này của Lăng Tiễn Tuyết ... Khi chợt nghĩ lại, lời này nghe cũng không thoải mái, Doãn Thiên Lương nằng cũng là món ăn trong nồi của Lục Quân Tắc, anh ta bây giờ chưa ăn chẳng lẽ là muốn đợi chín?

Đang suy nghĩ, Lăng Tiễn Tuyết đã tắm xong bắt đầu lau chùi cơ thể mặc quần áo: “Cô em chồng, có hứng thú cùng đi xem hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 84

“Không ...” Doãn Thiên Lương nói. Nhìn sợ mắt lớn ra.

Lăng Tiễn Tuyết lại bay đi. Doãn Thiên Lương bỏ lên giường suy nghĩ về Hoắc Lũng Nguyệt và Nghiễm vương, nhìn thấy cũng rất cố gắng rồi ...

Lúc nửa đêm ngủ đang ngon giấc, Doãn Thiên Lương bị một tiếng sấm đánh thức, giường mất nhìn, tia chớp ở ngoài cửa sổ giường nham múa vuốt, hạt mưa rơi xuống gõ vào cửa sổ, một chút tiết tấu cũng không có. Doãn Thiên Lương lật người lờ kéo chăn: “Ồn như thế ngủ sao được ...”

Quá nửa đêm Doãn Thiên Lương bị tiếng sấm đánh thức làm cho lúc ngủ lúc tỉnh, tỉnh dậy thấy trong phòng tối đen, nghe một chút tiếng mưa ngoài cửa sổ, mưa vẫn chưa ngừng, lại quần quần chăn: “Một đêm này thật là dài, trời còn chưa có sáng ...”

Hình như có người cười, hơn nữa tiếng cười kia dường như rất quen thuộc.

Lật người hướng ra ngoài nhìn một chút, Lục Quân Tắc đang ngồi ở bên cạnh bàn vòng cánh tay nhìn về phía giường. Thần kia, có thể đừng dọa người như thế có được hay không?

“Quận vương, ngài trở về khi nào?” Doãn Thiên Lương hỏi. Gả cho cái người tới vô ảnh đi vô tung.

“Trời sáng thì trở về, đáng tiếc Oh a nàng chiếm cả cái giường, vì phu không có cách nào ngủ.” Lục Quân Tắc vừa nói vừa đi về phía giường.

“Trời sáng? Trời đã sáng?” Vì sao không ai gọi nàng rời giường?

“Sáng một canh giờ, điểm tâm cũng ăn rồi. Bất quá Oh a giống như tối hôm qua tắm gấp lạnh cho nên vì phu liền không cho người gọi nàng.” Lục Quân Tắc nói, rất tự nhiên nằm vào chỗ Doãn Thiên Lương nhường cho, cũng rất tự nhiên lờ cái chăn của Doãn Thiên Lương qua.

Lại có thể không gọi tôi dậy ăn cơm? Vậy nếu đi trên đường tôi đói bụng thì gặm bánh xe à? Làm người không nên quá mức ...

“Lúc nào thì lên đường?” Doãn Thiên Lương hỏi, tốt nhất phòng bếp còn dư chút cơm thừa canh cặn để cho nàng có thể điền bụng.

“Ngày mai.” Cánh tay Lục Quân Tắc duỗi một cái lại đem nàng ôm vào trong ngực: “Oh a, vì phu lừa nàng, trời còn chưa sáng, ngủ tiếp đi.”

Rất muốn chửi thề một tiếng “TMD” ...

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng hít thở, nhiều tiếng lọt vào tai, chuyên tâm làm chuyện của một đứa trẻ thôi.

Bất quá, được Lục Quân Tắc ôm ngủ ở trong tiếng mưa rơi vẫn có chỗ tốt, tương đối ấm áp, dĩ nhiên, cánh tay như cái kim kia có thể buông lỏng chút thì tốt.

Lục Quân Tắc, Lục Nhân Giáp, Lục Điều Thuyền ... mỗi cái tên đều không hơn kém. Để tay chạm vào lồng ngực Lục Quân Tắc, cách y phục cảm giác được nhịp tim vững vàng, nếu như nàng cùng anh ta chế tạo ra đứa nhỏ thì sẽ giống ai nhiều hơn?

Giống ai nhiều hơn đều không tránh thoát được muốn làm gì kia ... Đều do người đẹp mẹ chồng không có gì lại ám chỉ cho nàng chuyện sinh con, làm cho bây giờ nàng vừa nhìn thấy Lục Quân Tắc là sẽ nghĩ đến đứa trẻ, thua thiệt Lục Quân Tắc không có thuật đọc tâm nếu không nhất định sẽ buồn cười nàng không dẫn nổi làm nữ lưu manh.

Nói đến lưu manh cũng nhớ tới Nghiễm vương của phiên bang, nghĩ tới Nghiễm vương lại nghĩ tới “món ăn trong nồi” ... ngắm Lục Quân Tắc một cái, đến, nàng là một nồi cái trắng, đến đến đến ... Lục Quân Tắc chính là người ngồi uống rượu cầm chiếc đĩa, chờ món ăn nhắm rượu đầu.

Trong đầu liền hiện ra cảnh tượng Lục Quân Tắc đứng ở bên cạnh lò cầm chiếc đĩa lần lượt gắp gắp món ăn...

Không biết có phải hay không muốn nghĩ đề tài đó hỏi như thế nào, muốn bỏ vốn phải như thế nào, dù sao Doãn Thiên Lương không ngủ được, đẩy đẩy Lục Quân Tắc lại đẩy không được, gọi anh ta hai tiếng lại không tỉnh, rõ ràng không để cho nàng rời giường.

Thật vất vả, trong cảm nghĩ có thể phải dài qua một thế kỉ thì bên ngoài có người đập cửa, là nha hoàn Hương Châu, nói bữa trưa đã chuẩn bị tốt.

Doãn Thiên Lương nắm chặt tay, ức chế mình xúc động đánh Lục Quân Tắc hai bạt tai. Lục Quân Tắc ôn hòa đáp một tiếng làm cho các nàng một lát nữa đi vào hầu hạ, mình cũng không nhắc thân chỉ cúi đầu nhìn Doãn Thiên Lương.

“Oh a đỏ mặt, có phải tối qua gặp lạnh hay không?” Lục Quân Tắc hỏi.

Tôi đây là giận đến khí huyết dâng trào.

“Quận vương vừa nãy không phải nói trời còn chưa sáng sao?” Thật muốn xé nát anh ta đem nhai chậm nuốt từ từ đến hết.

“Ha ha, không phải mới vừa rồi nói lừa gạt nàng sao?” Lục Quân Tắc cười nói.

Ách, vì phu lừa nàng trời còn chưa sáng ... thì ra ở giữa không có đánh dấu cách, vì phu lừa nàng nói trời còn chưa sáng ... không có dấu cách nàng tức giận cái gì a?

Doãn Thiên Lương hít sâu một cái, tăng đá chết, anh chờ đẩy cho tôi.

“Mặt Oh a càng đỏ hơn, vì phu xem một chút có phải nóng lên hay không?” Lục Quân Tắc nói qua liền một vế vô cùng lo lắng đem tay phủ lên trán nàng trong chốc lát: “Hình như là hơi nóng.”

Tĩnh táo một chút, nàng là cái nồi rau cải trắng, không thể bùng nổ thành cây su hào.

“Quận vương, tại sao ngài gạt ta?” Doãn Thiên Lương hỏi. Lừa gạt người ngốc chẳng lẽ anh có cảm giác thành công? Đánh chết.

Lục Quân Tắc lại nhử mày, chốc lát nói: “Ôm Oh a rất thoải mái, giúp đi vào giấc ngủ.”

Giúp đi vào giấc ngủ giống như uống thuốc ngủ đó hả

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 85

“Nhưng mà ta lại rất không thoải mái, không thể xoay người được.” Doãn Thiên Lương nói. Biểu đạt rõ ràng không? Sau này đừng đụng vào tôi.

Lục Quân Tắc lại lâm trạng thái suy tư, sau thời gian dài suy tư lại nói: “Vi phu biết, sau này sẽ chú ý.”

Phốc ... Chú ý ? Chú ý thì xong rồi? Chẳng lẽ ngủ một canh giờ bỏ dậy lật người? Bản thân tôi muốn nhìn một chút biện pháp của anh.

Rời giường rửa mặt xong Doãn Thiên Lương muốn cất bước đi ra ngoài lại có chút chần chờ, chờ Lục Quân Tắc cũng xử lý tốt mới đi theo anh ta cùng nhau đi xuống lầu. Lục Quân Tắc này không biết có chuyện gì tốt, sấm đánh trời mưa xuống lại đổi quần áo trắng ... Nếu là tia chớp lúc đêm khuya anh ta đứng trước giường người nào bảo đảm dọa chết một, có hai dọa chết một đôi.

Phương hướng Lục Quân Tắc đi cũng không phải là nơi thính an Hoắc công chúa và mẹ, ngược lại trực tiếp đến lầu dưới, ở cửa phòng khách dưới lầu mấy cung nữ thái giám chống ô giấy dầu chờ đợi. Điều bộ này là muốn làm gì? Tản bộ trong mưa?

Mặc dù không có kế thừa một phân số nào phần thưởng cảnh đẹp dưới hoàng hôn của cha anh ta, nhưng tản bộ trong mưa cũng coi là lãng mạn đi?

Hai thái giám đi tới bụng ô chờ đợi, Lục Quân Tắc một tay nhận lấy một cái, sau đó quay đầu nói với Doãn Thiên Lương: “Đi thôi, phu nhân.”

Đi ? Đi tới nơi nào?

Mưa rơi không nhỏ, nghe âm thanh rơi ở trên ô giấy dầu thì biết. Ánh mắt nhìn một chút Lục Quân Tắc đang che dù ... không dễ dàng, một Quận vương lại che dù cho nàng, thật có mặt mũi.

Nhưng, loại thời tiết này đi ra ngoài tản bộ ... vậy cũng thật là đi bộ ướt át bẩn thỉu, có thể có hứng thú gì? Xem cánh hoa một chút cũng bị đánh rơi.

Tản bộ ... hình như không phải là tản bộ, phải là viếng thăm ... bởi vì phương hướng Lục Quân Tắc đi là một tòa tiểu lầu khác của dịch quán này, cũng chính là nơi ở của Vương gia Bắc Chu.

Trời mưa lớn đi viếng thăm, còn là kéo đi viếng thăm, đây là nói lên cái gì? Nghi ngờ thuộc về nghi ngờ vẫn phải đi theo ... không đi theo thì sẽ mắc mưa.

Mắt thấy sắp đến cửa, trong phòng khách ngênh ra một người, Nghiễm Vương gia, tình bạn có tốt như vậy sao? Vẫn là ngênh đón theo cấp bậc?

Lên bậc thang liền nghe Nghiễm Vương gia sang sảng cười nói: “Lục Vương gia thật là khó mời, làm sao lại tới muộn như thế?”

“Nội tử bệnh nhẹ trong người, Vương gia tha lỗi.” Lục Quân Tắc nói.

Bị bệnh nhẹ? Lại bị bệnh? A phi. Rõ ràng chính anh ta lười biếng muốn ngủ, lý do ngụy lại thật tốt, thuận miệng nói ra là nàng bị bệnh nhẹ?

Mắt tròn trắng chịu đựng xúc động muốn đá người mặc áo bào trắng một cước, Doãn Thiên Lương một bộ dạng xin lỗi hướng bên cạnh nhìn một chút, lại phát hiện ngoài cửa còn Lăng Tiên Tuyết đứng đó. Lăng Tiên Tuyết hướng nàng chớp chớp con mắt, Doãn Thiên Lương không cho bất kỳ đáp lại nào lại bận rộn thu hồi tầm mắt.

Vào phòng khách mới phát hiện người hai bên đã đến đông đủ, nhìn thần sắc mỗi người hình như trò chuyện với nhau rất vui. Chỉ là khi anh ta vừa tiến vào cửa, tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người bọn họ, giống như là bọn họ vận chuyển bằng máy bay tới.

Người nào? Người nào tốt bụng mà nói câu.

“Không tới hai ngày hai vị Vương phi muốn phân đường mà đi, hôm nay vừa đúng không lên đường coi như thực hành cho hai vị Vương phi trước.” Nghiễm vương nói, hần vừa nói hai chòm râu liền động theo, để cho Doãn Thiên Lương nhớ tới ông chú họ.

“Hai vị Vương gia đa lễ.” Quận Vương phi nói, cảm giác rất duyên dáng sang trọng nhé: “Lương nhi có khỏe chút nào không?”

Ách, quên, mình đang bị bệnh nhẹ trong người mà.

“Vâng, tốt hơn nhiều.” Doãn Thiên Lương nói, thật trái lương tâm.

Ngồi xuống, trong lòng Doãn Thiên Lương liền suy nghĩ, thực hành thực hành này thì hai vị Vương gia đi theo xem náo nhiệt gì, nội bộ nhà người ta làm mô hình bữa cơm nhỏ ăn là xong rồi. Đáng tiếc không ai tốt bụng giải thích cho nàng, Nghiễm Vương gia lần này không có nghe được tiếng lòng của nàng.

Vừa ngồi trò chuyện trong chốc lát cũng nữ nói bữa trưa đã chuẩn bị tốt, xin công chúa ngồi vào vị trí. Đám người theo tôn ti trưởng ấu ngồi xong, lại một phen lễ tiết rửa tay, Doãn Thiên Lương là gốc tử không cần phải nói lời khách sáo, chỉ cần chiếu cố bụng mình thật tốt là được rồi.

Ăn nghe, cũng không có lời gì để nói, đều là lời khách sáo nghi thức xã giao, nếu có bút ghi âm có thể làm bản sao sau này hát ru dỗ con ngủ.

Nghĩ đến đồ con ngủ, Doãn Thiên Lương bất giác lại oán giận lên người đẹp mẹ chồng, nhìn một chút, bà ấy ám hiệu công khai thật tốt, bây giờ nàng cái gì cũng có thể nghĩ đến trên người con cái.

Vốn nghĩ rằng bữa cơm này cửa không thú vị như vậy ăn xong, rất tốt là ông chú họ Nghiễm vương không cho nàng thất vọng, cơm ăn xong nâng ly rượu lên hướng Quận Vương phi mời rượu, còn nói cái gì “trước kia hồ lão nhân gia Vương phi chiếu cố công chúa”, Doãn Thiên Lương nghe liếc nhìn người đàn ông kia.

Hình như hai chòm râu này nhìn cũng không khó coi như vậy, quả nhiên tâm hồn đẹp vẫn rất quan trọng. Nhìn một chút thái độ của người ta với Hoắc Lũng Nguyệt, món ăn này còn chưa có chín đâu liền bắt đầu gọi thân thiết rồi. Ăn tượng đối với Nghiễm vương phút chốc thẳng tắp bay lên.

Nhìn một chút người ta kêu bè gọi bạn, lại nhìn một chút đá cầm thạch và anh trai của nàng đơn giản chỉ là cấu kết với nhau làm việc xấu, không có việc lại trêu chọc nàng làm thú vui. Hai tảng đá.

Nên ăn cũng ăn rồi, chuyện nên xúi giục cũng xúi giục qua, cũng nên giải tán, lại một phen những nghi thức xã giao tuôn ra, Doãn Thiên Lương và Quận Vương phi song song đi phía sau Hoắc Lũng Nguyệt. Ba người đàn ông đi sau các nàng. Mưa vẫn rơi không ngừng, bọn họ lại xòe những cái ô giấy dầu che lên đi dưới bầu trời.

Xuống từng bậc cầu thang còn thuận lợi, hai bậc vẫn thích hợp ... Đến bậc cuối cùng, Doãn Thiên Lương mới vừa nâng chân lên đã cảm thấy chân bị chuột rút, cơ bắp trên đùi giống như bị cắt đứt ngay lập tức, đau đến nàng đứng cũng không vững, theo bản năng liền bám vào người bên cạnh, nhưng ...

Cánh tay mẹ chồng có khỏe mạnh như vậy không? Trong lòng mẹ chồng có bình thản như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 86



“Phu nhân cẩn thận chút.” Hóa ra là con trai của mẹ chồng nàng.

“Vâng.” Doãn Thiên Lương đáp, nhìn một chút, mẹ chồng nàng đang cau mày lại nhìn nàng đó.

“Lương nhi sao thế? Có phải vẫn choáng váng đầu không? Ai nha, mẹ đỡ con.” Quận Vương phi nói rồi đưa đôi tay ngọc thon thon tới đỡ nàng.

Đầu không choáng váng mà bị chuột rút. Rất tốt là còn có tật xấu này, xem ra thân thể của cô nàng Doãn Thiên Lương này cũng không thể nào tốt. Thật vất vả ở Quận Vương phi tốt bụng đỡ nàng cẩn thận đi trở về.

Vào phòng khách Quận Vương phi liền cho người ta đi gọi đại phu, Doãn Thiên Lương nói không cần, nhưng chân đau một chút. Quận Vương phi nghe sự miêu tả của nàng thì nói nàng có thể là khi trời mưa gặp lạnh cho nên chân mới bị chuột rút.

Trời giá rét bị chuột rút thì khi ở Vân Trung thì làm sao cho tốt? Chẳng lẽ tính chất thuộc loại ẩm ướt lúc có lúc không bị chuột rút.

Nha hoàn đỡ nàng về phòng, theo Quận Vương phi phân phó cầm lò sưởi tay làm ấm chân cho nàng, thoải mái thoải mái Doãn Thiên Lương lại buồn ngủ, trời mưa xuống buồn ngủ a.

Mãi cho đến buổi tối mưa vẫn không có xu hướng ngừng, điều này làm cho Doãn Thiên Lương nhớ lại câu nói “trời mưa xuống, trời giữ khách, trời giữ người không? Ở lại.”

Ăn cơm xong ngồi đối diện cùng Quận Vương phi uống trà nóng nói chuyện phiến, khi nói chuyện phiến tự nhiên lại hàn huyên đến tiệc chia tay, nói tới cái này thì không thể không đề cập tới Nghiễm vương, Quận Vương phi lại một trận cảm khái, nói Hoắc Lăng Nguyệt từ nhỏ bơ vơ, lần này cuối cùng cũng có chốn trở về, bà cũng yên tâm. Doãn Thiên Lương vội vàng gạt đầu đồng ý.

Quận Vương phi lại nhìn nàng một chút: “Lương nhi, nếu như tình cảm của Quân Tắc cũng lộ ra giống như hân có phải sẽ tốt hơn nhiều hay không?”

Lộ ra ngoài? Con trai của ngài chưa đủ lộ ra ngoài, thật ra thì da mặt cũng đủ dày rồi.

“A, chưa từng thấy qua, không biết là cái dạng gì.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc nếu giống như Nghiễm vương ... rùng mình chết.

Uống trà xong trở về phòng nghỉ ngơi, Lục Quân Tắc người này đêm nay không phải trực thể nào vẫn chưa trở lại?

Quên đi, khi nào nên trở về anh ta tự nhiên sẽ về, quan tâm cũng vô dụng. Bỏ lên giường ngủ, đang ngủ cảm giác chân lại đau một cái, cho là lại bị chuột rút, mở mắt nhìn một chút lại là Lục Quân Tắc đang xoa bóp chân cho nàng ... người anh em, anh đang tính toán học tập gương tốt của Nghiễm vương hả?

“Khá hơn chút rồi hả?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Vốn tốt lắm, mới vừa rồi ngài xoa có chút đau.” Doãn Thiên Lương nói. Đây không phải là càng giúp đỡ càng bận rộn sao? Hai cái bắp chân duyên dáng này của mình đã bị bàn tay to của anh ta xoa nắn đến biến dạng.

Lục đạo này đi làm sự phụ kéo mỳ tương đối thích hợp.

“A, sức lực hơi lớn.” Lục Quân Tắc nói, sức ở tay nhỏ hơn một chút.

Doãn Thiên Lương nhất thời cảm thấy sấm sét vang dội trước mắt mình.

Lỗ đen và bề mặt mặt trời phóng ra dòng điện mang điện từ có điện hạt căn bản sẽ ảnh hưởng đến tầng i-on hóa trái đất, nghe nói có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của con người, chẳng lẽ cũng bị ảnh hưởng bởi thời tiết.

“Quận vương, ngài không cần xoa nhẹ, không sao.” Doãn Thiên Lương nói. Đây không phải là làm tôi ngủ muộn sao?

“Tốt, vậy ngủ trước đi.” Lục Quân Tắc thả tay, Doãn Thiên Lương tự động nhường ra vị trí, tình huống hình như có chút mập mờ, trên đùi vẫn còn giữ lại nhiệt độ ở tay anh ta ...

Mặc dù Doãn Thiên Lương có chút kháng cự, nhưng Lục Quân Tắc kia vẫn đem nàng ôm vào trong lòng, lý do vẫn tương đối đầy đủ, chân nàng chính là bị lạnh mới rút gân, vì để chân nàng không bị lạnh ... bọn họ ngủ thành một tư thế mập mờ, bốn cái chân quấn quýt nhau.

Trên dưới cùng quấn chặt chẽ, Doãn Thiên Lương than thở, đây cùng bắt cóc có khác gì nhau? Dĩ nhiên, có lẽ đối với một người ít chán ghét mà nói, đây có thể gọi là “bắt cóc ngọt ngào”.

“Quận vương, như vậy ta không thoải mái.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng thích ngủ không bị gò bó, ghét ngủ bị ôm như vậy.

“Nhưng chân nàng sợ lạnh, từ từ quen là tốt rồi.” Lục Quân Tắc nói.

Chân của tôi không phải bị lạnh, nhưng khớp chân tôi sẽ bị lệch đến biến dạng. Bối bối. Doãn Thiên Lương quyết định ngày mai sẽ để cho nha hoàn làm



cho nàng cái bao để bảo vệ đùi và cổ tay, nhìn anh ta còn nói nguy hiểm gì, tối nay nàng nhìn.

Nhìn đến nửa đêm, Doãn Thiên Lương đột nhiên cảm giác hơi thở cứng lại, cho là đường khí trên trái đất đột nhiên biến mất vội mở mắt... khó trách hô hấp khó như vậy, người nào bị đè trên người cũng không thoải mái được.

Thấy nàng mở mắt, bàn tay đó vừa lật tới, nhân tiện Doãn Thiên Lương đang ngủ ở bên trái biến thành ngủ phía bên phải.

Đơn giản là khinh người quá đáng.

“Quận vương, ngài ở đây làm gì?” Minh tỉnh táo, mình bình tĩnh.

“Oh a không phải nói ngủ không thoải mái sao? Đổi lại hướng.” Lục Quân Tắc nói.

Nếu đổi hướng thì vì sao không phải là anh dưới tôi trên? A, lời này nghe có chút không được tự nhiên, quên đi, không quan trọng nhiều như vậy.

Mình nhận, mình nhìn anh ta một lần nữa.

Đêm khuya tiếp tục, Doãn Thiên Lương thở đều đặn mang theo tức giận lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 87

Lần nữa ở trong mộng đẹp tỉnh lại, Doãn Thiên Lương hít sâu hai cái.

“Lục Quân Tắc, có phải ngài nhầm chán quá phải hay không?” Có thất đức như vậy sao? Đổi lại hướng cũng không cần xoay nàng xung quanh thế.

“Đổi lại hướng, sợ nàng lại không thoải mái.” Lục Quân Tắc nói. Cánh tay vẫn không buông ra.

“Không thoải mái so với bị đè chết tốt hơn. Ta muốn ngủ, không cần dây vò ta.” Doãn Thiên Lương nói, vừa gạt cánh tay của anh ta: “Ta cảm thấy một mình ta ngủ an toàn hơn.”

Mang không nổi, mang nữa, vẫn là mang không nổi.

“Oh a, vì phụ sai rồi.” Lời của Lục Quân Tắc cũng để cho Doãn Thiên Lương dừng lại đông tác trong tay. Không thể đi? Đành ông cố đại cũng sẽ nói xin lỗi với phụ nữ?

Trận mưa này quả nhiên kì quái.

Người ta cũng biết nhận sai rồi bạn còn có thể trách? Chẳng lẽ bắt viết thư xin lỗi và phạt đứng hai giờ? Trong khoảng thời gian ngắn Doãn Thiên Lương cũng không biết nói gì.

Gió ở bên ngoài đúng lúc đập vào cửa sổ nhắc nhở Doãn Thiên Lương ... nàng chỉ tục một câu, nàng khiển trách một Quận vương để cho anh ta yên tĩnh chút.

Xong rồi, bại lộ, bí mật này của nàng đã bị bại lộ rồi.

Bây giờ không thể giả bộ quý nhập vào người, giả vờ bị sấm đánh có được hay không?

Đang suy nghĩ có nên lấy cớ ngắt đi lần nữa, Lục Quân Tắc chợt nói chuyện, dọa cho Doãn Thiên Lương sợ run lên. Có lẽ nàng có thể giả vờ là bị Lục Quân Tắc người này hù chết.

“Oh a, tính cách thật lớn.” Lục Quân Tắc nói, có chút mùi lên án.

“Vậy cũng không thể hoàn toàn trách tôi.” Doãn Thiên Lương nói. Bị người bắt nạt như vậy, chính là thỏ cũng sẽ nhảy dựng lên cắn người đi? Hướng chỉ nàng lại không phải là thỏ.

Lục Quân Tắc lại lâm vào trầm mặc. Hồi lâu mới lại nói: “Oh a, giả vờ rất cực khổ đi?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Không khổ cực.” Doãn Thiên Lương trực giác nói.

Tôi cũng không phải là diễn viên có kỹ năng đặc biệt.

“Oh a, sau này không cần giả vờ nữa có được không?” Lục Quân Tắc nói.

Nói gì vậy? Nghe thế nào không được tự nhiên như vậy, giống như là khiêu khích vậy? Tôi giả vờ anh còn đánh tôi như thế nào?

“Vốn tôi cũng không còn giả vờ nữa.” Doãn Thiên Lương nói.

“A ...” Lục Quân Tắc cười kéo dài âm sau đó nhỏ giọng nói: “Nhưng vì phu chính tai nghe Oh a muốn mẹ bảo đảm không cho phép vạch trần Oh a, chẳng lẽ ta nghe lầm?”

Bị nghe được, đó chính là nàng đã sớm bị bại lộ, chẳng qua người này vẫn xem kịch vui chưa nói ... Hận a.

Đã như vậy thì nói trắng ra cho tốt.

“Vậy anh muốn thế nào?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Ừ, muốn xem biểu hiện của Oh a rồi.” Lục Quân Tắc nói.

“Có ý tứ gì?” Doãn Thiên Lương hỏi. Biểu hiện ? Biểu hiện cái gì, học lão già làm tiêu khiển à?

“Vi phu có thể giữ điều bí mật này không nói cho nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, tránh cho bọn họ bị kinh sợ. Nhưng, Oh a, chuyện gì cũng phải trả giá thật lớn ...” Lục Quân Tắc cố ý kéo dài âm ...

“Nói, chỉ cần không phải quá phận.” Doãn Thiên Lương nói. Cũng biết anh ta là một tiểu nhân, hối hận đến ruột xanh mét, sớm biết đã cấu kết với Triển Vọng Phi, nơi nào lại khó dây dưa như vậy.

“Dĩ nhiên sẽ không quá đáng.” Lục Quân Tắc để sát vào lỗ tai nàng thổi một hơi, Doãn Thiên Lương nhất thời cả người cũng nổi lên da gà: “Oh a, sau này ở trước mặt vi phu không cần phải giả vờ, vậy tôi còn tìm ai để giả vờ a?”

Ở trước mặt anh cũng không cần phải giả vờ, vậy tôi còn tìm ai để giả vờ a?

“Cứ như vậy .... Thế thôi ?” Doãn Thiên Lương hỏi. Không thể đi, người này lại có điều kiện đơn giản như vậy.

“Vậy Oh a muốn như thế nào?” Lục Quân Tắc đưa ra một cái tay sờ sờ mặt của nàng: “Chẳng lẽ Oh a không muốn đợi đến Từ Quý thành hôn liền thực hiện ước định?”

Phốc !!!

“Vậy cứ thế đi.” Doãn Thiên Lương đáp. Còn nghĩ rằng có thể giả vờ cả đời.

An tĩnh. Vấn đề cứ giải quyết như vậy? Không thể tưởng tượng nổi, không giống tác phong của một người đàn ông phúc hắc.

Lần này, nửa đêm ngủ Doãn Thiên Lương lo lắng đề phòng, xem xét thấy nhịp tim của Lục Quân Tắc đập vững vàng, bác sĩ cũng phải gờ ngón tay cái lên nói “buồng tim này còn có thể làm việc một trăm năm nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 88

Dậy sớm, hình như mưa nhỏ dần, nha hoàn hầu hạ Doãn Thiên Lương thay quần áo, Doãn Thiên Lương thảnh thơi liếc trộm Lục Quân Tắc một cái, lại mặc quần áo trắng ... bùn lầy của trời mưa vui đùa với trai đẹp nha.

Nha hoàn ra cửa rót nước, trong nhà còn dư lại hai người vừa thua thập xong, lúng túng.

“Không phải là đồng ý trước mặt vi phu không cần phải giả bộ? Tại sao lại không nói lời nào?” Lục Quân Tắc cười hỏi.

Cười, cười quá mức? Tôi là radio à, khi nào người mở ra đều nói chuyện đây? Chương trình phát thanh buổi chiều thứ ba còn được nghỉ ngơi đấy.

“Quận vương sớm.” Doãn Thiên Lương nói. Nói câu: “What is the weath-er like?” Sợ anh nghe không hiểu.

“Oh a, cũng thân mật như vậy, sau này trừ khi trước mặt người ngoài, đều không cần gọi Quận vương, xa lạ.” Lục Quân Tắc nói. Còn cười. Doãn Thiên Lương rất muốn đi qua véo da mặt anh ta. Còn thân mật hơn ...

“Vậy gọi là gì?” Doãn Thiên Lương hỏi. Gọi đá cảm thạch? Quá dài.

“Gọi Đới Lễ hoặc là phu quân, hoặc là ... đá cảm thạch, tảng đá thì thế nào?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Vẫn gọi là Đới Lễ đi.” Doãn Thiên Lương nói. Người này lại giả say, hừ, nói một cách thẳng thừng với nàng có khác biệt gì, đều là giả bộ một chút.

Bởi vì mưa nhỏ, cho nên đội ngũ chuẩn bị lên đường. Còn có hai ngày là đến hẻm núi rồi.

Lên xe ngựa, Quận Vương phi dùng loại ánh mắt kỳ kỳ quái quái nhìn nàng: “Lương nhi, con làm sao vậy? Sao lại có vẻ mặt này?”

“Không có gì, hồng việc rồi.” Doãn Thiên Lương nói, lui từng bước trời cao biển rộng, vì sao nàng lại không nhìn được đây?

“A? Hồng cái gì?” Trong ánh mắt Quận Vương phi tràn ngập các loại màu sắc lấp lánh, lóe ra lục quang.

A cái gì a, cũng không phải là phá thân ... quý bà ngài không CJ như vậy.

“Chính ta tới qua con nhất thời nhìn không được, dạy dỗ Quận vương đôi câu.” Doãn Thiên Lương nói. Mắt thấy ánh sáng trong mắt Quận Vương phi nhạt đi xuống.

“Quân Tắc chọc con tức giận.” Quận Vương phi hỏi.

“Đúng vậy a, nếu như không nhất thời cũng sẽ không nhìn được. Ai ...” Doãn Thiên Lương nói.

“Hắn bắt nạt con như thế nào, nói cho mẹ nghe một chút, mẹ giúp con đi dạy dỗ hắn.” Quận Vương phi nói.

Chuyện xấu xa như vậy nói thế nào được ... Hay là quên đi.

“Cũng không có việc lớn gì, mẹ, ngài đừng hỏi, tự con giải quyết xong rồi.” Doãn Thiên Lương nói.

Quận Vương phi liền hí hóp ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, ánh sáng trong đôi mắt lại hùng hực: “Lương nhi không nói, có phải không có hứng thú nói hay không? Được, mẹ biết, mẹ không hỏi.”

Vừa nhìn cũng biết lại nghĩ không đứng đắn.

Lúc xế chiều mưa rớt cục cũng ngừng, trời cũng trong, chân trời lại còn có cầu vồng. Đáng tiếc, cầu vồng khó thấy như vậy cũng không vực dậy nỗi hăng hái của Doãn Thiên Lương.

Tối nay đến phiên Lục Quân Tắc trực đêm, Doãn Thiên Lương rớt cục cũng có chút buồn lòng, ngâm mình ở trong thùng tắm suy nghĩ đến cuộc sống sau này, nhìn trên mặt một vẻ cười không tốt, sau này cũng nên cẩn thận.

“Rầm” cửa sổ được mở, một đồng hồ gì đó lăn lộn trên đất một chút rồi đứng thẳng dậy.

“Cô em chồng, người đang tắm?” Lăng Tiễn Tuyết không tị hiềm nhìn Doãn Thiên Lương ở trong nước.

“Không tắm chẳng lẽ đang ăn canh à?” Doãn Thiên Lương hỏi, nhìn cách ăn mặc của cô ta một chút: “Lại tới xin nước?”

“Cô em chồng hôm nay tức giận thật lớn.” Lăng Tiễn Tuyết ngấm nàng một cái: “Có phải Lục Quân Tắc bắt nạt người hay không?”

“Lăng tiểu thư, cô tính toán lúc nào thì gả cho anh tôi?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Dù thế nào cũng phải từ Bắc Chu trở lại kinh thành.” Lăng Tiễn Tuyết ngược lại không có phòng bị.

“Vậy cô thực sự muốn gả cho anh ta hay là vì không thể cãi lời Thái hậu?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Hả? Cái này ta còn không có suy nghĩ rõ ràng.” Lăng Tiễn Tuyết nói, lông mày cong cong nhíu lại.

Ha ... cái này cũng phải suy nghĩ mới hiểu được? Ban đầu khi đồng ý thì cô đi làm cái gì rồi hả?

“Vậy cô từ từ suy nghĩ đi.” Doãn Thiên Lương không nhanh không chậm tiếp tục tắm.

Lăng Tiễn Tuyết nhìn nàng một cái: “Cô em chồng, người chừng nào thì rửa xong?”

“Còn một lát nữa, tôi vừa mới tắm.” Doãn Thiên Lương nói.

“Nhưng là ta muốn thay ca, nếu không tắm sẽ không kịp rồi, cô em chồng, người để cho ta tắm trước.” Doãn Thiên Lương bắt đắc dĩ, chỉ đành tắm đến một nửa thì ra ngoài để cho bọn nha hoàn thay nước mới, sau đó mình mặc quần áo ngồi lau tóc.

## Chương 89

Tốc độ tám của Lăng Tiễn Tuyết đồng nghĩa với thấm ướt người liền đi ra, ăn mặc cẩn thận cùng nàng nói một tiếng thì theo đường cũ quay trở về, Doãn Thiên Lương vẫn ngồi ở trước bàn trang điểm lau tóc.

Cửa mở ra, bay tới một bóng màu trắng, dọa Doãn Thiên Lương giật mình. Người này không phải đang trực đêm sao? Tại sao lại chạy về rồi?

“Lăng tiểu thư đã tới?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Đúng vậy, vừa mới đi.” Doãn Thiên Lương nói, xong rồi, cô nàng này còn cho là mình hóa trang không sai đâu, thật ra thì tất cả mọi người đều biết rồi. Anh ta cũng biết, khẳng định hoa thủy tiên cũng biết. Cùng là đồ ngốc giống nàng, khi có việc ôm một chậu hoa để che chắn cho tất cả mọi người không nhìn thấy. Sau đó nghĩ tới việc chính: “Quận vương, anh không phải trực đêm sao?”

“Đói Lẽ.” Lục Quân Tắc nói.

“A? Cái gì?” Tự mình gọi mình chơi thật khá a? Cũng không phải là tự giới thiệu mình.

“Xem ra Oh a không có thói quen gọi tên chữ của vị phu, vật thì gọi phu quân cũng tốt.” Lục Quân Tắc nói.

Bồ anh.

“Đói Lẽ, anh không phải trực đêm?” Trên trái đất này có loại người cố chấp làm cho người ta muốn đánh hấn.

“Thừa Dục nói hai ngày nữa vợ chồng chúng ta phải tạm xa nhau, cần phải nghỉ ngơi một chút.” Lục Quân Tắc nói.

Quả nhiên đám đàn ông xúm lại chắc là sẽ không có đề tài CJ gì để nói. Tình trạng quả nhiên là tình trạng.

“Nói vớ nói vẩn.” Doãn Thiên Lương nói. Không đề phòng Lục Quân Tắc đi đến bên người nàng, cầm lên lược trên bàn trang điểm chải tóc cho nàng.

Trước mắt sấm sét lại vang dội lần nữa. Hậu di trùng của ảnh hưởng khí trời còn để lại thời hạn rất dài.

Nhưng ... Tóc không phải chải như vậy, trừ phi anh nói trước để cho tôi làm sư cô.

“Không cần, đau.” Doãn Thiên Lương đưa tay muốn giành cây lược gỗ, lại bị Lục Quân Tắc nắm tay.

“Oh a, tay của nàng đang run.” Lục Quân Tắc nói, không buông tay.

“Đau.” Doãn Thiên Lương rút tay về, bị ám hiệu không thuận khiết như vậy vẫn là cách xa anh ta một chút cho tốt.

Cầm lược lung tung cái tóc lầy, Doãn Thiên Lương suy nghĩ, nàng nghĩ thấy một mùi mập mờ càng ngày càng đậm đặc, trong lòng thấp thỏm.

“Oh a, chải nữa tóc sẽ rụng hết rồi.” Lục Quân Tắc nói hướng về phía nàng cười: “Oh a, có phải nàng sợ vị phu làm gì với nàng?”

“Sợ cũng không phải là sợ, nhưng, tôi còn không có hiểu rõ.” Doãn Thiên Lương nói, nếu anh ta đã nói tới đây hay là nói rõ ra cho tốt: “Đói Lẽ, tôi cảm thấy có một số việc chúng ta phải nói rõ, tránh cho hiểu lầm cái gì.”

“Tới đây nói, nếu không thì không bàn nữa.” Lục Quân Tắc lại chỉ vào mép giường. Trong lòng Doãn Thiên Lương âm thầm than thở, người này thích nói chuyện ở trên giường, thói quen gì thế.”

Đến mép giường ngồi xuống, Doãn Thiên Lương xử lý đầu mỗi nói: “Quận vương, anh nghĩ không muốn nhiều ...”

“Nhiều con nhiều cháu? Cái này đã nói, muốn.” Lục Quân Tắc nói, liếc nàng một cái: “Oh a, nàng vẫn ra sức khước từ không cùng vị phu viêm phòng, thật ra là nàng rất ghét vị phu có phải hay không? Chẳng qua là ngại ý chỉ của hai vị lão tổ tông không thể không gả cho vị phu có phải không?”

Doãn Thiên Lương vội vàng lắc đầu: “Tôi không có ý đó.”

“Đó chính là nói Oh a là tự nguyện gả cho vị phu, không ghét vị phu có phải hay không chính là thích vị phu?” Lục Quân Tắc hỏi.

Quả nhiên là trong bụng mẹ anh ra ngoài, phương thức suy nghĩ cũng giống nhau.

Doãn Thiên Lương chậm rãi lắc đầu, có chút bất đắc dĩ: “Tôi cũng không phải có ý đó. Nếu không, Quận vương, trước tiên anh hãy nghe tôi nói hết được không?”

Lục Quân Tắc gạt đầu một cái, khoanh tay lại mà ngồi.

“Trên thực tế, Quận vương lấy tôi cũng bởi vì lời cha mẹ, tôi nhớ được, Thanh Uyển công chúa nói. Trước tôi đối với anh mà nói chính là em gái ngây ngô nhà bạn tốt mà thôi, chưa nói gì tới thích hay không. Đối với tôi mà nói cũng giống vậy, tôi trừ biết anh là Quận vương, ở ngoài là bạn tốt của ca ca tôi, tôi cũng không biết anh rốt cuộc là hạng người gì. Nhưng, nếu bị buộc ở chung một chỗ, lại cũng không phải ghét lẫn nhau, đoán chừng tương lai anh cũng sẽ không bỏ tôi, vậy chúng ta vẫn có thể hòa hợp, bằng phẳng sống qua cả đời.” Doãn Thiên Lương nói tới chỗ này dừng lại một chút nhìn Lục Quân Tắc: “Những thứ này anh có thể hiểu được không?”

Lục Quân Tắc khẽ nhúm mày: “Nói điểm chính.”

Tính khí lớn như vậy làm gì ... Nàng còn chưa nói hết đâu.

“Trọng điểm chính là, tôi lấy anh ... Cái gì kia ... Nhưng tôi biết, anh giống như ca ca tôi, giống như Thừa Dục ca ca, người có thân phận như vậy tương lai nhất định sẽ tam thê tứ thiếp, tôi sớm nói qua, tôi không phản đối anh tam thê tứ thiếp, cũng không phản đối được, nhưng con người của tôi có chút khác lạ, cho nên, tôi nghĩ chúng ta phải làm cái giao ước.” Doãn Thiên Lương nói.

Chân mày Lục Quân Tắc buông lỏng ra chút: “Giao ước gì?”

“Không phải tôi vừa mới nói sao, tôi sẽ cùng anh làm cái gì kia, hơn nữa tôi cũng muốn sinh con trai để tương lai đảm bảo vị trí vợ cả, nhưng, nếu như có một ngày anh cưới vợ bé, như vậy thì từ đó về sau anh liên vĩnh viễn không được đặt ngón tay vào người tôi. Như thế nào? Không thiết thời đi.” Doãn Thiên Lương nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Điều* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 90

Chân mày nhanh chóng nổi lên nếp uốn, nhìn nàng chăm chăm: “Tại sao?”

“Tại sao? Không phải mới vừa nói, tôi quái gờ.” Doãn Thiên Lương nói.

“A, Từ Quý thế nào không nói cho ta biết Oh a còn có tật xấu này.” Lục Quân Tắc nói.

“Cũng nói cho anh biết anh cũng sẽ không lấy tôi rồi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Ha ha ...” Lục Quân Tắc chợt đến gần nàng: “Oh a, nếu như nàng sinh đều là con gái mà vi phu lại muốn cưới vợ bé thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì không sinh con trai nữa.” Doãn Thiên Lương nói.

“Nhưng vi phu lại muốn duy trì tước vị là trưởng tử thì làm sao bây giờ?” Lục Quân Tắc lại hỏi.

“Vậy cũng không có biện pháp ...” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc mò mắt, suy nghĩ hồi lâu: “Nếu không thì theo chủ ý của mẹ, chờ Oh a sinh hai đứa con trai vi phu mới cưới vợ bé, như thế nào?”

“Vi sao phải là hai?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Để ngừa vạn nhất.” Lục Quân Tắc nói.

Ha ... Nghĩ đến thật dài, suy tính thật chu đáo.

“Vậy nếu không sinh được hai thì sao?” Doãn Thiên Lương hỏi. Thật ra thì cũng là đứa bé ngoan, đã suy nghĩ mặt mũi mẹ già lại chăm sóc cụ già trước mặt con cháu, thật đáng quý.

“Vậy thì đến lúc đó hãy nói.” Lục Quân Tắc nói xong lại liếc nàng: “Oh a, vậy nàng tính toán lúc nào thì sinh?”

Nuốt nước miếng, Doãn Thiên Lương nói: “Cái này ... anh vội vã cưới vợ bé sao?”

Lục Quân Tắc cười một tiếng: “Tuy nói bây giờ không vội, nhưng ai biết ngày nào đó lại nôn nóng ...”

Nói cũng hợp tình hợp lý, bất quá nghe thế nào cũng không lọt tai vậy. Nếu quyết định, chuyện sớm hay muộn, sinh ra sớm thì sinh ra sớm đi, đầu năm nay cô gái mười bốn năm tuổi sinh con cũng không kém năng, thân thể vẫn còn chịu đựng được.

Hít một hơi trầm tĩnh một cái Doãn Thiên Lương nói: “Vây, xem anh lúc nào thì thuận tiện đi.”

Lục Quân Tắc nghiêng đầu đi như muốn cười, quay lại thì tỉnh khiết như tỉnh thể lỏng vậy, chậm chạp nói từng câu từng chữ: “bây giờ vì phu cũng rất thuận tiện.”

Ách ... không thể chiều cô tâm tình của tôi một chút sao? Không thấy tôi thật ra bên ngoài mạnh bên trong yếu sao, không thấy tôi thật ra có chút run run sao?

Nhưng, đã mạnh mẽ nói ra khỏi miệng, người ta cũng có yêu cầu ... làm sao bây giờ?

Nên làm gì thì làm đi. Thân đầu cũng là một đao, lui đầu một đao ki cũng không chạy được.

“Vây, liền sinh đi.” Doãn Thiên Lương nói, không tự chủ lại nuốt nước miếng. Nhìn người khác diễn là một chuyện, đích thân mình ra trận lại là chuyện khác.

“Tốt.” Lục Quân Tắc nói, nhích tới gần Doãn Thiên Lương một chút, nhẹ nhàng đẩy ngã nàng, mặt của hai người cách nhau không tới mười centimet.

Doãn Thiên Lương tiện tay bắt được chân, nghe nói sẽ rất đau.

Nhìn Lục Quân Tắc người này thân dài mảnh, thì ra chất lượng cũng không nhỏ, sức nặng toàn thân đè trên người nàng để cho nàng dần dần cảm thấy thiếu đường khí, trước mặt hình như xuất hiện năm dải mây ngũ sắc.

Một cái giật mình chợt thanh tỉnh, tay người này để ở chỗ nào rồi hả?

Nàng nhìn Lục Quân Tắc, Lục Quân Tắc cũng nhìn nàng, mang trên mặt chút vui vẻ: “Oh a, tim của nàng đập rất nhanh, sợ?”

“Có chút khẩn trương, tôi không có động phòng qua.” Doãn Thiên Lương nói.

Người không có kiến thức, không biết đo nhịp tim có thể dùng cổ tay sao? Thế nào phải trực tiếp như vậy ... Tốt tốt, cuối cùng cảm đi. Nhưng lại bắt tay của nàng để ở đâu?

A, nhịp tim cũng đập rất mạnh, đoán chừng không phải là khẩn trương, là kích động ... Doãn Thiên Lương suy nghĩ.

“Vị phu cũng không có động phòng qua.” Lục Quân Tắc nói: “Cho nên vị phu cũng có chút khẩn trương.”

Không thể nào? Chẳng lẽ nào ngài còn là người chưa có kinh nghiệm? Không phải nói ở cố đại công tử ở nhà Hào môn quý tộc mười mấy tuổi bên người đều có “vợ” đặc biệt dạy gì kia sao? Thế nào nhà anh không có chạy theo một dạy kèm tại nhà ...

“Vây có muốn hay không chờ hết khẩn trương rồi nói?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Lục Quân Tắc cười: “Vị phu cũng không có ý kiến gì, nhưng Oh a nàng khẩn trương như vậy hay là chờ ít ngày nữa đi.”

“Tốt.” Doãn Thiên Lương thờ phào nhẹ nhõm, Lục Quân Tắc nằm chết dí bên cạnh nàng, tay niết bóp mặt của nàng.

Rốt cuộc có thể đem tâm tư thả lại chỗ cũ, gọi về tần số nhảy lên lúc đầu rồi.

“Oh a ...” một tiếng gọi của Lục Quân Tắc lại để cho buồng tim trong lồng ngực của nàng nhấc mạnh lên một chút.

Không phải là lại đổi ý chứ?

“Cái gì?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Con của chúng ta, lão nhị tên gì?” Lục Quân Tắc suy nghĩ một chút lại nói: “Nếu không gọi Lục Nhân Ất ?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 91

Thật khó nghe.

“Đến lúc đó rồi hãy nói.” Doãn Thiên Lương nói. Đến lúc đó là trai hay gái còn chưa biết đâu.

“Cũng được, dù sao ngày còn dài mà. Ngủ đi.” Lục Quân Tắc nói.

Ngủ đi. Nói đơn giản thế, trải qua trận thế như vậy nàng sao còn ngủ được?

Gần như là nửa đêm đến trời sáng cũng chưa chớp mắt, ngược lại Lục Quân Tắc ngủ rất say sưa.

Ngày thứ hai lên đường, Quận Vương phi hỏi nàng có phải ngủ không ngon không mà vành mắt đen rồi. Doãn Thiên Lương cười nhẹ: “Không có ạ, ngủ rất ngon, mẹ.”

Lại đến buổi tối, Doãn Thiên Lương ở phòng của mẹ chồng vô lại đến rất khuya mới trở về, phát hiện ... Lục Quân Tắc người kia lại không có trở về.

Một đêm ngủ ngon đến trời sáng, hôm nay có thể về Vân Trung trước, đi về trước làm một chút chuẩn bị tâm lý cũng tốt.

Đội ngũ chia làm hai tốp vẫy tay từ biệt.

Đội ngũ trở về Vân Trung lần này so với khi đi đến Kinh thành phong cảnh rất nhiều, vừa có Vương kỳ chói lọi, cũng có đội ngũ thị vệ tráng lệ, đoán chừng là muốn khoe khoang chút, vốn Quận vương là có bản lĩnh thực sự, là có thể đánh thắng trận.

Thời gian trở về Vân Trung đã là trung tuần tháng tám, thời tiết vừa vặn không nóng không lạnh, ngày có thể qua rất nhàn nhã.

Quận Vương phi rất nhàn nhã, Doãn Thiên Lương dường như rất nhàn nhã... thỉnh thoảng có chút thất thần, Quận Vương phi liền cười nàng không phải lo lắng Lục Quân Tắc bị người khác mê hoặc.

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái, không phải sợ người nào mê hoặc, là sợ anh ta trở lại ...

Con người, thường thường sợ cái gì thì gặp cái đó.

Ở trong ấn tượng của Doãn Thiên Lương mới qua mấy ngày mà thôi, Lục Quân Tắc lại phong trần mệt mỏi đã trở lại. Một ít quần áo trắng đẹp cũng trở thành màu tro, nhưng Doãn Thiên Lương phát hiện, cho dù người khác như vậy nhưng tảng đá vẫn rất tuấn tú.

Nhất là buổi tối cẩn thận dùng nước nóng tắm qua, những giọt nước trên mái tóc dài màu đen, tùy ý khoác lên quần áo trong, nhìn lại rất hấp dẫn ... nếu là trước kia Doãn Thiên Lương nhất định tìm cơ hội để thưởng thức anh ta, nhưng trước khác nay khác, lúc này bộ dạng anh ta như vậy đại biểu cho sự nguy hiểm.

“Oh a thế nào không dám nhìn vi phu?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Không có.” Không phải là nhìn à, dù sao người bị nhìn cũng là anh mà không phải tôi, tôi sợ sao?

“Oh a, mau tới lau tóc cho vi phu.” Lục Quân Tắc ngồi vào chỗ của mình ở mép giường, cầm trong tay khăn lông lớn hướng nàng phất phất.

Có thể không làm những động tác này để trọc người hay không, quá quyến rũ người.

Đi tới cầm khăn lau tóc cho anh ta, thỉnh thoảng lơ đãng cúi đầu liền thấy được lồng ngực như ẩn như hiện, không biết cơ bụng sáu múi hay không, không biết không có y phục thì thành cái dạng gì ....

Tay chợt bị hai bàn tay lớn hơn cầm chặt, Doãn Thiên Lương khựng lại, cũng nên bắt đầu rồi? AC-TION rồi hả?

“Oh a, chỗ tóc này lau rồi, cũng lau nơi khác một chút.” Lục Quân Tắc nói, bao lấy tay của nàng cũng nhau lau tóc. Lau a lau ....

Nhưng lau xong rồi vì sao không buông tay ra? Làm cái gì vậy? Đây nàng làm gì?

Mái tóc dài còn ẩm ướt của Lục Quân Tắc quét trên mặt của nàng, cái này không phải vô ý, toàn bộ lồng ngực kia của Lục Quân Tắc bại lộ trong tầm mắt nàng, quần áo trong tùy ý khoác cũng cùng đi theo tuột xuống một chút, thuận tiện đem bờ vai anh ta cũng phóng to trước mặt nàng ...

Một tay của Lục Quân Tắc còn để ngang dưới cổ nàng, còn một tay đang tháo trang sức trên tóc của nàng, lấy xuống trâm cài tóc, trâm hoa từng món đặt ở bên gối, sau đó lại từ từ tản ra tóc của nàng, kéo một túm trên tay thả vào chóp mũi người một cái.

Động tác này tự như một pha quay chậm, chẳng lẽ lát nữa cũng là cái tóc độ này? Ông trời, giết nàng đi, thật làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào rồi.

“Oh a, sau này đừng dùng dầu hoa quế bôi tóc, ngửi mùi không tốt.” Lục Quân Tắc nói.

“Tôi cũng không thích dùng, bóng nhẫy.” Nhưng Hương Châu dùng chải tóc cho tôi. Doãn Thiên Lương suy nghĩ.

“Ừ, Oh a vẫn là đơn thuần trong sáng thật là tốt.” Lục Quân Tắc nói.

Buông tóc nàng ra tay là bò lên mặt của nàng: “Oh a giống như mượt mà chút.”

Mặt mượt mà thì sờ lỗ tai tôi làm gì ... Sờ da sau tai tôi có chút buồn buồn.

Đang tê dại, sức nặng trên người trong nháy mắt biến mất, người cũng bị lật đổ mặt với Lục Quân Tắc, chống lại nụ cười hé ra trên mặt, Doãn Thiên Lương chớp chớp con mắt.

Ách, không sanh con nữa hả?

“Vi phu một đường giục ngựa dong ruổi một chết đi được, ngày khác sinh hài tử.” Lục Quân Tắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 92

“Vậy thì ngủ ngon đi.” Doãn Thiên Lương nói. Đây có phải là thử thăm dò nàng trước hay không? Nhìn động tác lưu loát này phải tin anh ta là một đứa trẻ thật đúng là khó khăn.

Sáng sớm ngày thứ hai Doãn Thiên Lương còn ngủ, cảm giác trên mặt ngứa một chút, thuận tay đánh một cái ... cảm nhận rất giống da lông. Mờ mắt nhìn một chút, OMG ... một mảnh da lưng thật to.

“Oh a, nàng nắm tóc vi phu làm gì?” Lục Quân Tắc quay đầu lại ngắm nàng một cái: “Không bỏ được vi phu để rời giường?”

Buông lỏng tay, tảng đá chết, tại sao anh lại tự luyến như vậy. Rõ ràng là anh cố ý dùng tóc quấy rầy để cho tôi không ngủ ngon, hôm nào cạo trọc đầu của anh xem anh còn tác quái.

Nhìn Lục Quân Tắc tìm quần áo chậm rãi mặc Doãn Thiên Lương thật muốn tròn trắng mắt, đây chính là sáng loáng a, chẳng lẽ muốn quyến rũ nàng đến ăn anh ta?

Nàng bây giờ còn không đói bụng, đối với thịt gì đó còn không có hứng thú.

Nha hoàn buộc tóc cho anh ta, khôi phục bề ngoài cẩn thận tỉ mỉ, anh ta đẩy cửa đi ra ngoài trước Doãn Thiên Lương mới đứng dậy, Hương Châu và Tiểu Đào ở trên giường lật một lần mới đưa đồ trang sức tìm đủ, trong đó một cái trâm hoa còn sót cái hạt châu. Hai người cầm một đồng trang sức nhỏ nhìn nàng một chút, trên mặt thay đổi thất thường.

Hương Châu chải tóc cho nàng, mắt thấy Hương Châu đổ dầu bôi tóc ở trên tay Doãn Thiên Lương vội nói: “Sau này đừng dùng cá này cho ta, không thích.”

Tay Hương Châu dừng lại: “Nhưng Quận chúa, không dùng tóc sẽ khô.”

“Không có sao, không đem tóc bôi dầu trơn là được rồi.” Doãn Thiên Lương nói.

Hương Châu cầm khăn lau dầu bôi tóc lại rửa tay mới lại chải tóc cho nàng ... quả nhiên không có giống thường ngày “nước bóng loáng trơn nhẵn”.

Đi cho Quận Vương phi thỉnh an rồi cùng nhau đến phòng khách, Lục Quân Tắc luyện công buổi sáng xong cũng xuất hiện, đang ăn cơm, Quận Vương phi làm bữa ngày nhân chán, còn vừa nói vừa nhìn Lục Quân Tắc và Doãn Thiên Lương.

Lục Quân Tắc không lên tiếng, ăn cơm xong khoawoacs áo: “Ta đi phủ nha.”

Có việc chính là tốt, so với các nàng nhân rồi ở nhà tốt hơn nhiều. Cũng không có thể đi dạo phố, chơi trò chơi hay dạo vườn gì, ngay cả nấu cơm quét dọn cũng không cần các nàng đưa tay.

Quận Vương phi có thể bây giờ nhàm chán, hỏi Doãn Thiên Lương có thể thêu thùa hay không, Doãn Thiên Lương lắc đầu, Quận Vương phi nói bà cũng không, không bằng mời người tới dạy các nàng sau này cũng có nghề nghiệp.

Thầy dạy mời tới, tỉ mỉ nói một đồng lớn Doãn Thiên Lương cũng không nhớ mấy câu, thêu cái đồ mấy ngày cảm giác một chút thành tựu cũng không có, còn mệt mỏi mất, không muốn học, nhưng khi nhìn Quận Vương phi hăng hái ngẩng cao đầu nghiêm chỉnh học đã kích thích sự nhiệt tình của nàng, vì vậy Doãn Thiên Lương liền cũng có khuôn có dạng theo sát học.

Đáng tiếc, trong ngày thường đến kim cũng không cầm, mẹ chồng nàng dâu hai người thỉnh thoảng lại bị kim đâm đến kêu một tiếng nho nhỏ, thêu đến trưa ch thầy dạy xem một chút thành quả, thầy dạy chẳng qua là khẽ lắc đầu, nói sau này vẫn cần phải chăm chỉ luyện tập, nhìn về mặt các nàng có chút lúng túng thầy dạy lại bổ sung một câu: “Năng lực của hai vị Vương phi cũng không tệ lắm” ... nghe chính là khích lệ bạn tốt.



Tiền đi thầy dạy, mẹ chồng nàng dâu hai người nhìn một chút, rất có ăn ý bụng đồ thêu xuống, nhìn đầu ngón tay một chút, Quận Vương phi bị đâm so với nàng lợi hai hơn, trên đầu ngón tay tăng nón nổi từng chấm đỏ nhỏ giống như lên bệnh sỏi.

Nhớ tới bệnh sỏi Doãn Thiên Lương chợt nhớ tới hai con gấu trúc của mình còn không có đưa tới, hỏi Quận Vương phi, mẹ chồng nói hoàng thượng có lẽ hối hận không muốn đưa gấu trúc cho nàng rồi. Doãn Thiên Lương suy nghĩ cũng có thể, người nói đó cũng là đồ kỉ niệm.

Buổi tối rửa mặt qua, Hương Châu đang lấy chiếc khăn cho nàng, Lục Quân Tắc nhìn tay nàng một chút hỏi: “Lại bị dị ứng rồi hả?”

“Không có, kim châm.” Doãn Thiên Lương nói. Ách, thì ra là ở trong mắt người khác nàng cũng bị tình cảnh bị thảm của dị ứng.

“Lại cùng mẹ học thêu cái gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Nhàn rồi nhàn chán.” Doãn Thiên Lương nói, nhưng, thử thêu qua mới phát hiện ... nhàn chán hơn.

“Nhàn chán?” Vừa cười vừa nhìn nàng, cười quá mức, cười đến mức nàng thấy bất ổn: “Nhàn chán thì cùng mẹ đi ra ngoài đi một chút.”

“Đi ra ngoài? Đi một chút? Có thể không?” Doãn Thiên Lương hỏi, thật khó được, lần trước còn hô to gọi nhỏ không để cho ra cửa đâu.

“Vi phu nói không thể được sao?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Đã nói qua.” Doãn Thiên Lương gật đầu.

“Đó là trước kia nói, đây là bây giờ nói.” Lục Quân Tắc nói.

Chính là nói ngược nói xuôi cũng là anh nói thôi, cũng là, ở nơi Quận vương phủ này anh chính là luật pháp. Lười phải cãi nhau cùng anh.

“A, tốt, ngày mai tôi nói với mẹ.” Doãn Thiên Lương nói. Ở chỗ này các nàng mới đến cũng không biết nơi nào chơi tốt. Nhưng, giống như đến mùa thu đi chơi cũng không tồi, ngày mai mẹ chồng nhất định rất vui.

Mặc dù suy nghĩ chuyện vui nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác, ánh mắt liên tục liếc tình hình Lục Quân Tắc.

“Nghe nói bên ngoài thành có một hồ nước rất là xinh đẹp, vừa đứng bên hồ còn có một rừng phong, nàng cùng mẹ có thể đi xem một chút.” Lục Quân Tắc rất tốt bụng đến cả địa điểm chơi thu cũng xác định.

Doãn Thiên Lương nhìn anh ta, chẳng những tốt bụng chấp thuận ra cửa đi chơi, bên ngoài thành cũng có thể đi, đây là tại sao? Bất quá mẹ chồng cùng mình đi, cũng sẽ không bị anh ta tính toán đi.

Mang theo nghi ngờ Doãn Thiên Lương nằm xuống, có chút thấp thòm, chuyện ngày hôm qua sẽ không tái diễn đi?

Kết quả, gì cũng không có, tối nay Lục Quân Tắc rất quân tử, ngay cả ôm cũng không ôm nàng, chẳng qua là nằm ngang ... tư thế ngủ cũng rất quân tử, một tay để ở trước ngực, một tay để ở bên người, giống như tưởng niệm người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 93

Sáng sớm hôm sau, Doãn Thiên Lương chạy đi cùng mẹ chồng báo cáo tin tức tốt, mẹ chồng nàng vừa nghe cũng là vẻ mặt nghi ngờ, nhưng rất nhanh liền bỏ đi nghi ngờ mà cao hứng chuẩn bị đi chơi.

Thời tiết tốt, chim nhò ở phía trước dẫn đường, gió thổi hướng về chúng ta, chúng ta giống như gió thu đi tới trong rừng rậm, đi tới trên cỏ ... Lá phong như lửa phát phơ trong gió mát, thực sự là lựa chọn lúc dạo chơi tốt nhất.

Bọn nha hoàn liú rúu tốp năm tốp ba ở chung một chỗ hoặc nhìn nước hoặc hái hoa hái cỏ, Doãn Thiên Lương đi theo bên người Quận Vương phi nghe bà ngâm thơ làm từ, rất nhiều câu bà đọc Doãn Thiên Lương cũng không có nghe qua, vì vậy cũng không dám tùy tiện phát biểu cảm tưởng gì. Bất quá Quận Vương phi đọc tới những câu thơ so với tình hình nhìn thấy trên sân khấu thì những thơ ca kia đọc diễn cảm hay hơn nhiều, lúc đầu không để cho người ta nổi da gà.

Bất chợt bọn nha hoàn yên tĩnh lại, Doãn Thiên Lương quay đầu nhìn lại ... Lục Quân Tắc một bộ áo dài xanh càng đi càng gần, cùng với là phong như lửa đột nhiên xuất hiện đi ra.

Người này không phải sáng sớm nói ra cửa đi phủ nha à? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này thần kỳ như vậy. Chẳng lẽ lại không yên tâm?

“Ai ...” Quận Vương phi thở dài một tiếng uyển chuyển, còn cầm khăn tay lau lau khóe mắt.

Tức cảnh sinh tình.

“Mẹ, ngài sao thế?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Không có gì, nhớ lại ngày trước chơi cùng một chỗ trong núi với lão già kia, ai.” Thở dài một tiếng.

Khó trách có thể như vậy, hôm nay chỉ còn một mình cô đơn chiếc bóng.

“Không muốn quên đi, đi thôi Lương nhi, ta nhìn thấy hình như là Quân Tắc.” Quận Vương phi nói qua hướng bên kia.

Vốn Doãn Thiên Lương cảm thấy bữa trưa ăn cơm đã ngoại cũng rất tốt cứ như vậy bị Lục Quân Tắc làm cho thành không tiếng động, ăn xong rồi, theo kế hoạch là muốn đi du hồ, thuyền cũng đã dừng ở bên hồ. Quận Vương phi lại không muốn cầm khăn tay lau khóe mắt, nói mình có chút buồn bực không thoải mái muốn về phủ trước, để cho bọn họ tự mình đi du hồ.

Vừa nhìn chính là cố ý chế tạo cơ hội cho hai người ở chung một chỗ, Doãn Thiên Lương vội nói: “Nếu mẹ không thoải mái thì cùng nhau trở về đi, thuận tiện mời đại phu tới xem một chút.”

“Không cần mời đại phu gì, ta trở về nằm một chút là tốt, thật vất vả ra ngoài một chuyến, để cho Quân Tắc cùng con nhìn xung quanh.” Quận Vương phi nói xong đỡ tay nha hoàn một bộ nhu nhược không có lực: “Đi đi, lúc trở về nói với mẹ một chút trên hồ có cái gì chơi vui, đúng rồi, thuận tiện Quân Tắc câu con cá trở về nấu canh cho ta uống, tắm bồn.”

“Để cho bọn họ câu là được, chúng ta vẫn là ...” Lời của Doãn Thiên Lương bị Lục Quân Tắc cắt đứt.

“Phu nhân, đi thôi. Mẹ chỉ là muốn nhớ đến có nhân, trở về nghỉ ngơi một chút là tốt.” Lục Quân Tắc nói.

A ... đứa con thật là bất hiếu, ném vào trong nước làm phiền cho cá.

Cứ như vậy, Doãn Thiên Lương bị Quận Vương phi lệnh cưỡng chế cùng Lục Quân Tắc đi du hồ, chỉ mang theo hai nha hoàn ở gần đó hầu hạ.

Lên tầng hai của thuyền gỗ phát hiện thuyền này thật ra thì rất tinh xảo, so với thuyền ở Tây Hồ đẹp mắt hơn nhiều. Người chèo thuyền cùng nha hoàn vừa lên thuyền giống như tránh mèo biển mất không thấy, còn dư lại Doãn Thiên Lương và Lục Quân Tắc trên boong thuyền nhìn thuyền từ từ quay đầu hướng đến giữa hồ.

Nhìn về nơi xa, có thể nhìn thấy núi với cây và nước mênh mông vô bờ, núi này còn có một đoạn đứt gãy rõ ràng, ước chừng là thời kì mực nước khác nhau, sắc màu đỏ của cây cũng có vàng nhìn rất là rực rỡ, một cảm giác rực rỡ thịnh vượng.

“Oh a, nước hồ này nhìn được không?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Đẹp mắt.” Doãn Thiên Lương đáp. Bây giờ anh ta có nói về hay không thì cũng không phản đối?

“Đẹp mắt như thế nào?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Nhìn thấy thế nào cũng đẹp.” Doãn Thiên Lương nói, vì sao nói đẹp như thế nào, nhìn thích chính là đẹp mắt thôi. Cùng loại người cũng phải nghiền cứu tại sao này ngắm phong cảnh thật là không thú vị ... Hay đề cho anh ta câu cá đi: “Mẹ nói muốn uống canh cá.”

“Chờ thuyền ngừng mới có thể câu cá, cá rất lười, sẽ không chạy theo mồi câu.” Lục Quân Tắc nói.

Ách ... không phải là nói như vậy đi?

“Vậy thì dừng lại câu cá là được.” Doãn Thiên Lương nói.

“Hiện tại nước còn cạn, chờ nước sâu chút.” Lục Quân Tắc nhìn nàng một chút: “Vi phu dạy nàng câu cá.” Nói xong dọc theo thang lầu đi lên trên, Doãn Thiên Lương đang muốn đi lên lầu xem một chút liền cũng đi theo, câu cá, không phải là thả mồi câu ném vào trong nước rồi chờ là được?

Bông thuyền trên lầu, có ghế dài và có cái giá ... hẳn là giá cần câu. Lục Quân Tắc từ cần câu nói đến lưỡi câu lại nói đến dây câu mồi câu ... Doãn Thiên Lương nghe được đã muốn ngủ gà ngủ gật, ăn con cá mà thôi, cầm lưới bắt một đồng thoải mái ăn, quả nhiên người có tiết thích ăn “tình thú”.

“Oh a, nàng mệt nhọc?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Có chút.” Doãn Thiên Lương nói, vốn nội dung đã không thú vị, giảng giải cũng không thú vị, không thú vị bình phương lên chính là ngủ gật.

“Vậy Oh a đi vào ngủ trước, chờ vi phu câu cá lên lại gọi nàng.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương không nghi ngờ gì, vừa đứng, cũng không cần nghe bài giảng nhằm chán lại có thể đi thăm thú khoang thuyền, thuận tiện đến đuôi thuyền ngắm phong cảnh mỹ lệ.

Vén rèm lên nhìn một chút, trong khoang thuyền này thật đẹp đề a, mặc dù không có màu sắc chói lọi nhưng từ bàn ghế đến giường幔 rèm cửa sổ mọi thứ đều là tỉ mỉ lựa chọn, quả nhiên, thuyền nhà người có tiền cũng xa hoa như vậy, cả hai miếng đồ án nhỏ trên cửa sổ cũng thêu rất đẹp.

Quả nhiên, có tiền thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 94

Khoang thuyền này rất rộng rãi, nhưng không có cánh cửa khác thông hướng đuôi thuyền, gió trên hồ lùa vào cửa sổ đem mảnh vải thổi trúng bay như sóng lớn, hoa trên bàn bên cửa sổ cũng bị thổi trúng cành lá khẽ rung, ngồi ở bên cạnh bàn nhìn ra phía ngoài, ngắm phong cảnh như vậy cũng không tồi.

Chống cảm ngắm phong cảnh, cảm thụ thuyền nhẹ nhàng lay động giống như đưa nôi, Doãn Thiên Lương dần dần có chút mệt mỏi rồi ... Hôm nay nàng còn không có giấc ngủ trưa.

Đang ngủ say, nhìn như nghe thấy có người nhỏ giọng nói gì đó rồi lại không nghe thấy rõ, sau đó cảm giác có hơi nóng đánh về phía mặt của mình, đem ánh mắt mở hí ra như một đường may, hiện ra mặt người đàn ông mơ hồ ...

Mặt đàn ông ... Doãn Thiên Lương bận rộn bật chặt ánh mắt giả bộ ngủ.

“Oh a thế nào lại ngủ bên cửa sổ, nếu như bị gió thổi lệch lỗ mũi cũng không dễ nhìn.” Lục Quân Tắc nhẹ nhàng nói.

Không chỉ có mũi tôi lệch, mắt tôi còn chềch đây ... Doãn Thiên Lương không tiếng động giả bộ ngủ.

Cảm giác mình đụng tới ván giường, Doãn Thiên Lương rất muốn lật người đưa lưng về phía anh ta. Nhưng như thế rất không thật, cho nên nàng liền tùy anh ta đem chân để gọn rồi đắp chăn cho nàng.

Haììì .... Thờ dài nhẹ nhõm ... không, thả ra tí xú, còn dư lại nửa kẹt ở trong cổ họng rồi ...

Tại sao?

Bởi vì có cái tay đang sờ mặt của nàng, đem nửa sức của nàng hù dọa đi về.

Lại tới ... tảng đá kia gần đây không có việc gì lại thích tìm cách đùa giỡn nàng, làm hại nàng muốn đâm vào đầu một đao cũng không được.

“Oh a, nàng không có ngủ đúng không? Không muốn nói chuyện cùng vi phu đúng không?” Lục Quân Tắc chợt thôi ngắt véo mặt nàng, Doãn Thiên Lương không để phòng liên nhếch miệng một cách tự nhiên.

Người này đúng là ma vương chuyển thế, quả nhiên là đòi nợ.

Mở mắt, Doãn Thiên Lương nhìn anh ta cũng không nói chuyện.

“Oh a, nàng tức giận?” Lục Quân Tắc cười một tiếng.

Cười, cười cái gì? Chơi mèo vờn chuột thích lắm có phải hay không?

Ngồi dậy: “Cuối cùng anh muốn như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?” Lục Quân Tắc cau lông mày.

“Rốt cuộc anh muốn hay không muốn?” Doãn Thiên Lương hỏi. Mặc dù công trình lớn chút, anh cũng không thể coi như chủ nhân lão luyện đào một cái hố đặt nền móng một cách trọng thể a, nhanh chóng cho cái ngày bắt đầu làm việc để cho tôi cũng làm chuẩn bị cho tốt.

“Muốn.” Lục Quân Tắc đáp rất thống khoái.

“Vậy rốt cuộc anh tính toán khí nào thì bắt đầu?” Doãn Thiên Lương hỏi. Già dặn kinh nghiệm như vậy bọn ta lo sợ hão huyền rồi.

Nghe được nàng hỏi vấn đề này Lục Quân Tắc vóng cánh tay trong chốc lát nói “Nếu không, bây giờ?”

A .... bây giờ ? Bây giờ là ban ngày ...

“Bây giờ ? Bây giờ không tiện.” Doãn Thiên Lương nói.

“Không có, vì phu rất dễ dàng, chẳng lẽ thân người phu nhân không tiện?” Lục Quân Tắc hỏi.

Không phải là thân thể tôi không tiện, là tôi nói thời gian không tiện.

Nhưng, tảng đá chết này hỏi vấn đề không thể hàm súc chút sao?

Nhắm mắt lắc đầu một cái, MMD, lần đầu tiên của nàng cứ như vậy khai báo ở bên ngoài chính phủ rồi ...

“Không thành vấn đề?” Lục Quân Tắc lại nhú mày.

Doãn Thiên Lương thấy thế có chút nén giận, chung quy anh nhú mày nhìn rất không đàng hoàng sao? Không biết hàm súc không miễn cưỡng anh, nhưng là ... Anh có thể hay không cố chấp hỏi cái vấn đề đó được không.

“Không thành vấn đề.” Doãn Thiên Lương nói, phù phù nằm vật xuống, đột nhiên cảm giác được mình giống như cá nằm trên thớt, còn kém người Lục Quân Tắc kia cho nàng thêm chút gia vị. Dao pháp hoa lệ gì dầu muối tương dấm ... Đến đây đi.

“Không nghĩ tới Oh a lại có mặt khí phách như vậy.” Lục Quân Tắc kia cười nói.

Khí phách ? Phi. Tôi đây rõ ràng là thấy chết không sờn.

“Anh rốt cục muốn hay không muốn ...” Doãn Thiên Lương hỏi.

Ách ... lời này là lạ ...

“Oh a nàng gấp cái gì, chuyện này phải từ từ ...” Lục Quân Tắc nói tay tự như lại linh hoạt từ từ đưa qua vuốt ve mặt của nàng, ngón tay nhẹ nhàng ở trên mặt nàng vẽ vòng, từng vòng tự như sóng lăn tăn ở trên mặt nàng phóng thích phóng thích ...

Doãn Thiên Lương không lên tiếng, chuyện như vậy với nàng cũng chính là thiếu cơ sở thực tế, thao tác cụ thể vẫn là anh ta, nàng chờ là tốt rồi ... Nữa ?

Người này chẳng lẽ là tự xóa trang điểm rồi xoa bóp cho nàng? Một vòng lại một vòng trái lại rất thoải mái, cộng thêm thuyền giống như chiếc nôi, nàng thoải mái rất nhanh muốn ngủ thiếp đi.

Lục Quân Tắc lại nhẹ giọng cười đồng thời dừng tay: “Oh a, đứng lên câu cá, một lát cá sẽ mắc câu.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 95

“Oh a à, chuyện câu cá này không thể gấp, nóng nảy cũng không được, phải đợi cơ hội cá dĩ nhiên sẽ mắc câu.” Lục Quân Tắc nói.

Lời này nghe thế nào cũng giống như có ẩn ý khác, chẳng lẽ ở nơi này nàng chính là con cá anh ta đang chờ đợi.

Hừ.

Nếu như nàng là cá cũng sẽ không tùy tiện cắn câu, mặc dù mỗi câu nhìn rất đẹp mắt và ngon miệng, nhưng những ví dụ trong tự nhiên chứng minh, cái gì càng đẹp mắt càng có kịch độc, nàng coi như ăn cũng muốn chờ người đánh cá chính mình ném, chứng minh cho nàng không có độc.

Nàng không phải là con cá ngu ...

Vọt đứng dậy đi theo Lục Quân Tắc ra khỏi khoang thuyền, hận không thể đẩy anh ta xuống nước.

Dây câu còn không có bất cứ động tĩnh gì, hai người rón rén ngồi trên ghế dài, Doãn Thiên Lương đối với câu cá này không có hứng thú, liền dời mắt nhìn non sông tươi đẹp, phía xa một chiếc thuyền đơn sơ của ngư dân đang bận rộn thu lưới, cũng có mấy chiếc du thuyền dừng lại ngắm cảnh. Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng hoan hô.

Nhìn một chút người ta mới đứng là du hồ, lại nhìn bọn họ một chút, hai người giống như hai pho tượng cúi đầu ở chỗ này nhìn cá mắc câu.

Mầu chột là cá giống như đã thành tinh, lâu như vậy cũng không có mắc bẫy.

“Đến đây.” Lục Quân Tắc nói nhẹ, đồng thời chỉ huy nàng: “Oh a, nhanh chóng nhắc cần câu lên.”

Mặc dù còn suy nghĩ vì sao để cho nàng làm cái hoạt động phí sức này bắt quá tay Doãn Thiên Lương cũng không nhàn rỗi, lập tức nhắc lên câu câu, “ba” một tiếng, một con cá đập ở trên boong thuyền còn không ngừng đập thành thịch, Doãn Thiên Lương bởi vì lực đạo không có nắm giữ tốt thiếu chút nữa ngã ngửa, rất may là Lục Quân Tắc kịp thời đỡ nàng.

Xem một chút con cá này quả nhiên rất to, về đập thành thịch và sức lực này giống như muốn nhảy đi.

Doãn Thiên Lương nhìn Lục Quân Tắc một chút, không phải con cá này cũng muốn tôi đi nhặt chứ? Quả nhiên Lục Quân Tắc hást cảm nhè nhẹ một chút ý bảo nàng đem con cá bỏ vào thùng.

Lục Quân Tắc lấy lưới câu ra, Doãn Thiên Lương suy nghĩ không phải là con cá sao, cầm cái đuôi xách lên cũng không có vấn đề ... thử mấy lần, con cá cũng ra sức ngoắc ngoắc cái đuôi từ trong tay nàng chạy trốn sau đó hung hăng rớt tại trên boong thuyền.

Doãn Thiên Lương quyết định đợi lát nữa sẽ bắt nó, ở một bên nhìn con cá nhảy nhót rất vui.

“Oh a, sợ?” Lục Quân Tắc hỏi.

Sợ con cá, cũng không phải là cá mập để tôi phải sợ.

“Sợ cũng không phải sợ, chờ nó một lát nữa đâm đầu choáng váng tôi lại bắt nó là được, dùng tương đối ít sức.” Doãn Thiên Lương nói, xem cái lực nó nhảy kia đoán chừng nó bị hôn mê cũng không xa.

Lục Quân Tắc ngắm nàng một cái lại nhìn con cá một cái, sau đó lần nữa thả mỗi câu cá.

“Làm canh cá muốn nhiều cá như vậy sao?” Doãn Thiên Lương hỏi. Có câu nói “một con cá tanh một nồi nước” ... không cần bao nhiêu nồi cá sẽ thành canh cá rồi...

“Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.” Lục Quân Tắc nói.

“Muốn trở về nhà không, không phải là mẹ có chút không thoải mái sao?” Doãn Thiên Lương nói. Về nhà đối mặt với mẹ chồng còn dễ chịu chút.

“Ngày mai sẽ tốt.” Lục Quân Tắc nói, có chút hời hợt.

Doãn Thiên Lương hướng về phía bóng lưng anh ta bĩu môi, sau đó tiếp tục quay đầu lại nhìn tiến trình hôn mê của con cá.

Rốt cục, con cá hôn mê, chẳng qua thỉnh thoảng vẫn giật giật chút, Doãn Thiên Lương không nhanh không chậm cầm con cá lên ném vào trong thùng, mới vừa vỗ tay một cái, trên mặt nước lại lên một con cá nhảy dù xuống boong thuyền.

Cứ như vậy một bắt một câu, thời gian một ngày đã ngã về phía tây, trong thùng gỗ thật to đã có năm con cá lớn nhỏ không đều, có hai con tự làm hại mình nghiêm trọng còn đang vào trạng thái hôn mê.

Lục Quân Tắc thu dây và câu cá đi tới xem một chút, tựa như còn tương đối hài lòng. Doãn Thiên Lương đang suy nghĩ nói cái gì khen ngợi thì chỉ thấy Lục Quân Tắc động tác nhanh chóng bắt hai con cá hôn mê ném trở về trong nước.

Tầm mắt Doãn Thiên Lương theo con cá đang làm một đường pa-ra-on: “Tại sao lại vứt bỏ?”

“Quá ngu ngốc.” Lục Quân Tắc nói.

Cái lý luận gì thế ... Là dùng để ăn chứ không phải để bồi dưỡng nhảy cao ...

Thuyền quay đầu trở về bên bờ, hai nha hoàn biến mất giờ xuất hiện như kì tích, đầu thấp giống như đã làm chuyện gì sai lầm.

Trở về xe ngựa, Doãn Thiên Lương và Lục Quân Tắc ngồi đối diện, ở giữa Doãn Thiên Lương kiên trì để thùng gỗ. Ba con cá vẫn còn không biết tính mạng đang bị nguy hiểm vậy mà còn bơi lên giành vị trí.

Như thế xem ra còn không bằng hai con cá ngu ngốc kia còn có thể sống lâu một chút, khắp nơi tự cho là thông minh quả là tự cho là thông minh. Chợt nhớ đến mình, rốt cuộc là thông minh hay là tự cho là thông minh?

Có lẽ chẳng qua tự cho là thông minh. Nàng còn cho là mình giả vờ ngây ngô, giả vờ ngu đần thành công đâu, kết quả mẹ chồng vừa bắt đầu không tin, người đối diện này giả vờ say để nghe lén cũng không biết, nàng một mình diễn đả ngốc.

So với ngày này, nàng lại làm thành một đứá ngốc để cho Lục Quân Tắc xem náo nhiệt. Đoán chừng người này không nghĩ tới vợ mình có thể “hào phóng” như vậy.

“Oh a vào lúc này lại yên tĩnh như vậy, mới vừa rồi rất dễ chịu mà.” Lục Quân Tắc nói, biểu hiện trên mặt thường thường.

Lại nữa rồi ...

## Chương 96

“Cái gì? Cái gì dễ chịu?” Doãn Thiên Lương nói, ánh mắt nhìn trong thùng cá, nếu như con cá này là Lục Quân Tắc đoán chừng nàng sẽ không chế không được kích động đưa tay bóp chết bọn họ.

Lục Quân Tắc chỉ khẽ cười một tiếng, ý nhị vô cùng.

Hai mắt Doãn Thiên Lương nhìn anh ta, quên đi, còn không bằng nhìn con cá này thuận mắt chút. A, hai con cá này đang làm gì? Hôn môi hay là tranh cãi? Đang định sát vào nhìn một chút, còn chưa có sát vào chỉ thấy thân thể thoáng một cái sau đó trước mắt một trận sao vàng năm cánh lóe lên bay loạn xạ, sau đó lại nghe thấy một âm thanh của nước.

Vẫn còn chưa xong, chỉ thấy Lục Quân Tắc kia cách thùng gỗ đưa tay ra với nàng ...

Nhẹ nhàng, một cái khăn xoa lên chóp mũi nàng.

“Chảy máu.” Lục Quân Tắc nói, khóe miệng còn rất không hề hấn nhếch lên một chút.

Cười, cười cái gì? Không phải là mũi bị cá đập vào rồi chảy máu sao ... Chưa từng thấy qua sao? Mặc dù có chút chật vật, nhưng người nào cả đời không có lúc trong tình trạng ngoài ý muốn?

“Tôi tự mình làm.” Doãn Thiên Lương muốn từ trong tay anh ta nhận lấy khăn lại bị anh ta nắm chặt tay.

“Oh a, ngửa đầu lên.” Lục Quân Tắc nói.

Ước chừng qua mấy phút Doãn Thiên Lương mới mở miệng: “Không sao chứ?” Lại bật như vậy thêm chút nữa nàng sẽ chết ngạt mất.

Lục Quân Tắc nhẹ nhàng cầm khăn, Doãn Thiên Lương đưa tay sờ sờ, hình như là không ra nữa. Thật là xui xẻo, câu cá không có bị cá kéo xuống nước, nàng nhìn một cái lại bị đập chảy máu. Đoán chừng từ xưa đến nay trong những người xuyên việt là người đầu tiên bị cá đập vào chảy máu.

Người người, hình như cả khuôn mặt đều có mùi cá. Cá chết, tối nay sẽ đem mày kho tàu, rán lên rồi.

Doãn Thiên Lương oán hận suy nghĩ.

“Không có sao, buổi tối uống canh cá bồi bổ lại.” Lục Quân Tắc nói. Nghe như nói châm chọc vậy?

Doãn Thiên Lương nhìn anh ta, xoa xoa chóp mũi một chút, cảm giác lỗ mũi thùng rồi.

Một tay của người lại chậm rãi vuốt tới, tầm mắt Doãn Thiên Lương lại theo tay đi tiếp, thấy tay kia dừng lại trước trán của mình, nhẹ nhàng lau, động tác miễn cưỡng có thể gọi là “ôn nhu” đi ... Nếu như đem biểu tình nín cười thành tình cảm nồng nàn thì tốt hơn.

Một đồng bị động, hết thấy đều yên tĩnh.

Người khác thu tay về thả vào chóp mũi người người sau đó hơi hột nói câu: “Oh a, giống như có chút mùi cá.”

“Nếu như anh bị cá đập vào cũng sẽ có mùi cá.” Doãn Thiên Lương nói. Còn Lục Quân Tắc ... Căn bản không có chút quân tử nào.

“Vi phu không có quan tâm như thế rồi.” Lục Quân Tắc nói.

Giả rồi.

Doãn Thiên Lương im lặng, có sự khác nhau.

Xe ngựa tiếp tục đi tới, Doãn Thiên Lương dịch chuyển sang bên cạnh, nếu đầu nàng lại bị đập một lần nữa sẽ xấu hổ với người kia.

Chuyện vô cùng may mắn, đường xá tốt hơn, giao thông trật tự, cho nên bọn họ bình an về đến nhà.

Khi đó ngày đã biến thành màu xám tro, chân trời nhàn nhạt hình như có một tầng sương mù dày. Đèn lồng ngoài cửa đã sáng, cúi đầu xuống xem ngựa dưới ánh đèn Doãn Thiên Lương phát hiện trên váy của nàng có hai giọt máu.

Mới vào cửa viện thì có người ở phòng bếp đang chờ, nói là phu nhân để cho các nàng cầm cá tươi đi làm canh cá. Doãn Thiên Lương muốn về phòng

trước để đổi bộ quần áo thì nghe lại nói: “Phu nhân, cùng đi gặp mẹ.”

Bỗng nhiên lại hiểu thuận rồi hả?

Tính toán một chút, dù sao cánh cá cũng phải đợi một chút, một lát đổi lại cũng tới kịp.

Đến trước phòng ngủ của Quận Vương phi, một nha hoàn đứng đợi, thỉnh an bọn họ mới nói: “Phu nhân vừa mới nhắc gia và thiếu phu nhân đó.”

Vào phòng đợi một chút, Quận Vương phi được nha hoàn đỡ từ phòng trong đi ra, nhìn bọn họ một cái sau lại mỉm cười, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc, có lẽ dùng “vui mừng” thích hợp hơn.

Nha hoàn bưng trà, Doãn Thiên Lương ngồi xuống uống trà liền buồn bực, vì sao mẹ chồng lại như tên trộm nhìn mình vậy? Chẳng lẽ trên mặt mình còn không có lau sạch sẽ?

“Mẹ, thế nào? Có cái gì không đúng?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Tóc Lung nhi rối loạn, quần áo cũng dơ bẩn.” Quận Vương phi nói.

“Không cần thận bị thế, mẹ, ngài thoải mái một chút chưa? Đại phu nói thế nào? Nói sang chuyện khác.

“Không có gì, bệnh cũ, nằm một chút là tốt rồi.” Quận Vương phi cười nói, sau đó hỏi con trai mình: “Quân Tắc, câu cá sao rồi?”

“Vâng, tất nhiên.” Lục Quân Tắc nói.

Hắn bưng ly trà đưa lên khoe miệng, trong tay áo một món đồ nhẹ nhàng rơi xuống đất. Vật kia trắng, gấp thành hình vuông, ở một mặt phía trên có một vết máu màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 97

Doãn Thiên Lương động động khoe miệng, anh trai, anh cũng sẽ sống qua ngày chứ? Cái này anh không ném còn cảm về, lãng phí tiền xà phòng giặt cũng đủ cho anh mua một đồng mới rồi.

Đôi mắt đẹp của Quận vương phi phóng lớn, sau đó ánh mắt bắn khoắn ở giữa hai người, trong đôi mắt bắt đầu có đủ loại màu sắc.

Lục Quân Tắc chậm rãi nhặt khăn lên bỏ vào trong tay áo.

“Lương nhi à, không thoải mái đi? Mau trở về để cho bọn nha hoàn chuẩn bị nước nóng ngâm, thả ít hoa quế.” Quận vương phi nói, nụ cười trên mặt ngày càng rõ ràng.

Ra khỏi cửa, Doãn Thiên Lương càng nghĩ càng thấy mẹ chồng cười rất khả nghi, nhìn một chút Lục Quân Tắc đi ở phía trước, khả nghi, khả nghi rất lớn.

Trở về phòng để cho bọn nha hoàn lấy nước nóng tới rửa mặt, đổi lại y phục, chải lại tóc, Lục Quân Tắc kia vẫn ngồi ở bên cạnh bàn nhàn nhã uống trà nhìn nàng lần qua lần lại.

Ánh mắt Doãn Thiên Lương nhìn anh ta uống hai ly trà, kì quái là khăn cũng không rơi xuống.

Rốt cuộc mẹ chồng cười cái gì? Không phải là trên váy và trên cái khăn có chút máu sao ...

Máu – rốt cục Doãn Thiên Lương chú ý tới cái từ máu chột này. Chẳng lẽ người đẹp cho là ...

Chết ngất ! Sự liên tưởng của lão thái thái không phải phong phú bình thường.

Nghi ngờ nhìn Lục Quân Tắc một cái, vô cùng hoài nghi người này là cố ý ... Cố ý để cho lão thái thái hiểu lầm. Thế nhưng anh ta làm vậy có lợi gì ?

Bởi vì làm canh cá và Doãn Thiên Lương “tắm”, cho nên cơm tối so với thường ngày chậm nửa canh giờ, Doãn Thiên Lương rất đói, nhưng chờ nồi canh cá mở ra, nha hoàn múc một ít canh vào chén thả trước mặt nàng thì khẩu vị của nàng hoàn toàn không có.

“Lương nhi à, uống chút canh cá bồi bổ thân thể.” Bên cạnh nàng, Quận vương phi cười híp mắt nói.

Ách ... lại tới rồi.

Vừa định giải thích một chút, ánh mắt liếc về bên khoe miệng cười của Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương đem lời ra đến miệng lại nuốt xuống, sau đó gật đầu một cái: “Vâng, con biết, mẹ.”

Một muỗng lại một muỗng uống canh Doãn Thiên Lương bắt đầu suy nghĩ: Tàng đã chết, anh không phải là muốn xem náo nhiệt sao? Thua thiệt bà cô tôi thật vất vả nghĩ thông suốt sinh con cho anh, anh lại không có thành ý như vậy, đã như vậy anh cũng đừng trách tôi, nhìn đến lúc đó không sinh được cũng không cho anh cưới vợ bé ... Nhịn chết anh ... Được rồi, một lát trở về ở trên giấy viết thêm mấy chữ nữa.

“Lương nhi cười cái gì?” Quận vương phi hỏi.

“A? A, mẹ, hôm nay con thấy được hai con cá rất ngu dung sức đụng nhau, đem mình đụng đến hôn mê.” Doãn Thiên Lương nói.

“Đụng nhau hôn mê? Quả nhiên là con cá ngu.” Quận vương phi cười đến từ ái.

Kế tiếp Doãn Thiên Lương ăn được rất ngon, ăn cơm xong, uống qua trà Doãn Thiên Lương nói mình có chút đau lưng, đi về nghỉ ngơi trước, Quận vương phi cao hứng đến muốn tự mình đưa nàng trở về.

Lục Quân Tắc bị Quận vương phi lưu lại tra hỏi, Doãn Thiên Lương vội vàng trở về phòng, đuổi nha hoàn đi ra ngoài sau đó thật cẩn thận tìm ra tờ ‘hiệp ước’ lừa Lục Quân Tắc ấn dấu tay, đề bút lại thêm mấy chữ. Ai, thật là thông minh, nhìn một chút, vẫn còn dư lại một khoảng trống thật lớn, đoạn chừng viết thêm mười điều nữa cũng không thành vấn đề.

Cất xong, kêu nha hoàn đi vào chuẩn bị quần áo cùng hai vốc hoa quế to, nàng muốn ngâm suối nước nóng.

Ngâm mình ở trong cái ao nhỏ nhỏ, Doãn Thiên Lương nhịn không được cười, thật muốn nhìn bộ dạng kinh ngạc của Lục Quân Tắc một chút.

Tắm xong tắm tóc ra trở về phòng, khoe miệng Doãn Thiên Lương đều là vui vẻ, nàng thấy Lục Quân Tắc thì càng buồn cười.

Hương Châu lau tóc cho nàng, bọn nha hoàn đã trải tốt chăn, một ngày giày vò đã đến thời gian Doãn Thiên Lương đi ngủ rồi.

Thoải mái khoan khoái nằm ở trên giường, thời tiết hơi lạnh chút, đem chăn che kín cũng thật thoải mái. Lục Quân Tắc kia vẫn còn chưa ngủ, đang cầm sách xem. Người chuyên nghiệp thì phải thường xuyên sạc điện, không dễ dàng a.

Không biết Lục Quân Tắc xem cái gì mà thú vị như vậy, chờ anh ta rón rén nằm ở bên cạnh nàng thì Doãn Thiên Lương đã ngủ từ Thượng Hải thẳng đến Tô Châu rồi.

Kéo kéo chăn liền nghe Lục Quân Tắc hỏi: “Ta đánh thức nàng à?”

“Không có.” Doãn Thiên Lương qua loa một tiếng che kín chăn ngủ tiếp.

Ngày cũng dần dần lạnh thế nào còn ấm áp? Ấm áp còn có tay? Người này không ngủ được lại tới trêu ghẹo vợ?

“Oh a ...” Nghe một chút âm thanh này, vừa nhìn chính là động dục.

“Khuya lắm rồi, ngủ đi.” Doãn Thiên Lương nói.

Cảm giác tóc bị kéo lại một túm, Doãn Thiên Lương đảo cặp mắt trắng dã, người này không có chút sang ý, giống như toàn thân nàng chỉ có tóc có thể đùa giỡn.

“Oh a, vì phu không ngủ được.” Lục Quân Tắc nói.

Uống thuốc ngủ đi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Doãn Thiên Lương hỏi. Mức độ cao nhất là cho anh ôm.

“Vi phu muốn ...” Dừng lại ở chỗ này không nói nữa.

Doãn Thiên Lương lập tức thanh tỉnh, muốn? Chuyện đàn ông muốn còn có thể là gì ... đêm động phòng hoa chúc kim băng đề danh. Không chừng người này vừa nảy xem đúng là “kim bình mai”, “ngọc kiều lệ” linh tính, nếu không hơn nữa đêm người sẽ dung loại âm điều này nói chuyện, nhất định là xem bị kích động.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 98

“Muốn cái gì?” Doãn Thiên Lương mơ hồ nói, “Ngày mai hãy nói, xong ...”

“Nhưng hôm nay không nói vì phu không ngủ được.” Lục Quân Tắc nói.

Anh lại không sợ anh nói tôi lại không ngủ được? Thật là, người không thông cảm cho người như vậy. Tính toán một chút, không cùng tăng đá anh so đo.

Xoay người chuyển thái độ nghiêm chỉnh: “Chuyện gì, anh nói đi.”

“Hôm nay vì phu nhận được mật hàm của hoàng thượng.” Lục Quân Tắc nói, ánh mắt nhìn nàng.

“Mật hàm? Chuyện rất khó khăn?” Doãn Thiên Lương tỉnh táo. Đều dung mật hàm, xem ra chuyện này rất lớn.

“Khó khăn. Vốn không muốn để cho Oh a nàng ngủ không yên, nhưng sớm muộn nàng cũng sẽ biết, không bằng sớm nói cho nàng biết.” Lục Quân Tắc nói.

“Cùng tôi có quan hệ gì? Rốt cuộc là chuyện gì?” Doãn Thiên Lương có chút lo lắng đề phòng, không phải là Doãn Liệt này cảm giác thấy hậu cùng của mình nhiều người đẹp muốn cho mấy người đi?

“Qua vài ngày nữa vì phu lại phải xuất trình rồi.” Lục Quân Tắc nói.

“Lại phải xuất chinh? Vậy tôi và mẹ phải trở lại kinh thành sao?” Doãn Thiên Lương hỏi. Tên Doãn Liệt kia không nói, coi như người ta mang binh đi đánh giặc thì cùng phải có thời gian nghỉ ngơi lấy sức a, năm ngoái mới vừa đánh xong, năm nay lại muốn đi ... Thật là ...

“Cái này cũng không cần, lần này không phải cuộc chiến với Bắc Chu.” Lục Quân Tắc bỗng nhiên dừng lại rồi nói tiếp: “Ngoại tộc phía Tây vốn cùng ta vẫn hòa bình, chỉ là mấy năm nay Phiên vương mới lên không ngừng đối với phía Tây tiến hành quấy rối, rất có xu thế muốn xâm phạm lãnh thổ triều ta, bởi vì binh lính ngoại bang dung mãnh thiện chiến cho nên để cho bọn họ được như ý mấy lần, chiếm vài tòa thành trì, năm trước tuy nói kí kết điều ước biên giới bọn họ có điều thu lại, chỉ là hai năm gần đây lại rục rịch góc đầu dây, hơn nữa còn bí mật lui tới với Bắc Chu, nếu Bắc Chu cùng dị tộc thật sự liên hiệp vậy thì Đại Tề ta rất nguy hiểm, chẳng qua là chiến tranh cùng ý kiến trong triều không thống nhất, hôm nay hoàng thượng kiệt lực phản đối, quyết định thu phục lại thành trì, đem dị tộc vĩnh viễn loại bỏ. Cho nên ...”

“Trong triều nhiều võ tướng như vậy, tại sao anh nhất định phải đi? Không phải năm ngoái anh mới đánh giặc xong?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Đứa nhỏ này cũng quá đoàng hoàng, để cho hắn đi đi.

“Bởi vì vì phu là phái chủ chiến, vì phu xuất trình là người chống lại chỉ định.” Lục Quân Tắc nói. “Điều này cũng không có gì, chuyện trung quân bảo vệ quốc gia chính là trách nhiệm của thần tử, chẳng qua là chuyến đi này không biết lúc nào thì trở lại, trong phủ này từ trên xuống dưới mười mấy miệng ăn sẽ phải làm phiền phu nhân.”

Phu nhân ... Không gọi Oh a nữa?

Doãn Thiên Lương không lên tiếng.

Không biết lúc nào thì trở lại. Đây không phải là trong câu thơ kia “say nằm chiến trường Quân Mạc Tiểu, xưa nay chinh chiến mấy người trở về”? Lần này đi là đi tận biên giới phía Tây xa xôi ...

“Oh a?” Tay của Lục Quân Tắc ở trước mặt nàng quơ quơ, cười: “Oh a đang lo lắng vì phu không về được?”

Rất thận trọng Doãn Thiên Lương gật đầu một cái: “Tôi mặc dù không có ở trên chiến trường, nhưng cũng biết chiến tranh tàn khốc, cũng biết chiến trường thay đổi bất ngờ ... Mới vừa rồi anh cũng nói binh lính ngoại bang dũng mãnh thiện chiến ...”

“Oh a, vì phu sẽ trở lại.” Lục Quân Tắc cười nói. Hoàn toàn có dáng vẻ tự tin.

Doãn Thiên Lương chần chờ lại gật đầu một cái.

“Oh a, chuyện này ta còn không có nói với mẹ, tính toán hai ngày nữa nói cho bà biết, cho nên hai ngày này nàng thay ta trợ giúp mẹ, để cho bà có tâm lý chuẩn bị.” Lục Quân Tắc nói.

“Chuẩn bị tâm lý hay không cũng không cần làm, mẹ chỉ có một đứa con trai là anh.” Doãn Thiên Lương nói.

“Không phải còn có nàng là con dâu sao?” Lục Quân Tắc giúp nàng gỡ gỡ tóc. “Nếu vì phu không về được, nhìn trên phân thượng một hồi làm vợ chồng, khi rảnh rồi nàng tới xem bà, trò chuyện cùng bà.”

Doãn Thiên Lương cũng không nghĩ rõ ràng liền phát hiện tay của mình đã bung kín cái miệng của anh ta, đợi phản ứng kịp Doãn Thiên Lương ngượng ngùng rút tay trở về.

“Người muốn ra chiến trường đánh giặc không thể nói không may mắn như vậy.” Doãn Thiên Lương nói, ánh mắt nhìn đi nơi khác.

“Oh a lo lắng cho vi phu? Ha ha ...” Lục Quân Tắc nắm cái tay kia của nàng: “Vi phu nói là vạn nhất, vi phu lợi hại như vậy dĩ nhiên sẽ còn sống trở về.”

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái. Trong lòng lại có một loại sợ hãi trước nay chưa từng có, nhìn người trước mắt này, anh ta mặc dù phúc hắc, mặc dù thích đùa giỡn nàng, nhưng nàng không hy vọng anh ta biến mất trước mắt mình.

Có lẽ ... Có cái gì đó không giống như lúc trước.

Một đêm này, Lục Quân Tắc nắm tay Doãn Thiên Lương ngủ thiếp đi, Doãn Thiên Lương lại một đêm không ngủ, nàng đang suy nghĩ một chuyện ...

Ngày hôm sau, ăn xong điểm tâm Lục Quân Tắc lại đi phủ nha, Doãn Thiên Lương phụng bồi Quận vương phi nói than thở mình có chút yếu ớt, Quận vương phi lại nhiệt liệt vui vẻ đưa tiễn tới tận phòng. Trở về phòng tìm tờ giấy hiệp ước, lại cầm bút viết mấy chữ “Điều thứ hai trở thành phế thải.”

Buổi chiều, chừng giờ thân Lục Quân Tắc mới trở lại được, Doãn Thiên Lương nhìn anh ta, trong lòng liền có chút khẩn trương. Mãi cho đến khi ăn xong cơm tối Quận vương phi cười híp mắt đuổi bọn họ về phòng, trái tim Doãn Thiên Lương mới không lấy tấc số bình thường mà nhẩy lên quá.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 99

“Oh a, có chuyện muốn nói phải hay không?” Trở về phòng Lục Quân Tắc hỏi.

“Có.” Doãn Thiên Lương nói.

“A? Chuyện gì thế? Có phải mẹ nói gì hay không?” Nha hoàn dâng trà, Lục Quân Tắc đang cầm nắp chốc chốc ly trà.

“Mẹ không nói gì, là tôi muốn nói, chúng ta viên phòng sinh đứa bé.” Doãn Thiên Lương nói.

Động tác của Lục Quân Tắc đình chỉ, ngẩng đầu nhìn nàng: “Oh a, nàng ...” vẻ mặt này giống như muốn nói Doãn Thiên Lương là người ngu ngốc.

“Thế nào?” Doãn Thiên Lương nhú long mày, ý gì thế? Đây là nàng bị cự tuyệt rồi hả?

“Oh a, làm sao nàng lại nhớ tới chuyện này? Thật sự cảm thấy vi phu không về được?” Lục Quân Tắc nói.

“Anh cũng nói, lấy phòng ngựa vạn nhất a. Tôi tin anh sẽ trở lại, nhưng vạn nhất sau đó không trở về thì trong nhà chỉ còn mẹ và tôi hai người, ngày sau cũng không có cái trông cậy vào.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc tiếp tục động tác vừa rồi, chậm rãi uống trà, cứ như vậy yên lặng không nói chuyện.

Doãn Thiên Lương ở dưới gầm bàn nắm chặt quả đấm, tảng đá chết vào lúc này còn giả bộ làm người đứng đắn gì? Mấy ngày trước đùa giỡn nàng đi đâu rồi?

“Rốt cuộc như thế nào, nói câu a.” Doãn Thiên Lương nói.

“Vi phu suy nghĩ một chút.” Lục Quân Tắc nói.

Suy tính con ... a. Khi không cho ăn thì liếc mắt nhìn mơ ước, chủ động cho hắn ăn còn bày đặt cái tính tình này, lời thỏa thuận ngầm ra cho hết dung.

Doãn Thiên Lương âm thầm mắng tổn hơi thừa lời, không sợ chút nữa anh lại lôi kéo, dù sao tôi cũng không sợ.

“Vậy anh suy nghĩ nhanh lên một chút. Tôi ngủ trước.” Doãn Thiên Lương nói.

Bỏ lại lên giường, thật ra thì cũng không ngủ được, cảm giác trong lòng tựa như cũng đè ép cái gì.

Một đêm này Lục Quân Tắc không còn ôm nàng cũng không cầm tay nàng, hơn nữa lần đầu tiên cho nàng một bóng lưng, Doãn Thiên Lương hận đến nghiến răng.

Hôm sau Doãn Thiên Lương mở mắt trời vẫn còn chưa sáng, Lục Quân Tắc kia vẫn cho nàng một bóng lưng. Đợi đến ngoài cửa sổ có chút sáng Lục Quân Tắc đứng dậy, ngồi dậy thấy nàng trừng trừng nhìn mình.

“Hôm nay sao dậy sớm vậy, Oh a?” Lục Quân Tắc thông thả ung dung mặc vào áo khoác.

“Anh suy tính như thế nào?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Chưa có suy nghĩ kỹ càng.” Lục Quân Tắc xuống giường cầm kiếm đi ra cửa luyện công buổi sáng.

Còn dư lại Doãn Thiên Lương ôm chần chẫn.

Ở trên giường lăn qua lăn lại bên ngoài trời sáng thêm chút, Doãn Thiên Lương rời giường, rửa mặt xong thì Hương Châu trang điểm cho nàng, Tiểu Đào đang cầm hộp trang sức đeo tay xin nàng chọn, gạt bỏ, loại trừ ... Hộp nhỏ thông dụng, cầm trong chốc lát Doãn Thiên Lương từ dưới đáy hộp lấy ra túi hương mẹ chồng cho ... hai cái.

Thật là phong thủy luân chuyển, trước một đoạn thời gian nàng còn cười đá cẩm thạch, đoán chừng lúc này lại bị hòn đá kia cười chết.

Cười chết thì cười chết đi, đây cũng là phòng ngừa vạn nhất. Vạn nhất thành quả phụ thật, hai người quả phụ già các nàng còn có đứa bé để dựa vào.

Hai cái túi hương tản ra mùi thơm nhàn nhạt, đoán chừng đá cẩm thạch bây giờ sẽ nhảy cảm với túi hương, cho nên lần này không thể trực tiếp để vào trong tay anh ta rồi. Vậy làm sao bây giờ?

Suy nghĩ một chút ...

Biện pháp trực tiếp nhất là cho vào com anh ta ăn, không biết vật này có mùi vị gì, trong tiểu thuyết võ hiệp bảo bồi thần kỳ như vậy rốt cục nàng có thể thấy chân thật. Bất quá, phải đợi buổi tối, một lát nữa tảng đá còn muốn trở về đây.

Tâm tình Doãn Thiên Lương phức tạp vẫn chờ đến buổi tối, đem hai túi hương mở ra vẩy vào dưới giường sau đó kéo màn lên, lại vẩy chút hương liệu khác tới che giấu mùi.

Doãn Thiên Lương làm chuyện xấu ôm tâm tình hưng phấn đi ăn com tối, thỉnh thoảng còn liếc trộm Lục Quân Tắc một cái, trước mắt hiện ra người kia lần trước khuôn mặt đỏ bừng bừng, môi nhỏ đỏ thắm mê ly và đôi mắt nhỏ thông minh, thật là sống động a.

“Lương nhi à, tại sao con cứ nhìn Quân Tắc? Làm sao vậy?” Quận vương phi hỏi.

“A? A, con cảm thấy sắc mặt Quận vương hôm nay không tốt lắm, muốn hỏi một chút có phải có chuyện gì hay không?” Doãn Thiên Lương nói.

“Ừ, có thể là hai ngày nay mệt nhọc.” Quận vương phi nói.

Khóe miệng Doãn Thiên Lương ở sau chén com khẽ nhếch lên, mẹ chồng, ngài có thể không đùa giỡn con được không?

Ăn com xong Doãn Thiên Lương nói đi ngâm suối nước nóng, mày ngày nay da dẻ có chút không thoải mái.

Ngâm ở trong nước, Doãn Thiên Lương áp dụng “phương pháp khảo nghiệm trực tiếp” để đo nhịp tim mình, siêu tốc. Quả nhiên làm chuyện xấu hormone sẽ bài tiết ra nhiều hơn so với bình thường.

Không biết một lát nữa trở về tảng đá có phải hay không lại biến thành tảng đá nóng chảy?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 100

Tắm xong hít sâu một cái, Doãn Thiên Lương gần như là rón ra rón rén chạy trở về. Vốn là muốn hé cửa ra xem một chút động tĩnh bên trong, kết quả còn chưa tới cửa đã thấy cửa mở ra, thấy nàng vội vàng nói: “Ai nha, Quận chúa, ngài thế nào không lâu khô tóc đã trở lại, gặp lạnh thì làm sao bây giờ? Tiểu Đào làm việc thế nào vậy?”

“Ta phải Tiểu Đào đi sửa sang lại quần áo.” Doãn Thiên Lương nói, nhỏ giọng hỏi một câu: “Quận vương trở về chưa?” Con người như tên trộm loạn chuyện.

“Còn không có, Quận chúa, ngài mau vào đi, trời lạnh tránh cho bị cảm lạnh.” Hương Châu kéo nàng đi vào.

Lau khô tóc, Doãn Thiên Lương ngồi ở trước gương soi thẳng cửa.

“Quận chúa, ngài sao thế?” Hương Châu hỏi.

“Không có gì.” Doãn Thiên Lương nhỏ giọng nói lại lẩm bầm một câu: “Thế nào vẫn chưa trở về ...”

Sau đó nghe được tiếng cười trộm của Hương Châu.

Cái giường đó nàng thật không dám leo lên trước, nhưng cũng không thể mặc “áo ngủ” không có chút ý nghĩa nào lác lư ở trên mặt đất a?

Cửa “kẹt” một tiếng vang lên, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Lục Quân Tắc kia vẫn thong thả ung dung bước tiến vào.

Nhìn thấy Doãn Thiên Lương còn ở dưới đất xoay quanh, chân mày anh ta nhíu lại: “Còn chưa ngủ?”

“Lập tức đi ngủ đây.” Doãn Thiên Lương nói, đã về, rốt cục đã về.

Bỏ lên giường, trong lỗ mũi tràn ngập mùi thơm hỗn hợp, nhưng mùi thơm nồng như vậy cũng không có ngăn trở hương thơm kia.

Liếc tình hình của Lục Quân Tắc bên ngoài màn, Doãn Thiên Lương cảm thấy anh ta không có ý tứ buồn ngủ nào.

Nhưng, nếu vào đây thế nào cũng muốn ngủ ... Nhất định.

Rốt cục, Doãn Thiên Lương có chút mơ mơ màng màng rồi.

Nóng quá ... Có phải nóng sốt rồi hay không?

Vậy tiếng động này là gì? Thế nào cùng tảng đá rầm rì mấy tiếng xa xôi giống như chọc người vậy ...

Trên trán thêm một bàn tay, mặc dù không có ấn áp quá nhưng cũng coi như nhiệt độ thấp hơn nàng, lập tức thấy thoải mái chút.

“Oh a?” Có người gọi nàng. Tay kia có khuynh hướng rời đi, Doãn Thiên Lương một phát bắt được lại để trên đầu mình.

“Thật thoải mái nha ...” Doãn Thiên Lương nói lầm bầm.

Sau đó nàng nghe được tiếng cười khê, mí mắt của mình lại bị ép buộc mở ra. Đập vào mắt chính là mặt của Lục Quân Tắc, một bên tóc anh ta rũ xuống quét ở trên mặt nàng. Anh ta nhìn nàng, vui vẻ hiện trên mặt.

“Oh a, nàng muốn viên phòng sinh con như vậy?” Lục Quân Tắc hỏi.

Lúc này ở trong mắt Doãn Thiên Lương, Lục Quân Tắc hóa thành miếng bánh cake chocolate ngon miệng, nàng muốn ôm anh ta, đụng ngã anh ta ...

“Trước kia tôi muốn cho anh ôm, hôm nay anh vẫn còn đi?” Doãn Thiên Lương hỏi, gương mặt đó nhìn rất không sai, sờ lên, quả nhiên âm giác rất tốt. thuận tiện ôm vòng qua cổ anh ta ngồi dậy nhào vào lòng anh ta, thuận tiện còn cọ xát đầu, trước kia cũng không có phát hiện thoải mái như vậy.

“Tại sao?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Cái gì tại sao ..., để cho tôi đụng ngã anh đi ...” Dùng sức đẩy, Lục Quân Tắc không động, Doãn Thiên Lương ngẩng đầu nhìn anh ta: “Tôi phải sinh đứa bé, nếu thật sự anh không trở về, tôi cũng có một núi dựa để trông cậy vào ...”

“Oh có thể tái giá.” Lục Quân Tắc nói.

“Tái giá ... Tôi mang theo mẹ chồng người đi tái giá? Hãy nói, sẽ cho vương phủ mất thể diện ...” Doãn Thiên Lương nói. Ngồi đây không được Doãn Thiên Lương đứng đưa đứng lên dùng sức đẩy ngã Lục Quân Tắc, nhìn mặt Lục Quân Tắc có chút kinh ngạc, Doãn Thiên Lương vỗ vỗ anh ta: “Anh đến gần tôi đi...”

Lục Quân Tắc cười: “Oh a, nàng nghĩ thông suốt?”

“Dĩ nhiên nghĩ thông suốt, tái giá cũng không phải là bán rau củ ... Tôi lại là tiểu Vương phi ... Ai dám lấy tôi ... vẫn là sinh đứa nhỏ thực tế hơn, đúng không?” Doãn Thiên Lương nói, càng ngày càng nóng. Kéo quần áo Lục Quân Tắc, lộ ra làn da dán sát lại mới thoải mái chút: “Nhanh lên một chút, từ tôi đi ...”

“Vây vì phu không thể làm gì khác là cưỡng ép ...” Lời còn chưa nói hết miệng liền bị Doãn Thiên Lương ngăn lại.

Ánh mắt Lục Quân Tắc trong nháy mắt mở to ra ... Phu nhân của hắn cường hôn hắn.

Miệng lại chuyển đến những nơi khác trên mặt, lỗ mũi, ánh mắt, ngay cả lông mày cũng không bỏ qua cho ... tóm lại là cách hôn lướt qua. Chợt, không có thể động, nằm ở trên người hắn ngủ thật say.

Đầu của nàng ở bên tai Lục Quân Tắc.

Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nửa ngày Lục Quân Tắc mới nói nhẹ: “Oh a quả nhiên là tên gốc ... Nhưng, vì phu muốn lúc trở về ăn cá lớn ...”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 101

Sáng sớm, Doãn Thiên Lương cảm thấy đầu có chút choáng váng, nhức nhích cảm giác rất mệt mỏi, giống như chạy Marathon. Mở mắt nhìn Lục Quân Tắc đang mặt “buồn bã” nhìn nàng, quần áo trên người cũng không buộc lại, chỗ cổ áo lộ ra một chút xuân quang, tóc cũng toàn loạn.

Người này ... Buổi sáng sớm cũng không sợ lạnh.

“Làm sao vậy?” Doãn Thiên Lương hỏi. Người này có vẻ mặt gì đây?

“Oh a, tối hôm qua nàng rất thô bạo.” Lục Quân Tắc nói.

Phốc ... đây là tố cáo sao? Đây có phải hay không là lời kịch của nàng? Nàng cũng không có tốt đâu, cả người bần rần.

“Sau này tôi sẽ chú ý.” Doãn Thiên Lương nói.

“Ừ.” Lục Quân Tắc trầm mặc một lúc lại nói: “Oh a, nàng làm cho vi phu rất bất ngờ.”

“A, sau này tôi sẽ chú ý.” Doãn Thiên Lương nói. Người này làm sao vậy, không phải đã nói xin lỗi rồi sao? Anh còn không chấm dứt.

Bất quá nói đến thô bạo, tại sao nàng đối với cái kia không có một chút ấn tượng nào? Không đến nỗi đi? Không phải than thở đang sống sờ sờ bị xé làm hai sẽ rất đau đớn, sau đó thoải mái giống như bay ở giữa đám mây sao, vì sao cảm giác gì nàng cũng không có? Chẳng lẽ ...

Đôi mắt nghi ngờ nhìn Lục Quân Tắc: “Quận vương, ngày hôm qua ... Tối ngày hôm qua ...”

Lục Quân Tắc liếc nhìn nàng một cái không có nói gì, sau đó lôi kéo cổ áo đứng dậy, một vẻ vi phu trong sạch, Doãn Thiên Lương không tự chủ ở trong chân run lên ... Lắc đầu, nàng hoa mắt, hoa mắt.

Lục Quân Tắc ra phòng ngoài rửa mặt, động tác nhanh chóng Doãn Thiên Lương vén chăn lên nhìn đăm, lại ... có máu.

Bởi vì có máu, Doãn Thiên Lương buồn bực một ngày, thân thể bần rần không sai, nhưng vì sao nàng không thể nhớ một chút nào? Nàng chỉ nhớ rõ nàng đụng ngã anh ta ... Sau đó hình như một mảnh mê mông.

Cảm giác thống khổ không có thể nghiệm được còn chưa tính, nhưng cảm giác bồng bênh nàng cũng không có thể nghiệm đến cũng rất thua thiệt ... Hơn nữa vừa nghĩ tới vẻ mặt của Lục Quân Tắc sáng nay nàng cũng rất muốn đánh anh ta, được tiện nghi còn khoe mẽ chính vì anh ta nói để tự mình quyết định.

Nhưng nàng còn đang suy nghĩ một vấn đề quan trọng hơn, cũng không biết nòng nọc nhỏ này tiếp tục có cơ hội tách ra còn muốn đợi bao lâu mới biết được? Có cần để cho nhiều nòng nọc nhỏ tiến hành mấy lần đại hội thể dục thể thao hay không ... Ài, thật là một vấn đề xấu hổ.

Dĩ nhiên, có lẽ hưởng qua một lần ngon ngọt người sẽ chủ động không chừng.

Nhưng đến buổi tối, Doãn Thiên Lương liền biết nàng nghĩ làm rồi.

Lục Quân Tắc kia đưa lưng về phía nàng, trong ngày thương chân đều đắp đến dưới nách, hôm nay lại đắp giống hệt nàng, giống như ai đó muốn làm gì anh ta vậy.

Doãn Thiên Lương nhìn chăm chăm sau gáy anh ta cho đến khi thấy mình vù vù ngủ.

Doãn Thiên Lương không nhận được, nếu nòng nọc ba ba không tích cực như vậy thì nàng làm sao biến thành nòng nọc mẹ được đây?

“Quận vương.” Doãn Thiên Lương gọi anh ta.

“Hả? Chuyện gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Lúc nào anh lên đường?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Hai mươi ngày nữa.” Lục Quân Tắc nói.

Hai mươi ngày, đại khái còn kịp ... nếu như thân thể hai người bọn họ bình thường.

“A, vậy chúng ta còn có thời gian chuẩn bị sinh đứa bé ?” Doãn Thiên Lương hỏi.

Chỉ thấy vai Lục Quân Tắc giật giật. Người này đang cười sao? Thật muốn một cước đạp vào mũi anh ta.

Lục Quân Tắc quay người lại, gương mặt là vẻ lên án: “Vi phu bị thương, sợ rằng phải dưỡng vài ngày.”

Bị thương? Còn phải nghỉ ngơi? Lời này là nói như thế nào.

“Bị thương? Làm sao sẽ ...” Doãn Thiên Lương nghi ngờ. Làm sao lại ảnh hưởng đến gì kia?

“Còn không phải Oh a nàng quá thô bạo ... Đối với vi phu quyền đâm cước đá không cần thận đánh tới rồi ...” Lục Quân Tắc nói, khẽ cau mày, đáng vẻ dường như còn rất đau.

Đánh thật chính xác, sớm biết mình có năng lực này nàng đã vào đội bong chuyên nữ quốc gia rồi.

“Tìm đại phu xem chưa? Sẽ không có gì đáng ngại chứ?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nghĩ đến đầu tiên chính là: sau này anh ta có thể hay không trở thành hoạn quan ...

Lục Quân Tắc lắc đầu một cái: “Oh a, chuyện như thế này nói với đại phu thế nào được.”

Cũng đúng, nếu vô dụng thì là vô dụng, xem cũng không dùng được còn có thể bị đại phu cười.

“Thật xin lỗi nhé.” Doãn Thiên Lương nói. Tại sao nàng vẫn không có ấn thượng đây?

Bị từ chối, làm phụ nữ thật xót xa, cư nhiên bị chồng từ chối.

Tích tụ vẫn chưa xong, ngày hôm sau, Quận vương phi nói cho người ta chuẩn bị mật ong cùng cánh hoa đi ngâm suối nước nóng, trắng đẹp lại giải một nhọc.

Mới vừa cởi quần áo chuẩn bị cùng người đẹp tắm, đang cởi cánh tay áo một khắc kia chợt ngậy ngần cả người, vì sao viên thủ cung sa xui xẻo kia vẫn còn ở đó?

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 102

Vội vàng mặc lại quần áo, nhìn một chút Quận vương phi đang thoải mái trong làn hơi nước dày, Doãn Thiên Lương suy nghĩ một chút rồi ho khan hai tiếng: “Mẹ, con có chút choáng váng, ngại ngâm trước đi, con ở chỗ này bồi ngài trò chuyện.”

Quận vương phi khi quai nhìn nàng một chút: “Tại sao có thể choáng váng? Bị lạnh?”

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái, sau đó thấp đầu làm bộ thẹn thùng, nhỏ giọng nói: “Có thể là mấy ngày nay ngủ không ngon.”

Sóng mắt Quận vương phi quay tròn sau đó cả cười: “Hai đứa các con nha ...” Không nói gì đi xuống, nhưng giọng điệu cũng là vui mừng.

Ngồi ở bên cạnh ao bồi mẹ chồng ngâm tắm nhưng suy nghĩ tâm sự của Doãn Thiên Lương đã trở về phòng rồi. Sẽ không thực sự đá phải anh ta không thể giao hợp chứ, thế máu ở trên giường ở đâu ra? Chẳng lẽ ... đạp anh ta đến chảy máu?

Này ... không giống vào hòn đá kia? OMG, sẽ không sẽ không, nàng sẽ không thể không có chứng mực như vậy.

Hơn nữa, nếu thực sự đá vào gì kia, đoán chừng hòn đá kia cũng không có tâm tình giả vờ “buồn bã” đùa chơi với nàng, nhưng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thật làm cho người ta không hiểu ra sao ...

Cách mạng chưa thành công, nàng trước hết phải biết nguyên nhân không có thành công, vì vậy nàng có nên cùng Lục Quân Tắc nói chuyện thật tốt một chút, lên tiếng hỏi vì sao không để cho nàng thành công.

Sau con trưa, Lục Quân Tắc kia nói đi thư phòng, chân trước anh ta bước đi, Doãn Thiên Lương chân sau liền nói với Quận vương phi muốn lui ra

ngoài, Quận vương phi còn có thâm ý khác nói: “Kiềm chế chút.”

Làm hai Doãn Thiên Lương thiếu chút vấp ngưỡng cửa.

Hiển nhiên, Lục Quân Tắc đối với nàng “theo dõi tới” đã sớm có dự liệu, cho nên cũng không có vẻ mặt đặc thù gì.

“Oh a, có chuyện gì sao?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Không có chuyện tôi cũng không thể đến đây à?” Doãn Thiên Lương nói, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Quận vương, tôi muốn hỏi, ngày đó anh nói tôi không cần thận đánh tới anh là đánh tới nơi nào?”

Lục Quân Tắc từ trước bàn sách ngẩng đầu, nhà nhạ nói ra hai chữ: “Lỗ mũi.”

Đáp án này để cho Doãn Thiên Lương nổi đóa. Đánh phải lỗ mũi thôi mà anh làm ra vẻ buồn bã như vậy, thật giống như tôi bội tình bạc nghĩa với anh vậy ...

“Vậy, máu trên giường là máu mũi?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Dĩ nhiên a, nếu không Oh a nàng cho rằng là cái gì?” Lục Quân Tắc nói.

Tôi cho là ... Phi, tôi còn có thể cho là cái gì?

Có lẽ Doãn Thiên Lương không có chú ý tới, nét mặt của nàng có chút vặn vẹo.

“Không có gì.” Doãn Thiên Lương nhìn anh ta sau đó kiên định từng bước đi tới ngồi xuống đối diện: “Tại sao anh không chịu chạm vào tôi?”

Khuôn mặt trong trẻo của Lục Quân Tắc có một chút dao động.

“Không phải là Oh a nói trước khi Từ Quý thành hôn sẽ không cùng vi phu viêm phòng sao?” Lục Quân Tắc phản ứng ngược lại nhanh.

“Bây giờ là thời kì đặc biệt, không cần.” Doãn Thiên Lương nói.

“Nhưng, vi phu đã đồng ý với nàng liền muốn giữ đúng.” Lục Quân Tắc nói.

“Anh không có đáp ứng tôi, anh chỉ nói sẽ không miễn cưỡng phụ nữ không thích, nhưng bây giờ là tôi tự nguyện, hơn nữa anh ta bị chỉ cười, thành thân bất quá là chuyện sớm hay muộn.” Doãn Thiên Lương nói.

Tôi tin lý do của anh thì tôi chính là tế bào động vật, chính là động vật tiến hóa đến giai đoạn đầu. Là ai trước kia nói “thành thân là chuyện sớm hay muộn”, “thực hiện ước định” a?

Lục Quân Tắc nhìn thẳng nàng ước chừng ba mươi giây mới chậm rãi mở miệng nói: “Oh a vì sao lại tự nguyện rồi hả?”

“Tôi muốn sinh con trai, để phòng ngừa vạn nhất, đây cũng là anh dạy tôi.” Doãn Thiên Lương nói. Anh lấy lời của tôi chặn miệng tôi, cho là tôi cũng sẽ không? Hừ! Hung hăng khinh bỉ.

Lục Quân Tắc liền thờ dài thật dài, cả người đưa về phía sau tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dạng rất là mệt mỏi.

“Oh a, từ khi nhận thánh chỉ, vi phu rất là lo lắng, sợ là không có tinh lực cùng tâm tình như vậy, Oh a nàng biết rõ đạo lý, ta biết nàng sẽ thông cảm cho vi phu.” Lục Quân Tắc nói.

Ách ...

Không nghĩ tới người này lại có thể nói ra loại lý do này ...

Doãn Thiên Lương nhất thời không tìm được cơ phản bác, người ta lý luận tương đối mạnh, vừa thánh chỉ vừa BH ngoại bang, suy nghĩ một chút cũng làm cho người ta ngủ không yên, hơn nữa không nói đến gì gì kia, so sánh dưới đều là chuyện nhỏ không đáng kể không đáng nhắc đến.

“Thông cảm ... Đúng vậy a, dĩ nhiên thông cảm, nhưng là ... quên đi.” Doãn Thiên Lương bị đã kích, nàng so không bằng thánh chỉ, nàng âm ỉ.

“Oh a thế nào lại buồn bã rồi hả?” Lục Quân Tắc hỏi.

Doãn Thiên Lương đứng dậy: “Thời tiết hanh khô, thiếu nước. Quận vương nếu bận rộn, tôi cũng không giúp đỡ được cái gì cũng không quấy rầy nữa.”

Đi tới cửa thừa dịp đóng cửa nhìn qua khe hở, thấy trên mặt Lục Quân Tắc như có điều gì suy nghĩ.

Vốn đang suy nghĩ lại dùng cái gì trêu chọc, bây giờ tốt lắm, nếu nàng dùng chiêu gì với Lục Quân Tắc nên cho là nàng không làm, ném người của mình là nhỏ, bị người cho là dạy kèm tại nhà không tốt sẽ là vấn đề lớn.

## Chương 103

Bởi vì trời hanh khô thiếu nước, Doãn Thiên Lương không vội trở về phòng uống nước ngược lại đi vườn hoa tàn bộ. Bọn nha hoàn đang quét lá cây, Doãn Thiên Lương ngồi trong đình nhìn bong bóng bận rộn của các nàng cảm thấy người ta đạt dào như vậy, nơi nào giống như nàng từng ngày từng ngày suy nghĩ những thứ kia, chuyện không có tiền đặt cược.

Một cái lá cây bị gió êm ái đưa vào trong đình rơi xuống trước mặt Doãn Thiên Lương, lá cây bởi vì thiếu nước nên mặt lá có chút uốn cong, cong thành một cái lá nhỏ, hướng về phía lá cây dùng sức xả giận, lá cây lại nhẹ nhàng rời cái bàn rơi xuống đất.

Vân Trung mùa thu ngắn, ngày lạnh như mọi ngày, mắt thấy mùa đông đã tới rồi, mùa đông tới là thời gian tảng đá rời đi, còn có không tới hai mươi ngày ... Anh ta rất là lo lắng, nhưng nàng lại không giúp đỡ được gì.

Chống cằm nhìn ra phía ngoài lại thờ dài ...

Từ ngày đó nói xong, Doãn Thiên Lương cũng không dám làm động tác nhỏ nào nữa, Lục Quân Tắc thỉnh thoảng cũng sẽ ôm nàng ngủ, nhưng đa số thời gian là đưa lưng về phía nàng. Quận vương phi kêu Doãn Thiên Lương hai lần đi ngâm suối nước nóng đều bị Doãn Thiên Lương từ chối, nếu để mẹ chồng nàng biết nhất định bà lại càng thêm lo lắng.

Ngày tựa hồ qua thật nhanh, đảo mắt còn có ba ngày là Lục Quân Tắc muốn rời khỏi Vân Trung, Doãn Thiên Lương để cho bọn nha hoàn thu dọn đồ đạc cho anh ta, ở trong ấn tượng của nàng, nơi ở của ngoại bang đều là băng tuyết ngập trời, cho nên để bọn nha hoàn đem tất cả quần áo dày của Lục Quân Tắc gói lại, Lục Quân Tắc nhìn một chút sau đó liếc mắt nhìn Doãn Thiên Lương.

“Oh a, đây là nàng muốn đuổi vi phu ra khỏi phủ?” Lục Quân Tắc hỏi, trên mặt có hơi vui vẻ.

“Mùa đông, trong lầu ấm áp cùng không bằng ở trong phòng, mang nhiều chút khăn định không sai, mặc không được ... Liên xem ai quần áo ít ỏi thì cho hắt là được.” Doãn Thiên Lương nói.

Có câu nói rồi. “Ngheo nhà phủ đường”, dù thế nào ở trên đường gì đó cũng muốn đầy đủ mười phần mới được.

“Oh a nàng thật đúng là tốt.” Lục Quân Tắc nói.

Tốt bụng, trái tim nàng rất là tốt. Nếu không có thể đối với tảng đá anh tốt như vậy?

Nằm ở trên giường nhìn bong bóng Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương không tự chủ được lại muốn than thở, người này người như vậy đây? Thời gian dài cách biệt thì không thể nói với nàng vài chuyện, dặn dò ít chuyện trong nhà sao? Người như vậy yên tâm hai người phụ nữ ở nhà sao?

Thật là tảng đá lòng gan dạ sắt.

Chẳng biết tại sao, trước mắt Doãn Thiên Lương chợt hiện ra ngày đó dậy sớm, vẻ mặt buồn bã của Lục Quân Tắc thật muốn đùa giỡn anh ta chút ...

Dù thế nào đi nữa anh ta cũng nói nàng thô bạo, dù thế nào đi nữa trước kia anh ta cũng thích đùa giỡn nàng, bị phát hiện đang đùa giỡn lại cũng không có thể coi là hành động lưu manh đi?

Chấp tay lên phía trước, học dáng vẻ hằng ngày của anh ta ôm lấy lưng của anh ta, chỉ cảm thấy thân thể của anh ta khẽ run, Doãn Thiên Lương nhếch mép, người an hem, phản ứng của anh rất đáng yêu, cảm giác rất e thẹn.

Lục Quân Tắc còn chưa lên tiếng Doãn Thiên Lương đã nói: “Tôi có chút lạnh, trước kia cho anh nhiều nhiệt độ như vậy, cho tôi mượn lại một lần cũng không quá đáng đi?”

Lục Quân Tắc chỉ gật đầu một cái, cũng im lặng.

Mặt Doãn Thiên Lương cách mặt gần dán vào lưng anh ta, mặt dán vào tóc lùa bắt quả có chút lạnh lạnh, suy nghĩ một chút, Doãn Thiên Lương đem chân lòi kéo xuống, sau đó đem mặt dính vào trong quần áo của anh ta, như vậy tốt hơn nhiều, quần áo vải chức năng dẫn nhiệt tốt hơn nhiều.

“Oh a, nàng đang làm gì?” Lục Quân Tắc hỏi.

Doãn Thiên Lương cảm thấy tay có chút cứng ngắc không bằng mềm mại như vừa rồi.



“Chăn rất lạnh, như vậy tương đối ấm áp, tôi rất lạnh rất lạnh.” Doãn Thiên Lương nói.

Con trai, khi anh đùa giỡn tôi cũng có sự đồng ý của tôi không? Mặt cô ý lại cọ xát.

Trước khi ngủ Doãn Thiên Lương cảm giác Lục Quân Tắc thực sự là một tảng đá, thân thể thô giáp.

Sáng dậy, Lục Quân Tắc không có ở đây, Doãn Thiên Lương suy nghĩ một chút rồi cười hắc hắc, thì ra cảm giác đùa giỡn người khác lại tốt như vậy. Khó trách trước kia người này luôn làm không biết mệt.

Đi gặp Quận vương phi, từ lúc biết con trai phải xuất chinh, người đẹp liền nhìn bụng Doãn Thiên Lương chăm chăm, vẻ mặt này là hận been trong không có cánh tay nhỏ bé thò ra ngoài chào hỏi “bà nội ôm ôm”.

Trong lòng Doãn Thiên Lương thầm xin lỗi: không phải là con không thích, mà là bị con trai ngài từ chối.

Con dư lại hai ngày so với những ngày trước nhanh hơn, Doãn Thiên Lương cảm thấy giống như vừa mới rời giường trong chốc lát trời liền tối, nhìn Lục Quân Tắc người kia không có biểu tình gì lớn thì nàng có điểm tích tụ, coi như không thích không nhưng ôm đầu khóc rống nước mắt chảy ra thì có bỏ được biểu tình lúc đầu không?

Ngày mai sẽ là ngày anh ta rời đi, ban ngày Quận vương phi bắt lấy Lục Quân Tắc hung hăng thì thậm một ngày, Lục Quân Tắc bình tĩnh không thể không thuận theo, sừng sốt nhàn nhã uống trà ngồi nghe, đem Quận vương phi một đến miệng đắng lưỡi khô.

Thật vất vả nhắc nhở xong, Doãn Thiên Lương cũng nghe được đến choáng váng đầu rồi. Quận vương phi lại tới một câu: “Sáng mai liền tách ra, hai người các con nhất định có lời muốn nói, trở về đi thôi, nhưng chớ giầy vò quá muộn.”

Doãn Thiên Lương thấy khóe miệng Lục Quân Tắc hơi hé, cười, cười cái gì? Phải nói cũng là anh nên nói với tôi ...

Ngoan ngoãn trở về phòng, Doãn Thiên Lương liền nhìn Lục Quân Tắc, nhưng người này lại cứ thế không mở miệng, thẳng nghẹn đến tắt đèn đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 104

Nhìn bóng lưng của anh ta, Doãn Thiên Lương bây giờ không nhịn được, đưa tay vỗ bờ vai của anh ta: “Này, không phải anh muốn nói gì với tôi sao?” Bà vai Lục Quân Tắc giật giật, chốc lát lật người tới đối mặt với nàng.

“Hình như nên nói cũng đã nói.” Lục Quân Tắc nói.

“Anh suy nghĩ thật kỹ, thật đã nói?” Doãn Thiên Lương nói. Nói gì, không phải là nói sau này mười mấy miệng ăn trong nhà làm phiền nàng sao?

“A, vậy còn cái gì chưa nói?” Lục Quân Tắc hỏi, chân mày nhẹ cau lại, hình như là suy nghĩ quá vẫn không có đáp án.

“Tôi nào biết anh muốn nói gì ...” Doãn Thiên Lương nói, người này thật không có thành ý.

“Nếu Oh a không biết vì phu muốn nói gì thì làm sao biết vì phu còn gì chưa nói?” Lục Quân Tắc rốt cục chịu đưa ra cái móng vuốt cao thượng kia sờ sờ tóc nàng, “Oh a có gì muốn nói với vì phu? Vì phu nhớ kĩ khi đánh giấc không được xông lên đầu tiên, còn có gì nữa?”

“Còn có một nhất định phải ...” Mới vừa nói tới chỗ này chợt giật mình, người này thế nào lại đem lời chuyển dời đến trên người nàng, người gì âm hiểm như vậy.

“Muốn cái gì?” Không biết có phải hoa mắt hay không, cảm giác Lục Quân Tắc mắt người này sang rực lên.

“Phải cẩn thận.” Doãn Thiên Lương nói. “Nếu không có gì dặn dò thì đi ngủ sớm chút đi, ngày mai bắt đầu phải lác lư trên đường, tinh thần phải tốt mới được.”

Nói xong mình nhắm mắt lại trước, tảng đá thối, tảng đá cứng rắn không hiểu phong tình sẽ không nói mấy câu dễ nghe đi? Ở trong lòng điên cuồng 100 lần.

Có tiếng sột soạt, không đợi nàng mở mắt xem một chút là gì thì thân thể vừa động ... ngang hông cũng nhiều hơn một cánh tay. Chóp mũi ngửi được mùi vị quen thuộc. Ai nói đàn ông đều là thối, tảng đá nhà nàng cũng chưa có mùi khó ngửi, dĩ nhiên, dễ ngửi cũng không có.

“Tốt nhất Oh a phải lớn thật nhanh.” Âm thanh của Lục Quân Tắc ở đỉnh đầu nàng truyền đến.

Lớn lên thật tốt? Dùng sức liếc mắt nhìn nhìn Lục Quân Tắc lại không thấy được mặt của anh ta chỉ có thể nhìn thấy cổ họng của anh ta.

“Lớn lên? Lớn ở chỗ nào?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nói chuyện với người không J như vậy, để cho tiểu bánh bao của nàng lớn lên thành núi bánh bao lớn?

“Oh a thích lớn nơi nào thì lớn nơi đó, vì phu cách xa ngàn dặm cũng không cách nào can thiệp được.” Lục Quân Tắc lại sờ sò tóc của nàng, nếu như không có nghe âm thanh kia thì giống như có một mùi gọi là “cung chiều”.

“A, vậy anh thích tôi lớn ở chỗ nào?” Doãn Thiên Lương hỏi, nàng chính là người học rất tốt, đặc biệt thích truy hỏi sự việc kĩ càng.

Lục Quân Tắc cười, lồng ngực cũng chấn động: “Thật ra thì, vì phu hi vọng nhất Oh a thay đổi tính khí thô bạo với vi phu.”

Phốc !!!

“A, tôi biết.” Doãn Thiên Lương nói.

Hai người lại rơi vào trầm mặc, hôm nay Doãn Thiên Lương mặc dù cũng cảm thấy có chút thiếu dưỡng khí, nhưng chỉ là không ngủ được.

Hình như Lục Quân Tắc cũng không ngủ, Doãn Thiên Lương còn có chút lo lắng đề phòng, bộ dáng này của bọn họ giống như là sinh lý từ biệt.

Cuối cùng một khắc kia khi Lục Quân Tắc lên ngựa rời đi, Quận vương phi không có đưa tiễn đến cửa lớn, chỉ có Doãn Thiên Lương đưa anh ta. Lục Quân Tắc một bộ quần áo tối màu, thường ngày mặt không có vẻ gì giờ phút này cũng như đao khắc ra, có chút lăm lệt.

“Sau này làm phiên phu nhân.” Ở trước mặt người khác anh ta sẽ gọi nàng là phu nhân.

Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái: “Cẩn thận.”

Lục Quân Tắc lên ngựa đi, Doãn Thiên Lương không tự chủ nắm chặt tay, nhỏ giọng nói: “Nhất định phải trở về.”

Cho đến khi đội người ngựa biến mất Doãn Thiên Lương mới xoay người trở về, thì thầm câu: “Tàng đá thối, cũng không quay lại nhìn một chút sao ...”

Vào cửa gặp bọn hạ nhân trong phủ Doãn Thiên Lương đột nhiên cảm giác được trách nhiệm trọng đại, tàng đá nói để cho nàng chiếu cố thật tốt những người này.

Quận vương phi còn ở phòng khách, không giống thường ngày nói cười an nhàn, Doãn Thiên Lương khuyên mấy câu, phụng bồi ngồi một ngày.

Lục Quân Tắc không có ở đây, Doãn Thiên Lương cảm giác thiếu chút gì. Khi mùa đông tới, mặc dù trong phòng ngủ đốt than ấm áp dễ chịu nhưng khi ngủ Doãn Thiên Lương vẫn thấy lạnh giá. Trận tuyết đầu, mẹ chồng nàng dâu hai người ở trong vườn nhìn tuyết, Quận vương phi ngược lại cao hứng, Doãn Thiên Lương lại suy nghĩ ở biên cương không biết tuyết có rơi không.

Năm đó, mẹ chồng nàng dâu hai người rất không vui, ngay cả hội chùa cũng không đi. Nhận được trong cung ban thưởng cũng không có cảm giác vui vẻ gì, chính là không có cảnh tượng nào nhiệt.

Mẹ chồng nàng dâu hai người mong đợi nhất chính là thư của Lục Quân Tắc, mỗi lần thư đến mẹ chồng luôn để nàng đọc cho bà nghe, bất quá mỗi lần đọc thư cũng chỉ là mấy hàng chữ, rất nhanh thì xong rồi. Quận vương phi mỗi lần đều nói: “Lương nhi, khi con hồi âm thư nói để cho hấn viết nhiều chút, nếu không ta cũng không hồi âm thư cho hấn, cấp chết hấn.”

Mỗi lần Doãn Thiên Lương đều ngắm Quận vương phi, chỉ có mẹ kế làm được như vậy, phía sau cũng không dễ dàng như vậy a?

Nhưng, thật ra thì Lục Quân Tắc viết thư ngắn như vậy cũng có thể tha thứ, Doãn Thiên Lương mỗi lần hồi âm thư cũng chỉ nhiều hơn anh ta bốn chữ mà thôi – đó chính là “tô và mẹ cũng” còn lại căn bản rập khuôn, cùng lắm thì thay đổi thứ tự.

Đông đi xuân tới lại một năm trôi qua, cỏi xuống quần áo mùa đông cồng kềnh đổi áo xuân, Quận vương phi lại bắt đầu chú ý đến bụng Doãn Thiên Lương, nhìn thấu Doãn Thiên Lương chịu tội nhỏ, thật muốn buộc một cái gối ngang bụng.

Rốt cục có một ngày Doãn Thiên Lương không nhịn được, nàng chủ động thẳng thắn: “Mẹ, con cho mẹ nhìn một thứ.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 105

Ánh mắt Quận vương phi mờ to chút, khóe miệng nhếch lên chút. Nhưng đợi đến khi nhìn thấy rõ chỗ tay áo Doãn Thiên Lương vén lên, ánh mắt lập tức híp lại, khóe miệng cũng có chút rũ xuống.

“Lương nhi, con cùng Quân Tắc? Các con không phải là ... Không phải là?” Quận vương phi đoán chừng rất kinh ngạc vì mình bị lừa.

“Ngày đó người xem máu trên váy là máu mũi, bị cá đập, còn trên khăn chính là dính máu Quận vương lau mũi cho con.” Doãn Thiên Lương nói.

“Ai, thật là ... Đứa nhỏ này thế nào ... Ai ...” Quận vương phi đoán chừng là đã kích cho nên chỉ biết than thở thôi.

“Thật ra thì, mẹ, con nghe lời của ngài, muốn sinh em bé, ngay cả túi hương ngài cho cũng đem ra hết, nhưng mà Quận vương ... Ai ...” Doãn Thiên Lương cũng “À”.

Quận vương phi suy nghĩ một chút: “Có thể lượng thuốc không đủ.”

Doãn Thiên Lương cười ngất, góc độ suy nghĩ của mẹ chồng nàng vĩnh viễn đoán cũng không đúng.

“Cũng dùng cả hai.” Doãn Thiên Lương nói.

Về mặt Quận vương phi nghi ngờ hơn, lúc này thời gian trầm mặc dài chút mới hơi không xác định mở miệng: “Chẳng lẽ Quân Tắc có tật xấu?”

Doãn Thiên Lương bắt đầu nhìn Quận vương phi một chút: “Mẹ, ngài hỏi con? Con cũng không biết.”

“Lần trước thật là không có phát sinh cái gì, lần này gấp đôi lượng thuốc cũng không được ... Trời, chẳng lẽ tiểu Điều Thuyền của ta cứ như vậy ... Ai nha ...” Quận vương phi bóp cổ tay.

“Mẹ, ngài bây giờ còn lo lắng cái này, không phải là ngài nên lo lắng lúc nào Quận vương trở về hay sao?” Doãn Thiên Lương hỏi. Trong lòng mẹ chồng muốn bồng cháu nàng có thể lý giải, hơn nữa hết sức hiểu – nhưng, còn trai của ngài không trở về, chẳng lẽ để một mình con sinh sôi nảy nở cho ngài?

“Vậy cũng được.” Quận vương phi uống hột hóp trà, đôi mắt đẹp như đèn pha rọi trên mặt nàng: “Lương nhi, con rất lo lắng cho Quân Tắc có phải hay không?”

Lại tới nữa rồi.

“Dĩ nhiên lo lắng, Quận vương là chồng con, cũng là núi dựa con trông cậy vào, mẹ, ngài không lo lắng sao?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Con biết mẹ muốn hỏi cái gì, Lương nhi, dù sao Quân Tắc cũng không ở đây, con len lén nói với mẹ, có phải con thích Quân Tắc rồi hay không?” Giọng điệu của Quận vương phi rất bà tám.

“Không biết.” Doãn Thiên Lương nhún nhún vai, biết cũng không nói cho ngài.

“Không nói coi như xong, dù sao lão thái bà ta ánh mắt vẫn có thể nhìn.” Quận vương phi nói.

Trán Doãn Thiên Lương một hàng hắc tuyến.

Xuân qua lại đến hè, ngày hè ở Vân Trung cũng không có nóng như vậy, sớm muộn rất là mát mẻ, Doãn Thiên Lương và Quận vương phi dậy sớm là không có khả năng, vì vậy thường thường xách cái ghế ngồi ở trong đình viện hóng gió, thường ngồi đến nửa đêm canh ba mới ngủ.

Tránh chi từ kinh thành tới, đại ý chính là hai vị lão thái thái cảm thấy hai người phụ nữ các nàng ở Vân Trung, bên người cũng không có đàn ông khẳng định nhàm chán, vừa đúng 15 tháng 8 là sinh nhật Thái hoàng thái hậu, không bằng trở về kinh ở mấy ngày, cũng đỡ buồn. Doãn Thiên Lương đối với trong kinh thành không có ấn tượng tốt, bất quá thánh chỉ khó phạm, huống chi đi ra ngoài một chút cũng không tệ lắm, coi như giải sầu cho vui, tránh cho mỗi ngày đều suy nghĩ đến tảng đá không hiểu lòng người kia.

Trên đường hồi kinh không có gì náo nhiệt cũng không có nguy hiểm gì, hạ tuần tháng bảy liền chạy tới kinh thành. Tự nhiên muốn đi cho lão tổ tông thành an, hai vị lão thái thái thấy bọn họ khen nàng nảy nở chút, Doãn Thiên Lương nghe thì thầm nghĩ “chẳng lẽ còn có thể càng ngày càng quay lại? Tất nhiên là muốn lớn lên ... Huống chi nàng là vàng mệnh “lớn lên”, Lơ đãng cúi đầu nhìn trước ngực mình một chút, còn không có gì nổi lên.

Nói qua nói lại không biết tại sao lại kéo đến trên người hoàng hậu sinh cái “hoàng tử” kia, kéo đến đứa bé hai vị lão thái thái một cách tự nhiên nhìn bụng Doãn Thiên Lương, hình như rất tò mò mảnh đất này vì sao lâu như vậy còn không có nhú lên một giống cây.

Lúc này ngay cả Quận vương phi cũng có chút ngượng ngùng.

Đang nói thì hoàng hậu mang theo cung nữ ôm con trai tới, đứa bé một thân quần áo tươi đẹp, đi bộ còn lảo đảo, cũng không cho người ta ôm, chỉ trong cung đi loạn, thỉnh thoảng đến trước mặt người quen lắc lư lay động. Tiểu tử này ở trước mặt Doãn Thiên Lương tới tới lui lui vài chuyển rồi cục nghẹn đầu dừng ở trước mặt nàng rồi.

“Tỷ tỷ.” Đứa nhỏ này ... Vai về gì.

Mọi người liền cười, hoàng hậu bận rộn tới đây nói cho hắn biết không phải là tỷ tỷ, là cô cô. Ai ngờ tiểu tử kia còn rất cố chấp gọi “tỷ tỷ”, Doãn Thiên Lương dĩ nhiên cao hứng, có vẻ nàng trẻ tuổi.

Sờ sờ tay tiểu tử, thật mềm, thật muốn véo mặt của hắn, nhưng không dám, mẹ đẻ hoàng hậu của hắn còn đứng bên cạnh đây.

Thoạt nhìn đứa trẻ cũng rất thích chơi đùa a ...

Những ngày ở kinh thành thật ra thì hơi nhàm chán, ngay cả ở chính trong phủ của mình cũng không được dễ chịu, ngày ngày cái này tới chơi lại đi bãi phóng cái đó, lễ tiết một đại đôi không đi lại không được. Tỷ như, bây giờ, muốn đi Du gia, Dù gia là Tam tiểu thư gả đến, bạn giao tay của mẫu thân kiến nhà chồng của Doãn Thiên Ngưng, về tình về lý cũng phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 106

Người Du gia lễ tiết nhiều như vậy, nhưng thoạt nhìn cô nàng Doãn Thiên Ngưng vẫn rất được người Du gia thích, đâu đâu cũng có phong phạm nãi nãi quân gia, hai vợ chồng Doãn Thiên Tịnh cũng tới, gặp mặt, tình cảm chị em dĩ nhiên là không người nào có thể so sánh, Doãn Thiên Lương tự nhiên cùng các nàng vẫn không có lời nào để nói.

Nhìn Doãn Thiên Tịnh một chút, không biết có phải hay không mắt mình có ý nghĩ gây chuyện, cảm giác cô nàng này miễm cường cười vui. Hai cô nàng ở nơi nào nói qua chuyện con của mình, nói tới chỗ này Doãn Thiên Tịnh cười nhìn bụng Doãn Thiên Lương. Doãn chứng cô ta muốn tìm trở về điểm cân bằng.

Bởi vì Quận vương phi có chút không thoải mái, mẹ chồng nàng dâu hai người chỉ ngồi một chút liền cáo từ, người Du gia và Mai gia đưa tới cửa, cái này được, nhìn hai chị em Ngưng Tịnh ngượng ngùng cười nàng đã cảm thấy thoải mái chút, đây là số mệnh a. Nha hoàn chậm rãi để rèm kiệu xuống, Doãn Thiên Lương từ trong khe hở thấy được con sói Mai gia kia.

Cầm thú ăn mặc giống như người.

Sau sinh nhật Thái hoàng thái hậu, biên cương có tin chiến thắng truyền đến, nói đã đánh tan chủ lực ngoại bang, trước mắt đang hết sức truy kích binh lính còn sót lại. Bởi vì vậy thể diện của trượng phu, Doãn Thiên Lương ở trong cung được khen ngợi không ít, nếu không phải da mặt nàng đủ dày thì đã sớm chết vì xấu hổ.

Bất quá nàng còn suy nghĩ một vấn đề khác, nếu truy kích tàn quân, vậy có phải hay không đại biểu đã đánh nhau xong? Thảm thoát đã đánh gần một năm, nàng từ mười lăm tuổi đã đến mười sáu tuổi rồi.

Vẫn tưởng rằng trông mong hy vọng, ngày trở về đã gần ... Ai biết lại trông một mảnh sương mù che phủ.

Một ngày nào đó gần cuối tháng chín, Doãn Thiên Lương cùng mẹ chồng đang chuẩn bị đồ tính toán đưa cho Doãn Thiên Tịnh lại có bầu, chú quân gia lịch sự nho nhã lại chạy như gió vào thờ không ra hơi. Mẹ chồng nàng dâu hai người liếc nhìn nhau, Quận vương phi mở miệng nói: “Tại sao vội vàng hấp tấp vậy?”

“Phu nhân, phát hiện ở bên ngoài đầy lời đồn đãi, nói bệnh thương hàn đang tàn sát bừa bãi trong đại quân tây chinh, thương vong vô số ...” Quân gia nói.

Quận vương phi sùng sốt một chút, trầm ngâm một khắc nói: “Là tin đồn thì không nhất định có thể tin, nếu là thật có tình trạng đó thì trong cung đã có tin tức, người không cần gấp gáp, còn cần thận hướng người trong cung hỏi một chút.”

Quân gia gật đầu liên tục đi ra ngoài. Tìm Doãn Thiên Lương đập thành thạch, Lục Quân Tắc thật lâu không có viết thư về.

Quận vương phi đi tới đi lui trong phòng hai vòng hỏi: “Lương nhi, lần trước Quân Tắc viết thư về là khi nào?”

“24 tháng 7 đến.” Doãn Thiên Lương nói.

“Mới hai tháng mà thôi, không có gì, có lẽ là bận rộn.” Quận vương phi nói.

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, vẫn không yên lòng. Nếu nói, nếu thật không có sao cũng nên báo cái bình an về nhà, tảng đá kia cũng sẽ thờ ơ không chú ý để hai người phụ nữ các nàng ở nhà lo lắng.

Đêm hôm đó Doãn Thiên Lương cả đến không ngủ ngon, đầu nghĩ đến “bệnh thương hàn” đáng sợ kia, đầu năm nay cũng không có thuốc ngựa bệnh thương hàn ... Ở trong phủ nín hai ngày trong cung cũng không có tin tức gì.

Vừa đúng lúc hai chị em Ngưng, Tịnh đưa thiệp đến, mời nàng cùng đi trong miếu dâng hương cầu phúc chúc thọ cho lão thái quân ở Sở Châu xa xôi. Lý do đường hoàng, Doãn Thiên Lương lại biết hai cô nàng này tuyệt đối có chút hạ hê chờ nhìn nàng có vẻ mặt đưa đám.

Nhưng Ngưng, Tịnh rất nhanh liền thất vọng, bởi vì Doãn Thiên Lương một chút phản ứng cũng không cho, không phải “ừ” chính là “à” hoặc là “nha”, đơn điệu làm cho người ta buồn ngủ. Nhiệt tình của hai người Ngưng, Tịnh bị nàng đá kích không sai biệt lắm, Doãn Thiên Lương còn đứng dậy nói trong phủ còn có việc cáo từ trước.

Nhìn bóng lưng của nàng, hai người Ngưng, Tịnh khẽ cười: “Có chuyện gì sao? A, sớm biết như thế người còn cướp gả cho Quận vương?”

Qua vài ngày, rốt cục có chút tin chính xác, trong quân có binh sĩ mắc bệnh thương hàn, nhưng vẫn còn không có nghiêm trọng, trong kinh đã phái thêm nhiều ngự y đi trước.

Về phần Lục Quân Tắc, vẫn không có tin trở về. mẹ chồng nàng dâu hai người mỗi ngày nhìn nhau một chút sau đó không hẹn mà cùng cười, cười có chút miễn cưỡng.

Đến giữa tháng mười, tình huống tệ hơn, ngoại tộc thừa dịp trong quân Tề triều còn đang lưu hành bệnh thương hàn, lực chiến đấu kém hơn mà phát động công kích liên tiếp, không cần suy nghĩ, nhất định là thương vong nghiêm trọng. mặc dù Doãn Thiên Lương không hiểu chiến tranh nhưng cũng có chút lo lắng, nếu giờ phút này Bắc Chu lại sắp một cuộc đến hai mặt giáp công, thì Tề triều có thể hay không ổn định rồi? Tỷ lệ trở về của lão chồng mình không phải là nhỏ hơn?

Doãn Thiên Lương lo lắng rất nhanh bị đẩy ngã, bởi vì Bắc Chu lại gửi đến quốc thư, nói gì mà “cậu cháu một nhà, phải phái binh trợ giúp Tề triều đối phó ngoại tộc. Mặc dù đôi với quyết định của bọn hắn, Doãn Thiên Lương cảm thấy rất khó tin, nhưng có người giúp một tay cũng tốt.

Chịu đựng lại chịu đựng, đến tháng mười hai tuyết bay toán loạn, nghe nói chiến tranh có chuyển biến, nghe nói chứng bệnh thương hàn đã khống chế được, tóm lại hết thấy đều chuyển biến tốt, nhưng thư Lục Quân Tắc còn không có về một phong, Doãn Thiên Lương cùng mẹ chồng lo lắng cũng chỉ có càng sâu, nói sống một ngày bằng một năm cũng không quá đáng.

Nhìn đến tháng ba khói bay phát phối cả thành, quang cảnh xuân mệnh mỏng làm cho người ta không tránh khỏi có chút hăng hái, chỉ cảm thấy quang cảnh mùa xuân không hiểu lòng người còn rục rờ như vậy.

Doãn Thiên Lương và mẹ chồng đi trong miếu dâng hương nhiều lần, hai người khuyên nhủ lẫn nhau chồng đỡ cũng không biết những lời này cũng không có dùng được, bất quá là nói cho nhau nghe một chút mà thôi.

Ngày đó, hai người đi trong miếu dâng hương trở về, chưa vào cửa liền thấy quân gia ở cửa đi tới đi lui, mẹ chồng nàng dâu hai người liếc mắt nhìn nhau, long không tự chủ cùng trầm xuống, nhưng chờ quân gia ngừng đầu nhìn thấy các nàng thì cũng là sắc mặt vui mừng, xõng lại hướng về phía hai người cung kính nói: “Hai vị phu nhân, lão gia đã về.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 107

Ánh mắt Doãn Thiên Lương trùng lớn, lão gia? Bố chồng của nàng?

“Trở về? Lão trở về có ích gì ...” Quận vương phi hình như cũng không vui lắm.

Mẹ chồng nàng dâu hai người trở về nội viện, ở trong viện có một bong dáng cao lớn đứng ở dưới gốc cây đưa lưng về phía các nàng. Quả nhiên là rất cao, không biết có phải hay không là rất ngọc thụ lâm phong.

“Ông tại sao trở về?” Quận vương phi hỏi.

Bong dáng cao lớn lấy lại tinh thần, Doãn Thiên Lương chớp chớp con mắt, ách .... cái này gọi là ngọc thụ lâm phong? Bất kể là cây gì nếu như bị gió cấp 12 thổi qua thì ngọc cũng bị thổi đi nơi nào ... Trên mặt bố chồng nàng lóe sáng óng ánh còn có chút đặc biệt, với lại ... Gương mặt đó bình thường chỉ có thể dùng “bình thường” để hình dung. Vô cùng may mắn, tảng đá kia giống mẹ.

“Đây chính là con dâu nhà ta? Dáng vẻ rất xinh đẹp.” Ông lão nói.

“Đúng vậy, đời này tôi đã chọn sai lầm rồi còn có thể chọn cho con trai sai nữa sao?” Quận vương phi nói, lời kéo tay Doãn Thiên Lương vào phòng

khách.

Ách, mùi không đúng. Không phải là ngọt ngào như mật ong sao? Thế nào nghe giọng điệu này như trong mật có xăng vậy?

Quỳ củ mồi bố chồng dùng trà, Doãn Thiên Lương yên tĩnh đứng.

“Lương nhi, con về nghỉ ngơi trước đi, mẹ cùng lão già này có lời muốn nói, có chuyện quan trọng.” Quận vương phi nói.

Doãn Thiên Lương đi ra ngoài còn lén len nhìn hai người một chút, thật kì lạ.

Bọn họ nói gì nàng không biết, nhưng đợi buổi chiều gặp bọn họ thì mặt Quận vương phi âm ảm, tự như còn vừa mới khóc. Lớn tuổi như vậy mà còn gây gổ?

“Con dâu à, cha nói với con một việc ... Con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Bố chồng nàng râu ria vẫn còn, chỉ thay đổi quần áo sạch.

Vừa nghe ông nói như thế, tâm Doãn Thiên Lương bỗng chốc trầm xuống. Vừa chuẩn bị tâm lý xong, trước kia Lục Quân Tắc cũng nói như vậy.

“Phụ thân mời nói.” Doãn Thiên Lương nói.

“Quân Tắc ... Bây giờ cha không đành lòng nói cho con biết.” Bố chồng nàng thừa nước đục thả câu.

“Không quan hệ, mời phụ thân.” Doãn Thiên Lương nói, không tự chủ nắm chặt tay.

“Quân Tắc bị bệnh thương hàn, sợ là ngày giờ không còn nhiều.” Bố chồng nàng nói.

Doãn Thiên Lương không động cũng không nói, chỉ là quỳ củ đứng.

“Ta đã nói sẽ không nói cho nàng, lão thái bà nguoi tại sao vẫn phải để ta nói.” Bố chồng nàng oán giận mẹ chồng nàng.

Quận vương phi bận đến bên cạnh đỡ nàng: “Lương nhi, con đừng hù dọa mẹ, mẹ biết con không chịu nổi, nhưng là ... Ai.”

“Vậy Quận vương đang ở đâu? Nếu ngày giờ không còn nhiều, con cũng nên đến bên cạnh chàng chiều cố chàng.” Doãn Thiên Lương nói. Tăng đá chết, trước khi xuất chinh nói những lời chó má kia, bây giờ thì ứng đi ...

“Thân thể hần không chịu nổi đường dài lác lư, vì vậy vẫn còn ở tại Hành phủ.” Bố chồng nàng nói.

“Vậy con sẽ lập tức lên đường.” Doãn Thiên Lương nói.

“Con dâu à, biên giới núi xa sông dài, có lẽ chờ con đến đó đã ...” Bố chồng nàng nói, mẹ chồng nàng bắt đầu cầm khăn nhỏ lau nước mắt.

Núi xa sông dài ... Doãn Thiên Lương chợt nghĩ tới một chuyện, nếu núi xa sông dài lão nhân gia ngài không ở bên con trai đi đoạn đường cuối cùng, còn có ý chạy về báo tin?

“Cha, nếu Quận vương bệnh nghiêm trọng như vậy, tại sao cha trở về bỏ lại một mình chàng? Phái người trở về báo tin là được rồi?” Doãn Thiên Lương nói.

Lão đầu vuốt vuốt râu: “Ta cũng đến kinh thành mới nghe nói, cho mẹ con dùng bò câu đưa tin giải quyết xong thu đến thư hồi âm cho nên mới về trước tới xem một chút.”

“Ta căn bản chưa thu được thư do bò câu đưa đến, lão già ông vẫn giống như trước có vấn đề gì cũng đẩy lên người ta.” Quận vương phi bắt mẫn, sau đó lại an ủi Doãn Thiên Lương: “Lương nhi, lão già này mặc dù cả đời cũng gạt ta, nhưng, Quân Tắc là con của ông ấy, ông ấy cũng không mang tính mạng của con trai ra đùa ...” Cầm khăn xoa mắt một chút.

“Mẹ, con biết. Con đi cho quân gia chuẩn bị đồ lập tức lên đường.” Doãn Thiên Lương nói.

Trở về phòng để cho Hương Châu chuẩn bị đồ đạc, mình ngồi ở trước bàn trang điểm, kia là Lục Quân Tắc cho nàng... Cái lược đang lẳng lẳng nằm ở trên hộp trang điểm, cầm lên chải hai cái, có chút đau, đau đến ánh mắt nàng có chút chua.

Quận vương phi tới, đôi mắt hồng hồng, nói khó cho nàng. Doãn Thiên Lương lắc đầu một cái, có gì nói khó, đây là mạng.

Quận vương phi nói muốn đi cùng nàng, Doãn Thiên Lương không đồng ý: “Mẹ, một đường đi sẽ rất khổ cực, nếu đến lúc đó ngài còn không thoải mái thì con cũng không chiều cố được.”

“Nhưng mẹ không yên lòng để một mình con đi.” Quận vương phi nói.

“Không phải còn có thị vệ sao? Lại nói chiến sự đã ổn định, trên đường cũng rất an toàn, ngài đừng lo lắng. Bất kể như thế nào, con sẽ dẫn ... chàng trở lại.” Doãn Thiên Lương nói.

Đưa Quận vương phi trở về phòng. Doãn Thiên Lương chợt nghĩ đến trên đường có lẽ chưa chắc đã thái bình như vậy, không bằng nữ giả nam là tốt nhất. Tìm mấy bộ quần áo của Lục Quân Tắc để cho mấy nha hoàn cả đêm thu nhỏ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://vWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 108

Quận vương phi vốn là muốn đi cùng, nhưng đêm đó tự nhiên sốt cao nên không thể cùng đi, cho nên Doãn Thiên Lương đóng nữ giả nam trang cùng Hương Châu và thị vệ hộ tống lên đường đi biên cương.

Biên cương cách hơn hai ngàn dặm, không biết đoạn đường này khổ cực như thế nào. Sau khi rời kinh thành hai ngày, Doãn Thiên Lương liền muốn, có lẽ đến Hành phủ ở biên cương nàng có thể lại lắc lư theo Lục Quân Tắc về rồi.

Nhưng cũng may thời tiết cũng chiều cô người, nếu không nàng cũng không cần đợi đến biên giới xa xôi như vậy rồi.

Hỏi thị vệ, lấy tốc độ thần tốc ngày đêm như hiện nay thì cũng muốn hai mươi ngày mới đến biên cương. Doãn Thiên Lương nghe rất là gấp gáp, nếu bố chồng nói là sự thật, Lục Quân Tắc còn có thể chống đỡ hay mười ngày không?

Loại phương pháp thần tốc đi ngày đêm dày vò này làm người mệt mỏi, mệt mỏi, Doãn Thiên Lương dựa vào xe cũng không thể ngủ, Hương Châu nói về mặt nàng gầy cũng không được rồi. Bất quá nơi nào còn nhớ được cái này.

Ước chừng đi được mười sáu mười bảy ngày, bởi vì mọi người cũng mệt mỏi rã rời, Doãn Thiên Lương liền hạ lệnh tối nay nghỉ ngơi ở trạm dịch. Bất quá, nếu như biết sẽ đụng phải người đáng ghét, nàng thà tiếp tục chạy đi trong đêm tối.

Người nọ chính là tướng công Doãn Thiên Tịch, công tử hộ bộ thượng thư. Hắn đang cùng người khác uống rượu. Nhìn thấy nàng đi vào, hắn mới đầu chỉ liếc qua một cái, sau khi thấy rõ trên mặt thoáng qua kinh ngạc cùng – không có ý tốt. Doãn Thiên Lương lười phải quan tâm đến hắn, dù sao nàng bây giờ đang giả nam, làm bộ như không biết là được. Muốn mấy gian phòng hảo hạng, Doãn Thiên Lương lên lầu.

Hương Châu bụng thức ăn đi lên, ăn xong rồi, Hương Châu đi xuống mức nước, Doãn Thiên Lương đang định đổi quần áo sạch sẽ lại nghe được tiếng động ở cửa. Người tiến vào là Mai thiếu gia.

Doãn Thiên Lương nhìn hắn: “Có chuyện gì sao?”

“Quả nhiên là tiểu Quận chúa, thế nào cũng coi như người trong nhà, em vợ không có lễ phép, ta làm anh rể cũng phải có dáng vẻ của anh rể.” Mai thiếu gia nói.

“Có lời gì nói mau, ta không có thời gian cũng người tán gẫu.” Doãn Thiên Lương nói. Cầm thú này tại sao lại ở đây.

“Tiểu quận chúa là phải đi biên cương? Vừa đúng ta phụng chỉ đi biên cương an ủi, điều tra, nghe ngóng quân tình, ta vừa mới hỏi thị vệ các người một đường mệt nhọc, người lại ít, Tiểu quận chúa người nhất định chịu không ít khổ, không bằng liền một đường cùng nhau đi, chờ khi trở về kinh thấy lão Vương phi và Quận vương ta cũng không bị oán trách.” Mai Côn nói.

“Không làm phiền, ta muốn lên đường gấp.” Doãn Thiên Lương nói. Thứ người như thế vẫn nên tránh xa một chút cho tốt.

“Nào có làm phiền, vừa đúng mấy ngày nay ta cũng muốn ra roi thúc ngựa chạy tới biên cương đây.” Mai Côn nói.

“Cũng được, nếu các người muốn đi cùng nhau, theo không kịp thì các người tự chậm lại đi thôi.” Doãn Thiên Lương hạ lệnh trực khách: “Mai tỷ phu, sắc trời không còn sớm, ta cần nghỉ ngơi rồi.”

“Àm” cánh cửa ngăn cách khuôn mặt để nàng nhìn mà thấy ghét.

Vốn Doãn Thiên Lương chỉ cho rằng Mai Côn nói chơi, ai biết sang sớm ngày thứ hai bọn họ dậy thật sớm muốn gấp rút lên đường phát hiện hắn đã mang người chờ xuất phát rồi. Hơn nữa, ngày kế cũng không có rời xa bọn họ. Doãn Thiên Lương càng không ngừng để cho tăng tốc, Hương Châu và thị vệ nghỉ ngơi.

“Quận chúa, đi cùng Mai cô gia chúng ta cũng có thể tiết kiệm một chút a.” Hương Châu nói.

“Ghét hắn.” Doãn Thiên Lương nói.

Nhưng mặc dù vậy, ba ngày sau vẫn không có hát ra đội ngũ của Mai Côn, Doãn Thiên Lương liền không nhìn hắn. Ánh mắt người này thỉnh thoảng sẽ



lóa ra ánh sáng làm cho người ta nhìn không thoải mái.

Tối hôm đó đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi một chút, mặc dù đã vào tháng tư, nhưng buổi tối vẫn lạnh, cho nên bọn thị vệ đốt hai đồng lửa, Doãn Thiên Lương găm lương khô cầm túi nước uống nước, trong chốc lát Mai Côn để cho người đưa tới thịt nướng thơm ngào ngạt, vừa nhìn chính là mới vừa nướng xong, Doãn Thiên Lương cũng chưa từng nhìn qua một cái, nói mình ăn no để cho bọn thị vệ cầm đi chia ăn.

Trở lại trên xe thiêm thiếp, tính toán để cho bọn thị vệ cũng nghỉ một lát lại lên đường, không nghĩ còn không có nằm xuống bao lâu liền có người vén rèm xe, mới đầu Doãn Thiên Lương cho là Hương Châu, nhưng lập tức ý thức được không đúng, mùi không đúng, người này mang theo mùi rượu.

Doãn Thiên Lương bất động thần sắc, chờ hần gần thêm chút nữa chợt một cước đạp qua, chỉ nghe “A”, “phốc” liên tục hai tiếng, đẩy rèm ra một chút, thị vệ của nàng ở cửa đang ngủ, Hương Châu cũng ngủ, Mai Côn đang lăn lộn trên mặt đất, che con cháu của hần.

“Người đàn bà độc ác này.” Mai Côn keo giống như giết heo.

Doãn Thiên Lương nhảy xuống xe, từ trong giày lấy dao ra ngồi xổm người xuống nhìn hần: “Con mẹ ngươi sống đủ rồi? Có phải hay không chê linh kiện của ngươi dư thừa? Bà cô ta không ngại giúp ngươi bỏ đi gánh nặng. Trước kia nói ngươi không bằng cảm thú, hiện tại phát hiện ta trách lầm ngươi, ngươi là một người dạ thú, mà không biết có phải con súc vật của Thần Tiên nào chạy xuống trần làm bậy, hôm nay bà cô tát hay trời hành đạo.”

“Tiểu tiện nhân, ngươi ác độc như vậy khó trách làm quả phụ.” Mai Côn lại nói.

Doãn Thiên Lương lại tàn nhẫn đá hần một cước nói: “Quạ đen, muốn bà cô ta làm quả phụ, ngươi có tin hay không ta để cho ngươi cả đời không thể giao hợp. Hôm nay bỏ qua cho ngươi là nể mặt Doãn Thiên Tịch, con trâu chọc bà cô ta, ta sẽ để cho ngươi làm thái giám.”

Chưa hết giận lại tàn nhẫn đạp hai cước, chỉ nghe phía sau có người nói: “Ngươi vẫn không hiền hậu như vậy.”

“Mắc mớ gì tới ngươi.” Doãn Thiên Lương quay đầu lại, lại thấy người quen, người quen có duyên phận vài lần, Nghiễm vương cùng đi với cái Vương gia kia.

“Cho hần chút dạy dỗ là được, cần gì làm cùng đường như vậy.” Lần này Bang Vương gia nhìn còn rất tốt bụng.

“Nếu như hần nguyên rủa thê tử ngươi là quả phụ thì ngươi làm sao? Không biết chuyện thì không nên tùy tiện nói chen vào.” Doãn Thiên Lương cắt xong dao lại nhìn Mai Côn một chút: “Nếu ngươi đi theo ta lần nữa xem ta thu thập ngươi thế nào. Còn có, ngươi cho vào thịt nướng cái gì? Đưa thuốc giải cho ta.”

“Thuốc gây mê, không có thuốc giải. Sáng sớm ngày mai là tốt.” Mai Côn nói.

Doãn Thiên Lương nhin không được, một quyền đánh trên mặt hần, nhìn lỗ mũi hần lập tức chảy máu: “Con mẹ nó, giết ngươi ta cũng chưa hết giận, tên súc sinh này.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 109

Không có biện pháp, súc sinh này lại có thủ đoạn như vậy, bọn thị vệ bất tỉnh, nàng một người không có cách nào lên đường – nàng sẽ không đánh xe, không cưỡi ngựa, một người đi đường cũng không an toàn.

Ngồi ở bên đồng lửa, Doãn Thiên Lương há mồm thở dốc. Thời khắc nguy hiểm càng phát sinh ra chuyện như vậy. Tức chết người.

“Trong chốc lát bọn họ sẽ không tỉnh, đại khái phải chờ tới sáng mai thôi.” Cái Vương gia ngoại tộc nói. “Tại hạ Phù Huống.”

Doãn Thiên Lương không lên tiếng, có thể làm gì, chỉ có thể đợi đến trời sáng đã.

“Ngươi đi biên cương?” Phù Huống hỏi.

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái.

“Vừa đúng Bồn vương phụng mệnh muốn đi ngoại tộc, đi ngang qua Hành phủ ở biên cương, nếu ngươi có thể ăn được khổ cực, ta thuận tiện dẫn theo ngươi.” Phù Huống nói.

“Không cần.” Có vết xe đổ Mai Côn này, nàng còn đáng đi cùng người xa lạ.



“Sợ?” Phù Huống hỏi, trong giọng nói mang theo vui vẻ, ngồi xuống bên cạnh nàng. “Phụ nữ mạnh mẽ như ngươi còn sợ gì?”

“Ta lại không biết ngươi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Vậy ngươi chờ bọn họ tỉnh?” Phù Huống vừa cười: “Ngươi đối phó với Mai Côn như vậy, hẳn có thể bỏ qua cho ngươi sao? Hay nói, thị vệ ngươi mang đi ít hơn hẳn, hôm nay ngươi chiếm tiện nghi là bởi vì hắn sai khiến hạ nhân đi, nếu ngày khác hắn tiếp tục làm chuyện xấu thì ngươi chạy trốn như thế nào? Ta biết ngươi sợ ta là người Chu triều không một lòng cùng với người Tề triều, bất quá lo lắng của ngươi cũng có chút dư thừa, có An Quốc công chúa ở, ngươi sợ ta làm gì? Trừ đi những thứ này, thể trạng ngươi giống như gió thổi cái cũng bay người bắc triều ta cũng không thích.”

Doãn Thiên Lương suy nghĩ hồi lâu, thấy có mấy phần đạo lý. Phát hiện vào thời điểm này quả thật cũng không cùng nên dây dưa với loại súc sinh Mai Côn này.

Đứng lên. “Vậy thì đi. Những thị vệ này trước hết không cần phải để ý đến, đem theo nha hoàn của ta là được.”

Đội ngũ của Phù Huống lại lớn, hẳn nhường xe ngựa thoải mái của hắn cho chủ tớ các nàng, Hương Châu còn ngồi, Doãn Thiên Lương dựa vào thành xe thình thoảng ngủ ngà ngủ gật, nghe tiếng vó ngựa đi nhanh ở bên ngoài, trong lòng không khỏi buồn bực.

Trời nhanh sang, Hương Châu rút cuộc tỉnh, đối với tình cảnh của các nàng rất nghi hoặc, Doãn Thiên Lương để cho nàng cái gì cũng đừng hỏi, cuộc sống sau này buổi tối Hương Châu ngủ, nàng ngủ ban ngày, cho đến Hành phủ ở biên cương.

Được hai ngày hết thấy đều tốt, buổi trưa dừng lại ăn cơm, vẫn là gạo lương khô, bất quá lúc này người Bắc Chu mang theo nhiều trà sữa, nhìn chung cũng điều chỉnh xong.

“Tư tưởng đề phòng mạnh mẽ.” Phù Huống nói.

“Bản năng.” Doãn Thiên Lương nói, mấy ngày qua nàng hoàn toàn ngày đêm điên đảo, ban ngày đi bộ người cũng không thẳng bằng. “Còn mấy ngày nữa có thể tới?”

“Năm ngày.” Phù Huống nói xong, đem túi nước của mình cho nàng: “Rượu, uống không?”

Uống cũng không uống lại của một người đàn ông xa lạ đã uống.

“Năm ấy đi rước dâu vẫn nghe nói Lục gia tiểu Vương phi trời sinh ngọc tử, xem ra ngươi rất giỏi về nguyh trang, thế nào? Có bị phát hiện hay không?” Phù Huống hỏi.

Doãn Thiên Lương nuốt xong một hộp lương khô đứng dậy vỗ vỗ y phục: “Cũng không có quan hệ gì với ngươi.” Vừa đi hướng xe ngựa.

Phù Huống nhìn bong lưng của nàng một chút, lại ngửa đầu uống một hộp rượu lớn, cười.

Còn dư lại năm ngày, Doãn Thiên Lương đếm trên đầu ngón tay, cách càng gần nàng càng không ngủ được, ban ngày ngủ thời gian càng lúc càng ngắn, lúc xuống xe thường bị choáng váng.

Ngày hôm nay, Doãn Thiên Lương vén rèm xe lên một chút, nơi xa có một thôn nhỏ, nhưng hoàn toàn không có bóng dáng thành quách.

“Trưa mai đến sẽ gặp.” Phù Huống cười ngựa chột xuất hiện bên cạnh xe.

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, nàng thật muốn ngủ một cái một năm nửa năm, tuy nhiên nó không ngủ được.

“Trượng phu ngươi thấy ngươi nhất định sẽ vui mừng.” Phù Huống nói.

Vui mừng? Anh ta còn có thể nhìn thấy nàng không?

Thấy sắc mặt nàng buồn bã, Phù Huống nhíu lông mày: “Ngươi không phải là tới hưu phu chứ?” Trong giọng nói mang theo vui vẻ.

Doãn Thiên Lương để xuống rèm. Nếu như Lục Quân Tắc có thể còn sống, quân người nào bỏ người nào cũng được.

“Tiểu nha đầu nhà ngươi tính khí cũng quá lớn, trượng phu ngươi thế nào chịu được.” Giọng Phù Huống xa dần.

Để cho Doãn Thiên Lương trải qua một đêm hành trình với lòng run sợ, buổi trưa ngày thứ hai xe ngựa rút cuộc ngừng lại trước Hành phủ, khi thị vệ giữ cửa thấy bọn họ cũng không khỏi sửng sốt, không hiểu vì sao một vị Bắc Chu lại tới, hơn nữa nhìn lại lịch cũng không nhỏ. Một tới tớ của Phù Huống chạy tới nói mấy câu, có thị vệ bận rộn đi vào thông báo.

Xuống xe, Doãn Thiên Lương chỉ cảm thấy trên đất một màu đen, rất may Hương Châu đỡ nàng.

Thị vệ chạy đến nói Đại tướng quân cho mời Thành Vương gia, lại không nói Doãn Thiên Lương một chữ.

Vào cửa, Phù Huống đi ở bên người nàng: “Lắm thầy nhiều ma, vì chút ít phiền toái không cần thiết.”

Doãn Thiên Lương cảm thấy người này thật ra thì rất tinh tế, nếu như thông báo nói nàng và hắn cùng đi không biết có bao nhiêu người có ý nghĩ gì.

Càng đi vào trong nhịp tim Doãn Thiên Lương càng đập lợi hại ...

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 110

Cuối cùng, vào nội viện Hành phủ, nhìn thấy cửa phòng khách mở ra, Doãn Thiên Lương trong hoảng hốt tự như thấy được Lục Quân Tắc một thân áo dài xanh, tựa như năm đó anh ta xuất hiện ở trong rừng phong vậy.

Quả thật ở cửa đứng một người, cũng mặc áo màu xanh, nhưng không phải Lục Quân Tắc, mà là Doãn Thiên Lăng.

Lúc Doãn Thiên Lăng thấy nàng ánh mắt tối một chút, bất quá lập tức phản ứng kịp, đón Phù Huống đi vào, lại phân phó bọn nha hoàn mang “khách quý” đi an trí.

Ra khỏi phòng khách, Doãn Thiên Lương vội hỏi nha hoàn: “Lục Quân vương như thế nào?”

Nha hoàn thấp đầu, lắc đầu một cái.

“Rốt cuộc như thế nào người vẫn nói ra đi? Lắc đầu là có ý tứ gì?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Trước ngài hãy nghỉ ngơi một chút, bảo dưỡng tinh thần, tướng quân tự nhiên sẽ đưa ngài đi gặp.” Nha hoàn nói.

“Người đi nói với tướng quân, bây giờ ta phải gặp chồng ta.” Doãn Thiên Lương nói, giọng nói có chút cứng rắn.

“Lương nhi?” Có một âm thanh rất êm tai gọi nàng.

Quay đầu lại nhìn, lại là Doãn Thiên Lãm.

“Nhị ca? Làm sao người lại ở chỗ này?” Thần tiên Doãn Thiên Lãm và chiến tranh phải là không trộn lẫn, nhưng hắn lại ở đây ...

“Đương nhiên là tới đánh giặc, Lương nhi, làm sao người cũng tới?” Doãn Thiên Lãm cười hỏi. Mặc dù cười nhưng khuôn mặt hiện sự mệt mỏi.

“Nhị ca, Quân vương có khỏe không?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“A? Đói Lẽ?” Doãn Thiên Lãm lắc đầu một cái: “Không tốt. Hơn nữa bây giờ người không thể đi gặp hắn.”

“Tại sao? Tại sao không thể gặp? Coi như thế nào cũng nên để ta gặp a.” Doãn Thiên Lương nói.

“Hắn không có ở đây.” Doãn Thiên Lãm mới nói được đến đây liền thấy thân thể Doãn Thiên Lương mềm nhũn ngã đi.

Hương Châu và nha hoàn kia đỡ Doãn Thiên Lương vào phòng đã chuẩn bị sẵn, Doãn Thiên Lãm sờ sờ cằm, lắc đầu, thở dài một cái.

Lúc xế chiều, cửa phủ lại tới một đội người ngựa phong trần mệt mỏi, siết cương xuống ngựa mang theo khí thế mạnh mẽ vào Hành phủ, chạy thẳng tới hậu viện.

Thấy trong phòng khách ngồi ba người, chân mày hắn lập tức nhíu lại: “Thành Vương gia tại sao lại ở đây?”

“Đi qua mà thôi, thuận tiện đưa một người bạn đến đây.” Phù Huống mỉm cười nói: “Vị bằng hữu này, mấy ngày nay chúng ta ngày đêm đi gấp, hôm nay không thể làm gì khác là mượn ở đây một buổi chiều rồi.”

Người vừa tới nhìn về phía hai anh em Lãng gia: “Kinh thành có người đến sao?”

“Ừ, người kinh thành đến. Nhưng Đới Lẽ người bây giờ không thể gặp nàng.” Doãn Thiên Lăng nói.

“Vậy các người gọi ta trở lại vì chuyện gì?” Tự Đới Lẽ tên Lục Quân Tắc hỏi, có chút giận.

“Chuyện trọng đại, hơn nữa vốn là mấy ngày nay người cũng nên trở về Hành phủ, sớm hai ngày mà thôi.” Doãn Thiên Lăng nói. “Đới Lẽ, người một

đường một nhọc, đi tắm rửa một cái, vừa đứng Thành vương gia cũng ở đây, tối nay có thể uống thả cửa một phen.”

“Xin lỗi không tiếp được.” Lục Quân Tắc ra khỏi phòng khách. Phù Huống nhìn về phía hai anh em, cười cười.

Lúc Doãn Thiên Lương tỉnh, trong phòng đen kịt, Doãn Thiên Lương trở mình ngồi dậy, cần trục đêm, ngồi một lúc chợt nghĩ tới, bây giờ nàng đang ở hành phủ, nhưng Lục Quân Tắc ... không có ở đây.

Phù phù nằm xuống, không có ở đây, nàng đã tới chậm. Tầng đá Lục Quân Tắc kia trước khi đi không phải thề son sắt nói mình rất lợi hại, sẽ bình an trở về sao?

“Tầng đá, anh là một tên lòng gat.” Doãn Thiên Lương bị cắn, có cái gì đó mặn mặn chảy vào trong miệng.

Trên mặt chật căng không thoải mái, cổ họng cũng khô muốn chết, Doãn Thiên Lương kêu một tiếng Hương Châu mang nước lại cũng không có người để ý tới nàng, chính nàng xuống giường lục lọi tìm lửa châm nhen, cũng may trong chậu rửa mặt còn có nước sạch sẽ, rửa mặt lại uống nước thông cổ, Doãn Thiên Lương tìm tìm, có cái gương, nghe nói nửa đêm soi gương chải tóc có thể nhìn thấy người đã qua đời mình muốn gặp.

Nuốt ngụm nước miếng, Doãn Thiên Lương cầm lược nhỏ chải tóc của mình một cái, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào gương.

Quả nhiên lúc nửa đêm, nàng nhìn thấy cửa nhẹ nhàng mở ra, một bóng người màu trắng tiến vào, nhẹ nhàng đi tới đứng nghiêm phía sau nàng, không nhúc nhích cũng nhìn nàng trong gương.

Doãn Thiên Lương không dám quay đầu lại, sợ vừa quay đầu lại anh ta liền biến mất, cho nên vẫn từ từ chải tóc như cũ, mắt chăm chú nhìn gương. Chợt thấy anh ta chậm chạp nâng lên một tay, như là rất phí sức mới bỏ vào trên tay nàng, nắm tay của nàng cùng nhau lập tức từ từ chải ...

Chải thật lâu, anh ta giữ lược từ từ đến gần cổ nàng, ở bên tai nàng nói nhẹ: “Oh a, chúng ta sinh em bé được không?”

Như bị thôi miên, Doãn Thiên Lương gật đầu: “Được ...”

Hai người ôm nhau từ từ dời về phía mép giường ....

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 111

Doãn Thiên Lương cảm giác mình mơ một giấc mộng rất đẹp, nàng mơ thấy Lục Quân Tắc trở về, anh ta chải tóc cho nngs, cùng nàng ôm nhau, trong mơ, anh ta ôn nhu cời áo của nàng, đôi môi ôn nhu hôn lên mặt nàng, êm ái vuốt ve thân thể nàng, để cho nàng như lửa bốc cháy lên, nàng đốt rụi áo của anh ta, cời tóc của anh ta, điên cuồng hôn lên mặt của anh ta .... Nàng đau đến chảy nước mắt, đau đến đánh lồng ngực của anh ta, sau đó lại rất vui vẻ, giống như bay trên đám mây ...

Đó là giấc mơ xuân cung đồ.

Doãn Thiên Lương nhắm mắt lại trở về giấc mơ của mình.

Lại chợt cảm thấy có chút không đúng, trong tay nàng giống như nắm thứ gì, bần rộn mở mắt nhìn một chút ...

Chốc lát, Doãn Thiên Lương “A.... ..” một tiếng thất thanh, con người không nhúc nhích nhìn chăm chú người trước mắt, nàng nắm là tóc của anh ta.

Chủ nhân của nắm tóc đó hiển nhiên rất bình tĩnh.

“Oh a, tỉnh ngủ?” Lục Quân Tắc hỏi, giọng rất là bình thản. Hình như đối với tình huống trước mắt của hai người bọn họ đã sớm trong dự liệu.

“Ba ....” một bàn tay nhỏ bé tới vô ảnh đi vô tung chỉ để lại một tiếng thanh thúy.

“Anh còn sống ...” Doãn Thiên Lương nói, một tát này đánh cho tay nàng cũng đau, quả nhiên chất liệu vóc người là tầng đá.

“Oh a thế nào vẫn thô bạo với vị phu như vậy? Lớn thêm một tuổi thế nào vẫn không có sửa đổi một chút.” Lục Quân Tắc hỏi, lại có mùi lên án.

Doãn Thiên Lương không có trả lời vấn đề của anh ta, muốn hơn nửa ngày mới lên tiếng: “Tôi bị lừa.”

Lục Quân Tắc nghiêng đầu nhìn nàng một chút: “Là mẹ làm?”

“Còn có cha, bọn họ lão luyện lừa gạt tôi. Tôi hỏi anh, anh có đúng hạn viết thư về nhà hay không? Anh có nhận được thư hồi âm không?” Doãn Thiên Lương nói.

“Có thư đi cũng có thư hồi âm, nhưng là mẹ trả lời.” Lục Quân Tắc đáp.

“Ai, tôi phục rồi, trên đời này thật là có cha mẹ đem con trai mình ra đùa giỡn.” Doãn Thiên Lương nói. “Nếu không có chuyện gì, hay là tôi đi về trước.”

“Cùng nhau trở về đi. Oh a, nàng là lo lắng vì phu mới đến?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Tôi lo lắng cho anh cũng là bốn phần.” Doãn Thiên Lương nói.

“Vậy ...” Lục Quân Tắc chợt nhỏ giọng ở bên tai nàng hỏi: “Tôi hôm qua thì sao?”

Doãn Thiên Lương cảm thấy có chút đỏ mặt, nhưng lúc này yếu thế ... Không có cam long, cũng không thể để người này đùa giỡn, vì vậy nàng vươn tay vỗ vỗ lồng ngực bóng loáng của anh ta nói: “Tôi qua lại rất thô bạo với anh, anh bỏ qua.”

Lồng ngực Lục Quân Tắc rung động mấy cái: “Vi phu da dày thịt béo, không sao, Oh a nàng cứ tùy ý.”

Da mặt thật dày, được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Trời đã sang, tôi cần ngủ.” Doãn Thiên Lương kéo kéo chăn nhắm mắt lại ngủ, bởi vì mấy ngày nay đều là ban ngày ngủ, bây giờ quả thật là buồn ngủ, thêm tối qua vận độc cực kỳ nặng cho nên rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Lục Quân Tắc không ngủ, dùng sức ôm nàng lại nói: “Lần này vi phu ngoan ngoãn nghe nàng.”

Ngủ thẳng đến buổi trưa Doãn Thiên Lương tự động tỉnh, muốn ăn cơm. Mở mắt, Hương Châu đang cầm quần áo sạch sẽ nhìn nàng cười, mặt Doãn Thiên Lương triệt để đỏ, một tiếng để rèm xuống, nghỉ lại xem cánh tay một chút, quả nhiên là thần kỳ, điểm chu sa hoàn toàn biến mất. Thân thể có chút đau nhức, nhưng động tác của nàng vẫn nhanh chóng mặc quần áo, nhưng khi cúi đầu lại nhìn thấy trước ngực có mấy quả dâu tây, may thời đại này ăn mặc bảo thủ, nếu không trời rất nóng nhất định bị người nhìn ra nàng đã làm chuyện tốt gì.

Vén rèm lên xuống giường rửa mặt, Hương Châu chải tóc cho nàng, Doãn Thiên Lương xuyên thấu qua gương nhìn nàng ta vẫn vui vẻ không ngừng vênh khóe miệng.

Cười, cười cái gì ... Nàng làm chuyện này hợp pháp, có quyền lợi và nghĩa vụ.

Búi xong đầu, nha hoàn nói mấy vị gia chủ tiểu Vương phi cùng nhau dùng bữa. Cùng nhau? Với tình lý và cũng nói qua, nhưng Doãn Thiên Lương vẫn cảm thấy Doãn Thiên Lăng hoa thủy tiên này có ý muốn xem náo nhiệt giữa nàng và Lục Quân Tắc.

Xem náo nhiệt .... Chờ xem.

Đến phòng khách lại thấy Phù Huống cũng ngồi ở đây. Lần lượt chào hỏi, Doãn Thiên Lương ngồi xuống bên cạnh Lục Quân Tắc.

Trên bàn rượu, Lục Quân Tắc mời rượu Phù Huống: “Nhờ Thành Vương gia chiếu cố nội tử mới một đường thuận lợi đi tới Hành phủ, Lục mỗ vô cùng cảm kích, chính là mấy ly rượu nhạt không được kính ý, kính xin Thành Vương gia vui vẻ nhận.”

Anh trai, lời khách sáo nói cũng rất trơn chu a.

“Lục huynh khách khí, tại hạ cũng chỉ là một cái nhắc tay, không cần phải khách khí.” Phù Huống hào phóng uống một hơi cạn sạch.

Tiệc rượu trong kko khí bạn bè giả tạo tiến hành, hai bên tiến hành không trao đổi có chút ý nghĩa nào, cuối cùng cho ra kết luận căn bản là làm nhảm, tóm lại chính là nói trống rỗng, nói nghe đều không đúng.

Rượu cũng uống, tạ ơn cũng cảm ơn, nên tán vãn phải giải tán, Phù Huống cáo từ. Tiễn khách trở lại, Lục Quân Tắc và Doãn Thiên Lương ở phòng khách mặt to tròn mắt nhỏ.

Doãn Thiên Lương suy nghĩ chiều này của cha mẹ chồng có mấy người tham dự, đoán chừng nhất định có một phần của Doãn Thiên Lăng. Doãn Thiên Lãm cũng không chạy được, hẳn luôn ở bất kỳ thời điểm nào nàng xuất hiện hù dọa nàng một chút, trước kia là cái tram hoa xui xẻo đó, ngày hôm nay là mạng của Lục Quân Tắc.

Nàng cái chính, Doãn Thiên Lãm có khí chất thần tiên thật không sai, nhưng hẳn là thần tiên bụng đen, gọi tắt là phúc hắc thần tiên.

Doãn Thiên Lương ssang suy nghĩ thì nghe Doãn Thiên Lăng hỏi: “Tại sao Lương nhi lại đến biên cương?”

Tại sao tới người không biết hay sao? Còn hỏi ta ...

“Cha mẹ chồng đại nhân để cho ta tới.” Doãn Thiên Lương nói.

“Chuyện gì? Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?” Doãn Thiên Lăng hỏi.

“Không có, cha mẹ chồng để cho ta tới, ta không dám hỏi.” Doãn Thiên Lương nói.

Hỏi nữa ta thật không còn gì để biết rồi.

Doãn Thiên Lăng cười cười: “Không có là tốt, không có là tốt. Lương nhi dọc theo đường đi có được không?”

“Tốt.” Doãn Thiên Lương nói, còn muốn hỏi gì nữa?

“thua thiệt gặp gỡ Thành Vương gia, nếu không Lương nhi một người ngàn dặm xa xôi tới thật đúng là làm cho người ta lo lắng.” Doãn Thiên Lăng nói.

Đây có phải là anh trai ruột của nàng không? Nghe như là cố ý tạo xi căng đan cho nàng vậy?

Phán đoán xong, Doãn Thiên Lương đem Doãn Thiên Lăng hung hăng đánh thành hình.

Không có nghe tiểu câu tụng kinh. Hôm nào nhất định phải đem người đàn ông của mình và đóa hoa thủy tiên này cách ly ra là an toàn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 112

Nếu như nói tới hôm qua Doãn Thiên Lương bởi vì tinh thần hoảng hốt mà đem một người sống trở thành ma quỷ, đến một trận “Ghót”, thì tới nay nàng tỉnh táo không thể tỉnh táo hơn, cho nên có một chút thấp thòm. Tôi nay sẽ không có giấc mộng nào đi vào giấc ngủ chứ?

Cửa “két” một tiếng mở ra, hai nha hoàn bận rộn lui ra.

“Tại sao Oh a còn chưa ngủ?” Lục Quân Tắc hỏi, nhìn Doãn Thiên Lương vẫn một thân nam trang đứng giữa phòng.

“Tôi gần đây có thói quen ngủ ban ngày.” Doãn Thiên Lương nói. Người này nhìn nàng từ trên xuống dưới làm gì?

“Y phục này là của vi phu?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Nhất thời gấp gáp, không thể làm gì hơn là sửa lại mấy bộ quần áo của anh.” Doãn Thiên Lương nói.

“Nàng mặc như vậy nhìn cũng đẹp mắt, giống như tiểu thiếu gia nhà ai.” Lục Quân Tắc nói.

Đây là khen mình? Thiếu gia thì thiếu gia, thêm cái “tiểu” cảm giác liền giảm đẳng cấp.

Rửa mặt xong rồi bò lên giường, Doãn Thiên Lương thỉnh thoảng liếc trộm Lục Quân Tắc một cái, mắt thấy anh ta cởi áo khoác ... Mà thôi, Lục Quân Tắc thấy Doãn Thiên Lương đắp kín chăn nhìn mình liền hỏi: “Sao thế? Vi phu mặc hơi nhiều?”

Háo sắc.

“Rất tốt.” Chờ anh ta nằm xuống Doãn Thiên Lương hỏi tiếp: “Lúc nào thì trở lại kinh thành?”

“Mấy ngày nữa đi, chờ chuyện bên kia giao phó xong thì chúng ta trở lại kinh thành trước, bên này nhị ca của nàng sẽ xử lý tốt.” Lục Quân Tắc nói.

Nói đến cái vấn đề này tinh thần Doãn Thiên Lương tỉnh táo lại: “Nhị ca của tôi sẽ đánh giấc? Thật? Tôi cho là anh ta sẽ làm thơ ca hát thôi.”

Lục Quân Tắc cười cười: “Hắn ưa thích làm thơ ca hát không sai, nhưng hắn rất nghiêm túc, tỷ như học tập âm nhạc ngoại tộc liền thuận đường đến lục sử, địa lý, phong cảnh, dân tình văn văn của nước ngoại tộc cũng nghiên cứu, đánh giấc nha, hắn không lên được chiến trường, nhưng lại là cái quân sư giỏi.”

“Quả nhiên, người có văn hóa chính là không giống nhau.” Doãn Thiên Lương nói. Đây chính là chó sủa là không cắn người.

A .... Không đúng. Dùng sai ví dụ rồi. Không nghĩ tới thoát nhìn Doãn Thiên Lăng tây trối gà không chặt lại là một nhân vật lợi hại như vậy.

“Oh a, trên đường nàng gặp phải phiền toái gì?” Lục Quân Tắc đột nhiên hỏi.

Doãn Thiên Lương không lên tiếng, trong lòng đọc bảng cửu chương, tên nhóc này có ý tứ gì? Bị Doãn Thiên Lăng lừa gạt thành công? Nếu như anh ta dám nghĩ như vậy ... Trong lòng lại lầm bầm hai tiếng: bà cô này thật sự nói phù hợp đi, cùng lắm thì ở đó ước lại thêm một người bị bỏ.

“Không có phiền toái gì lớn, phiền toái nhỏ mà thôi, đã giải quyết hết.” Doãn Thiên Lương nói. Còn thiếu chút nữa thôi, còn kém ngọn nguồn của nghiệp trướng này không có giải quyết hoàn toàn.

“Nếu Oh a không muốn nói vì phu cũng không hỏi, vì phu tin tưởng ...” Lục Quân Tắc cười nhìn nàng, xoa xoa đầu nàng rồi nói tiếp: “Đến vì phu Oh a cũng có thể đánh đến chảy máu mũi, một phiền toái nhỏ cũng không nói ở đây.”

Mình trào ám phúng a, tảng đá bụng dạ hẹp hòi.

“Tôi đã nói tất cả không phải cố ý ...” Doãn Thiên Lương nói.

“Coi như cố ý, vì phu cũng có thể chịu đựng ... Ai bảo Oh a lợi hại như vậy.” Lục Quân Tắc nói.

Lại bắt đầu đùa giỡn ...

“Nhanh lên một chút ngủ đi, bằng không một lát cẩn thận tôi thô bạo với anh.” Doãn Thiên Lương nói. Nói xong muốn cắn roi đầu lưỡi ...

“Vì phu ...” Lục Quân Tắc đến gần lỗ tai nàng: “Có thể lỗ lực sử dụng.”

Anh đắc ý đi.

Doãn Thiên Lương không nhận tự thôi miên mình.

Bởi vì phải ở trong Hành phủ mấy ngày, Doãn Thiên Lương quyết định cũng không làm chênh lệch thời gian, cũng không thể mỗi đêm Lục Quân Tắc chạm giường là ngủ được thom như vậy mà nàng lại trừng trừng mắt đến trời sáng? Vậy còn muốn trực đêm ngoài cửa làm gì, chính nàng làm là được.

Thời gian qua ba ngày, lại có người tới Hành phủ.

Là ai? Đương nhiên là cái phiền toái nhỏ trong miệng Doãn Thiên Lăng kia, Mai Côn.

Biểu tình của Mai Côn giống như là bị trúng độc, nhìn thấy anh em Doãn gia và Lục Quân Tắc thì cười rất là miễn cưỡng, theo hình thức đọc thánh chỉ rồi nói mình một đường một nhọc, cả tiệc đón gió tẩy trần cũng không tham gia.

Buổi tối Lục Quân Tắc về phòng cũng không nói gì, chỉ nói thánh chỉ mấy ngày nữa bọn họ được khai hoàn hồi triều, Lư Doãn Thiên Lãm làm Đô Hộ Phủ Đô hộ tây phiên (ngoại bang phía tây), Doãn Thiên Lương tự nhiên vui mừng, nhưng nhớ tới cảm thụ Mai Côn này nàng vẫn có chút lo lắng, tiểu cảm thụ này còn có ông bố là Hộ bộ thượng thư đâu ...

Ngày thứ hai, Đô Hộ đại nhân mới nhậm chức Doãn Thiên Lãm làm tiệc buổi trưa đãi quan lại thuộc hạ, buổi tối ở trong phủ chuẩn bị gia yến. Khi Lục Quân Tắc nói mời nàng cùng đi, Doãn Thiên Lương có hơi chút buồn bực, cùng tên cảm thụ ngồi chung bàn ăn cơm thì có như nhai sáo?

Vẫn một thân nam trang cùng Lục Quân Tắc đi qua, chỉ thấy trong sảnh anh em Doãn gia và Mai Côn ba người đã ngồi, khách khí lễ phép chào hỏi, mấy người vào bàn, tự nhiên, đầu tiên là muốn chúc mừng Doãn Thiên Lãm vinh dự trở thành Đô hộ, tiếp theo cũng coi như là nói cử hành tiệc tiền đưa trước.

Trong tiệc mọi người vừa nói chuyện, Mai Côn lại rất ít nói, chẳng qua là buồn buồn uống rượu.

“Mai muội phu cũng là một đường, lẽ ra so với Lương nhi rồi kinh trước, thế nào trên đường lại không gặp nhau?” Doãn Thiên Lãm nói: “Nếu gặp được cũng không cần Bắc Chu Vương gia hộ tống tới rồi.”

Doãn Thiên Lương tay cầm đĩa thoáng dừng, không để lại dấu vết liếc Doãn Thiên Lãm, nói thật, bây giờ người nàng sợ nhất chính là hắn, người bề ngoài vĩnh viễn nhìn như vô hại, nàng vẫn cảm thấy Doãn gia thoát nhìn người không có khôn ngoan nhất, nhưng bây giờ hắn lại âm thầm làm được Đô hộ tây phiên – quan hành chính cao nhất tây phiên, chính là quyền lực trông coi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 113

“Trên đường ra chút chuyện trì hoãn mấy ngày cho nên cũng không gặp nhau.” Ma Côn nói.

Coi như tên nhóc người thức thời, nếu không bà cô tối nay liền thiên người sau đó hủy thi diệt tích để cho người có đi không có về.

Sau đó Doãn Thiên Lẫm lại đòi đi đề tài, bữa cơm này cứ như vậy kết thúc.

Thật ra thì Doãn Thiên Lương không thể nào tin được mấy người này không nhìn ra cái gì, chỉ là bọn họ không nói ... chắc là bận tâm đến thể diện của nàng đi?

“Oh a, sao thế? Không ngủ được?” Lục Quân Tắc ôm lấy nàng nhẹ giọng hỏi.

“Sai giờ còn không có lại được.” Doãn Thiên Lương nói. Dĩ nhiên không ngủ được, vừa nghĩ tới ba con hồ ly tinh bụng dạ đen tối các anh híp mắt suy nghĩ là tôi lại sợ.

“Sai giờ?” Lục Quân Tắc đối với danh từ này có chút xa lạ: “Là ý đảo lại của đen trắng?”

“A, đúng vậy.” Doãn Thiên Lương đáp: “Quận ... Đới Lễ, anh kể chuyện xưa cho tôi đi.”

“Nói một chút chuyện xưa của bố chồng và mẹ chồng.” Doãn Thiên Lương nói, thật tò mò muốn chết, vì sao bố chồng khác một trời một vực với sự miêu tả của mẹ chồng? Chẳng lẽ mỹ quan của mẹ chồng nàng bị vụn vỡ?

Lục Quân Tắc hồi lâu không có lên tiếng, Doãn Thiên Lương bĩu môi, cái này còn phải nghĩ, đó không phải là bố mẹ ruột của anh sao ...

“Một đôi vợ chồng già không nghiêm chỉnh.” Một câu nói của Lục Quân Tắc là xong chuyện xưa.

Ách ... quả nhiên cùng nàng suy nghĩ không sai biệt lắm. Bất quá đầu năm nay nói bố mẹ mình như vậy có phải hay không kéo đi từ đường nhốt lại cộng thêm quỹ bàn giặt, rút roi ra ...

“Xong rồi?” Doãn Thiên Lương hỏi. Trong lòng nàng đặc biệt muốn nghe bát quái còn không có thỏa mãn đâu.

“Xong rồi.” Lục Quân Tắc gật đầu.

“Chuyện xưa này ... thật ngắn.” Doãn Thiên Lương nói, tương lai nếu muốn anh ta dỗ con ngủ không chừng anh ta chỉ nói với con mỗi câu “mau ngủ” là xong chuyện.

“Vốn không có gì để nói, chuyện của bọn họ nhàm chán lại phiền toái.” Lục Quân Tắc nói, một chút lại nói: “Nhưng vì phu có thể kể cho nàng chuyện xưa khác, rất lôi cuốn và cảnh rất đẹp ...”

“Được rồi, tốt nhất là chuyện để tôi có thể ngủ.” Doãn Thiên Lương nói.

Sau nửa canh giờ, Doãn Thiên Lương khép hờ lấy cặp mắt, mệt mỏi kéo tới ...

Trước lúc ngủ mê man nàng rất muốn hỏi Lục Quân Tắc một cái vấn đề: “Anh kể tục sự nghiệp của ai? Nàng dùng thân thể sáng tác, anh ta dùng thân thể kể chuyện xưa, thật là có chuyện xưa ... Kể thì kể đi ... làm gì mà đêm tôi lên? Đêm lên thì đêm lên đi, vì sao chuyện xưa lại đòi truy ...

Nhưng nàng cũng không còn sức để nói, bây giờ liền ngủ say ở trong ngực người kể chuyện xưa.

Bởi vì Doãn Thiên Lương là người nhà, hơn nữa nàng cũng lười ăn cơm cùng với bọn đàn ông, cho nên trước khi về mấy ngày nàng không có gặp đến Mai Côn, cũng đúng lúc thuận theo ý của nàng.

Cách thời gian về mấy ngày, hôm nay Lục Quân Tắc và Doãn Thiên Lẫm cùng Mai Côn đi trại lính, nói là tuyên đọc chiếu thư an ủi, trong Hành phủ chỉ còn Doãn Thiên Lương và Doãn Thiên Lẫm. Thời gian cơm trưa Doãn Thiên Lẫm phái người tới mời nàng qua cùng nhau dùng bữa, cái trống trong lòng Doãn Thiên Lương đánh vang.

Đi tới sảnh Doãn Thiên Lẫm còn chưa có tới, Doãn Thiên Lương ngồi chỗ suy nghĩ, Thần tiên à, tôi sai lầm rồi, trước kia không nên coi thường anh, anh tạm tha cho đi ...

“Lương nhi tới?” Giọng nói của Doãn Thiên Lẫm truyền đến, Doãn Thiên Lương bận rộn đứng lên.

“Nhị ca.” Gọi một tiếng, cảm thấy còn chưa đủ phấn khích.

“Ngồi đi, biết người không thích ngồi ăn cùng chúng ta, nhưng hôm nay trong phủ chỉ còn sót lại hai huynh muội, một mình ta ăn cơm cũng buồn.” Về mặt Doãn Thiên Lẫm ôn hòa, Doãn Thiên Lương càng thêm thấp thòm.

Cẩn thận ngồi xuống, Doãn Thiên Lương cố gắng trấn định. Cảm giác người ngồi bên cạnh là một lão hồ trắng vậy.

Thức ăn bày xong, Doãn Thiên Lẫm phát tay một cái bọn nha hoàn cũng lui xuống, Doãn Thiên Lương nhìn bóng lưng bọn nha hoàn rời đi thật muốn nhấc chân bỏ chạy, anh trai, anh trai ruột, anh đây là muốn tra tấn bức cung rồi hả?

Cơm mau ăn xong Doãn Thiên Lãm vẫn câu được không không trò chuyện, hiếm có nói chuyện trước đây cũng quá dài đi? Doãn Thiên Lương không dài không ngắn, không nóng không lạnh đáp lời, trong lòng mong mỗi tảng đá nhà nàng mau tới giải cứu nàng.

“Lương nhi một đường đi tới chịu không ít ủy khuất.” Doãn Thiên Lãm nói.

Rất cục cũng tới chương chính rồi.

“Rất tốt.” Doãn Thiên Lương nói. Dù sao cũng còn sống.

“Lương nhi người lại dậy dỗ Mai Côn?” Doãn Thiên Lãm nói.

Mặc dù Doãn Thiên Lương đã chuẩn bị tâm lý, tuy nhiên cũng không ngờ tới Doãn Thiên Lãm lại trực tiếp nói như thế, vì vậy nàng có chút không có tiền đồ rút một chiếc đĩa trong tay xuống.

“Dạ.” Doãn Thiên Lương cứng ngắc gật đầu. Quả nhiên là thần tiên, bấm tay tính toán gì cũng biết.

“Mai Côn này tâm thuật bất chính, nên dậy dỗ, nhưng sau này Lương nhi vẫn là làm cho thỏa đáng, dù sao một người có ý định xấu xa độc ác sẽ khó lòng phòng bị, tốt nhất sau này đừng làm một mình.” Doãn Thiên Lãm nói.

Đây cũng là thật, nhưng Doãn Thiên Lương còn có chút nghi vấn ...

“Nhị ca, lúc nào thì biết hẳn tâm thuật bất chính?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nếu sớm biết vì sao còn để cho em gái mình gả cho hắn?

“Bao lâu? Sớm hơn lần đầu tiên Lương nhi dậy dỗ hắn.” Doãn Thiên Lãm nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 114

Cần Doãn Thiên Lương thiếu chút nữa rơi vào trong bát, chính nàng cũng không phát giác ánh mắt mình nhìn Doãn Thiên Lãm mang theo một tia sợ hãi. Doãn Thiên Tịnh gả cho Mai Côn hẳn lại không có một ý ngăn cản nào?

“Lương nhi buồn bực vì sao nhi ca không ngăn cản hôn sự của Thiên Tịnh?” Doãn Thiên Lãm hỏi.

“Vâng.” Doãn Thiên Lương đáp.

Doãn Thiên Lãm ôn hòa cười một tiếng: “Lương nhi còn nhớ rõ mình như thế nào bị sét đánh?”

Bị sét đánh? Nghe nói trên cây điện thoại cây liền bị sét đánh .... IP giữ lại rồi ...

“~~~~~”



“Ca quên rồi.” Doãn Thiên Lương nói, nàng sao biết, nàng còn từ trong miệng nha hoàn nghe nói là bị sét đánh.

Doãn Thiên Lãm sang tỏ gặt đầu: “Quả nhiên là quên. Lương nhỉ, hôm đó người gặp chuyện không may, là Thiên Tịnh biết bên ngoài sấm đánh còn cho người đi tặng đồ cho lão tổ tông. Thiên Tịnh cũng không phải là tâm địa thiện lương, nàng ta cùng Mai Côn đúng là trời sinh một đôi. Nhưng, cũng không phải nhị ca nhân tâm, vốn cái này là báo ứng của nàng ta ... Còn nữa, Thiên Tịnh cũng sẽ không lỗ lã.”

Doãn Thiên Lương chớp chớp con mắt, mẹ nó, thật TMD ác độc a, khi đó nàng mới mấy tuổi a ... lòng dạ ác độc làm cho người ta bị “thiên lôi đánh”. Hai người này thật đúng là sài lang hổ báo --- phi!

“Lương nhỉ, nhị ca còn có chuyện muốn hỏi, cũng là chỗ nhị ca vẫn không có suy nghĩ ra.” Doãn Thiên Lãm nhìn nàng cười, giống như một thủ đoạn mềm dẻo xẹt qua tâm Doãn Thiên Lương.

Tôi biết đáp án, nhưng là sợ nói cho anh biết anh làm cho người ta bất yên.

“Ca biết nhị ca muốn hỏi cái gì, nhưng, nhị ca, thật ra thì ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, cứ như vậy không giải thích được. Mà đi tới nơi này, nhưng, người yên tâm, ta đối với Doãn gia không, đối với bất kỳ người nào cũng không có ý xấu.” Doãn Thiên Lương nói. Vẫn là khai ra, đây là thần tiên ... Còn là một thần tiên có lòng dạ cứng rắn.

Doãn Thiên Lãm lại nói: Doãn Thiên Lương Mai Côn

Doãn Thiên Lâm tại cửa, Doãn Thiên Lương tại cửa  
ôn.

“Cho nên mới tiếp tục giả vờ ngây ngô ngu ngốc?” Doãn  
Thiên Lâm uống một hớp rượu: “Lương nhi, mặc dù  
người là Lương nhi, nhưng người cũng không phải  
Lương nhi, không cần sống vì Lương nhi.”

Rất may là nàng thông minh nếu không sao có thể hiểu  
lời của hắn ...

“A, ta biết nhi .... ca.” Doãn Thiên Lương nói.

Doãn Thiên Lâm cũng không nói tiếp vấn đề thân phận  
của nàng, mà là hỏi tính hướng gặp phải trên đường, Doãn  
Thiên Lương nói hắn cũng không phát biểu ý kiến, nói  
xong hắn cũng chỉ nói biết, hình như căn bản cũng không  
có làm chuyện khác.

Bữa cơm trưa này Doãn Thiên Lương ăn cũng không  
có tiêu hóa được, lúc xế chiều thấy người nào cười với  
mình nàng cũng có chút nghi thần nghi quỷ.

Lúc hoàng hôn, đàn chim cũng bay về tổ rồi.

Khi Lục Quân Tắc về phòng thấy Doãn Thiên  
Lương mắt đăm đăm nhìn chằm chằm đỉnh màn, tựa như  
nơi đó có gì hấp dẫn rất lớn, ngẩng đầu nhìn một cái, cái gì  
cũng không có.

Bàn tay ở trước mắt nàng phát phát, Doãn Thiên  
Lương không có động tĩnh.

Lục Quân Tắc nhẹ nhàn cười một tiếng: “Thì ra Ch a

ngồi mắt tròn tròn.”

“Anh đã về?” Doãn Thiên Lương từ cõi thần tiên trở lại.

“A, đã về. Oh a, nàng nhìn cái gì vậy?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Không nhìn cái gì, ăn cơm xong rồi hả?” Doãn Thiên Lương hỏi. Không biết Doãn Thiên Lãm có nói gì với anh ta không ...

Lục Quân Tắc khoanh tay nhìn nàng, chốc lát vươn tay dò cái trán của nàng: “Oh a, có phải nàng không thoải mái hay không? Thế nào lại hỏi cái này, chuyện không cần hỏi, hay là ... Oh a có lời muốn nói?”

“Không có gì, tôi có chút nhớ nhà.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc gật đầu một cái: “Ngày kia là lên đường về nhà. Nhưng, nếu nàng muốn gặp bố mẹ vợ có thể còn phải đợi đến sáng năm.”

Doãn Thiên Lương tùy ý gật đầu một cái, nàng nói về nhà không phải là trở về cái nhà này ...

Ăn bữa cơm tối ngày cuối cùng ở Hành phủ, mấy người ngồi quay vòng tròn, Doãn Thiên Lương nhìn an hem Doãn gia, cảm thấy ánh mắt bọn họ cũng lóe ra một ánh sáng màu xanh liếc, khóe miệng đều có chút cười trộm.

Nhưng rất tốt, trừ nói chút lời chào vế lẫn nhau cũng

không có “ý ở ngoài lời” gì.

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ lên đường, bởi vì Lục Quân Tắc và Doãn Thiên Lăng là mang binh đánh giặc, cho nên trở về tự nhiên muốn mang theo quân đội trở về, vì vậy ... Doãn Thiên Lương vẫn giả nam đi theo bên người Lục Quân Tắc dễ dàng chút.

Kết quả, trên đường trở về, thủ hạ dưới tay Lục Quân Tắc thấy bên cạnh hẳn chợt nhiều cái tiểu đồng béo mập.

Lấy thân phận thủ đồng ở bên cạnh Lục Quân Tắc cũng không tồi, cũng không cần tránh cái này tránh cái đó, cho nên thường có thể thấy được Lục Quân Tắc và các thuộc hạ nói công việc, về mặt này giọng nói kia động tác đó để cho Doãn Thiên Lương cảm thấy không hổ là người lãnh đạo. Ngay cả Doãn Thiên Lăng hóa thiêu tiên này nói chuyện công việc cũng là vẻ mặt nghiêm túc, một chút bóng dáng thiêu tiên cũng không thấy được.

Quả nhiên, đàn ông chăm chỉ làm việc là đẹp trai nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 115

### Chương 115.

Nhưng mà bọn họ chăm chỉ làm việc thì nàng phải đứng thẳng phục vụ, còn phải sụp mi thuận mắt khiêm nhường. Hôm nay nàng lại đứng nửa canh giờ, bên hông cũng mau mỏi, trong lòng oán giận Lục Quân Tắc, không nhìn thấy người vợ duy nhất của anh muốn tử trận sao? Sao có người không thương hương tiếc ngọc như vậy?

“Tiểu Lương, đi nấu chút trà.” Lục Quân Tắc nói.



A? Đây là tâm ý tương thông trong truyền thuyết sao?

Bận rộn đáp ứng bước nhanh ra ngoài doanh trường, pha trà? Cho anh ta dùng nước sôi cũng không tệ, đến nhà bếp, hướng nhà bếp muốn nước sôi pha trà bùng trở về, không để lại, mới ra cửa liền thấy một người hấp tấp chạy như bay đến đụng phải nàng, bình sứ trắng liền thuận tiện ngã lệch vào trong ngực Doãn Thiên Lương.

Cảm xúc này bây giờ đặc biệt nóng bỏng ...

Phản xạ có điều kiện Doãn Thiên Lương ném đi bình sứ, quăng trên cỏ phát ra tiếng, tay của nàng đoán chừng chín ...

"A? Thật không phải, ta thật sự không nhìn thấy người. Người không sao chứ?" Giọng nói rất là vội vàng.

Doãn Thiên Lương dùng sức vẫy vẫy tay, thật đau a: "Không có việc gì thì như thế nào?"

Nơi quân ý không biết có thuốc bỏng hay không. Để cho nàng suy nghĩ một chút, bị bỏng thì làm sao ấy nhỉ?

Đang suy nghĩ tay bị bắt lại, đồng thời là giọng kinh ngạc của người nọ: "A nha, nổi lên bong nước, tiểu huynh đệ, ta nói người người yếu ớt như vậy sao?"

Doãn Thiên Lương rút tay về trừng hăn một cái: "Này, ta coi như yếu ớt, người không có đụng vào ta, ta cũng sẽ không bị nóng? Tránh ra, tránh ra, ta muốn đi xử lý nó."

Quay đầu lại vào nhà bếp, tên kia cũng đi vào theo, bị Doãn Thiên Lương sai khiến tìm một chậu nước lạnh, Doãn Thiên Lương đem tay bỏ vào trong nước lạnh.

"Không phải là muốn ngâm trong nước tương sao? Ta để cho sư phó tìm cho người một chậu nước tương, chứ không bỏ được, không có sao." Người nọ lại nói.

Rốt cục Doãn Thiên Lương cũng muốn nhìn đến hăn, hé ra khuôn mặt trẻ tuổi, có thể ngày gió thổi đêm phơi sương quá lợi hại, khuôn mặt kia biến thành màu cổ đồng, không, so với cổ đồng còn đậm hơn. Giờ này trên khuôn mặt ấy là một vẻ hết hoảng.

"Sao người không đem ta ngâm trong dầu đậu nành, Doãn Thiên Lương hít ra khí, thật đau: "Không có kiến thức, này, phiền toái người giúp ta tìm chút dầu vừng hoặc là dầu cải, một lát ta muốn dùng."

Người nọ nghe lời khắp nơi tìm kiếm rót một chén dầu vừng. Doãn Thiên Lương nhìn một chút, người này muốn làm xác ướp à? Chỗ này cũng đủ quét sạch toàn thân.

Đau đớn giảm bớt một chút, Doãn Thiên Lương chợt nhớ tới trà, các trưởng quan trong doanh trường vẫn chờ uống trà đó.

"Này, người giúp ta nấu chút trà đưa đến trong đại trường, các chủ tử

muon uong tra.” Doãn Thiên Lương nói.

Động tác của người nọ đặc biệt nhanh nhẹn, nhưng vừa nhìn cũng biết không có giúp ở trong phòng bếp, một lát đụng phải cái bình này một lát làm ngã cái chén kia, bình bình bang bang trái lại rất hài hòa.

Rốt cụ chờ hẩn chuẩn bị xong lá trà, tay Doãn Thiên Lương cảm giác cũng tốt lắm, nhẹ nhàng dùng tay áo thấm nước, nhẹ nhàng bôi chét chút dầu vùng, người nọ đang ở đối diện nhìn nàng ... tay nàng.

“Thật không phải, không nghĩ tới nghiêm trọng như thế, nếu không để cho quân y tới xem một chút đi.” Người kia nói.

“Tự ta sẽ đi gặp.” Doãn Thiên Lương lau xong, không dám dùng tay áo che lại, sợ làm vỡ vết nước phỏng. “Nước trà chuẩn bị xong rồi hả?”

“Xong rồi, ta đưa đi thay người.” Người kia nói.

Xét thấy tay của nàng tàn tật như vậy, Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, vì vậy một trước một sau hướng doanh trướng đi tới.

“A, tiểu huynh đệ, người tên là gì? Thế nào ta lần đầu tiên gặp người? A, đúng rồi, ta tên là Hoàng Nguyên.” Người kia nói.

“Làm chi? Người đền tiền thuốc thang cho ta? Không cần, không chết người được.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng cũng là người có gia đình, đầu năm nay phải chú ý thu dọn chút xì căn đàn.

“Vậy rốt cuộc người tên là gì?” Hoàng Nguyên lại hỏi.

“Lương Thiên Doãn.” Doãn Thiên Lương nói.

“Người là thư đồng Lục Quận vương?” Hoàng Nguyên lại hỏi.

Doãn Thiên Lương gật đầu một cái, đứa nhỏ này có phải ở trong quân bị kìm nén hay không, nói nhiều như vậy? Vượt qua trẻ em hiếu kỳ.

Ta không phải thư đồng, ta là người ở chung hợp pháp với anh ta.

Vừa nói chuyện đã đến trước lầu lớn, Doãn Thiên Lương từ trong tay hẩn bùng qua nước trà, không cẩn thận đụng phải vết bỏng, Doãn Thiên Lương nhe răng.

“Tiểu Doãn, người cẩn thận một chút a, không có sao ... Đi?” Cho nên màn cửa ngăn cách bị vén lên, đi ra một đám người, trong đó có Lục Quân Tắc và Doãn Thiên Lăng.

“Động tác thế nào chậm như vậy, người đi Trà Sơn hái trà hả?” Doãn Thiên Lăng cười hỏi.

Thật là người không có gió cũng muốn quạt gió thổi lửa.

“Đại tướng quân, không phải lỗi của tiểu Doãn, là ta không cẩn thận đụng phải hẩn, bỏng tay hẩn ...” Hoàng Nguyên vội vàng nói.

Anh em. coi như nẫu nhĩ nhĩ khí.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 116

Người muốn uống trà đều đi hết sạch, trở lại trong trường chỉ có ba người bọn họ, khay trên tay Doãn Thiên Lương sớm bị Doãn Thiên Lăng cầm đi qua một bên, bất quá đóa thủy tiên này một chút tự giác cũng không có, cứ thế nghiêng tại một bên tự rót uống một mình rất vui vẻ.

“Bông có nghiêm trọng không? Cho ta nhìn tay một chút.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương thieeys chút nữa cười ngất, người an hem, anh không thấy đóa thủy tiên ở một bên xem kịch vui sao? Chuyện thân mật kiêu tư mặt chúng ta không thể lên lút nói sao?

“Tay.” Lục Quân Tắc ngược lại duỗi tay ra ngoài, Doãn Thiên Lương chỉ đành đưa tay ra bị anh ta nhẹ nhàng tiếp được: “Còn đau không?”

“Cũng chẳng đau, dùng nước lạnh rửa qua, cũng bôi dầu vừng, một lát để cho Hương Châu giúp tôi chọc những bọt nước là không sao rồi.” Doãn Thiên Lương nói, không có xui xẻo có thể động sao? Có người cũng rất quan trọng.

“Một lát để cho đại phu tới xem một chút.” Lục Quân Tắc cầm tay nàng: “Tứ Quý, ngươi nên trở về rồi.”

“Này, về công ta là đại tướng quân, về tư ta là anh vợ của ngươi, làm sao ngươi có thể hạ lệnh trục khách với ta? Lại nói em gái của ta bị bông, làm huynh trưởng cũng nên hỏi một chút không phải sao? Ngươi nói có đúng hay không Lương nhi?” Doãn Thiên Lăng chợt hỏi nàng.

“Bông mà thôi, cũng không đau, không có chuyện gì lớn, ca.” Doãn Thiên Lương nói. Trực tiếp nói ngươi muốn xem người ta diễn mập mờ phải không? Đa ặt đủ đây.

“Xem một chút, em gái của ta đã nói vậy, vậy cũng tốt, nếu không có chuyện gì, ta trở về đi ngủ.” Doãn Thiên Lăng ngửa đầu uống ngụm trà cuối cùng, chậm rãi đứng dậy: “Lương nhi à, tay phải băng bó một chút, chớ đụng lung tung, không cẩn thận đụng chạm, nếu bị lây nhiễm sẽ không xong.”

Lại nhạo báng tôi nữa tôi sẽ không cẩn thận đụng vào mặt anh đây, anh trai.

Doãn Thiên Lăng vén rèm lên đi ra, còn dư lại hai người lớn mắt to trừng mắt nhỏ.

Lục Quân Tắc ngược lại không có truyền quân y, chính mình chơi đùa một chút rồi từ trong rương lấy ra châm, thuốc cùng với băng gạc, đem châm hơ qua ngọn nến sau đó thật cẩn thận ghim vào vết nước phỏng cho vỡ ra, chờ nước chảy ra liền cầm băng gạc sạch sẽ lau nhẹ một chút, chờ mu bàn tay làm sạch nhỏ chút bột trắng rồi băng bó lại, gọn gàng, có thể so với chuyên nghiệp.

“Mấy ngày nay đừng đụng vào nước, có chuyện thì gọi nha hoàn.” Lục Quân Tắc nói, thấy Doãn Thiên Lương không có động tĩnh gì lại hỏi: “Rất đau sao?”

“Có chút đau. Không nghĩ tới anh lại có thể băng bó vết thương?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nếu như thuận tiện thì nấu com, giặt giũ, sanh con thì thật tốt.”

“Những người đã trải qua chiến trường sẽ biết làm những thứ này, không có thời gian và điều kiện thì có thể bảo vệ tính mạng của mình.” Lục Quân Tắc nói.

Nhìn xem người ta tỉnh ngộ.

Bên ngoài thổi lên kèn, đã đến lúc nghỉ ngơi, bọn họ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tay quần băng cũng không có sao, bất quá có việc cũng có chút không thuận tiện, tỷ như ... tháo thắt lưng và nút áo, lại cứ mấy cái nút áo cùng thắt lưng của Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương tốn sức giải quyết, suy nghĩ một chút rồi buông tha cho, tính toán một chút, dù sao đang hành quân mặc quần áo mà ngủ cũng xong. Đang tính đem thắt lưng lần nữa cài lên lại thấy Lục Quân Tắc đưa tay ra với nàng.

“Oh a, mặc nhiều quần áo như vậy ngủ rất khó chịu, không bằng vì phụ giúp nàng.” Lục Quân Tắc nói.

“Không có sao, dù sao sang sớm ngày mai còn phải mặc lại.” Doãn Thiên Lương nói.

“Sáng sớm ngày mai không phải còn có vì phụ sao.” Lục Quân Tắc vừa nói chuyện mà tay cũng không nhàn rồi, rốt cuộc cũng đem thắt lưng cũng những

nút áo cởi ra, Doãn Thiên Lương bị lộ còn mỗi quần áo trong. Lúc này có người đi vào đoán chừng sẽ cho nàng là luyện đồng của anh ta.

Thật ra thì, Doãn Thiên Lương cũng muốn nếu có người thực sự đi vào thì anh ta sẽ có vẻ mặt gì ...

Nguyên vọng của Doãn Thiên Lương rơi vào khoảng không. Suy nghĩ một chút cũng đúng, đây là doanh trường của Quận vương, cũng không phải là cửa hàng siêu thị mà ai muốn vào thì vào, ai muốn ra thì ra.

Khi trong màn trướng hơi sang chút thì Doãn Thiên Lương tỉnh, không phải là thiếu đường khí cũng không phải bởi vì đau, mà bởi vì có bàn tay để nhầm chỗ, chỗ kia đang lạnh lẽo nổi lên biến hóa.

Thật ra, vốn nàng có thể giả vờ ngủ lại lỡ đang lấy ra, nhưng nàng chính là muốn nhìn một chút lát nữa Lục Quân Tắc có phản ứng gì.

Doãn Thiên Lương nhắm mắt lại nghe động tĩnh, cố ý đem hơi thở thật đều đặn.

“Oh a.” Lục Quân Tắc gọi nàng.

Không nghe thấy, tôi không nghe thấy.

Lục Quân Tắc lại vỗ nhẹ mặt của nàng, Doãn Thiên Lương mở mắt: “Hả? Trời đã sáng?” Thuận tiện đem tay về dụi mắt.

“Oh a, nàng đùa giỡn vi phu.” Lục Quân Tắc nói.

“A? Lúc nào? Thế nào tôi không có ấn tượng?” Doãn Thiên Lương nói. Người ta tiếp nhận thẳng thắn nha.

“Không có ấn tượng không có nghĩa là không có, làm sao bây giờ, oh a? Nàng cũng biết tính cách của vi phu ...” Lục Quân Tắc chậm rãi nói vào đề, gọi lên khoe miệng: “Vi phu muốn đùa giỡn lại, Oh a nàng có ý kiến gì?”

Doãn Thiên Lương không lên tiếng, nhìn chằm chằm anh ta rồi nói: “Tay tôi đau.” Anh muốn bắt nạt người tàn tật sao? Rất không phải đàn ông.

“Không có sao, vi phu có thể ăn chút thua thiệt, sau này bù trở lại là được.” Lục Quân Tắc nói, gương mặt nghiêm chỉnh.

Sáng sớm ... Bên ngoài cũng nghe được những âm thanh kia có tốt không người an hem? Vậy sẽ phá hủy danh dự của anh, cho nên vì danh tiếng tốt đẹp của anh ... xin lỗi.

Tay của Lục Quân Tắc khẽ vuốt mặt nàng, cổ, từ từ mở ra cổ áo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 117

Chỉ thấy Doãn Thiên Lương “vọt” ngồi dậy, tiện tay túm qua quần áo lung tung mặc vào, kéo lê giày, lại ôm bụng: “Ai nha, chột đau bụng ... Anh trước đợi tôi một lát ...” Sau đó vén rèm lên đi ra ngoài. Cũng không quản người khác đang bị lửa đốt: cháy đến bao nhiêu độ.

Bên ngoài màn thật ra vẫn còn chưa sang, binh lính còn chưa dậy, chỉ có trong nhà bếp có vang lên âm thanh của chén muôi chập, vừa cười vừa tính đi về nằm trướng của nàng và Hương Châu đổi thất lưng quần áo, không nghĩ còn chưa tới lại gặp người quen, người quen này thấy nàng cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

“Tiểu Doãn? Ngươi dậy sớm như vậy làm cái gì?” Hoàng Nguyên hỏi. Vừa nhìn trang phục của nàng, càng nhìn hồ nghi trong mắt càng nhiều: “Tiểu Doãn, ngươi từ đâu tới đây?”

“Ai ôi, ta quá mệt, đi trước.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng tránh đi nhà cầu vậy được rồi chứ? Thời gian này sẽ không có người.

“Vừa đúng ta cũng quá mệt, đi cùng nhau.” Hoàng Nguyên nói.

Cùng nhau? Vậy thì ta có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Đi hai bước Doãn Thiên Lương lại chột đứng lại xoay người đi trở về: “Ta quên mang giấy vệ sinh, ngươi đi trước đi.”

“Không có sao, ta mang theo.” Hoàng Nguyên nói.



“Ta không có cần đồ của người khác.” Doãn Thiên Lương nói, người anh em, anh là trời cao phải tới hành hạ tôi đi? Tôi chính là muốn trở về thay quần áo mà khó như vậy sao?

“Tiểu Doãn, làm sao ngươi lại không cẩn thận như vậy?” Hai người đang giằng co chợt nghe có người nói chuyện, quay đầu nhìn sang, lại là Lục Quân Tắc. Anh ta đang thông thả ung dung đến gần bọn họ.

“Quận vương, ngài đã dậy?” Doãn Thiên Lương hỏi. Trước người ngoài nàng chính là thư đồng.

“Ngươi không phải là đau bụng? Đến giấy cũng không mang.” Lục Quân Tắc đứng là nhân tiện dứt cho nàng mấy tờ giấy, còn thuận tiện đem cái đai lưng buộc lại cho nàng: “Dậy sớm có chút lạnh, cơ thể ngươi gây yếu, không thể bị lạnh ... Đi đi.”

Nhìn anh ta, Doãn Thiên Lương liền muốn: người anh em, đây cũng không phải là tôi muốn bôi nhọ anh, là anh đem biến mình thành đồng tính, đến lúc đó cũng đừng đổ thừa lên người tôi.

“Hoàng Nguyên, ngươi mang người đi nhà bếp lấy cho tác nước nóng để rửa mặt, thuận tiện nấu bình trà.” Lục Quân Tắc phân phó nói.

Hoàng Nguyên đoán chừng có chút sững sờ, Lục Quân Tắc lại nén âm lượng gọi hắn, hắn mới hồi thần khúm núm đi, đi vài bước còn quay đầu lại nhìn một chút. Doãn Thiên Lương cảm thấy hắn ta là muốn nhìn một chút có hành động mập mờ gì hay không.

“Đi thôi, tiểu Doãn, vừa đứng Quận vương ta cũng muốn đi ngoài, không bằng đi cùng nhau?” Lục Quân Tắc cười hỏi.

Doãn Thiên Lương có chút co quắp, nghe qua tám uyên ương, chưa từng nghe qua đi vệ sinh uyên ương.

“Không cần, tôi ra ngoài, đang định trở về đổi bộ quần áo, Quận vương xin mời ngài.” Doãn Thiên Lương nói xong chạy như một làn khói, Lục Quân Tắc làm việc thật đúng là ...

Trở về trường của mình, Hương Châu cũng vừa dậy, đang cẩn thận buộc tóc, thấy nàng mặt đỏ bừng bừng trở lại liền cúi đầu cười trộm: “Quận chúa, hôm nay ngài nên thay quần áo, một lát nô tỳ chải tóc cho ngài.”

Mặc dù dọn dẹp nhanh nhẹn, nhưng ngày hôm qua nàng được Lục Quân Tắc “đặc xá” không cần đứng nghiêm phục vụ, vì vậy vào làm ổ trong xen ngựa “duỡng thương”. Đội ngũ đi tiếp tốc độ rất nhanh, chỉ chớp mắt chỉ còn cách kinh thành hai trăm dặm rồi.

Nghĩ đến kinh thành ồn ào nàng liền sợ, nàng đối với kinh thành rất mâu thuẫn.

Buổi tối nghỉ ngơi, Doãn Thiên Lương đang lén lút đi ngoài trở về thì thấy Hoàng Nguyên ngó dáo dác nhìn hướng trong trường các nàng.

“Hoàng Nguyên, ngươi làm gì vậy? Lén lút lút lút gì?” Doãn Thiên Lương vỗ vỗ phía sau lưng hắn ta, Hoàng Nguyên bất ngờ không phòng bị, quay người lại ngáy ngồ cười hai tiếng.

“Tiểu Doãn, ta đi tìm đại phu lấy cho ngươi chút thuốc, tay của ngươi khá hơn chút nào không?” Hoàng Nguyên hỏi.

Nâng lên bàn tay đã băng bó kỹ, Doãn Thiên Lương cười: “Quận vương gia tự mình băng bó cho ta, ngươi thấy thế nào?”

Hoàng Nguyên nhức đầu: “Quận vương gia chỗ nào sẽ không tốt, nhưng ...” Nhìn xung quanh một chút thấy không người nào liền hạ thấp giọng: “Tiểu Doãn, Lục Quận vương đã có gia đình, còn là em gái đại tướng quân, ngươi ... Phải cẩn thận.”

Doãn Thiên Lương hết sức nhin cười, cũng nghiêm trang hỏi: “Cẩn thận? Cẩn thận cái gì? Nhiễm trùng sao?”

Ánh mắt Hoàng Nguyên nhìn như trẻ con không thể dạy, vỗ vỗ bả vai của nàng: “Cẩn thận bị Quận vương phi biết, ngươi cũng không có quả ngon để ăn. Quận vương phi là tiểu Quận chúa nhà Trăm thân vương, phía sau rất cường đại, ngươi một cái thư đồng nho nhỏ ... Ai, thôi, Quận vương sẽ an bài tốt cho ngươi.”

“Hoàng Nguyên, cảm ơn ngươi. Ngươi không nói ta cũng không có suy tính đến, nhưng là ...” Thấp đầu nhin cười: “Nhưng ta có biện pháp gì đâu, ta là một nô tài nho nhỏ cũng không có quyền lợi làm chủ mình. Ai ... Qua một ngày tính một ngày đi.”

“Tiểu Doãn, dù sao chính ngươi cũng cẩn thận. Đây, cho ngươi, đây là thuốc trị thương, cẩn thận chút.” Hoàng Nguyên đem thuốc nhét vào trong tay nàng xoay người liền chạy, Doãn Thiên Lương nhìn một chút thuốc kia lại nhìn tay mình một chút, mẹ nó, vì sao bây giờ tính huống này thoát nhìn có chút mập mờ đầu.

Trở về trường không thấy Hương Châu lại thấy Lục Quân Tắc dựa vào bàn, thấy nàng đi vào trên mặt cười như không cười.

Doãn Thiên Lương cũng cười, cẩn nghe không cần nàng thuận lại rồi.

“Hoàng Nguyên này lá gan cũng quá lớn, ngay cả người của ta cũng dám nghĩ cách.” Lục Quân Tắc nói.

“Không có sao, hắn đánh chủ ý là thư đồng của ngài mà không phải là phu nhân của ngài.” Doãn Thiên Lương nói.

Có thể hay không nói nàng đánh hơi được chút mùi dấm.

“Thư đồng cũng không được, ta đính thư đồng thì cũng là người của ta, đã là người của ta thì không thể để cho người khác chiếm đi nửa phần tiện nghi.”  
Lục Quân Tắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 118: Chương 118.

Con mắt Doãn Thiên Lương xem xét xung quanh, lời này ám chỉ cái gì? Nhưng nếu sửa chữa tiểu cảm thú Mai gia thì giờ cả chân lên để tán thành.

“Nếu tiểu Vương phi biết được thì làm sao bây giờ?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Không để cho nàng ấy biết là được rồi.” Lục Quân Tắc nói.

Ách ....

Không biết ngày hôm sau Lục Quân Tắc từ trong màn trướng của nàng đi ra, những người khác sẽ có biểu tình gì.

Mặc dù Doãn Thiên Lương không muốn, kinh thành cũng càng ngày càng gần. Hơn nữa, nghe nói bởi vì trận chiến này đánh rất tuyệt vời lại vô cùng quan trọng, cho nên Hoàng đế muốn “ra ngoài thành nghênh đón”, Doãn Thiên Lương rốt cục có chút kích động, đám đông tụ tập bát quái vẫn có thể tiếp cận.

Nhưng, đại khái Lục Quân Tắc bởi vì không có “làm trò ngược” cho nên ghi hận trong lòng, cho nên cách kinh thành còn có một ngày đường, cho người tống nàng cùng Hương Châu trở về phủ trước, buổi tối, Doãn Thiên Lương nằm ở trên giường vẫn cắn răng nghiêng lợi. Nhiều năm như vậy, rốt cuộc có một mình nàng không được xem nào nhiệt ...

Ngày hôm sau, ngồi trong phủ cũng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gọi âm ỉ cùng tiếng chiêng trống vang trời.

Cho đến nửa đêm Lục Quân Tắc mới trở về, hơn nữa cả người mùi rượu, vừa nhìn chính là lại bị làm người quan trọng nhất. Anh ta bước có chút lão đạo, có lẽ lần này không phải giả bộ, cũng đúng, công lao lớn như vậy phải có bao nhiêu người mời rượu a, cũng không phải là động không đáy để có thể giả vờ đây.

Lần này Lục Quân Tắc đúng là té nhào vào giường, mảy nhíu lại như là rất khó chịu, còn ló lờng một chút cổ áo để giải nhiệt, mùi rượu quá nồng, Doãn Thiên Lương cũng từ trong màn bị hun ra ngoài, thuận tiện vén màn lên để bay đỡ mùi rượu.

Nha hoàn đi chuẩn bị canh giải rượu, Doãn Thiên Lương liền ngồi ở mép bàn nhìn.

“Oh a, oh a?” Người nào đó kêu lên.

“Anh lại khát?” Doãn Thiên Lương hỏi. Ngài nào đó cuối cùng gọi nàng kêu khát nước.

Tầng đá nào đó không nhìn nàng, tiếp tục gọi: “Oh a.”

“Oh a cái gì nha, trời còn chưa sáng đâu, không cần gọi.” Doãn Thiên Lương vừa nói vừa chuyển qua mép giường nhìn một chút.

Thình lình bị Lục Quân Tắc chụp được tay lập tức bị anh ta kéo vào nằm trong ngực mình, rốt cục – nam Hạ nữ Thượng rồi.

“Oh a ...” Lục Quân Tắc hơi mờ mắt, cười nhìn nàng. Một dáng vẻ xuân tình nhộn nhạo.

“Nói, tôi đang nghe.” Doãn Thiên Lương nói.

“Oh a ...” Nói rồi đưa một tay xoa trên mặt nàng, còn một tay khác vờng vàng kiểm hồng của nàng.

Oh a cái gì, có lời nói nhanh một chút đi.

Lục Quân Tắc không nghe thấy trong lòng của nàng đang rất ngạc nhiên, còn gọi “oh a” rất nhiều lần mới cắt vào chủ đề: “Oh a, vì phu rất vui.”

“Đúng, lập công nha, dĩ nhiên vui vẻ.” Anh thì vui vẻ, đem tội hù dọa gần chết, chưa hết giận, bóp một cái, nhìn mặt anh ta cau lại, Doãn Thiên Lương cười.

“Vì phu rất vui, Oh a tới ... Oh a khóc ...” Lục Quân Tắc quả thật uống nhiều quá, người ta khóc anh ta cũng vui.

“Sao biết Oh a khóc? Đó là đau ...” Doãn Thiên Lương nói, giọng có chút nhỏ, có thể không khóc sao, thật vất vả động lòng, không có người, tìm ai nói

lí lẽ đây?

Bàn tay tiếp tục sờ mặt nàng: “Oh a nói không muốn tảng đá chết ... Oh a.”

Đây là nàng nói? Thật tuyệt, không giống nha.

“Đúng, tảng đá chết Oh a liền thủ tiết, có thể không khóc sao? Ngủ đi nhanh lên.” Doãn Thiên Lương nói. Rất tốt, mạng của tảng đá rất cứng rắn.

“Sau này sẽ cùng Oh a không rời xa nhau nữa ... Không thích Oh a khóc.” Lục Quân Tắc cười nói, ánh mắt vẫn mù mờ.

Doãn Thiên Lương giờ tay lên xoa mắt một chút, có chút ướt, không thích tội khóc thì hết lần này tới lần khác khóc cho anh xem. Doãn Thiên Lương cũng không biết vì sao nước mắt của mình không khống chế được, nước mắt đem ngực Lục Quân Tắc thấm ướt một mảnh.

Khóc thút thít, có lúc cũng không phải là vì đau khổ... Có lẽ là những lời chia sẻ này ...

Trong mộng hình như nghe được có người ở bên tai nàng lẩm bẩm, tần suất nhiều nhất chính là hai chữ “Oh a”.

Dậy sớm, mắt bị đau, cũng không coi trọng, Doãn Thiên Lương dùng khăn nóng đắp cũng không cải thiện, con mắt hí lại mới thoải mái chút.

Lục Quân Tắc nói chuyện với nàng, nàng cũng hơi hơi hí mắt ra.

“Oh a, tại sao nàng lại nhìn vì phu như thế?” Lục Quân Tắc hỏi.

Trán Doãn Thiên Lương đỏ mồ hôi lạnh.

“Ánh mắt của tôi hơi khô, làm như thế này chút.” Doãn Thiên Lương không khách khí chọc thũng tự kỷ của anh ta.

“Ánh mắt làm sao lại khô? Một lát ta mời thái y tới xem cho nàng một chút.” Lục Quân Tắc nói.

“Không cần, một lát còn phải vào cung thỉnh an.” Doãn Thiên Lương nói, lễ nghi chán ghét, phiền chết. Mới vừa đi không có mấy tháng lại thấy cũng không có gì mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 119

Vốn nghĩ rằng phải chia ra đi thỉnh an, nhưng vừa vào cửa cung liền có tiểu thái giám tiến lên đón, nói hoàng thượng có chỉ lệnh Quận vương đi thỉnh an hai vị lão tổ tông trước, Lương quận chúa đi Từ Tiêu cung kiến giá, Lục Quân Tắc nhìn nàng một chút: “Lương nhi, đi đi, không có việc gì.”

Anh nói không có việc gì, tôi sợ nha ... Tuy nói trên danh nghĩa là anh họ của tôi, nhưng đó là hoàng đế, đại BOSS. Bắp chân có chút mềm.

Lưu luyến nhìn Lục Quân Tắc một chút, anh ta đã theo tiểu thái giám đi hướng hậu cung.

Doãn Thiên Lương có thể nghĩ đến là bởi vì nàng tự ý xông vào doanh trại làm mất thể thống, thuận tiện không hợp quy củ vì vậy Doãn Liệt muốn mắng nàng một trận. Thân linh à, thua thiệt anh trai cùng chồng nàng ra trận lập công, cùng lắm thì mắng cho một trận là xong việc.

Từ Tiêu cung, Doãn Thiên Lương lần đầu tiên đến, phía trước lát đá hoa cương đứng sừng sững trên cao, bốn phía cung điện là lan can cẩm thạch, thị vệ san sát ở Từ Tiêu cung thoát nhìn giống như cung điện của thần tiên.

Mỗi khi bước từng bước, trong lòng Doãn Thiên Lương lại chặt một phần, quá đáng sợ, cảm giác giống như muốn đi gặp thượng đế rồi.

Tiến vào, bên trong Từ Tiêu cung yên lặng như tờ, chỉ có âm thanh lật xem tấu chương trên long án. Thái giám khom người rồi đi, Doãn Liệt cũng không ngăn đầu, chẳng qua là phát phát tay cho người trong cả điện lui xuống, chỉ còn một lão thái giám tóc hoa râm vẫn đứng hầu.

Thời gian một giây lại một giây trôi qua, Doãn Thiên Lương cúi đầu đứng, không hiểu rõ ý đồ của Doãn Liệt, chẳng lẽ phạt đứng là xong chuyện?

“Một đường còn vất vả?” Đang suy nghĩ chỉ nghe một âm thanh trong trẻo lạnh lùng hỏi.

“Khá tốt.” Doãn Thiên Lương đáp. Vất vả là tất nhiên, nhưng nếu dám nói vất vả có phải hay không sẽ bị người chém hủ.

“Nghĩ như thế nào lại chạy đến tiền tuyến hả?” Doãn Liệt rốt cục ngừng đầu lên, dọa cho Doãn Thiên Lương sợ đến thấp đầu.

“Bởi vì, lo lắng cho Lục Quân Tắc, bởi vì khi đó biết ... hần sống chết chưa biết.” Doãn Thiên Lương suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Hoàng thượng, Thiên Lương biết không hợp quy củ, nhưng, tình huống lúc đó ta thực sự không có cách nào ... Nhưng, Thiên Lương biết chuyện này rất nghiêm trọng, cho nên xin người trách phạt, Thiên Lương sẽ không có câu oán hận.”

Nhìn ở thái độ nhận tội rất thành khẩn của tôi mắng đôi câu coi như hết.

Doãn Liệt ho khan hai tiếng, tuy nhẹ nhưng vì ở nơi yên tĩnh không tiếng động này lại rất rõ ràng. Da đầu Doãn Thiên Lương tệ dại một chút, đây là ý gì? Len lén ngẩng đầu nhìn lại, Doãn Liệt đang che miệng, hình như là ho khan thật, không phải giả vờ.

“Chỉ vì nghe nói hần sống chết chưa biết liền đi? Không nghĩ tới tình cảm vợ chồng của các người thâm hậu như thế, thật là ngoài dự liệu của trẫm.” Doãn Liệt tựa đứng dậy đi từ từ thong thả qua bên người nàng đi tới cửa điện, nhìn phía ngoài đại điện: “Sau này làm việc phải suy tính cẩn thận, hơn nữa làm người trong hoàng tộc càng phải như vậy. Hơi có sơ sót sẽ bị người có tâm lợi dụng, lần này nhìn ở Thiên Lăng, Thiên Lãm cầu xin tha thứ, trẫm không hy vọng lần sau phải gặp chuyện như vậy nữa, hiểu, Lương nhỉ?”

“Vâng, hoàng thượng, Thiên Lương nhớ kỹ, tạ ơn ân điển của hoàng thượng.” Doãn Thiên Lương vái chào nói.

Liếc mắt nhìn một chút, Doãn Liệt đang ngẩng đầu nhìn trời, hai tay chấp sau lưng, chẳng biết tại sao, nhìn bóng lưng này của hần, Doãn Thiên Lương cảm thấy hần rất cô đơn.

Đã thấy nhiều hoàng đế cô đơn trong tiểu thuyết, không nghĩ tới lại là như thế này, suy nghĩ một chút mấy năm trước trên mặt hần vẫn có nụ cười. Đã trải qua chuyện này nên nàng hiểu, một người rồi đi có lúc sẽ mang theo tất cả hạnh phúc của người khác.

“Người lui ra đi.” Doãn Liệt nói.

Doãn Thiên Lương lại cúi người, lui ra đến bên ngoài điện chỉ nghe Doãn Liệt lại nói, dường như lại nói cho nàng nghe lại như là làm bầm lẫu bẫu.

“Đắc thành bì mục hà từ từ, cố tác uyên ương bất tiện tiên.”

Doãn Thiên Lương ngẩn người, cũng không dám quay đầu lại nhìn một chút liền vội vàng đi xuống.

Lục Quân Tắc tại bên ngoài Ngọ môn đợi nàng, thấy tiểu thái giám đưa nàng ra ngoài liền đi tới, đỡ tay nàng lên xe cũng không nói gì, cho đến khi xe ngựa rời khỏi phạm vi cấm cung, Lục Quân Tắc mới nói: “Hoàng thượng mắng nàng?”

“Không tính là mắng, nói giọng nghiêm nghị chút thôi.” Doãn Thiên Lương nói. Không có chỉ ngón tay vào mặt, ném bút ném nghiên mực như trong tưởng tượng của nàng: “Nhưng, cuối cùng hần có đọc hai câu thơ, tôi không hiểu hần có ý gì.”

“Hai câu gì?” Hình như Lục Quân Tắc cảm thấy rất hứng thú.

“Đắc thành bì mục hà từ từ, nom làm uyên ương bất tiện tiên. Nói là đọc cho tôi nghe lại không giống, nhưng tôi cảm thấy hoàng thượng cũng không phải vô duyên vô cớ đọc hai câu thơ này đi?” Doãn Thiên Lương nói, bọn họ đều là người một đường, đoán chừng có thể đoán được.

Ai ngờ, Lục Quân Tắc chỉ trầm mặc hồi lâu.

“Thật ra thì, có phải liên quan đến Nhâm cô nương hay không?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Có lẽ đi.” Lục Quân Tắc nói câu không như không phải là đáp án, suy nghĩ một chút nói tiếp: “Chờ xử lý xong chuyện trong kinh chúng ta liền trở về Văn Trung đi.”

Đương nhiên phải trở về, Doãn Liệt cũng sẽ không cho người mặc kệ cuộc sống không đi không lấy tiền.

Lục Quân Tắc đi xử lý chuyện trong kinh của anh ta, Doãn Thiên Lương ở trong phủ nhàm chán, chợt nghĩ đến muốn đi cầu nguyện Bồ Tát Quan Âm Ngọc hoàng đại đế, nếu Lục Quân Tắc còn sống sau này nàng nhất định phải dâng hương lễ tạ thần. Nàng ở trong kinh cũng nên đi chùa làm lễ tạ thần, tránh cho Thần tiên nói nàng đáng tin, vạn nhất bội chi niềm tin sau này không có cách nào quét thẻ rồi.

Nói đi liền đi, nhưng Lục Quân Tắc vội vàng không có thời gian bồi nàng, vì chút ít phiền toái, đúng lúc hai bộ nam trang sửa lại vẫn còn đây, Doãn Thiên Lương liền dẫn theo Hương Châu ngồi xe ngựa đi chùa miếu trong kinh tạ thần, góp không ít tiền nhang đèn.

Đến Kinh đô, còn có Hoàng Loa tiếng tăm lừng lẫy.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 120

Nhìn Hoàng Loa vẫn như cũ, cây xanh che trời, giờ phút này rất nhiều lá cây cũng vàng, từ trên cây bay xuống, nhẹ nhàng rơi vào trên đầu, trên vai cùng bên chân người dâng hương, làm cho nơi trang nghiêm và yên tĩnh này cũng thêm một phần hòa hợp.

Nhớ năm đó cầu xin xăm, Doãn Thiên Lương không nhận được khế cưỡi, có lẽ lúc này trở lại Vân Trung, Lục Điều Thuyền nhà bọn họ cũng chuẩn bị đi ra rồi. Không biết lần này xin xăm sẽ nói gì.

Lần này lại ôm ống thẻ, Doãn Thiên Lương rất là thành kính, thậm chí trong lòng còn có một chút thấp thỏm “Đỉnh” xăm rơi xuống đất, cẩn thận nhặt lên lại thành tâm cầu nguyện một phen mới cầm đi cho đạo sĩ giải đoán xăm.

Xăm nói là : Một thời gian dài không ở Lăng Vân, câu cá ở sông Vị Thủy, Văn vương ngàn dặm cầu xin hiền sĩ, tùy ý diệt Trụ phù Chu.

Doãn Thiên Lương nhìn xăm nói là Khương thái công câu cá, câu gặp con cá lớn Chu Vãng Vương này.

Đạo sĩ có chòm râu dê dài nhìn nàng một cái lại nhìn xăm một chút nói: “Thiếu gia hỏi cái gì?”

“Cái gì cũng hỏi.” Doãn Thiên Lương nói, dù sao thời gian cũng nhiều, không vội trở về.

Đạo sĩ cười một tiếng, vuốt râu ria: “Nhìn tuổi tác thiếu gia vẫn là xem một chút tiền đồ cùng hôn nhân tốt hơn, xăm này ví Khương công gặp Văn vương, nếu nói người nguyện mắc câu, nhưng hai người gặp nhau lại giành được cơ nghiệp thiên cổ, với Khương công mà nói thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới. Thời cơ dù chưa thành thực nhưng lại đáng giá thử một lần, có lẽ sẽ gặp Khương công.”

Nói một đồng ... cái nào có liên quan tới nàng?

“Vậy tiện nội và con gái tương lai thì như thế nào?” Doãn Thiên Lương hỏi. Doãn Thiên Lương hỏi, hai người này có vẻ tin cậy một chút.

Đạo sĩ lại cười cười, còn chưa chờ hắn nói chuyện bả vai Doãn Thiên Lương liền bị vốc một cái: “Tiểu Doãn? Ngươi cũng ở đây à? Ta mới vừa rồi nhìn đúng là ngươi.”

Lần này là đập ... coi như ngươi kích động cũng không có thể dùng Kim cương chuông chửi, thiếu chút nữa đập tàn phế.

“Đúng, thật là đúng dịp, ngươi cũng tới.” Doãn Thiên Lương nói, lại đụng phải bệnh lao.

Ánh mắt Hoàng Nguyên liếc nhìn xăm một chút: “Không nghĩ tới Tiểu Doãn ngươi cũng thích rút xăm? Ngươi mới vừa hỏi cái gì?”

“Vị thiếu gia này hỏi gia đình hôn nhân con gái.” Lão đạo sĩ nói.

Hoàng Nguyên cười chỉ Doãn Thiên Lương, sau đó hỏi đạo sĩ: “Tiên sư, hắn hỏi thế nào?”

“Người nhà bình an, nếu có thể kết lương duyên trong năm nay đại khái sẽ có việc mừng truyền ra.” Đạo sĩ nói.

Trong năm nay ... Mang thai. Trong đầu Doãn Thiên Lương liền hiện ra chữ này. Nói cách khác Lục Điều Thuyền nhà nàng đang trên đường tới.

Hoàng Nguyên cũng cười, Doãn Thiên Lương lờm lờm một cái, cũng theo cười ngây ngô cái gì? Cười cũng không trẻ được mà.

“Ngươi không hỏi xem sao? Xăm ở đây rất chính xác, ngươi cũng rút một cái đi, ta đi dạo xung quanh một chút.” Nhân tiện đi, Doãn Thiên Lương vừa nói vừa muốn đi.

“Tiểu Doãn, trong đây có một cái tháp, một lát ta rút xong xăm thì đi xem tháp một chút đi, ngươi lần đầu tiên tới kinh thành chưa có xem qua đi? Trên tháp có thể nhìn thấy rất xa ...” Hoàng Nguyên lại tư thế thao thao bất tuyệt.

Doãn Thiên Lương gật gật khoe miệng, tháp này là âm phủ, chết cũng không đi, coi như đi, cùng một người đàn ông xa lạ thật đúng là không nói rõ được, cuối cùng đá cẩm thạch nhà nàng mất đúng là rất cẩn thận ... Liên lụy người cũng không tốt. Nhưng, ngươi đã thích phong cảnh trên tháp như vậy, thật xin lỗi.

“Được rồi, ngươi xin xăm trước đi, ta đi đến tháp trước đợi ngươi, thuận tiện nhìn ở đây một chút.” Doãn Thiên Lương nói.

Hoàng Nguyên liền cười đồng ý, hướng về phía bóng lưng Doãn Thiên Lương nói: “Một lát gặp.”

Gặp? Gặp quý, chính ngươi gặp đi.

Ra cửa, Doãn Thiên Lương cùng Hương Châu bước nhanh chân trở về, giống như phía sau có chó đuổi theo vậy.

Hương Châu tất nhiên biết Hoàng Nguyên nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ theo Doãn Thiên Lương một đường chạy gấp thở không ra hơi lên xe ngựa đi về nhà.

Xế chiều, Lục Quân Tắc trở về phủ, vẻ mặt hình như có chút cứng lại, mặc dù ngày thường vẻ mặt anh ta cũng băng bó không có gì, nhưng hôm nay chân mày cũng có chút cau lại.

“Oh a hôm nay đi lễ tạ thần rồi hả?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Ừ, đi Hoàng Loa tự, còn gặp phải một người quen.” Doãn Thiên Lương nói, nói một chút Hoàng Nguyên cho người giải buồn đi.

“Người quen? Người nào?” Lục Quân Tắc hỏi.

Doãn Thiên Lương liền nói đại khái một chút, Lục Quân Tắc gật gật khoe miệng: “Mắt tiểu tử này đủ kém cỏi.”

Ách ... Nếu mắt của hắn không kém cỏi thì miệng anh có thể cười?

“mắt kém cỏi còn dám cùng Quận vương phi nói nhiều lời như thế? Ha ha ... Quận vương phi lại lịch bao nhiêu a ...” Suy nghĩ một chút lời của hắn nàng liền muốn cười, thật là người nhanh mồm nhanh miệng.

Lục Quân Tắc chỉ cười nhạt, gật gật đầu.

Chuyện này, hình như cũng không có gì, cứ như vậy đi qua.

Lục Quân Tắc là tướng quân, chuyện bàn giao xong thì cũng nửa tháng sau, hai ngày trước, Doãn Thiên Lương đã cho người thu dọn đồ đạc chuẩn bị về Vân Trung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 121

Muốn đi, dĩ nhiên phải chuyên cần vào cung thỉnh an một chút, mấy lần xin thỉnh an, chỉ được Thái hậu tiếp kiến có một lần, hoàng hậu gặp nàng hai lần, trên đường cũng bởi vì hoàng tử mà bỏ lại nàng, nghe bọn thái giám xì xào bàn tán, hình như là thân thể tiểu hoàng tử không tốt lắm, thỉnh thoảng bị bệnh.

Đi lại ở trong cung khó tránh khỏi sẽ đụng phải quý nhân, tỷ như Doãn Liệt.

Tinh thần của Doãn Liệt so với mấy ngày trước đây lại kém hơn một chút, cho dù hắn đi tới vẫn có thể nghe được tiếng hắn ho khan.

Xác định ngày rời kinh, Doãn Thiên Lăng được mời tới trong phủ tụ họp một chút, ăn cơm xong, uống qua trà hai người để cho nàng về phòng nghỉ ngơi trước, hình như có chuyện gì muốn bàn bạc, Doãn Thiên Lương không thích quản những thứ lộn xộn này, ước gì đi trở về sớm một chút để ngủ.

Nhưng thật ra thì nàng cũng có chút tò mò hai người thương lượng chuyện gì, nàng cảm giác lần chiến thắng trở về này Lục Quân Tắc càng thêm cẩn thận so với lần trước.

Lục Quân Tắc trở về phòng, thấy nàng ngồi ôm gối liền cười: “Thế nào, Oh a nằm một mình khó ngủ?”

Thật là già mà không đứng đắn, đàn ông 25 tuổi đùa giỡn nàng một nữ sinh 17 tuổi.

“A, đúng như vậy. Một người ngủ sẽ lạnh.” Doãn Thiên Lương nghiêm trang nói. Xem anh nói gì ...

Lục Quân Tắc chậm rãi bước đi thông thả đến mép giường nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực: “Nơi này của vi phu giữ lại rất nhiều nhiệt độ cơ thể của Oh a, bất cứ lúc nào Oh a có thể tùy ý lấy về.”

Bất cứ lúc nào? Đi, đứng bốn tiếng đồng hồ trong sân vườn đi.

“Ha ha, rất tốt, Hương Châu chuẩn bị cho tôi lò tay, ôm cũng không lạnh.” Doãn Thiên Lương từ trong ngực anh ta giấy giụa ra ngoài, lấy từ trong chăn ra cái lò tay quơ quơ: “Lúc nào thì anh ta trở về Sở Châu?”

“Có thể, nhanh.” Lục Quân Tắc nói lại ôm nàng vào ngực: “Nếu Oha không lạnh thì vi phu mượn chút nhiệt độ nữa.”

... ..

Nói đến nói đi đều là anh ta được lợi thế.

Quên đi, trước cứ dành cho anh ta một chỗ, coi như tích trữ số lẻ.

Ngày lên đường trở về Vân Trung, có chút âm u, không biết vì sao Doãn Thiên Lương có chút thấp thòm bất an. Lục Quân Tắc cũng không có cười ngửa, chỉ ở đối diện Doãn Thiên Lương trong xe ngựa, còn thỉnh thoảng nhìn nàng lười biếng không giải thích được.

Qua buổi chiều, Doãn Thiên Lương ngáp một cái, nhìn bà vai Lục Quân Tắc một chút: “Có thể dùng nhiệt độ đổi vai dùng được không?”

“Oha nàng chiếm tiện nghi của vi phu.” Lục Quân Tắc nói, suy nghĩ một chút: “Nhưng, ai bảo Oha nàng là chủ nợ, vi phu cũng không tiện không đồng ý.”

Tựa vào đầu vai Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương nhắm mắt lại áp ủ con buồn ngủ.

“Mới có mấy ngày đã đến Vân Trung rồi.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương ngẩng đầu nhìn nhìn anh ta: “Nhớ nhà sốt ruột a? Mấy ngày này thế nào không thấy anh nhắc đến Vân Trung.” Nói bọn họ quên, nên trở về nhà tìm mẹ chồng và bố chồng là đến kia mà.

Nhưng mà, qua vài ngày bọn họ cũng không trở về đến Vân Trung, mà là bị một đội thị vệ cầm y vệ “hộ tống” hồi kinh, thái độ đối với bọn họ tuy nói cũng khá lịch sự, nhưng kẻ ngu cũng biết thật ra chính là “áp giải”.

Lý do áp giải cũng không có nói.

Bánh xe không có chậm chạp như lúc trở về mà ngân nga âm thanh “cót két”, lúc này trở nên ngắn ngủi mà bén nhọn, nghe mà không thoải mái.

Doãn Thiên Lương cũng không nói lời nào, chẳng qua là lẳng lặng tựa vào bên người Lục Quân Tắc.

“Oha, không sợ.” Lục Quân Tắc nắm tay của nàng, nhàn nhạt nói.

“Không sợ.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc giật nhẹ khoe miệng.

“Anh cũng không sợ, tôi sợ cái gì.” Doãn Thiên Lương nói.

Bên trong xe lại rơi vào trầm mặc, chỉ có bên ngoài tiếng vó ngựa “lộc cộc” cùng tiếng bước chân chinh tề của binh sĩ.

Ngoài miêng tuy Doãn Thiên Lương nói không sợ, trong lòng cũng rất là thấp thòm, không biết lần này nguy hiểm đáng sợ như thế nào.

Buổi tối đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi, Doãn Thiên Lương cùng Lục Quân Tắc ngồi bên đống lửa sưởi ấm, ánh lửa nhảy nhót, đem vũ điệu chiếu vào trên mặt hai người.

“Oha, nàng muốn đi đâu?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Đi tất cả những nơi có thể vui chơi, a, anh muốn dẫn tôi đi ra ngoài chơi sao? Vậy phải nói trước cho cha mẹ chồng một tiếng mới phải chứ?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Có thời gian rồi hãy nói.” Lục Quân Tắc nói.

“Tốt, không được quên.” Doãn Thiên Lương nói, nhìn một chút màn đêm, một mảnh đen nhánh, bầu trời điểm đầy sao lại không đủ để chiếu sáng cho người đi đường.

Trở về kinh thành, lại trở về biệt viện Lục gia, mặc dù không có trọng binh canh giữ, nhưng trong phủ từ trên xuống dưới không khí không được tự nhiên tùy ý có thể thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 122

Rốt cuộc vì cái chuyện gì Doãn Thiên Lương không rõ ràng lắm, nhưng đại khái cũng biết lần này có liên quan đến việc xuất chinh phía tây. Đại khái mọi người hiểu lầm tất cả các chiến công đó, mặc dù năng tin tưởng Doãn Liệt là một minh quân, nhưng khó bảo toàn không có hiểu lầm thuộc hạ. Nếu hoàng đế thật có tâm này thì giải thích thế nào cũng không thành rồi.

Sau bữa cơm chiều, hai người ngồi uống trà, Doãn Thiên Lương thở dài thật to, Lục Quân Tắc nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

“Buồn chán.” Doãn Thiên Lương uống trà ừng ực: “Mỗi ngày không phải là ăn chính là uống, hoặc là chờ anh đánh giặc trở về, buồn chán. Nếu không...”

“Như thế nào?” Lục Quân Tắc nhìn nàng cười.



“Nếu lần này hoàng thượng để anh đem binh đi đánh giặc, mời anh từ chối đi. Chúng ta trở về Vân Trung hoặc là Thương Ngô, hoặc là một chỗ tùy tiện, nuôi dưỡng đủ loại hoa cỏ, treu chó chọc chim, rảnh rỗi liền đi khắp nơi một chút, cũng không cần nhàm chán như vậy.” Doãn Thiên Lương nói.

“Tá giáp quy điền? Vì phu còn trẻ như vậy nàng liền để cho vi phu giống như lão già?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Còn trẻ? Tôi nhớ mẹ đã nói qua anh làm như về người lớn.” Doãn Thiên Lương lại nhìn kỹ mặt anh ta: “Lại nói, tôi chưa nói tá giáp quy điền, ý của tôi là chúng ta cầm tiền của hoàng thượng làm người rảnh rỗi phú quý, thủ hạ của hoàng thượng nhiều người như vậy, cũng không thiếu một người mở rộng lãnh thổ cho hần, mấy năm nay cũng đánh mấy trận ác liệt rồi hả? Người sát cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ, thừa dịp thời gian này ... mẹ chồng chờ ôm Lục Điều Thuyền đây ...” Một câu cuối cùng âm thanh nhỏ chút.

Lục Quân Tắc bung ly trà, mặt suy nghĩ sâu xa nhìn Doãn Thiên Lương. Doãn Thiên Lương cũng nhìn thẳng vào mắt anh ta, không phải mắt to trừng đôi mắt ti hí sao, lại nói mắt tôi to hơn mắt anh một chút.

“Oha, nàng nhìn cẩn thận chưa? Vì phu bây giờ là ra về người lớn.” Lục Quân Tắc hỏi.

Doãn Thiên Lương cười ngất. Người an hèm, cái loại bàn bạc phát triển lâu dài gia đình trong tương lai này trước tiên ngài có thể đem gương mặt đỏ bừng đó qua một bên không?

Lại sát vào nhìn một chút, lắc đầu một cái: “Càng có vẻ người lớn hơn.” Gió thổi mưa dần dần nắng, còn có thể lớn lên như vậy cũng coi như ông trời hậu đãi: “Gi kia, anh có phải hay không muốn tiền thưởng của hoàng thượng?”

“Tiền thưởng?” Lục Quân Tắc nhìn nàng: “Muốn thưởng tiền bạc?”

Doãn Thiên Lương gật đầu: “Đúng, tôi biết hoàng thượng phong thưởng tốt nhất là muốn quan chức, nhưng tôi cảm thấy, vàng bạc so với quan chức tin hơn nhiều, quan chức, hoàng thượng một khi mất hứng có thể thu hồi làm người ta cao hứng huyệt một trận, vàng bạc, hoàng thượng cũng xấu hổ để cho người ta ăn vào lại phun ra đi?” Vàng bạc có thể đãi thọ, thể tín dụng có thể chứng nhận a?

Lục Quân Tắc ngấm ngấm nàng: “Nói có lý, trước kia vi phu thế nào không nghĩ tới chuyện này. Theo ý tứ của Oha, lần này chúng ta tàn nhẫn đập hoàng thượng một khoản tiền thưởng?”

Phốc ... Đập tàn nhẫn?

“Đây cũng phải xem hoàng thượng có hẹp hòi hay không, nếu hoàng thượng giống như Hạng Vũ, ngay cả cái quan ấn cũng không bỏ được cho thuộc hạ thì nơi nào còn có thể cho tiền...” Doãn Thiên Lương nói.

“Oha, nàng có điều không biết.” Lục Quân Tắc thở dài: “Quan ấn cũng làm từ vàng bạc, tự nhiên quý trọng.”

Nói đến nói đi, đề tài bị anh ta kéo xa. Doãn Thiên Lương cười hắc hắc: “Dù sao anh biết chúng ta có thể từ chỗ hoàng thượng dụ dỗ được bao nhiêu tiền là được, đến lúc đó chúng ta trở về Vân Trung mua lại hồ Thiên Thủy làm ao phía sau hoa viên.”

“Tốt, đã như vậy, Oha, chúng ta trở về phòng lên kế hoạch xây biệt viện ở hồ Thiên Thủy đi.” Lục Quân Tắc nói xong buông ly trà đứng dậy.

Trở về phòng rửa mặt xong, Hương Châu tháo tóc cho nàng liền đi ra ngoài, Doãn Thiên Lương cắt xong trầm cài rồi đứng dậy, ai ngờ quay người lại liền rơi vào một vòng ôm, một tay ôm cây đại thọ đã lâu.

Anh ta cao nàng lùn, nàng chỉ có thể ngẩng mặt nhìn anh ta. Nhóc con, thật là đẹp trai, giống như một miếng kem chocolate.

Nhanh, thật tuyệt vời...

“Oha, sắc trời không còn sớm, nên nghỉ ngơi.” Lục Quân Tắc nói.

Đây thì xong rồi?

Dĩ nhiên sẽ không phải cứ như vậy là xong, nếu không không giống cách làm của Lục Quân Tắc.

Sau này hồi tưởng lại đêm hôm đó, Doãn Thiên Lương luôn mặt đỏ tới mang tai. Mặc dù bọn họ không phải mỗi đêm đều kể một câu chuyện, nhưng tính ra những tác phẩm kinh điển của trẻ nhỏ cũng đều kể xong, ví dụ như người đẹp ngủ, nhưng tối nay không khí hình như không giống, thường ngày Doãn Thiên Lương luôn luôn tắt đèn, giống như làm việc trong bóng tối.

Tối hôm nay, nàng muốn đi tắt nên nhưng Lục Quân Tắc hết lần này tới lần khác đều không cho. Lục tay của nàng vẫn không đánh lại Lục Quân Tắc như cũ, cổ tay đã quen bị hình phạt nặng rồi.

Ánh nến hơi nhảy nhót, ánh mắt của Lục Quân Tắc lại nhìn không rõ ràng lắm, ai bảo là ngược sáng đầu ... Dĩ nhiên, cho dù từ trên xuống dưới cũng không thấy rõ ... vậy là anh ta che bóng tối.

Tiếng hít thở lọt vào tai dần gấp rút cùng trầm thấp, nếu có người ngồi chồm hổm cạnh cửa sổ, giờ phút này nếu không hiểu sai nhất định chưa trải việc đời.

Tay Lục Quân Tắc khắp nơi vội vàng kiểm tra đóng dấu, không cùng Doãn Thiên Lương nói một câu.

Đầu vai chột không còn che đậy, có chút hơi lạnh ướt át dính vào từ từ di chuyển, có chút nhột. Chỗ nhột với hơi lạnh như hình với bóng, sau đó liền giống như lửa cháy lan ra cả đồng cỏ đốt cháy cả nàng, có lẽ nàng cần một chút gì đó lạnh như băng để giảm nhiệt độ.

“Ừm...” Doãn Thiên Lương cảm giác mặt mình nóng bừng lên. Nàng không phải cố ý phát ra âm thanh này.

Đúng lúc đó Lục Quân Tắc nâng người lên, hai cánh tay chống thân thể nhìn nàng, ánh mắt mặc dù không thấy rõ, nhưng động tác anh ta nghiêng đầu một chút để cho nàng nhớ lại mèo con bị nắng khi gây họa.

Lần này Doãn Thiên Lương mới chú ý tới, người này làm cho nàng trần trụi còn mình vẫn còn quần áo trên người.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 123

Liếm liếm đôi môi đã khô của mình, Doãn Thiên Lương hướng về phía Lục Quân Tắc cười cười, cũng – ngoắc ngoắc ngón tay.

Lục Quân Tắc giống như là mèo thấy cá, mang theo chút nghi ngờ cúi người.

Doãn Thiên Lương ôm cổ của anh ta, cắn nhẹ tai của anh ta, còn cố ý làm cho nó ẩm ướt, thân thể Lục Quân Tắc cứng ngắc, hai cánh tay Doãn Thiên Lương vòng qua cổ của anh ta và cũng cứng rắn đúng tính chất của tảng đá rồi.

“Tặng đá, tôi xin anh hãy cởi áo ra được không?” Doãn Thiên Lương thấp giọng hỏi, vừa mở miệng mới phát hiện giọng nói của mình cũng đủ gì kia rồi.

Không đợi anh ta có phản ứng gì, Doãn Thiên Lương ôn nhu chậm rãi cởi áo của anh ta, tốc độ đã chậm lại kéo dài, chậm giống như ốc sên bò. Rũ xuống níu chặt chỉ nhìn chăm chăm cảnh sắc trước mặt nàng, về phần mặt của anh ta ... Tạm thời không để ý.

Xuân quang tỏa ra một chút, Doãn Thiên Lương thử dùng ngón tay dò xét nhẹ nhàng đụng vào da thịt của anh ta, nhẹ nhàng một chút.

Bỗng nhiên, Doãn Thiên Lương liền thích đùa giỡn cảm giác của người khác.

Bờ vai của anh ta so với tuổi 22 nhìn dày rộng không ít, Doãn Thiên Lương điều chỉnh cổ của anh ta rồi cong người lên, cắn vào đầu vai anh ta một cái.

Một cái này giống như nhóm lửa đốt cháy điều thuốc, trước mắt chính là kiểu diễm sạng lạng đầy trời ...

Rốt cuộc sáng lạng như thế nào, không phải người trong cuộc thì không thể hiểu.

Màu sắc rực rỡ đầy trời từ từ yên lặng xuống, bên tai chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nhọc. một quá, nàng muốn một lát thôi.

“Oha.” Lục Quân Tắc thì thầm bên tai, gọi nàng.

“Hả?” Doãn Thiên Lương mở mắt.

“Oha, mới vừa rồi nàng thấy rõ?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Thấy rõ cái gì?” Doãn Thiên Lương cau mày, chẳng lẽ là cơ thể của anh ta. Được rồi, xấu hổ muốn chết. Nhìn rõ cũng không nói cho anh.

“Vi phu thật đúng là ra vẻ người lớn?” Lục Quân Tắc hỏi.

Ách ... Quả nhiên là cách làm việc của tảng đá.

“Không có chú ý nhìn ...” Doãn Thiên Lương nói, không thể để cho anh quá đặc ý được không?

Thân thể Lục Quân Tắc tự động ảm lên ... Doãn Thiên Lương bận rộn vỗ vỗ ngực của anh ta: “Trêu chọc anh chút, làm sao có thể không thấy rõ, anh còn trẻ như vậy, anh tuấn, có sức sống ...” Cũng không cần đốt cháy lần nữa, sức lực nàng có hạn không thích hợp thường thức trắng đêm.

“Oha, nàng nói rất miễn cưỡng, hay là vi phu chứng minh cho nàng xem ...” Không đợi Doãn Thiên Lương nói chuyện liền mút nhẹ môi của nàng, mạnh mẽ tước đoạt quyền lợi phát biểu ý kiến của nàng.

... ..

Trong phòng hình như có tiếng vang nhỏ, Doãn Thiên Lương chợt mở mắt, trong phòng tối, cây nến chỉ còn lại chút xíu đang cố gắng cháy. Ngoài cửa sổ có chút ánh sáng.

Ngày đã muốn sang sao?

Doãn Thiên Lương không ngủ được, ở trong ngực Lục Quân Tắc lật người đưa lưng về phía anh ta.

“Oha vì sao không bình thường thế?” Sau lưng chợt truyền đến giọng nói.

“Ách, như vậy trái tim mới trên cùng một hướng, nghe nói đây là biện pháp ‘ý hợp tâm đầu’ duy nhất đấy.” Doãn Thiên Lương cười nói, dù sao hướng vừa ngủ rất khó chịu, người này bây giờ cũng gần hai tiếng lật người một lần rồi.

“Ha ha ...” Lục Quân Tắc cười, nhẹ nhàng dùng sức liền đem nàng lại lật người về phía mình, lôi kéo tay của nàng sờ lên lồng ngực mình.

Người anh em, anh có thể không làm như vậy không? Đem mình sử dụng lâu dài?

Chẳng qua, ánh mắt Doãn Thiên Lương lại tròn to, nghi ngờ nhìn Lục Quân Tắc: “Lần trước tôi thế nào không có chú ý.”

“Lần trước Oha nàng quá khẩn trương, chỉ biết nháy ánh mắt vô tội.” Lục Quân Tắc cười.

Tay Doãn Thiên Lương vẫn còn đang vuốt ngực phải người ta, cảm nhận nơi đó có một lực nhảy lên rất mạnh, nơi đó có một “trái tim” bất thường.

“Trái tim ở bên phải rất ít thấy. Ai, thật đúng là một trái tim ‘không an phận thủ thường’.” Doãn Thiên Lương nói, chép miệng.

“Như vậy Oha muốn cùng vị phu ý hợp tâm đầu thì không cần quay lưng đi, trông nom nó có ‘an phận thủ thường’ hay không.” Lục Quân Tắc nói.

“Tất cả phụ nữ có trái tim bên trái đều có thể cùng anh ý hợp tâm đầu rồi.” Doãn Thiên Lương nói, tiếp tục mếu máo.

Lục Quân Tắc xoa xoa tóc của nàng, siết chặt mặt của nàng cười nói: “Nhưng, khắp thiên hạ chỉ có Oha nàng có loại tranh luận ý hợp tâm đầu.”

Ách ... Lời này có thể coi là lời thú tội sao?

Doãn Thiên Lương nhìn Lục Quân Tắc, nháy mắt, người an hem, cho cái đáp án khẳng định thôi.

“Lại giả bộ vô tội?” Lại xoa tóc của nàng: “Trái tim không ‘an phận thủ thường’ này chỉ có đựng phải Oha lý luận mới được, tên ngốc.” Lúc này Lục Quân Tắc không cười ha ha, đổi thành cười dịu dàng.

Doãn Thiên Lương chợt cảm thấy trước mắt mình một mảnh hoa đào, mình cũng nhẹ nhàng như muốn bay.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 124

“Ngộ nhớ anh dùng cái lý luận này đi dụ dỗ người phụ nữ khác vui vẻ thì cũng vô dụng.” Doãn Thiên Lương nói. Đến lúc đó người này làm ra ánh mắt thâm tình chân thành, đôi mắt nhỏ làm ra một vẻ ôn nhu, đoán chừng không có mấy người phụ nữ không động lòng.

“Nàng không cho vị phu có cơ hội này được không?” Lục Quân Tắc nói.

Nghi ngờ liếc anh ta một cái, người anh em, đây cũng là bộc lộ tâm lòng sao?

“Anh muốn cưới tôi cũng không ngăn được.” Doãn Thiên Lương nói.

“Vậy thì không để cho cưới.” Lục Quân Tắc nói.

“Vậy nếu anh trong cơn tức giận bỏ tôi ... Tôi ...” Lại tiêu rồi ...

Hồi lâu sau, Lục Quân Tắc bắt đầu dĩ thử dài: “Tại sao lại ngây người?”

Mặt trời hôm nay nghỉ phép, do mây đen thay mặt điều động. Doãn Thiên Lương dậy sớm lên mí mắt nháy không ngừng.

Mới vừa ăn điểm tâm, một đội nhân mã đi tới Lục phủ, cầm đầu là thái giám mặt nghiêm túc, cái mặt phủ phấn trắng đặc thù này dưới tình huống mây đen

đầy trời thế này nhìn giống như là người giấy từ nghĩa địa trực tiếp mang tới. Cái phát trần trong tay giống như cây bút lông lớn ở bả vai hắn. Hắn mang đến một đạo thánh chỉ, tuyên hai vị yết kiến.

Nhìn vẻ mặt này, cũng thấy không phải là chuyện tốt.

Lên xe ngựa, Lục Quân Tắc nhìn Doãn Thiên Lương một chút: “Tá giáp quy điền, chúng ta đi nơi nào?”

“Tùy tiện nơi nào cũng được.” Doãn Thiên Lương cười nói.

Nhìn Lục Quân Tắc rất là bình tĩnh năng liên buông lỏng. Có gì? Kém cỏi nhất chính là đá bọn họ về nhà ăn ngô thối, vừa đứng năng cân giảm cân.

Vào cung, còn là yết kiến ở Tử Tiêu cung, chỉ khác là lần này hai vợ chồng bọn họ cùng nhau, Doãn Liệt tới, nặng nề ho hai tiếng.

“Hai người các ngươi thật làm cho trầm thất vọng. Tại sao lại làm ra chuyện có lỗi với trẫm như thế.” Doãn Liệt lên tiếng.

“Thần không biết hoàng thượng nói chuyện gì.” Lục Quân Tắc nhàn nhạt mở miệng, giọng nói như thường.

“Không biết? Vậy trẫm để cho ngươi biết, Trường Đức, đem đồ vật cho hắn nhìn một chút.”

Lập tức có thái giám cầm khay tới, trên khay hé ra một xam màu hồng nhạt, giống như xem trong Hoàng Loa, còn có một cây chùy thủ, một cây chùy thủ thoạt nhìn rất có nét riêng của nước khác.

“Hai thứ này Quận vương phi ngươi có biết?” Doãn Liệt hỏi.

Biết, biết cái rắm !

“Hồi hoàng thượng, không biết.” Doãn Thiên Lương nói, chẳng lẽ đây chính là giết người vô hình trong truyền thuyết, không có tội danh gì?

“Không biết sao? Xam viết Khương công gặp Văn vương, chùy thủ thiếu chút nữa muốn mạng Giám Sát Ngự Sử Mai Côn, cũng không nhận ra?” Doãn Liệt nói.

“Xam là hôm đó cầu ở Hoàng Loa, chùy thủ này cũng không phải của Thiên Lương. Một cô gái nhỏ như Thiên Lương cũng không có cam đảm muốn mạng của Giám Sát Ngự Sử. Còn xin hoàng thượng minh xét.” Doãn Thiên Lương nói. Nàng biết mình nói gì đại khái Doãn Liệt cũng không nghe vào, bởi vì trong lòng hắn sợ là đã có quyết định, thông báo cho bọn họ một tiếng mà thôi.

“Lại cầu xin một Khương công gặp Văn vương, thế nào còn đứng dị cùng gian tể Hoàng Nguyên vô tình gặp được? Còn có, chùy thủ này tự nhiên không phải của ngươi, nó là Phù Huồng.” Giọng nói của Doãn Liệt lạnh vô cùng.

Chuyện này ... Sợ là ngàn miệng Quan Âm cũng không nói được, Hoàng Nguyên thoạt nhìn nói hơi nhiều một chút như thế nào lại là gian tể ?

“Hoàng thượng cho thần nói một lời?” Lục Quân Tắc mở miệng hỏi.

“Trẫm biết ngươi muốn nói gì, chẳng qua, trẫm không tin, ngươi tiết kiệm phần miệng lưỡi này đi.” Âm thanh Doãn Liệt trầm thấp vài phần: “Nếu chỉ là một hai việc còn tốt, hết lần này tới lần khác mọi chuyện trùng hợp? Trẫm cũng muốn hỏi ngươi, trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp như vậy? Sợ rằng Lục Quân Tắc ngươi cũng muốn tự định giá đi? Những thứ này trẫm tạm thời không xử lý đến, nhưng vết thương trên người Mai Côn thì giải thích thế nào? Hắn vốn có ý tốt muốn hộ tống Quận vương phi, sao Quận vương phi lại rat ay ngoan độc với hắn? Trẫm thấy vết thương của hắn, thật là dọa người, theo lý, quan hệ của Mai Côn với các ngươi gần hơn trăm một tầng, thâm cừu đại hận gì mà ngươi hạ ngoan độc như vậy? Rất tốt, hắn thông minh giả chết mới thoát được ... Quận vương phi, ngày thường là trẫm xem nhẹ ngươi.”

Tàn bạo, trong lòng Doãn Thiên Lương mắng một câu “Dựa vào.” Mai Côn cháu trai này không chừng bị thương ở đâu lại đổ hết lên người nàng, hận chỉ hận ban đầu mình mềm lòng không có thật một đao giải quyết hắn, hôm nay sinh ra nhiều chuyện thị phi như vậy.

Xem ra, Mai gia lần này quyết tâm muốn chinh chết Lục gia bọn họ rồi. Ý định nhanh chóng chuyển động, không sai, bây giờ coi như nàng tìm ra nhận chứng tới thì tất cả đều gây bất lợi cho mình, định không bằng không mở miệng thừa nhận, bảo vệ người. Nhưng, nàng còn có cha và anh trai, không đủ nhất còn có bà nội hoàng thái phi, Doãn Liệt cũng còn có thể nhìn mặt mũi những người này đi?

“Thiên Lương chỉ có một câu, Thiên Lương đi mục đích duy nhất là gặp trọng phụ của ta, trừ lần đó ra không có ý khác. Kính xin hoàng thượng minh giám.” Doãn Thiên Lương nói.

Hiểu. “Nhưng bởi vì lâu không nhận được thư nhà, trong quân lại có tin tức vô cùng xác thực nói bệnh thương hàn tàn sát bừa bãi, Thiên Lương bắt quá là một nữ lưu, nhất thời không có chủ ý, một lòng chỉ muốn biết an nguy của hắn, nhiều nơi hỏi thăm không có kết quả, Thiên Lương lúc này mới len lén đi phía tây.”

“A, nghe ngược lại cảm động, nếu hắn chết bởi bệnh thương hàn thì ngươi có thể làm gì? Chết vì tình?” Giọng của Doãn Liệt lại mang vài phần cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệt* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 125

“Không, nếu hắt thật sự mất, ta sẽ đưa hài cốt của hân trở về, tự tay mai tang. Quận vương rất thương yêu Thiên Lương, nếu hân đã mất, như vậy nguyện vọng của hân là ta sẽ sống tốt, ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của hân, vì ta cũng vì hân.” Doãn Thiên Lương nói.

Doãn Liệt không lên tiếng, ban chỉ gõ long án, một cái lại hạ xuống, mỗi một lần người nghe cũng kinh hồn bạt vía.

Doãn Thiên Lương chỉ cảm thấy người bên cạnh đang nhìn nàng, thoáng quay đầu qua mỉm cười với anh ta.

“Nói khéo như rót.” Doãn Liệt cười lạnh nói ra bốn chữ. “Lục Quân Tắc, người đối với chuyện của phu nhân người có gì để nói?”

Lục Quân Tắc lại có thể ... nở nụ cười.

“Thần chỉ có thể nói, thần cũng tin thê tử của mình.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương nghiêng đầu nhìn anh ta, ánh mắt không hề chỗ nhìn anh ta. Bất kể trước kia mang cái ý nghĩ gì, từ giờ khác này nàng muốn yêu người đàn ông này.

“A? Tin tưởng? Nàng cùng Phù Huống ngày đêm cùng đi mấy ngày người cũng tin tưởng?” Doãn Liệt hỏi.

Doãn Thiên Lương trong lòng thầm mắng: Thật TMD ghê tởm.

“Thần tin tưởng.” Lục Quân Tắc lại nói.

“Vì sao?” Doãn Liệt hỏi.

Mắc mớ gì tới nhà anh ...

“Bởi vì thần tin tưởng, thê tử thần cũng giống thần, trong lòng chỉ có đối phương, không chấp nhận người khác.” Lục Quân Tắc đáp.

Mỗi một chữ ở trong lỗ tai Doãn Thiên Lương giống như đang nghe nhạc, rất cảm động.

Doãn Liệt lại trầm mặc, bất chợt ho khan kịch liệt, sau bức rèm bên cạnh đi ra một cô gái mặc áo tím đi tới bên cạnh hân, dâng trà: “Hoàng thượng mau nghỉ đi, nô tì sai người đi mời thái y.”

Doãn Liệt gật đầu một cái: “Hai người các người về phủ trước chờ xem.”

Hai người trở mắt nhìn nàng kia đỡ Doãn Liệt biến mất ở đại điện.

Xuất cung, trên xe ngựa Doãn Thiên Lương im lặng không lên tiếng, Lục Quân Tắc cũng im lặng không lên tiếng.

“Cô gái kia không phải là Nhâm cô nương.” Doãn Thiên Lương nói. Mặc dù đáng đáp rất giống.

“Biểu muội Mai gia, bây giờ là quý nhân.” Lục Quân Tắc nói.

Tiết mục này rõ là cũ kỹ, Hoàng đế cũng bị người giống người mình yêu mê hoặc tâm hồn, sau đó mỹ nhân thổi gió gì đó bên gối, sau đó có thể giống như cả nhà Hồ Diên Khánh vậy ... Mặc dù khả năng tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội không nhiều, nhưng cũng có thể dẫn đến ly gián quần thần.

“Ta hiểu, xem ra Mai gia mưu đồ đã lâu rồi.” Quay đầu nhìn Lục Quân Tắc: “Thật ra thì anh cũng đã biết rồi đúng hay không?”

Lục Quân Tắc gật đầu một cái: “Không thể ngăn cản.”

“Hôm anh tới chơi, các người bàn bạc là chuyện này có đúng hay không?” Nhìn Lục Quân Tắc lại gật đầu, Doãn Thiên Lương nói tiếp: “Tôi cái gì cũng không hỏi, chỉ muốn biết cái biệt viện nhà chúng ta ở hồ Thiên Thủy có thể thuận lợi xây xong không?”

Lục Quân Tắc lại cười cười: “Oha, đây phải muốn rất nhiều bạc.”

“Ừ, vậy tôi đem bán một phần đồ cưới đi.” Doãn Thiên Lương thương lượng.

“Vậy có được không?” Lục Quân Tắc nghiêm túc hỏi.

“Vậy anh nghĩ biện pháp từ Hoàng thượng gõ chút bạc trở về.” Doãn Thiên Lương nói.

Nửa ngày, Doãn Thiên Lương lại nói: “May mắn Nhâm cô nương đi rồi.”

Lục Quân Tắc không có nói.

Sống trong chờ đợi, Doãn Thiên Lương thường thường hơn nửa đêm còn chưa ngủ lời kéo Lục Quân Tắc lên kế hoạch ở biệt viện của họ. Nàng muốn ở trên hồ Thiên Thủy có đủ loại hoa sen, chờ tháng tám cùng nhau ngắm sen, còn phải xây vài cái đình dừng chân cùng với cầu kiều, thả mấy chiếc thuyền hoa nữa, thời gian hoa nở bán vé vào cửa kiếm tiền.

Lục Quân Tắc nghe gật gật đầu: “Phu nhân quả nhiên có cách chăm lo việc nhà.”

“Quá khen.” Doãn Thiên Lương vui thích, làm người phải khiêm tốn một chút.

“Chẳng qua là không biết muốn bao nhiêu năm mới có thể thu hồi được tiền xây vườn.” Lục Quân Tắc lập tức nói một câu.

Ách ... cũng biết người này cũng không để cho người ta quá cao hừng.

“Chỉ cần thế sự không biến hóa xoay vần, con cháu của chúng ta có thể tiếp tục nhận lấy, nếu nói, khổ lão tổ tông, hạnh phúc con cháu đời sau.” Doãn Thiên Lương cười nói. Mấy ngày gần đây vừa nghĩ tới trong tương lai con cháu đầu cả sảnh đường nàng lại không tự chủ được nhếch lên khóe miệng.

“Còn có cha nợ con trả đó.” Lục Quân Tắc nói.

“A? ý kiến hay, nếu như chúng ta không đủ tiền, chúng ta liền đi mượn, sau này để cho con cháu tới trả, cũng không thể để cho bọn họ chỉ hưởng thụ. Được không?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Oha, không có trường bồi nào làm như vậy.” Lục Quân Tắc nói.

Người này, thật là đầu tăng đá.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 126: Chương 126.

Ngày chờ đợi cũng không tính quá lâu, Doãn Liệt dứt khoát gấp cũng không gấp bọn họ, trực tiếp phái người đưa tới “bản án chung thẩm” là xong việc, nhưng, trên bản án lại không viết tội danh gì, ngược lại còn bốn phía khen ngợi đủ loại vinh quang của Lục Quân Tắc kể từ khi kế tục tước vị tới nay, vượt qua nhiều lần trước kia. Cuối cùng cũng nói một câu “ngươi quá mệt mỏi cũng nên nghỉ ngơi một chút”, thu quyền lợi của Lục Quân Tắc, còn phái hai người “chia sẻ” công vụ “phiền phức” thường ngày cùng hắn. Đối với Doãn Thiên Lương, trong bản án không nói một chữ.

Muốn rời khỏi kinh thành, trong cung ý chỉ nói không cần thỉnh an, bởi vì các vị chủ tử tâm tình cũng không tốt. Doãn chừng là xấu hổ khi gặp nàng. Cũng tốt, không có liên lụy đến Trạm Vương phủ. Chẳng qua là, nàng không biết Hoàng Nguyên không phải bởi vì liên lụy với nàng mới bị biến thành “gian tế”, hẳn vốn chính là gian tế, Mai gia vì hung hãn muốn giết chết nàng mới cho bọn họ kéo lên quan hệ.

Nhưng bây giờ nói những chuyện này cũng vô dụng, hai vị phúc hắc Doãn ra cũng không lên tiếng, đại khái đàn ông bọn họ trong lòng cũng hiểu, có phải không cần quan tâm đến nàng rồi không?

Chính là, rất hận không thể đem Mai Côn cắt nát cho chó ăn.

Không phiền tới người nào, ngày đó Doãn Thiên Lương đang cho người thu dọn đồ đạc, Lục Quân Tắc ở một bên chống cằm nhìn nàng dọn dẹp, vẻ đáng yêu này thiếu chút nữa để cho Doãn Thiên Lương nhào tới.

Một tiểu nha hoàn tiến vào, nói Mai phu nhân đã tới. Doãn Thiên Lương dừng tay một chút, NND, cô ta còn tìm tới cửa, muốn bị đánh cũng không nhìn thời gian một chút, con mắt đi dạo rồi: “Ngươi đi trở về Mai phu nhân, nói bốn Vương phi đang bận, để cho nàng trở về chiếu cố thật tốt Mai nương sử đang bị thương, tổn thương gân cốt động một trăm ngày, thương tâm động phổi cả đời, phải cẩn thận.”

Tiểu nha hoàn nhìn Lục Quân Tắc một chút, Lục Quân Tắc phất tay một cái tiểu nha hoàn mới đi.

“Phu nhân không nên tức giận.” Lục Quân Tắc nói, trước mặt người ngoài, nàng là phu nhân.

“A? Tức giận? Không có, tâm tình của tôi bây giờ rất tốt, muốn đi du sơn ngoạn thủy rồi.” Doãn Thiên Lương nói. Mai gia các người chờ cho ta ... Ta sẽ có ngày đâm chết kẻ tiểu nhân bỉ ổi ngươi.

“Thật ra thì gặp mặt cũng tốt, chuyện này cùng nàng ta cũng không quan hệ.” Lục Quân Tắc nói.

“Cá mè một lứa cấu kết với nhau làm việc xấu.” Doãn Thiên Lương nói. Người phụ nữ Thiên Tịnh kia chính là không nhìn nổi nàng tốt, đoán chừng bây giờ mỗi ngày đều mừng rỡ giống như con chuột đậu, lại nham hiểm đâm một câu “Cô lại đắc ý à?”

“Phu nhân, bình tĩnh.” Lục Quân Tắc nói. Bắt đầu âm trầm

Bình tĩnh, liếc mắt nhìn Lục Quân Tắc, vẫn còn như ông địa đang uống trà. Ai, bị giáng chức phân xử tới thể này cũng không dễ dàng.

Ngày lên đường trở về Vân Trung, lại là ngày nắng to.

Lần nữa thấy Vân Trung thành, Doãn Thiên Lương có loại cảm giác chết đi sống lại.

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa phủ, bọn thị vệ giữ cửa cũng sững sốt một chút, phục hồi tinh thần lại mới bận rộn rồi yên tĩnh lại, không hề có người nào đi vào thông báo.

“Lão gia và phu nhân đâu?” Lục Quân Tắc hỏi.

Thị vệ ôm quyền đáp: “Hồi Quận vương, lão gia và phu nhân, nghe nói đi vân du thiên hạ.”

“Vân du thiên hạ? Chột dạ đi?” Lục Quân Tắc nhỏ giọng nói.

Doãn Thiên Lương liếc anh ta một cái, không sai, có lý, đoán chừng là sợ nàng trở về tìm bọn họ tính sổ nên chạy trước, thật là hai lão già dờ hơi, chuyện như vậy cũng làm ra được. Bây giờ nàng thu hồi lại lời trước kia, Lục Quân Tắc tuyệt đối không phải là Quận vương phi ôm con trai của thiếp tử nhỏ, Lục Quân Tắc hẳn là của hai vợ chồng nhặt được trong đồng đá.

Vốn còn muốn nhìn cha mẹ chồng bát quái một chút, đáng tiếc hai người rất không hiền hậu đã chạy ra ngoài.

Trở lại gian phòng của mình, Doãn Thiên Lương rốt cục có một loại cảm giác rất thiết thực, gian phòng này, các đồ vật trong phòng này, người đàn ông trong căn phòng này đều là của nàng, chân chính thuộc về nàng rồi.

Đổi về quần áo phụ nữ đã lâu không mặc, lần nữa soi gương, nhìn người trong kính, hình như mặt mày có chút không giống rồi.

“Quận chúa, hôm nay ngài soi gương rất lâu.” Tiểu Đào nói.

Doãn Thiên Lương có chút không được tự nhiên, có rõ ràng như vậy sao?

“Quận chúa, chuyến này giảng cơ thể nào đi ngàn dặm a, Quận chúa nhìn xem có bị gió cát thổi đen hay không.” Hương Châu cười nói, chỉnh chỉnh lại tóc cho nàng: “Quận chúa, trang điểm tốt lắm, Quận vương gia vẫn chờ ngài cùng dùng bữa đó.”

Cô bé ranh mãnh.

Kéo chiếc quần màu hồng cánh sen Hương Châu chọn cho nàng đi tới phòng ăn, Lục Quân Tắc ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái lại thấp đầu, không có bình luận gì, Doãn Thiên Lương cúi đầu nhìn một chút, tốt vô cùng a, anh có ý kiến gì?

An tĩnh ăn xong điểm tâm, Lục Quân Tắc bởi vì có hoàng thượng đặc chuẩn “nghỉ phép”, cho nên từ hôm nay đến khi đưa đến ý chỉ “làm trở lại” thì hai người bọn họ căn bản muốn cùng nhau ăn cơm cộng thêm ngủ ... Nhưng cũng không có thể trừ ăn ra chính là ngủ, thời gian còn lại thì đi chỗ khác chứ? Chẳng lẽ liền ngày ngày ngồi mát to trừng đôi mắt ti hí ?

Giống như Lục Quân Tắc rảnh rồi cũng không biết làm cái gì, ở thư phòng buồn bực cho đến thời gian sau cơm trưa đề nghị đi hồ Thiên Thủy, còn muốn tiếp tục phát biểu lý luận câu cá cao thâm

“Cá cũng câu được, còn tiếp tục làm mồi cho cá ...” Doãn Thiên Lương nhỏ giọng làm bầm một câu. Nàng chính là con cá ngu kia.

Lục Quân Tắc liếc nhìn nàng một cái không nói, không biết có nghe được không.

Lần nữa đi tới hồ Thiên Thủy bất tri bất giác nhớ lại cách đây hai năm, rừng phong bên hồ vẫn là một màu đỏ, nước hồ cũng vẫn sóng lăn tăn, chẳng qua là chiếc thuyền hai năm qua không thấy bóng ra một chút màu.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 127: Chương 127.

Lần thứ hai lên thuyền, Lục Quân Tắc hình như vẫn còn hứng thú với câu cá, cầm cần câu hướng phía mặt nước ngồi bất động, tựa như sử dụng suy nghĩ



quyển rũ cá lên, mặc dù Doãn Thiên Lương không thích nhưng cũng coi như là thủ đoạn bồi dưỡng tình cảm vợ chồng – chịu đựng đi.

Nhưng hôm nay Lục Quân Tắc hình như không được bọn cá chào đón, ngồi hơn nửa canh giờ dây câu cũng không có chút động tĩnh, hơn nữa lại có đám mây đen bay tới đầy trời, rất nhanh gió nổi mây vần mưa rải đầy trời, thuyền vốn đứng vững lại lay động nhiều hơn.

Hai người và khoang thuyền, mảnh vải bị thổi bốc lên, thỉnh thoảng liền có mưa bụi chui vào. Rất nhanh trên hồ liền nổi lên một mảnh hơi nước dày, đôi mắt nhìn lại, hình dáng xa xa mỏng manh nhẹ nhẹ, nhìn giống như bông lai tiên cảnh.

Có vài hạt mưa rơi ở trên mặt lạnh lạnh, Doãn Thiên Lương tám trăm năm cũng không thấy cảnh đẹp như vậy liền không nỡ đóng cửa kéo rèm. Lục Quân Tắc ngồi ở một bên cũng không lên tiếng.

Bất chợt một tiếng sét, Doãn Thiên Lương chớp chớp con mắt, mẹ nói, lỗ tai thiếu chút nữa bị điếc. Hai bàn tay bùng kín lỗ tai của nàng, Doãn Thiên Lương run nhẹ một chút.

Người anh em, muốn tán tỉnh cũng không phát cái thư mời tới ...

“Đóng cửa sổ đi, tiếng sấm lớn.” Lục Quân Tắc nói.

Đóng cửa sổ, dĩ nhiên rèm cũng ngoan ngoãn rũ xuống, còn kém thổi tắt một cây nến.

“Mưa vẫn còn lớn.” Doãn Thiên Lương nói một câu vô nghĩa.

“Trời này mưa xuống lại càng lạnh ...”

“Bốp ...”

Có người trước mắt bay lượn đầy chim nhỏ.

“... Rồi, Oha, nàng không sao chứ?” Lục Quân Tắc bên nói bên tiện tay đem cửa sổ bỏ ra.

Có thể có chuyện gì, nhiều lắm là trên đầu nhiều ra cái túi, nhưng, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, có chút việc quỳnh lên cũng tốt.

Lắc lư đầu, Doãn Thiên Lương lại dùng sức chớp chớp con mắt, tay không có phương hướng từ từ đưa ra phía trước: “Ngày thế nào lập tức liền tới? Tôi nhớ được rõ ràng vẫn chưa tới giờ thân ...”

“Oha, nàng không nhìn thấy?” Giọng nói của Lục Quân Tắc có chút kinh ngạc.

“Hoi tới, không có chuyện gì, tôi nhắm mắt sẽ tốt thôi, trước kia không cẩn thận bị sét đánh, tôi ngủ hai ngày lại mở mắt ra liền nhìn thấy.” Doãn Thiên Lương ăn không nói có.

Sau đó thuận thế nhắm mắt lại, lấy tay vụng về xoa xoa nhẹ nhàng. Thật muốn nhìn biểu tình của Lục Quân Tắc một chút.

“Oha, đến trên giường nằm một lát sẽ tốt.” Lục Quân Tắc nói, chợt ôm ngang nàng lên đặt lên giường.

Ách ... Rõ ràng nàng nói nhắm mắt lại thôi cũng không có ám hiệu gì khác nha? Người liền chuyển rồi đến trên giường ...

Được rồi, để cho nàng tiếp tục giả vờ đi, trong tivi có rất nhiều người mù trông mèo vẽ hổ mà.

Sớm biết người mù có đãi ngộ tốt như vậy, bắt đầu giả bộ khi biến thành đồ ngọc. Nhìn một chút, tình ngu có người khác giúp đỡ, đi bộ cũng có người vui lòng ôm, không nói đầu xa, tôi thiếu tiết kiệm giấy thù của mình – ngồi ở trên xe ngựa tựa vào trong ngực Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương vui vẻ, phấn chấn, ngây ngất suy nghĩ – cảm giác được người khác ôm đi an toàn, vững vàng lại thoải mái, chất lượng phục vụ thượng đẳng, máy bay trực thăng Burj Al Arab, xe Rolls Royce có thể chơi, nhưng vẫn không có người nào dịu dàng ôm khách đưa đến sân bay ...

Giữ vững ánh mắt không có lo lắng nhìn chằm chằm nơi nào đó phân cao thấp Doãn Thiên Lương vẫn chưa ăn cơm tối, đang suy nghĩ có muốn hay không lấy bữa cơm tối ngay lập tức, ánh mắt liếc thấy vẻ mặt hoài nghi của Lục Quân Tắc kia, Doãn Thiên Lương lập tức quyết định giả bộ đến sáng sớm ngày mai.

Ăn cơm biến thành vấn đề nhỏ, Doãn Thiên Lương nhìn những món thích ăn ở trên bàn cũng không thể gấp càng không thể nói, chỉ lấy chiếc đĩa ăn đồ nha hoàn và Lục Quân Tắc gấp vào trong chén, bắt quả ngày mai đợi nàng có thể nhìn thấy liền có thể ăn thoải mái.

Ăn cơm xong uống trà, Doãn Thiên Lương liền cau mày, làm ra vẻ mặt lo lắng, cầm ly trà cũng không uống, đem ánh mắt nhắm ngay mặt đất làm như có điều suy nghĩ – chính là không nói lời nào.

“Oha?” Lục Quân Tắc gọi.

Bắt chúc diễn trong tivi, đem đầu hướng sang anh ta, nhưng ánh mắt tuyệt đối muốn cùng mặt lệch chuyển đến nơi nào đó sau đầu anh ta: “Hà?”

“Có khá hơn chút nào không? Để ta mời đại phu tới xem một chút.” Lục Quân Tắc nói.

“Ngày mai rồi hãy nói, cũng không muộn, có lẽ sang sớm ngày mai là tốt rồi.” Doãn Thiên Lương nói. Đại phu tới thì thế nào, không nhìn thấy chính là không nhìn thấy.

Lục Quân Tắc đứng dậy, đi tới – Doãn Thiên Lương vẫn đem tầm mắt dừng lại ở nơi nào đó, cho đến khi Lục Quân Tắc dắt tay của nàng: “Một lát đại phu sẽ tới, về phòng trước đi.”

Trên đường trở về phòng, Lục Quân Tắc thật cẩn thận dắt tay nàng, lên bậc xuống thêm, rất tỉ mỉ, Doãn Thiên Lương lại rất o hien lãnh nhớ tới bài hát “Nắng bước đi, trường học nói ... dùng cái ngọt lành đem ta làm mồi cho lớn ...”

Sáng hôm sau, cũng không biết lúc nào thì Doãn Thiên Lương cảm thấy trong bụng một trận sôi trào, như muốn nôn mửa ra, vỗ ngực một cái ề xuống.

“Oha, không thoải mái?” Lục Quân Tắc cũng đứng dậy vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng.

“Có chút buồn nôn.” Doãn Thiên Lương nói, đập như thế này, không có đập cho nôn mửa ra, không biết áp đến dây thần kinh nào.

Lục Quân Tắc cầm quần áo mặc cho nàng, vội vàng để cho nha hoàn đi mời đại phu.

Trước khi đại phu đến Doãn Thiên Lương đã muốn nôn ra cả nước chua, giả bộ cũng không thể giả bộ nữa – nếu không cũng muốn nôn đến xiêu vẹo.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 128: Chương 128.

Lục Quân Tắc nhìn nàng chột “hồi phục thị lực” khóe miệng liền kéo nhẹ xuống.

Đại phu tới, khi đó trời còn chưa sang, Doãn Thiên Lương đã nôn không còn hơi sức gì. Chỉ nghe lão đại phu chuẩn mạch rồi nói hi với Lục Quân Tắc: “Chúc mừng Quận vương, tiểu Vương phi là có tin vui, tình hình như vậy đại khái còn phải kéo dài hai tháng, qua bốn tháng là tốt rồi, Quận vương đừng lo.”

Hắn là không lo lắng.

Sờ sờ bụng của mình, thần kỳ, trong bụng có một vật nhỏ ở lớn lên, không cần ánh mặt trời hay mưa móc.

Lục Quân Tắc sai người trọng thưởng đại phu, lại gặp Doãn Thiên Lương đang nhẹ nhàng vuốt bụng.

“Cái này, không biết là Lục Nhân Giáp hay là Lục Điều Thuyền.” Lục Quân Tắc nói, cũng nhìn bụng Doãn Thiên Lương.

“Sinh ra rồi biết thôi, chuyện đặt tên không phải là cha và mẹ làm chủ?” Doãn Thiên Lương nói. Hi vọng là bố chồng thực sự là đọc đủ thi từ ca phú để lấy một cái tên.

Chẳng qua là không biết đôi uyên ương già này chạy đi đâu chơi rồi.

Tính toán, ngày Doãn Thiên Lương mang thai là ở biên giới phía tây, quan trọng là cha đứa trẻ, năng lực vận động của nòng nọc nhỏ cũng không tệ nha.

Những thứ kia tạm thời không xen vào, dưới mắt mỗi ngày nôn thật sự là hành hạ người, Doãn Thiên Lương gần giống, gần thành, gần bằng “thần tượng” toàn bộ phủ, ăn nôn nôn ăn, mỗi ngày đều lần qua lần lại nhiều lần, bất quá đúng là Lục Quân Tắc cũng chịu khổ cùng nàng.

Trước kia Doãn Thiên Lương xem tivi thấy phụ nữ mang thai đồ ăn yêu thích sẽ có thay đổi, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới mình muốn ăn củ cái chấm tương.

Kể chuyện ngày đó, nàng nói muốn ăn củ cái chấm tương, chân mày Lục Quân Tắc lập tức nhíu lại: “Oha, cái gì?”

“Củ cái chấm tương.” Doãn Thiên Lương nói, thật kỳ quái sao?

Lục Quân Tắc phân phó, lúc ăn cơm trưa, trước mặt Doãn Thiên Lương bày củ cái thái riêng cùng với tương đủ loại mùi vị, cái này ... Tính toán làm món ăn chính?

Ăn mấy miếng bỗng nhiên lại không muốn ăn, ề xuống lại thấy Lục Quân Tắc ăn rất được – khó trách em bé muốn ăn, hóa ra là di truyền.

Từ sau đó, sở thích ăn uống của Doãn Thiên Lương càng ngày càng quái dị, hơn nữa đều là trái mùa gì đó, làm hại phòng bếp Lục phủ cùng nhân viên “mua” mỗi ngày đều lo lắng đề phòng chỉ sợ lại dầy vò ra món đồ kỳ quái gì.

Lại lần qua lần lại hơn một tháng, rốt cục Doãn Thiên Lương không nói, chỉ cái bụng này lại không có khuynh hướng nhanh chóng bành trướng. Vì thế Doãn Thiên Lương có chút bận tâm, một buổi tối cẩn thận tắm rửa xong vuốt cái bụng nhìn như ăn béo bụng lằm bằm lâu bầu: “Có phải dinh dưỡng không đầy đủ hay không, thế nào bốn tháng còn nhỏ như vậy?”

Nghe được tiếng cười khẽ, không nghĩ đến người thứ hai, nhất định là cha đứa trẻ.

“Oha, đại phu nói qua năm tháng em bé mới mau lớn.” Lục Quân Tắc nói.

“A? Như vậy à, hiện tại mới bốn tháng, còn có nửa năm...” Doãn Thiên Lương coi lại ngày, lại khoa tay múa chân trên bụng mình, không biết đến lúc đó hình dáng có giống cái nổi úp ngược hay không, trong nỗi nấu đứa trẻ nhỏ ...

Vân Trung giải nhiệt rất nhanh. Doãn Thiên Lương vì tương lai bảo bảo ra đời có thể khỏe mạnh vì vậy cố ý mỗi ngày ở trong phủ đi lại mấy canh giờ, vì vậy, bọn hạ nhân trong Lục phủ thường thấy cảnh tượng: Hai cái áo choàng một hồng một đen hoặc trước sau hoặc là trái phải, giống nhau là tay của hai người luôn kéo chung một chỗ, áo choàng đen thỉnh thoảng sẽ đỡ hồng áo choàng hồng.

Cảnh tượng này đưa đến không ít người thôn thức, mấy ông già nói, Lục gia rốt cục muốn nào nhiệt chút. Người vợ trẻ tuổi thì thường thường phải về nhà nhéo lỗ tai chồng mình, để cho bọn họ học tập giống như Quận vương.

Qua năm tháng, bụng Doãn Thiên Lương rốt cục cũng tiến vào thời kỳ bành trướng, sức ăn cũng theo tỉ lệ thuận, mỗi lần com nước xong cũng thấy Lục Quân Tắc lo lắng nhìn bụng của nàng. Vì quán triệt “Giáo dục từ đường thai”, từ hai tháng trước, mỗi ngày Doãn Thiên Lương để cho cha đứa bé đọc những Tứ Thư Ngũ Kinh linh tinh gì đó, thỉnh thoảng cũng để cho Hương Châu đàn những điệu hát dân gian, tóm lại, nàng khổ cực, những người khác trong phủ cũng không nhân nhả chút nào.

Một người mang thai, toàn bộ phủ tổng động viên.

Thời điểm bảy tháng, qua tháng hai, có ngày, có người giữa trưa đang ngủ chợt bị nàng “A” một tiếng đánh thức.

“Làm sao?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Đã thôi.” Doãn Thiên Lương nói, đặt tay lên bụng, vật nhỏ bên trong động, sinh mệnh quả nhiên thần kỳ: “Lại động nha ...”

Lông mày Lục Quân Tắc nhíu lại: “Đã bảy tháng, dĩ nhiên sẽ động.”

Cũng ? Dĩ nhiên ? Nghiêng mắt nhìn Lục Quân Tắc, có vẻ rất có kinh nghiệm... Cũng đúng, không có chính thức động phòng không có nghĩa là không từng có đứa nhỏ.

“Biết không ít.” Doãn Thiên Lương vuốt bụng.

“Lúc này mới nói sao, vì phu còn biết chăm sóc sản phụ, chăm sóc tiểu oa oa như thế nào.” Lục Quân Tắc nói, đúng với bộ dạng đã tính trước.

Còn biết toàn bộ? Trong lòng Doãn Thiên Lương có chút không tự vị.

Thời gian tám tháng, bé con trong bụng kia chợt ngừng nghỉ, Doãn Thiên Lương có chút lo lắng, mỗi ngày vô số lần vỗ bụng treu trọc động động, nhưng không biết là lười hay là buồn bực, luôn là Doãn Thiên Lương chạm bụng mới động, tựa như ứng phó Doãn Thiên Lương vậy.

Tháng ba, cây lộ ra một chút màu xanh biếc, Doãn Thiên Lương liền ở thời tiết ẩm áp đi trong sân ngồi một chút, đọc đọc cho trong bụng nghe “các loại cỏ nhìn gần cũng không” linh tinh gì đó. Nhưng vừa đọc lăm bằm vừa vỗ nhẹ bên bụng, trong bụng một chút động tĩnh cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 129: Chương 129.

Muốn tiến tới nghe một chút – không khom lưng xuống được, muốn dùng sức đánh một cái – không nỡ.

Đúng lúc cha đứa trẻ cầm một cái trống lắc đi tới, thấy Doãn Thiên Lương giơ tay lên thì vội vàng cau mày: “Oha, muốn làm cái gì vậy?”

“Thế nào lại không động? Không có sao chứ?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Có lẽ đang ngủ.” Lục Quân Tắc nói, bàn tay cũng đặt ở trên bụng Doãn Thiên Lương, quả nhiên không có động tĩnh.

“Đi mời đại phu tới xem một chút đi.” Doãn Thiên Lương nói, tự nhiên từ trong tay Lục Quân Tắc lấy cái trống bỏi đang đưa.

“Giống như động.” Tiếng trống vừa dứt liền nghe Lục Quân Tắc nói.

Bán tín bán nghi, Doãn Thiên Lương lại lắc trống, cái này lại di động. Trống dừng bên trong cũng lặng yên không tiếng động.

Lại thử mấy lần quả nhiên bên trong kia luôn theo tiếng trống mới động.

Lục Quân Tắc liền cười: “Xem ra là Lục Nhân Giáp, nghe hiểu được hiệu lệnh.”

“Không chừng là Lục Điều thuyền, nghe hiểu được âm luật.” Doãn Thiên Lương nói. Bé con trong này thật là khó hiểu a, yêu thích kỳ quái như thế.

Doãn Thiên Lương càng không ngừng lung lay lắc trống, bụng liền không ngừng động đây.

“Oha, cũng phải cho bé con nghỉ chút, nào có mẹ bé con như vậy.” Lục Quân Tắc lấy trống bôi vào trong tay.

Kết quả anh ta cảm trống bôi đến gần Doãn Thiên Lương, cái bụng dùng sức lay động một chút.

“Cũng không có dạng cha bắt nạt con như vậy.” Doãn Thiên Lương nói. So với nàng còn hư hơn, cố ý cách gần như vậy.

“Mẹ hài tử, ngồi nửa canh giờ, nên trở về nằm một chút.” Lục Quân Tắc nói.

A ... gọi có vẻ rất già.

“Cha hài tử, lúc này nên vào vườn đi dạo một chút.” Doãn Thiên Lương nói, bị Lục Quân Tắc kéo đứng dậy, hai người chậm rãi đi hướng trong hậu hoa viên.

“Cha và mẹ không biết đi chơi nơi nào, mẹ vẫn mong đợi muốn cái Lục Điều Thuyền, cái này sợ là không kịp bé con ra đời rồi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Lúc nên về sẽ về.” Lục Quân Tắc nói.

“không có phải người đi tìm?” Doãn Thiên Lương hỏi. Nàng sợ, hi vọng lúc sinh con có mẹ ở bên người.

“Tìm bọn họ làm gì? Tránh cho dạy hư đứa trẻ.” Lục Quân Tắc nói.

Nhìn Lục Quân Tắc, Doãn Thiên Lương cười: “Hình như anh cũng là bọn họ dạy dỗ.”

“Vi phu là tự học thành tài.” Lục Quân Tắc nói.

Ha. Doãn Thiên Lương kích động phì cười, không ngờ lại đau eo, dọa cho Lục Quân Tắc sợ vội ôm nàng lên đi trở về, rất tốt, không có chuyện gì lớn.

Chỉ là, sau chừng mấy ngày, bên trong này không biết tức giận ai, dù làm ra tiếng động gì cũng không động đây. Dọa cho đôi vợ chồng son để cho đại phu coi chừng mỗi ngày, kiểm tra nhiều lần xác định em bé của bọn họ vẫn sống bình thường. Đại phu nói rằng vợ chồng nhỏ bọn họ bây giờ có chút chuyện bé xé ra to. Lục Quân Tắc có chút thận trọng mặt.

Thật vất vả bé con trong bụng cũng chín tháng, có lẽ là Quận vương phủ dinh dưỡng quá tốt cho nên bụng Doãn Thiên Lương như hình vuông, đối với những bộ phận khác tiến hành “áp bức” cực kì tàn ác, chọc cho những bộ phận khác liên tục kháng nghị.

Kháng nghị lợi hại nhất chính là dạ dày và bàng quang, dạ dày không tích cự bằng trước kia, cho thêm chút công việc lại tiến hành vượt chỉ tiêu, lượng chứa không đủ. Cũng tốt, không lao động nhưng ăn gấp mấy lần. Chính là bàng quang thì tương đối quá đáng, đem sức chứa bảo động trên phạm vi lớn hạ thấp, chỉ cần hơi có chút vượt chỉ tiêu liền đỏ lên màu báo động, làm cho Doãn Thiên Lương trong những ngày này thiếu chút nữa đem “nhà xí thành nơi ở” của mình.

Hai tay vịn bụng, lần thứ chín đi ngoài trong buổi tối này xong. Bây giờ Doãn Thiên Lương thật mong đợi cái vật nhỏ này ra ngoài nhanh một chút.

“Oha, cẩn thận chút.” Lục Quân Tắc đỡ nàng nằm xong, dịch dịch chân cho nàng.

“Lúc nào thì sinh đây? Hành hạ thế này nữa tôi sẽ không chịu nổi.” Doãn Thiên Lương nằm nghiêng, gối lên cánh tay Lục Quân Tắc, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Người nàng thật quá cực khổ, phải đi lại nặng nề trong nhiều tháng.

“Oha, nhanh, đừng nóng vội.” Lục Quân Tắc vỗ nhẹ đầu vai nàng, dụ dỗ nàng ngủ.

“Nếu như đổi thành anh xem có không vội ...” Doãn Thiên Lương nói lầm bầm. Nói lời châm chọc gì ...

“Oha, chuyện như thế vi phu một chữ cũng không biết, huống chi, cho dù vi phu có tâm nhưng cũng vô lực a ...” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương cả cười, tảng đá thối, có cần đùa giỡn xưng nghiêm trang như vậy không.

Đang cười, bụng chọt đau một cái, “A” – Doãn Thiên Lương đang cười bị mạnh mẽ chặn đứng, chân mày vặn thành một đoàn.

“Đau, đau ...” Doãn Thiên Lương dùng sức nắm cánh tay Lục Quân Tắc.

“A, hình như con của chúng ta ..., hít sâu, được rồi, liền thế, vi phu kêu bà mẹ ...” Lục Quân Tắc vừa an ủi Doãn Thiên Lương vừa hòa tốc chọn ha hoàn gọi bà mẹ tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục phủ an tĩnh bỗng náo nhiệt lên, nhưng bởi vì ở một tháng trước Lục Quân Tắc đã sai người diễn tập qua nên tuy có tiếng vang lại không thấy rối loạn chút nào, hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp, chỉ đợi bé con trong bụng Doãn Thiên Lương mau ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 130: Chương 130.

Nhưng vật nhỏ này hình như rất có tính nhẫn nại, trốn ở bên trong không chịu ra ngoài, làm Doãn Thiên Lương đau đến mệt mỏi, thực sự đau đến nổi mắng hai tiếng: “Chờ người ra ngoài, không đánh người gây rắc rối không được ...”

Bà mẹ và nha hoàn bên cạnh động động khoe miệng: “Vương phi, ngài đừng nóng vội, sinh con đều như vậy.”

“Biết, nhưng mà ...” Doãn Thiên Lương nói.

Khoe miệng của tất cả mọi người nhẹ nhàng run rẩy run rẩy, cái người ngoài cửa vẫn chấp tay đứng mấy canh giờ khoe miệng nhủ nhủ.

Lúc vật nhỏ tự hạ thấp mình nể mặt đi ra, Doãn Thiên Lương cảm giác mình rốt cục sống lại, rất muốn ngủ, nhưng lại rất muốn nhìn một chút miếng thịt từ trên người rớt xuống ...

Nhưng, tại sao không nghe thấy tiếng trẻ con khóc? Doãn Thiên Lương kinh hãi giùng giởng bò dậy, chỉ thấy bà mẹ cũng xách chân đứa trẻ, đưa tay đánh vào cái mông đứa trẻ.

“Oa!” giống như mở ra cái nút, đứa trẻ giãy giụa cái mông dùng sức khóc lên ...

Doãn Thiên Lương cười hắc hắc: “Quả nhiên là cần ăn đòn ...”

~~ phù phù ~~ người nào đó khi tiếng đứa nhỏ vang vọng mê man thiếp đi.

Lần nữa mở mắt, Doãn Thiên Lương có chút mơ hồ, nghiêng đầu nhìn một chút, Lục Quân Tắc ngồi ở mép giường, anh ta đang mỉm cười nhìn mình.

“Oha, đoán là Lục Nhân Giáp hay là Lục Điều Thuyền?” Lục Quân Tắc nói.

“Lục Nhân Giáp.” Doãn Thiên Lương nói.

“A? Vì sao?” Lục Quân Tắc nhăn mày hỏi.

Bởi vì giống tảng đá như cha hắn, giống hết nhau.

“Bởi vì hắn không quen biểu đạt tình cảm, đi tới cái thế giới này chuyện trong đại cũng không biết vui quá mà khóc.” Doãn Thiên Lương nói, ý bảo Lục Quân Tắc đỡ dậy: “Đứa nhỏ đâu?”

Lục Quân Tắc hồi lâu mở miệng nói: “Là ám chỉ trong ngày thường vi phu không có lời ngon tiếng ngọt với nàng?”

Ách ... đúng vậy a. Thích nghe nhất lời ngon tiếng ngọt mà một câu cũng không nói.

“Không có, tôi ít nói lời nhạt nhẽo như vậy, cũng không bằng loại cô gái phong tình vạn chủng ôn nhu sẵn sàng như vậy, nhưng tôi biết rõ đạo lý, người biết nhận thức làm sao có thể để ý tới những lời ngon tiếng ngọt.” Doãn Thiên Lương nói. Tảng đá thôi, đây là lời anh nói với tôi.

“Bốn chữ phong tình vạn chủng này không phải vi phu nói, vi phu cũng không nói Oha nàng không phong tình vạn chủng.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương cười giả lả: “Nếu chưa nói, đó chính là sao? Cũng chính là ở trong mắt vẫn là phong tình vạn chủng?”

Dù cho logic của Lục gia, dĩ nhiên Doãn gia cũng có thể dùng.

“Đây là đương nhiên.” Lục Quân Tắc gật đầu.

Doãn Thiên Lương tuy biết lúc này hai người đang cười đùa nhưng nhịp tim vẫn có chút tăng nhanh, ra vẻ lo lắng hỏi: “A, vậy lúc nào thì phong tình vạn chủng?”

“Thời điểm thô bạo.” Lục Quân Tắc nói xong vội vàng đứng dậy: “Vi phu đi ôm con Giáp của chúng ta.”

Phốc ... con Giáp ... Thật là đủ khó nghe. Đợi một chút, thời điểm thô bạo? Đây là cảnh gì. Tôi là một sản phụ giống như thùng nước.

Doãn Thiên Lương tò mò đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, thật là nhắn nhụ. Sờ nữa sờ đến tay nhỏ bé, mềm mại như không xương đâu.

Vật nhỏ chọt “oa” một tiếng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hồng hồng.

“Có phải đói bụng hay không?” Doãn Thiên Lương hỏi. Có cần cho ăn sữa không?

Vú em nghe động tĩnh cũng bận rộn đi tới, tay chân nhanh nhẹn mở ra chặn nhỏ, sau đó cười nói: “Hồi Vương phi, tiểu chủ tử không phải đói, là đi tiểu ướt nên không thoải mái.”

Nhìn vú em đói cho bé con cái tã, Doãn Thiên Lương ngăn người tại đó, nhìn Lục Quân Tắc một chút: “Không phải Giáp con sao? Tại sao ...” Tại sao không có tiểu JJ (tiểu đệ đệ).

“A, đúng mà, thật đúng là nữ ~” Lục Quân Tắc nói, mặt nghiêm chỉnh: “Nhìn con gái của chúng ta giống nàng rất nhiều, đều không thích lên tiếng.”

Thì ra là, luôn ở chỗ này, cũng biết tăng đá thối bụng dạ hẹp hòi.

Bỏ tã phù hợp tính tình của con gái không giống cha. A di đà phạt.

Kể từ lúc có cái vật nhỏ Lục Điều Thuyền, toàn bộ lực chú ý của Doãn Thiên Lương cũng đặt ở trên người bé, nhìn khóc a, cười a, kéo a, đi tiểu a đều cảm thấy rất hạnh phúc, hơn nữa không có ngại bé tùy thời tùy chỗ đại tiểu tiện. Phải biết bé còn nhỏ nên đại tiểu tiện chỗ nào bé cũng không có hạ thủ lưu tình.

Vì thức ăn của Lục Điều Thuyền, Doãn Thiên Lương buộc mình ăn những thức ăn dầu mỡ mình không thích, có người so với lúc mang thai cũng không tốt hơn chỗ nào, ngày nào đó ngồi nhìn gương ngậy ngầy cả người Cái thùng nước di động kia là nàng sao? Ăn thịt ăn cá nặn ra sữa, nhưng vì sao để lại chính là mỡ?

Lục Điều Thuyền đầy tháng, đầu đình cuối cùng cũng có chút lông lá. Doãn Thiên Lương cũng được chấp thuận xuống giường ra cửa đi dạo khắp nơi, ra cửa phòng nhìn chung quanh một lần đi tới thư phòng Lục Quân Tắc, phát hiện anh ta đang cầm một phong thư đọc, vẻ mặt cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 131: Chương 131.

Vào phòng, thấy là nàng tới Lục Quân Tắc tiện tay đem thư đặt lên bàn: “Thế nào đi ra?”

“Mẹ nói có thể ra cửa, ở trong phòng nghẹn lâu như vậy ra ngoài hóng mát một chút.” Ánh mắt rơi vào trong thư: “Là thư của anh trai sao?”

Đóa thủy tiên Doãn Thiên Lăng này cũng bị đuổi về Sở Châu tiếp tục làm Thế tử.

Lục Quân Tắc lắc đầu một cái, đem thư cho nàng ... Thật ra thì không phải thư, mà chính là một công văn.

Xem xong, trái tim Doãn Thiên Lương cảm thấy như thất lại.

“Làm sao nói không có liên không có? Đứa bé kia hình như mới có mấy tuổi.” Doãn Thiên Lương nói.

“Từ khi ra đời thân thể Thái tử đã yếu đuối nhiều bệnh, hoàng thượng nhiều lần tìm kiếm danh y cũng không thấy khởi sắc, bây giờ ...” Lục Quân Tắc rút công văn từ trong tay nàng để xuống rồi dặt tay nàng ra thư phòng.

Hai người chậm rãi đi ở hành lang, tháng năm rất trời xanh, hết thấy đều mang theo sức sống, thật có chút không kịp một sinh mệnh lại mạnh mẽ tan mất, không thể làm cho người không đau lòng.

“Hai năm trước gặp, thái tử còn gọi tôi là tỷ tỷ đấy.” Doãn Thiên Lương nói, đứa trẻ dễ thương như vậy cố tình lại không còn.

Mình đã làm mẹ mới biết đứa trẻ là tất cả của mình, sợ rằng hoàng hậu sẽ đau đến không muốn sống đi. Lại chợt nhớ tới một chuyện: “Vị quý nhân kia có thể có con?”

Nếu người nọ là em họ Mai gia đoán chừng rắp tâm cũng không được, không chừng chính là vì đại vị con trai mình mà giết chết thái tử.

Lục Quân Tắc lắc đầu một cái.

Vậy thực sự bệnh chết?

Hai vợ chồng trở về phòng, Lục Điều Thuyền tỉnh, nghèo đầu nhỏ nhìn tú cầu màu đỏ Doãn Thiên Lương tiện tay treo bên cạnh nôi, vẻ mặt bình tĩnh như một người đang lâm vào trầm tư. Trong lòng Doãn Thiên Lương thờ dài, gì cũng không nói, đứa trẻ chính là giống cha.

Như cha đứa trẻ nói, bé nhỏ như vậy quá xa hay quá gần cũng nhìn không rõ lắm, cho nên Doãn Thiên Lương đưa tay ở trong phạm vi “có thể” quơ quơ gọi một tiếng: “Bảo bảo.”

Đầu nhỏ của Lục Điều Thuyền quay trở lại nhìn tay nàng, lại nháy nháy mắt, vẫn một vẻ suy nghĩ sâu xa. Cũng không giống như trẻ con trên tivi khoan khoái tay múa chân như vậy, chẳng qua là chỉ nhìn tay Doãn Thiên Lương.

“Con gái chúng ta không có hoạt bát.” Doãn Thiên Lương nói.

“Yên tĩnh tốt hơn.” Lục Quân Tắc nói.

“Hoạt bát tốt hơn.” Doãn Thiên Lương nói, đung đung khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của bé: “Cười cái cho mẹ xem.”

Không để ý tới.

“Vậy, khóc cái cho mẹ xem.”

Tiếp tục không để ý tới.

“Tùy tiện bày cái tư thế cho mẹ xem.”

Bé con nghiêng đầu nhìn sang một bên – Doãn Thiên Lương chán nản.

Đêm khuya, Lục Điều Thuyền được Doãn Thiên Lương lắc lư ngủ thiếp đi. Nàng ngáp một cái, nuôi trẻ con so với nuôi chó Bắc Kinh khó hơn nhiều, gần đây thiếu người nghiêm trọng. Quay đầu lại, Lục Quân Tắc như đang ngăn người, mục tiêu ...

Cúi đầu nhìn một chút, cũng không có gì đặc biệt. Chợt ý thức được mình bây giờ “hình bí đao”, thật muốn vốc hình “dây mướp” năm đó của mình.

Bò lên giường không tự chủ lại ngáp một cái, Lục Quân Tắc chợt cười, đưa tay vòng ở eo của người: “Oha, cực khổ.”

Cực khổ cũng là tự tìm, ai bảo nàng không thể tin để người khác mang thai, cũng may nửa đêm Lục Điều Thuyền có đói bụng mới kêu hai tiếng.

Cha đứa trẻ cũng coi như biết chăm sóc, trừ không thể giúp nàng cho con ăn sữa còn lại cũng có thể giúp một tay, hơn nữa còn rất biết chăm sóc sản phụ, không có gì lại xoa bóp cho nàng, không, lại bắt đầu, chẳng qua là ngày thường lực không nặng không nhẹ, hôm nay có nặng.

“A ...” Doãn Thiên Lương nhăn mày: “Nhẹ chút, đau.”

Lực nhẹ thay đổi, từ bả vai đi xuống đến eo, tại sao lại đến chân?

Mở to mắt chống lại một đôi mắt, một đôi mắt đã thay đổi màu. Đôi tay kia lại lộn trở lại, theo vạt áo thăm dò vào trong. Doãn Thiên Lương không được tự nhiên gãi dũa.

“Thật là nhiều thịt.” Doãn Thiên Lương nói.

“Cảm giác cũng không tệ lắm.” Lục Quân Tắc nói, vẻ tự nhiên.

Bề ngoài nha ... cảm giác gì chứ?

Nhưng, tay người này còn có thể biểu đạt kỳ lạ như vậy, dáng người thẳng nhai này hình như tốt hơn, bụng chặt căng, vừa nhìn chính là kết quả thường tập luyện, sờ sờ, tính chất vẫn cứng rắn.

“Rốt cục trưởng thành ...” Người nào đó nói.

Doãn Thiên Lương đỏ mặt đầm nhé lồng ngực của anh ta: “Đây không phải là anh làm cho lớn lên ...” Là người nào đó vẫn dài hơn lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.



## Chương 132: Chương 132.

Một trận gió êm ái bên tai: “Cũng đúng, vi phu là Đại công thần, có phải hay không cho vi phu chút phần thưởng?”

“Nghĩ muốn phần thưởng gì?” Miệng cản trước ngựa anh ta, thịt cũng không tẻ lắm

“Ừ, suy nghĩ một chút.” Lại nhắc lên cánh tay làm về trầm tư, hồi lâu nói: “Thời gian ôm Điều Thuyền sai bảo vi phu không ít, nay để cho vi phu ta cần ta cứ lấy đi ...”

A ...

“Đó là Điều Thuyền sai bảo ...” Doãn Thiên Lương nói, nếu không được con anh ta có thể sai anh ta được sao?

“A, không phải trước kia chúng ta nói, làm trưởng bối không thể đem trách nhiệm giao cho con cháu, vậy là không đúng.” Lục Quân Tắc nói.

Phi.

Một giờ sau, Doãn Thiên Lương tốt cục xụi lơ ngủ thiếp đi, Lục Quân Tắc kéo kéo góc chăn cho nàng, buộc lại đầu tóc. Lục Điều Thuyền lại bắt đầu gào khóc, Lục Quân Tắc nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường đổi cho bé cái tã, nhẹ nhàng lắc nôi đưa con gái ngủ.

“Điều Thuyền ngoan, mẹ rất mệt, không được ồn ào.” Lục Quân Tắc hướng về phía con gái nói.

Tiểu nha đầu ngừng khóc, nghe đầu nhỏ không biết nhìn cái gì, hồi lâu tự mình ngủ thiếp đi.

“Thật giống mẹ.” Người khác khẽ cười nói.

Đêm mặc dù rất dài, nhưng trông mấy đêm như vậy, nghe tiếng ít thờ thoải mái như vậy vẫn rất dễ nghe.

Ngày nọ, hai vợ chồng đang ôm con gái ngồi dưới gốc cây hóng gió, Quân gia lại bước lão đảo xông tới, “ầm” một tiếng lớn trong sân đưa đến Lục Điều Thuyền nhìn hồi lâu.

“Gia, hoàng thường của chúng ta băng hà rồi.” Khuôn mặt quân gia kinh hoàng.

“Băng hà?” Tay Lục Quân Tắc ôm con dừng lại một chút, nhẹ nhàng đến Điều Thuyền thả vào trong lòng Doãn Thiên Lương sau đó đứng dậy: “Chuyện khi nào?”

Quân gia rốt cục tỉnh táo chút: “Năm ngày trước, hơn nửa ... Tân quân đã lên ngôi.”

“Tân quân là ai?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Cảnh vương điện hạ.” Quân gia nói.

“Biết, lưu ý tin tức ở kinh thành.” Lục Quân Tắc nói.

Quân gia lui ra, Doãn Thiên Lương nhìn Lục Quân Tắc: “...” Nàng muốn hỏi, Cảnh Vương gia là Vương gia nào?

“Oha, thập thất thúc lên ngôi rồi.” Lục Quân Tắc là người rất tri kỷ, cũng biết ánh mắt mờ mịt kia cái gì cũng không hiểu. Nhưng, thập thất thúc ... Giống như không có ấn tượng, vào kinh nhiều lần cũng chưa từng gặp qua, không biết là hạng người gì?

Còn việc truyền ngôi này thì nói thế nào? Thập thất thúc không phải là soái vị đi? Tiếp tục nhìn Lục Quân Tắc, đáng tiếc lần này anh ta không có hiểu nàng muốn hỏi gì, chẳng qua là nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái thờ dài.

Quả nhiên, rất nhanh tin tức được chứng thực, một đạo ý chỉ ban bố ra: Tiên đế khâm niệm, tân đế lên ngôi, đại xá thiên hạ, vân vân, Lục Quân Tắc vốn nhàn rỗi ở nhà cũng bận rộn, coi như vẫn không có công việc thực tế để làm, nhưng đi ngang qua sân là vẫn muốn đi.

Lục Quân Tắc mỗi lần bận đến nửa đêm mới về, Doãn Thiên Lương phần nhiều là ngồi chờ bên nôi, nàng cảm thấy Lục Quân Tắc gầy đi, hình như có tâm sự.

Nhìn thấy anh ta ngồi bên nôi ngắm con gái, Doãn Thiên Lương bưng cho anh ta ly trà nói: “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, Oha, nếu có cơ hội thì quý ả điền viên, nàng thấy có được không?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Được.” Doãn Thiên Lương nói, nếu thật Lục Quân Tắc muốn thế nàng cũng an tâm, rồi xa quyền lực ra mới an toàn.

“Không hỏi tại sao?” Lục Quân Tắc nhìn nàng.

Doãn Thiên Lương cười: “Anh là chồng, nói thì cùng tôi tâm đầu ý hợp, làm gì cũng vì tốt cho hai mẹ con, nếu biết là tốt thì tôi hỏi làm gì? Chuyện phiền lòng anh đi làm, còn tôi, chăm con khỏe mạnh là được.”

Lục Quân Tắc đứng lên nhẹ nhàng ôm nàng: “Ừ, không chỉ chăm con khỏe, còn phải sinh con khỏe mạnh nữa.”

“Vậy cũng phải nuôi được rất tốt mới được a.” Doãn Thiên Lương cười nói.

“Ừ, được.” Lục Quân Tắc nói, tựa đầu vào bả vai nàng, đáng vẻ như mệt mỏi.

Doãn Thiên Lương vỗ nhẹ lưng của anh ta – thói quen vỗ như vậy một lát để cho anh ta yên tĩnh lại.

Ngày hôm sau, Lục Quân Tắc theo thường lệ đi ra ngoài, Doãn Thiên Lương ôm con gái ngồi ở giữa sân phơi nắng, mặt trời ấm áp làm cho người ta buồn ngủ, tay khoác lên nôi theo quán tính đây nôi, mắt lờ mờ.

“A a a ...” Lục Điều Thuyền phát ra âm thanh.

Bé muốn nói? Mới mấy tháng đã muốn nói?

Mở mắt ra nhìn một chút, ngón tay Lục Điều Thuyền chỉ một nơi, nhìn theo – gì cũng không có.

Giật mình một cái, người ta nói, đứa trẻ trong sang có thể nhìn thấy một ít bạn tốt, nhưng đang là ban ngày – nhìn khắp nơi một chút, chỉ cảm thấy ngày nóng chột có một trận gió lạnh, Doãn Thiên Lương ôm con gái vỗ nhẹ sau lưng: “Ngoan, bảo bảo chớ sợ, chớ sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 133: Chương 133.

Một lát phải tìm người tới xem bé một chút có đúng phải cái gì hay không.

Lục Điều Thuyền yên tĩnh, chớp đôi mắt xinh đẹp giống bà nội nhìn về phía vừa rồi.

Thời tiết nóng lên, Doãn Thiên Lương ôm con gái trở về phòng, cũng nên để cho con nhìn một lát thôi, nếu không buổi tối sẽ ..., vào phòng lại hồ nghi nhìn cái hướng kia.

Hai người vừa vào phòng, cái hướng mái nhà đứa trẻ vừa nhìn từ từ lộ ra hai cái đầu.

“Ông lão, cháu gái chúng ta thật là đẹp mắt, trắng mập mập.”

“Yêu nhi, tại sao chúng ta không đi thẳng về? Như vậy có thể ôm cháu gái.”

“Cái này, chúng ta phải xem một chút tình huống rồi hãy nói, vạn nhất vợ chồng son người ta không hoan nghênh chúng ta trở về, không phải chúng ta tự đòi không vui?”

“Sẽ không, thế nào thì chúng ta cũng là trưởng bối của bọn họ, hai đứa trẻ cũng không phải là con bất hiếu, làm sao lại ...”

“Ông còn không biết tính tình con trai như thế nào? Đừng nói cha mẹ, chính là ông nội, bà nội hẳn cũng có thể không nề tình.”

“Vậy cũng được ... Nhưng hẳn hôm nay cũng làm cha người ta, chẳng lẽ hẹp hòi như vậy sao?”

“Nhìn kĩ rồi hãy nói.”

“Yêu nhi, chúng ta còn phải tiếp tục màn trời chiếu đất?”

Mỹ nhân rốt cục quay đầu lại, liếc ông một cái: “Nếu không ông đi về trước thăm dò tiếng gió một chút?”

Buổi tối Lục Quân Tắc trở về, tiến vào trong cửa viện chợt dừng bước, nhưng cũng chỉ trong chốc lát lại tiếp tục cất bước đi về phía trước, trở về phòng khoe miệng còn mang theo ý cười.

Lúc ấy ánh mắt Doãn Thiên Lương nhìn chăm chăm con gái đang ngủ.

“Oha, Điều Thuyền sao thế?” Lục Quân Tắc hỏi vội, sắc mặt bé con đỏ thắm, hô hấp đều đặn nhìn rất tốt tại sao lại có chút khản trương?

“Bây giờ còn không có sao, nhưng ban ngày giống như bị cái gì hù dọa, tay chỉ thẳng vào nóc nhà gọi.” Doãn Thiên Lương nói.

“A, chuyện này.” Lục Quân Tắc nhẹ giọng cười, ở bên tai nàng nói nhẹ chút gì, Doãn Thiên Lương nhú mày một cái.

“Cha và mẹ thật là ... Đến cửa nhà rồi còn ngồi trên mái nhà.” Doãn Thiên Lương nói. Thì ra con gái nhìn thấy hai lão già dờ hơi kia, rốt cuộc biết trở về, cũng biết vào cửa cũng không dễ dàng vào?

“Dù sao thời tiết cũng tốt, bọn họ thích ngồi thì để họ ngồi mấy ngày đi.” Lục Quân Tắc nói.

Thật là đứa con trai vô lương tâm.

Nhưng nàng cũng đồng ý, ai bảo bọn họ đùa giỡn nàng.

Mấy ngày kế tiếp, Doãn Thiên Lương trong lúc rảnh rỗi liền ôm con gái ra ngoài phơi nắng, ánh mắt len lén dò xét bốn phía, quả nhiên thấy hai cái đầu như ẩn như hiện.

Doãn Thiên Lương bắt đầu nói cho đứa trẻ nghe về bà nội của bé, bà nội cỡ nào xinh đẹp hoạt bát, cười lên rất đẹp mắt – dĩ nhiên trẻ con nghe không hiểu, nhưng có người nghe hiểu được là tốt rồi.

Kể chuyện xưa đến ngày thứ tư, nói bà nội xinh đẹp đem mẹ đẩy xuống tháp thì cuối cùng trên nóc nhà có giọng nói.

Một âm thanh mang theo tức giận: “Yêu nhì, tại sao có thể đẩy con dâu xuống? Đây chính là tầng bảy ... Con dâu lại không có da dày thịt béo như nàng, lại không có công phu ...”

Doãn Thiên Lương cười, hướng về phía nóc nhà nói: “Cha, mẹ, mặt trời lớn như vậy, xuống uống ly trà lạnh đi.”

Hai cái đầu phóng lớn ... nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Doãn Thiên Lương trừng mắt nhìn mẹ chồng: “Mẹ, bản lĩnh của ngài?”

“Chút tài mọn thôi mà, không đáng giá nhắc tới.” Mẹ chồng còn khiêm tốn, ôm lấy Lục Điều Thuyền: “Tiểu Điều Thuyền của ta, bà nội nhớ muốn chết, muốn ôm lại ôm không được.”

Con mắt trong suốt của đứa trẻ lóe sáng, im lặng nhìn người đẹp đang hoa chân múa tay.

“Điều Thuyền bảo bối, cười một cái cho bà nội.”

Đứa trẻ vẫn nhìn, không cười.

Không khí có chút lúng túng.

“Trẻ con có thể có chút sợ người lạ.” Ông già nói.

“Biết mới lạ ... Giống tính tình cha nàng khi còn bé.” Người đẹp nói.

Có thể câu nói này mới làm đứa trẻ cười, tóm lại, ánh mắt Lục Điều Thuyền chậm rãi cong lên, cười khanh khách.

Lục Quân Tắc trở về gặp trong phòng khách có bốn người đang vui vẻ hòa thuận, trên mặt không có chút kinh ngạc, chẳng qua là nhân nhạ nói: “Biết trở về?”

Cha mẹ anh ta cười khan hai tiếng như trả lời, sau đó liền nói sang chuyện khác như khen Lục Điều Thuyền, Lục Điều Thuyền lớn, chọn hết ưu điểm của hai người, lớn lên nhất định là một mỹ nhân.

Vợ chồng son nghe không lên tiếng, chỉ có đại mỹ nhân nói miệng đắng lưỡi khô.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 134: Chương 134.

“Ồi chào, được, hai lão già chúng ta có lỗi còn không được sao? Nhìn biểu tình của từng người các người thật giống như ta làm giác các người vậy?”

Người đẹp rót cực lắm bầm lẫu bầu nói không được nữa.

“Chuyện này có thời gian cùng một mình mẹ nói chuyện một chút.” Lục Quân Tắc nói.

“Một mình nói? Ai muốn cùng người một mình nói, trong này cha người cũng có phần, không thể đổ thừa một mình ta.” Người đẹp nói.

Lông mày Lục Quân Tắc nhíu lại: “Không có mẹ đe dọa cha dám sao?”

Lông mày lá liễu của người đẹp dựng thẳng: “Được rồi, muốn thế nào? Nhưng nói cho con, coi như đem ta đuổi ra khỏi nhà cũng được, nhưng muốn dẫn Điều Thuyền cùng đi, thật vất vả trông thấy được cháu gái.”

“Ha ha.” Lục Quân Tắc cười khê hai tiếng: “Chuyện này có thời gian bàn lại.”

“Mẹ, còn nữa.” Doãn Thiên Lương nói. Hai nàng chạy hai nghìn dặm cũng không sao, coi như du lịch, nhưng lừa nàng nói tảng đá chết ... Không thể dễ dàng tha thứ, nếu không sau này còn lừa gạt thế nào nữa.

Người đẹp làm ra vẻ đáng thương: “Lương nhi, mẹ là vì muốn tốt cho con.”

“Mẹ, chuyện này có thời gian hãy nói. Bây giờ trời cũng không còn sớm, hai ngài màn trời chiếu đất cực khổ, nên nghỉ ngơi sớm chút mới phải.” Doãn Thiên Lương ôm con gái từ trong ngực bà nội.

“Lương nhi, không thể để cho Điều Thuyền ngủ cùng ta sao?” Trong giọng nói lộ ra vẻ khát vọng.

Doãn Thiên Lương cười cười: “Mẹ, ngài mới vừa nói chính là đi cũng muốn ôn Điều Thuyền đi, bé mới vừa được mấy tháng còn không rời được mẹ đâu.”

“Đúng vậy, đã trở về rồi còn muốn chạy đi đâu nữa? Lương nhi, để cho mẹ giúp đỡ mang theo Điều Thuyền được hay không?” Người đẹp mẹ chồng nói.

“Được, đương nhiên là được. Nhưng mà mẹ, ngài lang thang bên ngoài hơn một năm, chỉ sợ là mệt chết đi, ngài nghỉ ngơi trước, lúc nào nghỉ ngơi đủ ngài tới đây mang Điều Thuyền, dù sao ngài không đi, còn sợ chạy không được?” Doãn Thiên Lương cười nói, gọi nha hoàn đi chuẩn bị y phục, lão phu nhân muốn đi ngâm suối nước nóng.

Hai người ôm con gái nhỏ ra phòng khách trở về phòng, Lục Quân Tắc im lặng không lên tiếng. Doãn Thiên Lương len lén nhìn anh ta, biết anh ta đang suy nghĩ cái gì. Bởi vì cái đó cho nên mới muốn một mình nói à?

Lục Điều Thuyền không ngủ, nằm ở giữa cha và mẹ nháy mắt nhìn đỉnh màn.

“Phù Huống kia thật ra không tệ, nhưng hán ban đầu cho là ta phải hưu phu đâu.” Doãn Thiên Lương chột mồm miệng.

“A?” Người khác nhân nhặt kéo câu nghi vấn.

“Thật ra thì lúc đó có một cái ý nghĩ, bất kể ai trong chúng ta hưu ai cũng được.” Doãn Thiên Lương tiếp tục nói.

Lục Quân Tắc cuối cùng đem tầm mắt từ trên mặt Lục Điều Thuyền chuyển đến trên mặt nàng, con mắt lóe sáng trong suốt nhìn.

“Cùng so sánh với việc anh có thể còn sống, ai hưu ai cũng không có gì quan trọng.” Doãn Thiên Lương nói, ngón tay bị Điều Thuyền nắm, mềm nhũn.

“Đương nhiên là có.” Lục Quân Tắc ngừng lại chút: “Vi phu giống như khổ tăng ba năm chờ nàng lớn lên, trong lúc đó thù thân như ngọc, nếu như vậy còn bị hưu, công lý ở chỗ nào?”

Ách ... Đây là lý luận kiểu gì? Thù thân như ngọc, nghe không được tự nhiên.

“Cũng không còn muốn hưu, chính là làm cách khác.” Doãn Thiên Lương nói.

“Vậy cũng không được.” Lục Quân Tắc suy nghĩ một chút: “Xem ra địa vị của vi phu vẫn chưa vững chắc, không bằng như vậy, Oha, ký giấy cam đoan cho ta đi, vạn nhất bị mất chức quan làm bình dân, trong lòng vi phu cũng dễ.”

“Giấy cam đoan gì?” Doãn Thiên Lương liếc xéo anh ta. Đều không có sang ý, muốn học nàng.

“Giấy cam đoan vĩnh viễn không hưu phu.” Lục Quân Tắc nói.

Đề phòng cưới vợ bé, đề phòng hưu phu ... Tính ra nàng vẫn đáng tiền đi? A, nàng có cướp đoạt như vậy sao? Sớm biết Phù Huống còn có thể có tác dụng thì ngay từ lần đầu tiên thấy Phù Huống trở về nhà, đoán chừng cũng không cần phải đánh thái cực chơi.

“Cái này sao ... Xét thấy mấy năm nay anh biểu hiện cũng không tệ lắm, suy nghĩ chút rồi nói.” Doãn Thiên Lương nói.

Lục Quân Tắc liền hừ nhẹ từ trong lỗ mũi.

Lục Điều Thuyền vẫn chưa ngủ, không biết nhìn thấy cái gì thú vị, trong lỗ mũi nhỏ đột nhiên cũng nặn ra một tiếng “Hừ” ...

“Vật nhỏ, dám hừ, không có tự nhiên có, không có ta nào có con?” Doãn Thiên Lương lắc lư tay nhỏ bé, Điều Thuyền cười khanh khách. Trẻ con không cười, hơn nửa đêm ... Dọa người a.

“Minh nàng có lợi ích gì ...” Cha Điều Thuyền nói.

“Có người ba năm cũng không có dùng gì a? nếu không phải là mẹ suy nghĩ để cho người ta mở mang đầu óc ... Đoán chừng Điều Thuyền còn phải chờ mấy năm nữa, nói, công lao của mẹ rất lớn.” Doãn Thiên Lương nói: “Mẹ thông minh như vậy làm sao có thể để mặc cho ta một mình trên đường? Bất quá lão nhân gia thích núp trong bóng tối xem náo nhiệt thôi.”

“Không cần nói tốt cho bọn họ, hai ông bà già càng ngày càng không nghiêm chỉnh.” Lục Quân Tắc nói.

“Lúc đầu còn làm được một chuyện đứng đắn.” Doãn Thiên Lương phản bác. Lục Quân Tắc khiêu khiêu lông mày ý bảo nói: “Nuôi cho Điều Thuyền của chúng ta một người cha. Ha ha ...”

Điều Thuyền cũng hướng về phía Lục Quân Tắc cười khanh khách, hình như rất đồng ý với ý kiến của mẹ, hình như rất hài lòng đối với người cha này.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 135

Lục Điều Thuyền mỗi ngày đều tỉnh dậy sớm, chỉ cần không có tiểu tiện không thoải mái thì tự mình nằm chơi đùa kín đáo, nhưng hôm nay lại có chút kì quái, y y nha nha không ngừng làm Doãn Thiên Lương không ngủ được.

“Xú nha đầu, trứng số độc đắc ? Cao hứng cái gì a.” Doãn Thiên Lương một bên nói thầm một bên dụ dỗ, cửa vừa mở ra, một trận gió quét đến bên giường.

“Điều Thuyền, chơi cùng bà nội.” Người đẹp thuận tiện ôm đứa trẻ trong tay Doãn Thiên Lương qua.

“Mẹ, ngài sao lại dậy sớm như vậy?” Doãn Thiên Lương nhìn bên ngoài một chút, vẫn còn tối đó.

“Dậy sớm, ở ngoài chờ nửa ngày, không nghe thấy trong nhà có động tĩnh, sợ các con còn ngủ.” Người đẹp nói.

Còn chịu khó hơn so với ôm cây đợi thỏ.

Lục Quân Tắc luyện công buổi sáng xong trở về nhìn thấy tình cảnh này thì thở dài.

Gả vào bao nhiêu lâu, lần đầu tiên cả gia đình ăn bữa cơm đoàn viên, Doãn Thiên Lương không tự chủ nhìn hướng bố chồng, thế nào vẫn rối bù như tổ phi thế kia?

Ăn cơm xong Lục Quân Tắc lại ra ngoài. Nhìn trước mắt hai lão ngoan đồng cùng một tiểu thâm trầm, trong lòng Doãn Thiên Lương vui vẻ, cả nhà cứ bình thường như vậy đi.

“Điều Thuyền mau lớn lên, lớn rồi bà nội dẫn người đi du sơn ngoạn thủy, ta không có ngọt ngạt ở trong phủ, không có gì vui.” Người đẹp nói.

Doãn Thiên Lương không lên tiếng, bố mẹ chồng trim nổi trong quan trường nhiều năm như vậy không thể không rõ tình hình bây giờ, nếu bọn họ không nóng nảy lại thật sự có thể yên tâm.

“Muốn chơi cũng phải đem chuyện trước mắt giải quyết đã rồi hãy nói.” Bố chồng mở miệng.

“Trước mắt có chuyện gì? Quân Tắc có thể xử lý tốt, ông nha, không có ở đây cũng để long dạ thành thôi đi.” Người đẹp nói: “Lại nói, chuyện trọng yếu trước mắt cũng không sánh bằng chuyện của Điều Thuyền.”

Hôm nay tiểu Điều Thuyền rất vui vẻ, cười không ngừng, nghe vào trong tai Doãn Thiên Lương, êm tai như tiếng chuông gió.

Buổi chiều Lục Quân Tắc trở về, ôm Lục Điều Thuyền, còn chưa ngồi nóng đít liền nghe “ầm” một tiếng.

“Lục thúc, sao thế?” Lục Quân Tắc hỏi.

“Lão Lục à, càng già càng không ổn.” Cha Lục Quân Tắc nói.

“Thánh chỉ đến.” Giọng chú quân gia rất nghiêm túc.

Lục Quân Tắc bận rộn sai bày hương án, mang theo cả nhà già trẻ quỳ nhận thánh chỉ.

Thánh chỉ là ý chỉ thứ nhất của tân hoàng, không biết viết gì.

Nàng quỳ gối sau lưng Lục Quân Tắc, bên cạnh là bố mẹ chồng.

Thánh chỉ đại ý viết, Hoàng đế mới vừa ngồi lên long ý, cảm thấy không hề vững chắc, cảm thấy tiểu tử Lục Quân Tắc là hạng người có biệt tài, hơn nữa cũng nghĩ phép lâu như vậy, người cũng lên khôi phục tiếp tục làm việc cống hiến, còn nữa, bàn về thân phận hắn ta còn là mười bảy thúc, tiểu tử người liên đoàn hoàng trở về làm việc cho ta, sẽ không bạc đãi người.

Doãn Thiên Lương phát hiện hoàng đế nói cũng thật đường hoàng, mười bảy thúc, tiền nhiệm còn là anh họ đó, người dạng gì? Đả chúng ta về nhà ăn ngô. Bây giờ cũng không nói rõ ràng liên cho chúng ta trở về cống hiến? Nào có chuyện dễ dàng như vậy.

“Thần tiếp chỉ, Ngô hoàng vạn tuế.” Lục Quân Tắc lên tiếng lại rất vững vàng không có tí gợn song.

Quên đi, thông cảm cho anh ta, quan lớn một cấp đề chết người, huông chi là BOSS cao nhất. Trò chơi giết người chơi nhiều những cũng có người không thể đắc tội.

Thái giám vẫn là thái giám lần trước, lần này cười giống như vai hề tô son phấn trên sân khấu.

Thái giám vui vẻ cảm phần tiên Doãn Thiên Lương muốn tu bổ vườn hoa, phần chán, ngây ngất đi.

Lục Quân Tắc đem thánh chỉ giao cho quân gia cầm đi, Doãn Thiên Lương dõi theo quyền trục màu vàng kia, xong rồi, mòng phú quý rảnh rồi của nàng bị cuốn lựa kia phá vỡ rồi.

Cái mười bảy thúc này ngược lại thông minh, trực tiếp người tiền nhiệm không muốn gặp bắt đầu sử dụng, phải biết ơn hân đầu. Bây giờ chợt có xung động muốn nhìn lên chân dung mười bảy thúc, vừa chỉ không gọi cái kia còn là cấp bậc của chó ngoạ Tây Tạng.

Đạo thánh chỉ này xuống, trước cửa Lục phủ trước có thể giăng lưới bắt chim lập tức ngựa xe như nước, danh tiếng bãi phòng có nhiều, một lát lão Vương gia lão Vương phi, một lát tiểu Vương phi mới sinh sản xong, ngay cả tiểu Điều Thuyền cũng bị rất nhiều phu nhân quan viên vây xem nhiều lần.

Cái gọi là thói đời long lạnh.

Doãn Thiên Lương mệt đến cả người bủn rủn, cười đến cứng cơ. Nằm lý ở trên giường để cho Lục Quân Tắc xoa bóp vai.

“Vườn nhà chúng ta có phải không xây cất nữa đúng không?” Doãn Thiên Lương hỏi.

“Chỉ có thể chờ một chút, chờ hoàng thượng căn cứ ổn là có thể.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương không lên tiếng.

“Oha?”

“Mười bảy thúc này là dạng người gì? Coi như Doãn Liệt không có con trai nhưng còn có huynh đệ, làm sao đến phiên mười bảy thúc làm hoàng đế.” Doãn Thiên Lương nói.

“Oha, những chuyện này tốt nhất không nên biết. Chỉ cần biết hắn là minh quân là được rồi.” Lục Quân Tắc nói.

Doãn Thiên Lương quay người lại: “Vậy anh nói đi, Doãn Liệt thật sự đã chết rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yêu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 136: Chương 136.

Lục Quân Tắc lắc đầu: “Ở đại điện Từ Tiêu điện, hoàng thượng sụp ở trên ghế rồng, nghe nói lúc ấy thái giám đang tuyên đọc ý chỉ gia phong quý nhân làm quý phi.”

“Có thể hiểu là hắn ta vì Nhâm cô nương mà điên cuồng? Cái Mai biểu muội đó nhìn không phải là người quang minh lỗi lạc, Doãn Liệt lại còn muốn phong làm quý phi? Ai, chẳng qua là thương hại đám lão bà như hoa như ngọc kia của hắn.” Doãn Thiên Lương nói. Người có thể điên cuồng, có thể

thình thoảng nổi điên, đó là đặc thù của người bình thường, nếu giống như Doãn Liệt mà nổi điên thì thật đáng sợ.

“Người chết lớn nhất, những chuyện này cũng không cần nói.” Lục Quân Tắc buộc lại tóc: “Vi phu đáp ứng, nếu có cơ hội thích hợp chắc chắn sẽ cách xa những thứ này, không để cho nàng lo lắng.”

“Ừ, tốt. Nhưng có chuyện nhất thiết phải khắc ghi ở trong lòng.” Doãn Thiên Lương nói, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Lục Quân Tắc cười hỏi.

“Nhất định là trước khi lấy đủ tiền đường lão sẽ không làm.” Doãn Thiên Lương nói.

“Hẹp hòi.” Lục Quân Tắc điểm cái trán của nàng.

Tân hoàng lên ngôi lại không làm phô trương, thậm trí cũng không có hạ chỉ tổng tuyển cử mỹ nhân, dù loại dấu hiệu trước mắt xem ra còn có việc, không giống Doãn Liệt thân thể như vậy còn muốn phong Quý phi. Khó trách để vị ngồi không lâu ... có cái mạng cũng không có thể lực.

Không bao lâu, tân đế ban bố đạo thánh chỉ thứ nhất cho hậu cung, phong mẹ ruột của hắn làm Hoàng thái hậu, hơn nữa lại mở Hoàng lăng hợp tang cùng lão hoàng đế, Doãn Thiên Lương suy nghĩ một chút, việc này vượt qua thời Ung Chính, mẹ của Dân tưng, sau khi chết mới vào Hoàng lăng.

Tân đế cũng lập hoàng hậu, họ Hoắc, là cháu ruột An Quốc công chúa.

Tất cả cũng đi vào quỹ đạo, ngay cả việc của Lục Quân Tắc cũng có quy luật. Doãn Thiên Lương không nghĩ tới cái quyền lợi liên tiếp lại vững vàng như vậy, xem ra “thập thất thức” mưu đồ đã lâu, ngay cả Doãn Liệt cũng có thể làm roi thì cũng là người đáng sợ, Doãn Thiên Lương suy nghĩ.

Một năm cứ như vậy bình ổn đi qua, bình ổn đến Doãn Thiên Lương cũng cảm thấy khó tin.

Lại đến 15 tháng 8 hàng năm, tân đế hạ chỉ chúc thọ cho Thái hoàng Thái hậu ... dĩ nhiên cũng là mượn cơ hội để cho quần thần vào kinh ra mắt tân chủ tử, Đại tiểu Vương gia, Vương phi của Lục phủ cũng không thể không đi, nhất là khi người ta lên đã phục chức cho.

Càng gần kinh thành càng mong đợi, lần này cũng có thể nhìn thấy mẹ Vương phi, không biết mẹ Vương phi nhìn thấy nàng bây giờ có thể vui vẻ hay không.

Cuối cùng đã tới kinh thành, tất cả vẫn còn như mấy lần trước tới, vào biệt viện ở làm cho người ta đi hỏi thăm, quả nhiên người Trạng vương phủ đã đến từ lâu, Doãn Thiên Lương có chút kích động. Quận Vương phi sớm sai người chuẩn bị lễ vật thức giục hai người đi thăm viếng.

Về nhà thấy Trạng Vương phi, quả nhiên vừa ôm vừa lau lệ, làm cho Doãn Thiên Lương cũng ề ảm cả lỗ mũi. Rất may, Lăng Tiễn Tuyết vội tới khuyên giải. Nhìn một chút Lục Điều Thuyền được ôm ở trong ngực Trạng Vương phi, con mắt Lăng Tiễn Tuyết lóe sáng, ngay sau đó để chon ha hoàn đem con trai kéo tới trước mặt Doãn Thiên Lương.

A, đứa trẻ này cũng rất giống Thủy Tiên đi.

“Cô em chồng, nhìn cháu trai một chút xem như thế nào?” Lăng Tiễn Tuyết cười hỏi.

“Rất giống anh trai, không tệ.” Doãn Thiên Lương sờ đầu nhỏ của bé, tiểu Thủy tiên lại còn quay mặt đi chỗ khác.

“Vậy Điều Thuyền nhà ngươi cho làm vợ con trai ta đi.” Lăng Tiễn Tuyết nói.

Phốc. Hôn nhân ép duyên vẫn kết hôn họ hàng gần? Không được, kiên quyết phản đối.

“Không được, Điều Thuyền nhà chúng ta sẽ bị hấn bắt nạt.” Doãn Thiên Lương nói.

“Doãn Điều, nhìn tiểu muội mười đáng yêu không?” Lăng Tiễn Tuyết tự động bỏ qua Doãn Thiên Lương, lôi kéo con trai đi xem Điều Thuyền.

Tiểu Thủy tiên để sát vào nhìn một chút, nhìn như rất miễn cưỡng, sau đó nói: “Cũng sẽ không cười, ngu ngốc.”

“Bốp ...”

Ba người nhìn về phía Doãn Điều lại nhìn về người giả bộ không sao Lục Điều Thuyền.

“... Đánh ta?” Tiểu Thủy tiên một vẻ không thể tin.

“A ... a ...” Lục Điều Thuyền vừa cười, cười hoa tay múa chân.

Tiểu Thủy tiên đỏ mặt, chạy đi mách cha, Doãn Thiên Lương cười thâm, con gái, chẳng lẽ mình cũng không chọn trúng?

Đang cười, chỉ thấy Lăng Tiễn Tuyết ôm Lục Điều Thuyền đứng lên: “Thật là đứa trẻ có cá tính, yêu chết, cho ta làm con dâu đi.”

... ..



Đại thọ của Thái hoàng thái hậu không có náo nhiệt như lúc 80 tuổi, mặc dù lúc này cũng vui vẻ, trên mặt rất nhiều người cũng là vẻ cười miễn cưỡng. Thái hoàng thái hậu và Thái hậu cũng không có tâm tư nhìn các cô gái nhảy dây, kéo tơ hồng linh tinh.

Trông chờ hoàng đế tới, hân rất cao lớn, nhìn xấp xỉ tuổi với Doãn Liệt, bộ mặt ... so với Doãn Liệt đẹp trai hơn mấy phần, cặp mắt giống Doãn Liệt, cũng thâm trầm như biển. Người có thể nhìn thẳng hân đoán chừng rất ít.

Quả nhiên hân cũng không thân cận với mọi người, nghĩ tới loại trường hợp này cũng qua đi mà thôi. Hân cười, lại cười đến mức không nóng không lạnh, nhìn làm cho người ta không gần được.

Cái vị hoàng hậu bên cạnh hân lại để cho Doãn Thiên Lương kinh ngạc, làm hoàng hậu tất cả đều nhìn đoan trang, nhưng vị hoàng hậu này rõ ràng không như thế, nói như thế nào đây, hình như mang theo mùi vị phong trần, không sai, chính là phong trần.

Tính toán, chỉ cần tăng đá nhà ta tốt, người nào làm hoàng đế cũng không có gì khác nhau, huống chi hoàng hậu nhìn có chút phong trần, nhưng nhìn mặt mày cũng là người hiền lành.

Ngồi uống chút rượu, mặc dù không nhiều lắm, nhưng đối với Doãn Thiên Lương, loại rượu này cũng rất nặng, hơn nữa đi xe ngựa bị lắc tới lắc lui dạ dày cũng mau vận thành cái bánh quai chèo. Trở về phòng nôn lại ói, người đẹp mẹ chồng đưa Điều Thuyền đi ngủ, Doãn Thiên Lương uống canh giải rượu nha hoàn bụng tới.

Nôn, vẫn còn nôn.

Lục Quân Tắc một tay vỗ nhẹ lưng của nàng, lại một tay rất tự nhiên nắm cổ tay của nàng, một bộ dáng bắt mạch rất chuyên nghiệp, Doãn Thiên Lương cười nhìn anh ta, lại muốn tránh.

“Mạch trượt.” Lục Quân Tắc nói.

“A? Cái gì? Mạch gì?” Doãn Thiên Lương kỳ quái.

“Hi mạch.” Lục Quân Tắc nói. “Chúc mừng tiểu Vương phi có tin vui.”

.....

“Thật hay giả?” Doãn Thiên Lương chất vấn, cũng không cần quá toàn năng đi? Thế nào hai năm tính thông đến cả sản phụ khoa cũng có thể xem đi?

Doãn Thiên Lương hồ nghi nhìn Lục Quân Tắc: “Làm sao anh xem mạch được?”

“Không biết.” Lục Quân Tắc rất sáng khoái lắc đầu.

“Vậy làm sao biết?” Vẫn nghi ngờ.

“Tính toán Điều Thuyền cũng hơn một tuổi, Lục Nhân Giáp cũng tới không sai biệt lắm. Hơn nữa ...” Để sát vào bên tai Doãn Thiên Lương: “Vi phu gần đây rất là cố gắng. Oha không nhìn thấy sao?”

Nhìn thấy thì vẫn nhìn thấy, cho là hormone tiết ra quá nhiều cơ.

Nhưng mà, mùa thu, cũng nên có thu hoạch đi?

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 137: Chương 137. Ngoại truyện.

Đại thọ 80 của Thái hậu lại muốn ép buộc vào kinh, cũng tốt, rất lâu không gặp Từ Quý và Thừa Dục, vừa đúng dịp có cơ hội gặp nhau.

Mẹ lại nhắc tới chuyện cháu trai, sợ rằng lần này vào kinh mẹ sẽ tìm cơ hội tìm mẹ cho cháu trai. Quên đi, thích lẫn qua lẫn lại, sớm cho bà có cháu trai chơi cũng sẽ không dày vò cả ngày.

Vào kinh đi bái kiến các vị chủ tử trong cung, mẹ cười trộm, thật là nhiều các đại tiểu thư cũng kín đáo nhìn ta – kể từ khi 17 tuổi kể tục tước vị của cha, mẹ lại nói tiểu thư nhà ai nhìn ta đều kín đáo, không biết là đối với con trai mình quá tự tin hay thực sự có người đối với ta thâm kín, cũng không có cơ hội nhìn, chỉ cần nhìn trở lại ... tất nhiên các vị tiểu thư kia cúi đầu không cho thấy mặt, có lẽ là ghét ta đi.

Hôm đó trở về phủ muộn, chân bước vào phòng khách lại thấy một khuôn mặt nhỏ tràn đầy hoài nghi quay đầu lại nhìn ta, nhìn dáng đáp bắt quá mới

mười bốn mười lăm tuổi, hai má thịt múp míp. Đại khái là lần đầu tiên có đứa trẻ đem cả khuôn mặt hướng về phía ta nhìn lâu như vậy.

Đi thẳng tới, ánh mắt liếc thấy một đôi mắt ở trên người ta lưu luyến – khó có được tiểu nha đầu thấy ta nhưng không có lập tức mở ra ánh mắt.

Nha đầu này hình như cảm thấy rất có hứng thú với ta, ánh mắt liếc thấy nàng luôn luôn nghiên cứu ... mặt của ta? Nghe được cách ta cùng mẹ đối đãi nhau, nàng đem ánh mắt và miệng cũng tròn vo, giống như quả trứng chim cút.

Nha đầu này có lẽ cảm tình con heo, có thể ăn ba chén cơm, thấy chúng ta nhìn liền ngượng ngùng cười, nói mình quá đói, mẹ lau đi hạt cơm cho nàng ánh mắt nàng liền cong cong nhìn mẹ - hình như rất hứng thú với mẹ, mà hình như mẹ cũng thích thú không nhỏ, thậm chí ngay cả lời “tìm con dâu như vậy” cũng nói ra ngoài.

Nàng thật đúng là một đứa trẻ, còn mãi chơi. Nhưng vì sao hôm nay thấy ta lại chạy? Trở về phòng soi gương một chút, hôm nay so với hôm qua cũng không khó coi, rất là kỳ quái.

Hôm đó Thừa Dục đột nhiên đến kinh nói có một tiểu nha đầu chơi vui lắm, ngày khác lão Hầu gia trong nhà đang nhằm chán lại buộc hẳn đón dâu, hẳn đang định đem nha đầu kia lừa gạt về làm vợ, chẳng biết tại sao, nghe lời của hắn long mày mẹ cứ nhú nhú, mặc dù không rõ ràng, nhưng là cùng mẹ sớm chiều chung sống hai mươi mấy năm nay vẫn còn chú ý đến.

Thừa Dục vừa đi mẹ liền thần bí hề hề nói cấp ta một cửa hôn sự, trong long chọt có dự cảm xấu, rõ cục mẹ xuống tay bắt con trai mình. Bất quá, thế nào cũng không nghĩ tới, nha đầu tiểu Trư ngày đó lại là Quận chúa Trăm thân vương phủ, cũng chính là người vợ mẹ chọn cho ta.

Nha đầu này là người đầu tiên cho ta nhìn thẳng mặt, cũng tốt, chính là nàng đi, từ đầu không sợ ta.

Cho là nha đầu này trời sinh tính tình háy hão mà tò mò, nào biết đến trước mặt các lão thái thái liền xứng đáng bộ dạng đoan trang mà ngu ngốc? Ách, ngu ngốc có lẽ cũng không thích hợp, tựa như có chút phiêu du. Ngay cả định ra hôn kỳ cũng không nghe thấy, vẫn ở nơi nào cúi đầu, chỉ cấp ngồi ở đối diện cái đình đầu, lúc ấy nghĩ tiểu nha đầu xấu hổ, sau lại phát hiện không phải chuyện như vậy.

Ra đại điện, nghe được hai chữ “hôn kỳ” biểu tình của nàng như vừa ở trong mộng mới tỉnh, ánh mắt chớp chớp, nghẹn đến lý do sút sọc “thứ tự lớn nhỏ”, quét mắt nhìn nha đầu, chẳng lẽ nàng không vui?

Đêm động phòng hoa chúc, bị chuốc có chút say, nhưng còn không đến trình độ ngủ say như chết. Nghe nha đầu kia gọi nhỏ “Đá cầm thạch”, “Từ lượng không gì hơn thế này”, hình như mang chút cười nhạo, quả nhiên là nha đầu trong ngoài không giống nhau, nhưng, bộ dáng như vậy là lừa gạt cái gì? Híp mắt nhìn nàng trắng trẻo lưng đứng trên mặt đất nhìn chung quanh, bắt tay vào làm cái giường đơn giản, sau đó từ bên người ôm chân đi qua cẩn thận nằm xuống, chọt có chút hứng thú, nha đầu kia rốt cục muốn làm gì?

Giường này rất thoải mái? Không, cũng không thoải mái, bởi vì nửa đêm nàng bị té, rất muốn cười, bởi vì nha đầu kia dùng từ rất thú vị “Ai yêu má ơi” – nha đầu có ngôn ngữ sinh động như thế là tên ngốc?

Lại nghiêm trang mang ra lý do “thứ tự lớn nhỏ” là không để cùng ta viêm phòng.

Sợ là nàng có tâm tư khác? Chọt nghĩ đến lời của Thanh Uyển công chúa và Thừa Dục, trong long liền có chút không thoải mái, mẹ nghe được tin đồn, Thừa Dục lại từng tại trước mặt hoàng thượng đối với nha đầu kia rất tốt, còn mua đường cho nàng ăn, chẳng lẽ nha đầu kia muốn mấy khối đường này?

Bất quá, ta cũng không cưỡng ép nàng, nha đầu mặt còn phúng phính như vậy bây giờ nhìn rất giống đứa trẻ nhỏ.

Không, trêu chọc là có thể, dù sao nhân rồi cùng là nhân rồi.

Ai biết định lực của nha đầu này cũng không tầm thường, mỗi lần dùng giọng nghiêm chỉnh không rành thế sự đến trả lời ta, mặt đều không đỏ, hoặc là dứt khoát từ “A”, “Ừ”, nếu người ngoài thấy nhất định cho là người ngốc, nhưng càng như vậy càng chứng minh nha đầu này càng biết diễn, thật muốn nhìn nàng không diễn là cái dạng gì. Lấy cho nàng cái tên “Oha”, nàng nghe cũng không có phản ứng gì, nhưng trong lòng nhất định sẽ nể ta.

Diễn trò như thế nào rất nhanh liền biết, nhưng ta cũng không tự mình ở đây, là mẹ sinh động như thật nói cho ta nghe, nghe xong chỉ cảm giác có một Hoa Mộc Lan trở lại.

Biết nàng ngây ngô là giả bộ, lại không nghĩ rằng tiểu Quận chúa trong phủ thân vương được nuông chiều từ bé lại cam đảm và trí tuệ như vậy, thời khắc nguy hiểm thế lại suy nghĩ để cho mẹ chạy trốn không để ý sống chết của mình.

Mẹ nói, nha đầu đó nói “Thay vì hai người cùng chết còn không bằng chết một bảo toàn một” còn “người chỉ có một mẹ nên không thể mất đi”.

Khí phách và tư tưởng như vậy thật để cho ta khiếp sợ. Đáng tiếc không thấy đáng về hiền ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng Mẫu Dạ Xoa của nàng. Mẹ nói, Mẫu Dạ Xoa không phải là nghĩa xấu, mà nam nhân vì sợ nữ nhân lợi hại hơn nên cố ý lấy từ khó nghe hù dọa người.

Chính vì vậy, bây giờ hai Vương phi lớn nhỏ trong phủ đều là Mẫu Dạ Xoa.

Gặp lại tiểu nha đầu này sau giờ ngo ở một ngày xuân ấm áp, một dáng vẻ còn buồn ngủ đi tới, nhìn thấy ta trở lại có hơi chút kinh ngạc, ta than thở, dù sao mẹ vẫn có biện pháp chế tạo chút ít chuyện vui, bây giờ nhìn lại chỉ là có chút kinh ngạc thôi.

Vốn định thay quần áo ra cửa nhớ tới mẹ trước khi đi thoáng nhìn liền ngừng bước ở ngoài cửa phơi nắng. Nghe không khỏi thấy buồn cười, hình như

nha đầu kia lý luận với mẹ cũng rất nhưc đầu, bắt quá, củ cái trắng – rốt cuộc ai mới là củ cái trắng? Muốn ném bao nhiêu lần mới cảm thấy ngon?

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc.

Buổi tối từ trong cung trở về, đến trước cửa đem bước chân đi được lão đảo chút mới đẩy cửa đi vào, nàng đang dùng sức chà xát tay, giống như là tay kia dính cái gì lấy ra không hết, trong ánh mắt nhìn ta có chút ... Đại khái là bất nãm và khinh bỉ, vì sao? Mẹ lại nói với nàng cái gì?

Vốn muốn nằm vật xuống ở bên cạnh thuận tiện ôm nàng, ai ngờ nàng lại một mình đứng dậy, đại khái cho là ta say rượu, vì vậy liền lại khôi phục dáng vẻ mẫu Dạ Xoa. Thì ra là khinh bỉ cho là ta muốn cưới vợ bé, nhịn cười ... nàng lại bị mẹ lừa gạt.

Hồi lâu không ở bên người thật đúng là có chút nhớ, nghĩ đến nàng không cẩn thận mang túi hương có xuân dược cho ta, muốn nàng giống như Phật ngồi ở bên cạnh coi chừng, muốn bàn tay nhỏ nhỏ của nàng, cũng muốn nàng hơn nửa đêm không ngủ được ôm cánh tay ta.

Làm trạng thái lơ đãng ôm hông của nàng lại bị nàng dò đi, quay đầu lại bóp mặt của ta, lại còn làm bầm, trong nháy mắt trong lòng có chút hy vọng, có lẽ nàng không thích gặp ta cùng những người khác ở chung một chỗ.

Nếu như thế, vậy liền xin Lũng Nguyệt tới giúp một chút đi.

Từ nhỏ ta và Lũng Nguyệt giống như huynh muội, vui vẻ đáp ứng chuyện này.

Ai biết nàng đối với Lũng Nguyệt lại có thái độ như thế, nàng ... Chút ghen tức cũng không có? Trong lòng liền có chút không thoải mái.

Không biết Lũng Nguyệt nói thầm với mẹ cái gì, bắt đầu lấy tư thái khiêu khích xuất hiện trước mặt Oha, vì vậy, đại khái ta có thể tưởng tượng Oha bày ra tư thế thô phi. Thì ra là Mẫu Dạ Xoa dù lớn hay nhỏ đều là người gây gỗ, hết lần này tới lần khác cũng sẽ chọn chỗ đau của người, mấy phen xuống ngược lại không biết Lũng Nguyệt bị nàng nói cái gì. Lũng Nguyệt nói: “Sau này cẩn thận chút, phu nhân của người nghiêm túc lên cũng muốn ăn thịt người.”

Đúng vậy a, ngược lại mong đợi tới ăn. Nhưng vì sao những ngày này chỉ cần vào cung trở về ánh mắt nàng liền lóe lóe tỏa sáng như tên trộm nhìn ta, không biết trong đầu của nàng lại đang suy nghĩ cái gì ...

Biết mẹ sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, tuy nhiên nó không ngờ tới mẹ sẽ đẩy nàng xuống, giây phút tiếp được nàng kia tim thiếu chút nữa ngừng đập, nhìn nàng cười khúc khích ngất đĩnh trong lòng chợt nổi giận, nếu có cái vạ nhất thì như thế nào cho phải? Dưới gầm trời này chỉ có một tiểu Dạ Xoa.

Nhưng mà, rất tốt, nhìn lúc nửa đêm rơi xuống đất còn làm bà làm bầm bò dậy thì không có chuyện gì, cũng không trách, tiểu dạ xoa nha, sức sống cũng rất mạnh mẽ.

Chẳng qua, cho tới bây giờ tiểu dạ xoa đối với chuyện tình cảm vẫn tỉnh tỉnh mê mê, không biết lúc nào thì mới có thể thông suốt. Càng ngày càng nhiều thứ dò xét, thấy trong mắt nàng càng ngày càng nhiều bối rối, là một hiện tượng tốt, dù sao bây giờ chúng ta có thói quen được ta nắm tay rồi.

Chỉ có điều, rất nhanh liền hoài nghi nha đầu này có dấu hiệu thông suốt hay không, làm sao suy nghĩ thế vì Lũng Nguyệt phải đi hòa thân mà say mềm? Còn giết dây ta và Lũng Nguyệt đi bỏ trốn? Liếc nàng viết tờ giấy điều ước cổ quái để ấn xuống dấu vân tay, bây giờ rất muốn nhìn một chút nàng trên ghẹo cái gì.

Nói nàng ngu ngốc, lại biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thông minh đi, lại đem vật kia giấu ở ... Giấu ở dưới giường, hôm đó nàng không có ở đây, nhằm chán lấy ra xem một chút, chỉ thấy chữ “Thủy” thêm một dấu ngang thành chữ “Vĩnh”.

Điều thứ nhất: Vĩnh viễn không được dùng sức mạnh với vợ. Nếu cưới vợ bé không cần phải dùng các loại lý do hạ thấp địa vị của vợ và cắt giảm hết các phí tổn cần thiết.

Giờ nhìn thấy cái này dở khóc dở cười, tên ngốc, lại còn không tin ta.

Nhưng, nếu không dùng sức mạnh, vậy hãy để cho nàng cam tâm tình nguyện là được?

Cái này cũng không khó đi? Cũng sẽ không.

Nhưng tại sao lại phải hy sinh lớn, ngay cả con cái cho nàng xem nàng vẫn một dáng vẻ u mê? Ngày nào đó nhìn nàng lén lút nhảy ra cái điều ước kia, tìm cơ hội xem, lại thêm điều thứ hai: Trước 18 tuổi không phải viêm phòng.

Không khỏi mỉm cười, xem ra tiểu dạ xoa cũng không phải không động tâm? 18 tuổi, cũng có thể đợi, dùng lời của mẹ, nha đầu đang ở giai đoạn nộ hoa đợi nở, 18 tuổi nên nở chứ?

Vốn tưởng rằng có thể bình thân như vậy đợi đến nàng 18 tuổi, ai ngờ hoàng thượng đưa một phong mật hàm tới.

Cùng tây phiên (đất nước ở biên giới phía tây) khai chiến ... quyết chiến giữ vững lãnh thổ.

Nhiều năm trước khi phụ thân đóng ở tây phiên mẹ mang ta đi qua, nơi đó rất nguy hiểm đáng sợ.

Nếu như bình thường, có nguy hiểm ta cũng không có chút nào băn khoăn, dù sao bảo vệ quốc gia là trách nhiệm. Nhưng, nhìn một chút người ngủ trong ngực, ta kiên nhẫn chờ đợi hồi lâu đóa hoa nhỏ còn chưa nở rộ, nhất thời lại có chút sợ không thấy được.

Nếu không thấy được .... Ai!

Tiểu dạ xoa còn ngủ say sưa, đầu cọ xát trong ngực ta.

Hay là, chuyện nguy hiểm này cũng nên nói rõ ràng với nàng, tiểu dạ xoa là người dũng cảm cũng sẽ không sợ, hơn nữa cũng làm cho nàng sớm tính toán vì tương lai của nàng.

Chẳng qua là không ngờ tới quyết định của nàng lại là như thế.

Trước kia luôn trêu chọc nàng, từ ngày đó thì ngược lại. Ngày đó lại nhìn điều ước mới phát hiện thêm điều thứ ba: Điều thứ hai không còn giá trị.

Nàng tận hết sức lực, thủ đoạn gì đều đem ra hết, nàng nói nàng phải lưu lại đứa bé phòng ngừa vạn nhất.

Ta càng muốn hơn nàng. Nhưng nếu làm như vậy, kiên nhẫn chờ đợi hoa nở sợ rằng vĩnh viễn không có ngày nở rộ rồi.

Cực tuyệt so với khắc chế mình thông khổ hơn, không biết đụng chạm nhỏ nhỏ của nàng sẽ trắng đêm không ngủ.

Lần đầu tiên, mãnh liệt như vậy hi vọng mình có thể sớm ngày khai hoàn trở về, lần đầu tiên, hi vọng thiên hạ này không có chiến tranh. Như vậy, ta có thể coi chùng đóa hoa của ta nở rộ.

Thời gian chiến tranh rất là gian khổ, chiến tranh dường như đánh liên tiếp không có dừng lại, từ đông đến hạ lại từ thu đến xuân, viết thư bình an là để an ủi.

Ai ngờ đầu tháng tám, thư của mẹ tới, nói nàng bị bệnh, không thích cơm canh, bệnh thoi thóp mỗi ngày, nói cũng ít đi.

Trong lòng càng thêm mong đợi chiến tranh đáng ghét này mau kết thúc.

Đại khái đến chết chúng ta cũng sẽ nhớ ngày đó: Uống rượu đầu óc choáng váng bị đuổi về phòng, kinh ngạc thấy nàng mặc quần áo trong đang nhìn vào gương chải tóc, thấy ta ánh mắt nháy đều không nháy.

Nàng gầy rất nhiều, hai mắt vòng đen thật to, giống như con thú nhỏ nổi điên lại đánh lại cắn ta, nhìn đáng sợ như hận không ăn được ta.

Nàng quả thật ăn ta, ăn no liền mơ màng ngủ, còn chặt chẽ nắm tóc ta như sợ ta chạy mất.

Cái tên ngốc này, có lẽ lại bị mắc lừa, nhưng lần này, ta hết sức cảm kích mẹ hiền lành.

Đứa trẻ đầu tiên của chúng ta a đời, gọi là Lục Điều Thuyền, nàng không vui, nhưng mẹ lấy tên cũng không tiện đổi, được rồi, người lại lấy đi.

Không biết nàng có nhìn thấy ta bỏ thêm vào điều ước thứ tư: Vĩnh viễn không cưới vợ bé.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Yếu Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.